

diana l. paxson
marion zimmer

bradley

străbunii avalonului

SERIA AVALON

În seria AVALON au apărut:

Negurile, 2 vol.

Sanctuarul

Doamna din Avalon

MARION ZIMMER BRADLEY (1930–1999), un fenomen al literaturii fantasy, este autoarea celebrei serii *Avalon* și *Darkover*. A început să scrie la 19 ani, a vândut prima povestire la 22 de ani, iar în 1957 a publicat primul roman, *Șoimii din Narabedla*. În 1965 a terminat studiile universitare și s-a mutat în California. Primul ei copil, David Bradley, și fratele ei, Paul Edwin Zimmer, sunt, de asemenea, autori de science fiction și fantasy. Bradley a editat renumita serie de antologii *Sword and Sorceress* (21 de volume), scrise de autori tineri și neconsacrați. În anul 2000 a primit post-mortem Premiul World Fantasy pentru întreaga activitate.

DIANA L. PAXSON este o cunoscută autoare americană de proză fantasy, care a colaborat cu Marion Zimmer Bradley la mai multe romane din seria Avalon, printre care *Preoteasa din Avalon*. După moartea acesteia în 1999, a continuat sub nume propriu seria, publicând alte trei de volume, cele mai cunoscute fiind seriile *The Hallowed Isle* și *Westria*.

diana l. paxson
marion zimmer

bradley

străbunii avalonului

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZIMMER-BRADLEY, MARION

Străbunii Avalonului / Marion Zimmer Bradley, Diana
L. Paxson ; trad.: Ana-Veronica Mircea. - București : Nemira
Publishing House, 2009

ISBN 978-606-8073-31-6

I. Paxson, Diana L.

II. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Marion Zimmer Bradley, Diana L. Paxson

ANCESTORS OF AVALON

© Marion Zimmer Bradley Literary Works Trust

and Diana L. Paxson, 2004

All rights reserved

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Ioana STĂNESCU

Tehnoredactor: Cornel ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-31-6

*Pentru David Bradley,
fără de care această carte nu ar fi fost scrisă*

*Insula Celor Puternici
circa 2000 î. Hr.*

Marea Furtunilor

Beleri'in

Fortăreața Belsairath

Tor-ul

Cercul de Pietre

Azan-Ylir

Carn Ava

Aman

Belsairath

Canalul Hesperidian

Marea de Ambra

PERSONAJELE DIN ISTORISIRE

OAMENII CARE NU AU SCĂPAT CU VIAȚĂ DIN ATLANTIDA

Aldel – din Ahtarrath; acolit, logodit cu Elis, ucis în timpul salvării Pietrei Omphalos

Deoris [nume de templu „Adsartha“] – fostă preoteasă a Caratrei, mama lui Tiriki, soția lui Reio-ta

(*Domaris* – Veghetoare Învestită, preoteasă a Luminii, mama lui Micail)

Gremos – preoteasă, îngrijitoarea casei acoliților

Kalhan – din Atalan; acolit, logodit cu Damisa

Lunrick – neguțător din Ahtarra

Mesira – conducătoarea vindecătorilor, preoteasă a cultului zeiței Caratra

(*Micon* – principe al Ahtarrathului, tatăl lui Micail)

MAJUSCULE = personaje principale

() = morți înainte de a începe istorisirea

(*Mikantor* – principe al Ahtarrathului, tatăl lui Micon și al lui Reio-ta)

Pegar – latifundiar din Ahtarrath

(*Rajasta* – mag, preot al Luminii și Veghetor Învestit de pe Pământul Străvechi)

Reio-ta – regent al Ahtarrathului, guvernator al Templului Luminii din Ahtarrath, preot, unchiul lui Micail și tatăl vitreg al lui Tiriki

(*Riveda* – tatăl biologic al lui Tiriki, vindecător, mag și conducător al Ordinului Robelor Cenușii de pe Pământul Străvechi; executat pentru vrăjitorie)

OAMENII DE LA TOR

Adeyma – soția neguțătorului Forolin

Alyssa [nume de templu „Neniath“] – din Caris; preoteasă cu Robă Cenușie (Magiciana Cenușie), prezicătoare și inițiată

Arcor – din Ahtarrath, corăbier de pe *Șarpele Stacojiu*

Aven – corăbier alkonanan de pe *Șarpele Stacojiu*

Cadis – corăbier ahtarranan de pe *Șarpele Stacojiu*

CHEDAN ARADOS – originar din Alkonath; fiul lui Narduil, acolit pe Pământul Străvechi înainte de năruirea acestuia, fost Veghetor Învestit, acum mag

DAMISA – din Alkonath; cea mai vârstnică dintre acolite, verișoară a prințului Tjalan, logodită cu Kalhan

Dannetrasa din Caris – preot al Luminii care îl ajută pe Ardral la bibliotecă; sosește la Tor pe a doua corabie

Domara – fiica lui Tiriki și a lui Micail, născută pe Tor

Eilantha – numele de templu purtat de Tiriki

Elis – din Ahtarrath, una dintre acolite, o foarte bună cunosătoare a plantelor

Forolin – neguțător din Ahtarrath, sosit mai târziu la Tor

Bâtlan – căpetenie a poporului mlaștinilor

Iriel – din Arhaburath; cea mai tânără dintre acolite (doisprezece ani în momentul Scufundării), logodită cu Aldel

Jarata – neguțător din Ahtarrath

Kalaran – acolit, logodit cu Selast

Kestil – fiica lui Forolin și a Adeynei, în vârstă de cinci ani când sosește la Tor

Larin – corăbier de pe Șarpele Stacojiu, inițiat apoi ca preot

Liala [nume de templu „Atlialmaris”] – din Ahtarrath; preoteasă cu Robă Albastră și vindecătoare

Cânepă – fiica lui Urzică, din poporul mlaștinilor

Malaera – preoteasă de rang inferior cu Robă Albastră

Metia – saji de rang înalt, doica Domarei

Arici – fiul Urzicii, din poporul mlaștinilor

Urzica – soția lui Bâtlan, căpetenie a poporului mlaștinilor

Vidra – fiul căpeteniei Bâtlan

Reidel – din Ahtarrath; fiul lui Sarhedran, căpitanul corăbiei Șarpele Stacojiu; mai târziu preot al Ordinului al Șaselea

Feriga-Roșie – femeie din poporul mlaștinilor

Rendano – din Akil, preot de rang inferior al Templului Luminii și senzitiv

Selast – din Cosarrath, una dintre acolite

Taret – femeie înțeleaptă din poporul mlaștinilor de la Tor

Teiron – corăbier alkonan de pe Șarpele Stacojiu

Teviri – una dintre femeile saji, însoțitoare a Alyssei

TIRIKI [nume de templu „Eilantha“] – din Ahtarrath, Veghetoare din Templul Luminii, soția lui Micail; va deveni Morgan a Avalonului

Virja – una dintre femeile saji, însoțitoare a Alyssei

OAMENII DIN BELSAIRATH ȘI AZAN

Aderanthis – din Tapallan; preot de rang mediu al Templului din Ahtarrath

Anet – fiica mării preotese Ayo și a regelui Khattar din tribul Ai-Zir

Antar – garda de corp a principelui Tjlan

ARDRAL [nume de templu „Ardravanant“, ceea ce înseamnă *Cunoscător al Strălucirii*] – din Atalan; Inițiat, al Șaptelea Veghetor Învestit din Templul Luminii din Ahtarrath, veghetor asupra bibliotecii

Ayo – Sora Sacră din tribul Ai-Zan, mare preoteasă la Carn Ava

Baradel – cel mai mare dintre fiii lui Tjlan, în vârstă de șapte ani în momentul Scufundării

Bennurajos – din Cosarrath, cântăreț al Templului Luminii din Ahtarrath, bun cunoscător al plantelor și al animalelor

Chaithala – principesă a Alkonathului, soția lui Tjlan

Cleta – din Tarisseda Ruta; acoliță, bună cunoscătoare a plantelor medicinale, logodită cu Vialmar, în vârstă de cincisprezece ani în momentul Scufundării

Cyrena – principesă a Tarissedei, logodită cu Baradel, în vârstă de nouă ani în momentul Scufundării

Dan – unul dintre cei trei spadasi cunoscuți ca Însoțitori al principelui Tjlan

Dantu – căpitanul corabiei *Smaraldul Regal*, nava-comandant a lui Tjalan

Delengirol – din Terisseda, cântăreț din Templul din Ahtarra

Domazo – hangiu din Belsairath, moștenitorul căpeteniei locale

Droshrad – șaman al Taurilor Roșii

ELARA [nume de templu „Larnebiru“] – din Ahtarrath; a doua acolită în ordinea descrescătoare a vârstei și inițiată în cultul zeiței Caratra, logodită cu Lanath

Galara – sora vitregă a lui Tiriki, fiica lui Deoris și a lui Reio-ta, scrib ucenic

Greha – războinic Ai-Zir, gardă de corp a lui Hesboth

Haladris – din Atalan; Primul Veghetor Încăputințat din Templul Luminii din Alkonath, cândva mare preot pe Pământul Străvechi

Hesboth – negustor localnic

Jiritaren – din Tapallan; preot al Luminii, astrolog

Karagon – din Mormallor; ucenic al lui Valadur

Khattar – șeful Taurilor Roșii, mare rege al tribului Ai-Zir

Khayan-e-Durr – sora lui Khattar, regină a tribului Taurilor Roșii

Khensu – nepotul și moștenitorul lui Khattar

Kyrrdis – din Ahtarrath; cântăreață și preoteasă a Luminii

Lanath – din Tarisseda Ruta; acolit, fostul ucenic al lui Kanar, logodit cu Elara

Li'ija – din Alkonath; o ucenică, cea mai mare dintre fiicele lui Ocathrel, în vârstă de nouăsprezece ani în momentul Scufundării

Lirini – din Alkonath; ucenică din Școala de Scribi, fiica mijlocie a lui Ocathrel, în vârstă de șaptesprezece ani în momentul Scufundării

Lodreimi – din Alkonath; preoteasă cu Robă Albastră din Templul înființat de Timul

Mahadalku – din Tarisseda Ruta; Prima Veghetoare Învățată din Templul Luminii din Tarisseda

Marona – din Ahtarrath; preoteasă cu Robă Albastră și vindecătoare

Metanor – din Ahtarrath; Al Cincilea Veghetor Învățat din Templul Luminii

MICAIL – principe al Ahtarrathului; Primul Veghetor Învățat din Templul Luminii

Naranshada [nume de templu „Ansha“] – din Ahtarrath; Al Patrulea Veghetor Învățat din Templul Luminii, faur

Ocathrel – din Alkonath, Al Cincilea Veghetor Învățat din Templul Luminii

Osinarman – numele de templu al lui Micail

Ot – unul dintre cei trei spadasi cunoscuți ca Însotitori al principelui Tjalan

Reualen – din Alkonath; preot al Luminii, soțul Sahurusarthei

Sadbisedo și *Saiyano* – preotese saji din Templul înființat de Timul, cunoscătoare ale plantelor medicinale

Sahurusartha – din Alkonath; preoteasă a Luminii, cântăreață, soția lui Reualen

Stathalkha – din Tarisseda Ruta; A Treia Veghetoare asupra templului lui Tarissedan, o senzitivă puternică

Timul – din Alkonath; a doua mare preoteasă a Templului lui Ni-Terat din Alkonath, conducătoarea Robelor Albastre din Belsairath

TJALAN – principe al Alkonathului; conducătorul coloniei Belsairath, vărul lui Micail

Valadur – din Mormallor; Inițiat Cenușiu

Valorin – din Tapallan; preot al Luminii din Templul din Alkonath, bun cunoscător al plantelor

Vialmar – din Arhurabath; acolit, logodit cu Cleta

PUTERILE DIVINE

Banur – zeul cu patru fețe, nimicitor-veghetor; stăpânitorul iernii

Steaua Însângerată – Marte

Caratha – fiica sau latura dătătoare de viață a lui Ni-Terat, Mama Cea Mare; steaua ei este Venus

Dyaus – Cel Care Doarme, cunoscut și ca „Omul cu Mâinile Încrucșate“, puterea haosului, care aduce schimbarea; uneori numit „Acela“.

Manoah – Marele Ziditor, Stăpânul Zilei, unul și același cu soarele; stăpânitorul verii, identificându-se și cu Orion („Vânătorul de Soartă“)

Nar-Inabi – „Făuritorul Stelelor“, zeul nopții, al stelelor și al mării; stăpânitorul anotimpului recoltei

Ni-Terat – Mama Întunecată a Tuturor, fațeta tainică a Marii Mame, zeiță a pământului; stăpânitoare a anotimpului semănăturilor

Făcătorul de Pace – Constelația Fecioarei

Vrăjitorul – Saturn

Împăratul – Jupiter

Torța – Leul, numit, de asemenea, Scepтрul sau Marele Foc
Roata – Ursa Mare, numită, totodată, Cei Șapte Veghetori
asupra Carului
Taurul Înaripat – Taurul

Notă asupra astrologiei atlantidene: Cu patru milenii în urmă, cerul arăta altfel, din mai multe puncte de vedere. De exemplu, ca urmare a precesiunii punctelor echinoxiale, solstițiile cădeau la începutul lunilor ianuarie și iulie, iar echinocțiile la începutul lunilor aprilie și octombrie. Semnele zodiacale erau de asemenea diferite, așa că solstițiul de iarnă avea loc când soarele intra în Vărsător, iar echinocțiul de primăvară când intra în Taur. Tot diferite erau și numele constelațiilor folosite în Regatele Mării și în civilizațiile antice din jurul lor.

LOCURI DIN ISTORISIRE

Ahtarra – capitala insulei Ahtarrath

Ahtarrath – insulă din Regatele Mării, ultima scufundată;
locul de baștină al Casei Celor Doisprezece (acoliți)

Ahubarath – insulă din Regatele Mării

Alkona – capitala insulei Alkonath

Alkonath – unul dintre cele mai puternice Regate ale Celor
Zece Insule, vestit pentru corăbierii săi

Râul Aman – râul Avon din Britania

Coasta de Ambră – coasta mării Nordului

Pământul Străvechi – ținutul ancestral al atlanților, situat
în apropierea locului unde se află în prezent marea
Neagră

Atlantida – numele generic al Regatelor Mării

Azan – „Țarul Taurilor“, teritoriul celor cinci triburi
Ai-Zir, ce se întindea din nord-estul orașului Wey-
mouth până în câmpia Salisbury din Wessex, Marea
Britanie

Azan-Ylir – capitala Azanului, astăzi orașul Amesbury

Beleri'in [Belerion] – actualul oraș Penzance din Cornwall

Belsairath – avanpost al negoțului alkonan, situat pe locul
unde se află acum orașul Dorchester

Fortăreața Belsairath – castelul Maiden din Dorset

Corn Ava – Avebury

Casseritides – Insulele Cositorului, numele dat Britaniei

Orașul Șarpelui Încolăcit – capitala Pământului Străvechi

Casarrath – una dintre insulele Celor Zece Regate

Elada – Grecia

Dealul Stafiiilor – Dealul Hambleton din Dorset

Insula Celor Puternici, Insulele Cositorului, Hesperidele –
nume date Insulelor Britanice

Khem – Egipt

Mormallor – unul dintre Cele Zece Regate, supranumit
Insula Sfântă

Olbairos – punct ahtarran de negoț de pe continent

Oraderis – una dintre insulele Celor Zece Regate

Regatele Mării – insulele Atlantidei

Tapallan – una dintre insulele Celor Zece Regate

Tarisseda – una dintre insulele Celor Zece Regate

Cele Zece Regate – alianța Regatelor Mării, care a înlocuit
Imperiul Strălucitor

Torul – Turnul din Glastonbury, Somerset

Zaiadan – un ținut de pe coastele mării Nordului

Morgaine grăiește...

Oamenii din Avalon își destăinuiesc necazurile, mari sau mici, în fața Doamnei lor. În dimineața asta, druizii au venit la mine să-mi spună că în coridorul ce duce de la Templul lor la Altarul Pietrei Omphalos s-au prăvălit bolovani și că ei nu știu cum să-l repare. Acum au rămas aici în număr mic și cei mai mulți sunt bătrâni. Atât de mulți dintre aceia care le-ar fi putut reînnoi ordinul au fost uciși în Războaiele Saxone sau au plecat, în schimb, la călugării ce au în grijă capela creștină de pe celălalt Avalon.

Așa că aceia care au rămas au venit la mine, așa cum vine toată lumea, ca să le spun ce au de făcut. Mi s-a părut întotdeauna ciudat că drumul către o taină îngropată atât de adânc în pământ începe din Templul Soarelui, însă ei povestesc că aceia care au adus mai întâi înțelepciunea străveche pe aceste insule, cu mult înaintea druizilor, venerau Lumina mai presus de orice.

Viziunea nu îmi mai apare așa cum se întâmpla când eram tânără și ne străduiam să o aducem pe Zeiță înapoi în lume. Acum știu că Ea era deja aici și că va fi întotdeauna, dar Omphalos e o piatră-ou, buricul lumii, ultima vrajă a unui pământ scufundat sub ape cu atât de multă vreme în urmă încât până și pentru noi e o legendă.

Când eram copilă, în Templul Druizilor se aflau tapiserii care spuneau povestea aducerii ei aici. S-au destrămat și s-au preschimbat în praf, dar am străbătut eu însămi o dată acel coridor către inima dealului și am atins piatra sacră. Viziunile pe care le-am avut atunci sunt mai vii decât multe dintre propriile mele amintiri. Pot să revăd Muntele Stea încoronat cu foc și corabia lui Tiriki zbuciumându-se pe valuri, în căutarea echilibrului, pe când Tărâmul Osândit era înghițit de mare.

Dar nu cred că eu am fost pe corabia aceea. Am avut vise în care stăteam mână în mână cu un bărbat pe care îl iubeam, privind cum se năruia lumea mea, așa cum s-a întâmplat cu Britania la moartea lui Arthur. Poate am fost trimisă înapoi, în acel timp, tocmai fiindcă Avalonul este cu siguranță la fel de pierdut precum e Atlantida, deși nu e învăluit de fum, ci de cețurile ce îl ascund de lumea muritoare.

Cândva a existat un tunel care ducea către Piatra Omphalos pornind din grota de unde țâșnește din Tor Izvorul Alb, însă cutremurările pământului au astupat calea cu multă vreme în urmă. Poate nu e menit să mai ajungem acolo. Poate Piatra se ascunde de noi, ca multe alte Taine.

Acum știu totul despre sfârșituri. Începuturile sunt cele care îmi scapă.

Cum au ajuns aici preotesele și preoții, oamenii aceia curajoși care au supraviețuit Scufundării? De când a fost adusă Piatra pe acest țărm s-au scurs două milenii, plus alte cinci sute de ani și, cu toate că, pe lângă numele lor, nu știm prea multe, le-am păstrat moștenirea. Cine erau acești străbuni ai noștri, cei dintâi care au adus aici înțelepciunea străveche și au îngropat Piatra, ca pe o sămânță, în inima acestui deal sacru?

Dacă voi reuși să înțeleg cum au supraviețuit încercării, poate voi dobândi speranța că înțelepciunea vremurilor de mult trecute pe care am păstrat-o va răzbate în vremurile viitoare și că o parte din magia Avalonului va dăinui...

Patul se clătină și Tiriki se trezi icnind. Întinse mâna în căutarea lui Micail, clipind ca să alunge imaginile chinuitoare ale focului, ale sângelui, ale pereților năruți și ale unei siluete mohorâte, fără chip, zvârcolindu-se în lanțuri. Dar era în siguranță, în patul ei, cu soțul ei alături.

– Slavă zeilor, șopti. N-a fost decât un vis!

– Nu întru totul – uită-te acolo...

Săltându-se într-un cot, Micail arătă spre lampa care se legăna în fața altarului Mamei din colț, împrăștiind nebunește umbre pâlpâitoare.

– Dar știu ce-ai visat. Viziunea mi-a apărut și mie.

În aceeași clipă, pământul tresăltă din nou. Micail o prinse în brațe, rostogolind-o la adăpostul peretelui când tencuiala se desprinsese în ploaie. De undeva, din depărtare, se auzi un hureit prelung, de zidărie prăvălită. Se lipiră unul de celălalt, aproape ținându-și respirația, în timp ce vibrațiile ajunseră la culme, apoi se domoliră.

– Muntele se trezește, spuse el, sumbru, când totul se liniște. E al treilea cutremur în două zile.

Se desprinsese de ea și coborî din pat.

– Sunt tot mai puternice... încuviință Tiriki.

Palatul era o construcție solidă, din piatră, care făcuse față multor cutremure de-a lungul anilor, dar noua crăpătură ce brăzda tavanul era vizibilă chiar și în lumina aceea pâlpâitoare.

– Trebuie să plec. Veștile vor începe să sosească. O să te simți în siguranță aici?

Micaîl intră în sandale și se înfășură într-o mantie. Înalt și puternic, cu lumina lămpii învăpăindu-i părul roșu, părea cel mai stabil lucru din încăpere.

– Sigur că da, răspunse ea, ridicându-se și strângându-și o robă ușoară în jurul trupului subțire. Ești principele și preotul acestui oraș. Vor veni la tine, cerând îndrumare. Dar nu te istovi făcând treburile altora. Trebuie să fii pregătit pentru ceremonia din după-amiaza asta.

Încercă să-și ascundă un fior de spaimă la gândul înfruntării cu Piatra Omphalos, dar un ritual care să întărească echilibrul lumii era, cu siguranță, mai trebuitor ca niciodată.

Micaîl dădu din cap, coborându-și privirea spre ea.

– Pari atât de fragilă, dar uneori mă gândesc că ești cea mai puternică dintre noi toți.

– Sunt puternică fiindcă te am alături, murmură Tiriki în timp ce el o părăsea.

Dincolo de draperiile ce mascau balconul strălucea o lumină roșie. Ziua aceea însemna jumătatea

primăverii, cugetă ea cu tristețe, dar acum nu se între-zărea răsăritul. Orașul Ahtarra era în flăcări.

În orașul de deasupra, bărbații se străduiau să îndepărteze molozul și să stingă ultimul dintre focuri. În altarul care ascundea Piatra Omphalos, totul era neclintit. Tiriki își ridică mai mult torța, urmându-i pe ceilalți preoți și preotese în încăperea aflată la cea mai mare adâncime și stăpânindu-și tremurul când flacăra fierbinte se transformă în propria ei umbră, un fum verzui, învârtit în jurul lemnului ars, îmbibat cu smoală.

În centrul sălii, Piatra Omphalos scânteia precum un cristal ascuns. Un obiect în formă de ou, având jumătate din înălțimea unui bărbat, pulsând de parcă ar fi absorbit lumina. De-a lungul zidului curbat se înșiruiau siluete în robe. Torțele fixate în suporturile de deasupra capetelor pâlpâiau vitejește, însă altarul părea învăluit în semiîntuneric. Acolo, în adâncul insulei Ahtarrath, domnea un frig pe care nici un foc obișnuit nu-l putea risipi. Până și fumul tămâiei ce ardea mocnit pe altar se pierdea în aerul greu.

Orice altă lumină pălea în fața strălucirii Pietrei. Chiar și fără glugile și vălurile lor, chipurile preoților și preoteselor ar fi fost greu de deslușit, dar, în timp ce se îndrepta pe băjbăite către locul ei de lângă pereți, Tiriki nu avea nevoie să vadă ca să-și dea seama că silueta cu trăsăturile ascunse de glugă de alături era a lui Micail. Zâmbi, salutându-l în tăcere, știind că el va simți.

L-aș recunoaște și dacă am fi duhuri fără trup, se gândi ea, cu căldură. Medalionul sacru de pe pieptul lui, o roată de aur cu șapte spițe, licări ușor, reamintindu-i lui Tiriki că acolo el nu era doar soțul ei, ci și Marele Preot Osinarmen, Fiul Soarelui; așa precum ea nu era numai Tiriki, ci și Eilantha, Veghetoare a Luminii.

Îndreptându-și spatele, Micail începu să cânte Invocația Echinocțiului de Primăvară, cu vibrații stranie în glas.

Hotar pentru Zi, o Noapte să stea...

Alte voci, mai dulci, i se alăturară.

Să fie lumina cât bezna de grea.

Și Mare, și Soare, și Cer, și Pământ,

Rotundă răscruce să fie oricând.

O viață întreagă de pregătire preotească o învățase pe Tiriki toate căile prin care să-și lase deoparte trebuințele trupului, dar îi era greu să ignore aerul umed și rece al subteranei, sau senzația nefirească de încordare ce îi făcea pielea ca de găină. Numai cu o strădanie supremă izbuti să urmărească din nou melodia ce începea să tulbure neclintirea, preschimbând-o în armonie...

Mălmirea să lase surâsul în loc,

Să fie necazul gonit de noroc,

Un pas după altul croiască poteci

Pân' va uni bezna cu zorii, pe veci...

În lupta disperată care dusesese la distrugerea Pământului Străvechi cu o generație în urmă, Piatra Omphalos devenise, deși pentru scurt timp, jucăria magiei negre. O vreme existase teama că erau prada unei corupții absolute, de aceea preoții răspândiseră zvonul că Piatra se pierduse, alături de atât de multe alte lucruri, în adâncurile mării răzbunătoare.

Într-un fel, minciuna era un adevăr; numai că adâncul în care se afla Piatra era caverna de sub temple și de sub orașul Ahtarra. Odată cu sosirea Pietrei, insula aceea de mărime mijlocie a Regatelor Mării din Atlantida devenise centrul sacru al lumii. Dar, cu toate că Piatra era departe de a fi pierdută, era ascunsă, așa cum fusese întotdeauna. Până și preoții cu rangul cel mai înalt găseau rareori un prilej pentru a pătrunde în acel altar. Puținii care cutezau să pună întrebări Omphalosului știau că faptele lor puteau răsturna echilibrul lumii.

Melodia își schimbă tempoul, crescând în intensitate.

*Un anotimp își are hotar alt anotimp
Cerc de-nălniri și despărțiri în timp.
Hotarul nostru este centrul sfânt,
Unde se schimbă toate, toate una sunt...*

Gândurile lui Tiriki începeau să rătăcească iarăși. Dacă toate ar fi fost una, își spuse ea, răzvrătindu-se dintr-odată, noi nu ne-am afla acum aici!

Vreme de luni de zile, veștile despre cutremure și zvonurile despre distrugeri mai îngrozitoare străbătuseră Regatele Mării răspândindu-se cu iuțeala fulgerului. În Ahtarrath, astfel de spaime păruseră mai întâi îndepărtate, dar, în ultimele câteva zile, atât locuitorii Templului, cât și oamenii din cetate fuseseră năpăstuiți de ușoare cutremure ale pământului și de vise cumplite, repetate. Chiar și acum, în vreme ce continuau să cânte, Tiriki simțea nelișiștea celorlalți.

Oare aceasta ar putea fi cu adevărat prorocita Vreme a Sfârșitului? se întreabă ea, fără grai. După atât de multe înștiințări?

Își împleti hotărâtă vocea în țesătura ce își înălța sonoritățile și care era, poate, cea mai puternică unealtă a magiei atlante.

*Mișcându-ne, încremenim mai mult,
Voința ține-n frâu pasiunea în tumult,
Același este drumul ce pasul îl străbate
Când timpul se preschimbă în eternitate...*

Umbrele se îndesiră, contorsionând fumul în-vârtej de tămâie, care se spirală în cele din urmă în aerul rece.

Lumina se revărsă din Piatră, umplând în întregime Altarul, în aceeași măsură în care îl umpluse înainte întunericul. Era pretutindeni, atât de intensă încât Tiriki fu surprinsă să descopere că nu o însoțea nici un strop de căldură. Până și strălucirea torțelor

era mai puternică. Cântăreții lăsară să le scape un același oftat de ușurare. Acum puteau începe.

Reio-ta, guvernatorul Templului, își scoase cel dintâi gluga, apropiindu-se de Omphalos. Alături de el, Mesira, șefa vindecătorilor, în robă albastră, își ridică vâlul. Tiriki și Micail ieșiră din rând pentru a se așeza în fața lor, de partea cealaltă a Pietrei. În lumina aceea, părul lui roșu lucea ca o flacără, în timp ce șuvițele scăpate din cosițele răsucite ale lui Tiriki aveau sclipiri aurii și argintii.

Vocea de tenor a lui Reio-ta, cu inflexiuni bogate, preluă invocația...

În acest sălaș al lui Ni-Terat, Împărăteasa Întune-
cată a Pământului,
Scăldat acum în strălucirea spiritului Luminii lui
Manoah,
Întărim acum Centrul Sacru,
Omphalos, al Lumii Buric.

Bogăția vocii aspre, de contralto, nu dezvăluia vârsta Mesirei:

– Centrul nu este un loc, ci o stare. Omphalos nu e un alt tărâm. Multe ere de-a rândul, Piatra a stat, netulburată, în sanctuarele Străvechiului Pământ, dar centrul nu a fost acolo, așa cum nu e în Ahtarrath.

Micail dădu glas răspunsului ritual.

– Știind că toți cei de aici jurat-au că tot ceea ce există este demn de a fi păstrat și într-aceasta plecându-ne puterea și voința...

Îi zâmbi lui Tiriki și întinse din nou mâna, prinzând-o pe a ei. Își traseră împreună răsuflarea, pentru a rosti cuvintele de încheiere.

– Intrăm pentru totdeauna pe Tărâmul Adevărului, care nu poate fi nimic.

Iar ceilalți răspunseră în cor:

– Cât timp ne păstrăm credința, Lumina trăiește în noi!

Strălucirea imaterială tremură când Mesira vorbea din nou.

– Întru aceasta invocăm Echilibrul Pietrei, pentru ca oamenii să cunoască iarăși tihna. Căci nu putem să nu luăm în seamă prevestirile ce ni s-au arătat. Ne-au adunat într-un loc al înțelepciunii, căutând răspunsuri. Te chem aici, clarvăzătoare...

Mesira întinse amândouă mâinile către silueta cenușie care făcea un pas înainte.

– A sosit clipa. Fii tu ochii și glasul nostru înaintea Celui Veșnic.

Clarvăzătoarea își îndepărtă vălurile. În lumina intensă a pietrei, nu era greu s-o recunoști pe Alyssa, cu părul negru revărsându-i-se pe umeri, cu ochii deja măriți de transă. Se apropie de strălucirea altarului cu pași stranii, pe jumătate plecăciuni.

Cântăreții îi urmăriră nervoși degetele așezându-se pe Piatră. Puterea se adună în forme diafane, învârtindu-se în sine însăși. Alyssa se crispă, dar, în loc să se retragă, se apropie încă și mai mult.

– Este... este așa, șopti. Una cu Piatra sunt. Ceea ce știe ea vom ști și noi. Fie ca melodia sacră să ne poarte spre porțile Destinului.

În vreme ce vorbea, ceilalți prinseră să cânte încet, fără cuvinte. Glasul lui Micail se avântă în ritmul Poruncii, spunându-i clarvăzătoarei pe numele ei din Templu.

Clarvăzătoare Neniath, sunt eu.

Eu, Osinarmen, sunt aici și vreau

Să știu în visul tău ce-ntrezărești.

Răspunsul ți-l aștept – când te trezești.

– Aud. Vocea era cu totul diferită de glasul ascuțit și sonor al Alyssei. Sunt aici. Ce vreți să aflați?

– Vorbește-ne dacă îți e pe plac, iar noi vom asculta.

Micail intonă răspunsul ritual pe nerăsuflăte, dar Tiriki îi simți încordarea din glas.

– Suntem aici pentru că ne-a chemat Piatra, la vreme de noapte, cu șoapte de taină.

Se scurse o clipă.

– Răspunsul ar trebui să vă fie cunoscut, murmură clarvăzătoarea. Întrebarea stă înaintea adevărului. Ușa ce a fost întredeschisă nu se va închide. Pietrele stivuite una peste alta se înalță tot mai sus, fiind osândite a se prăvăli. Pădurile se umplu de iască. Puterea ce a așteptat în inima lumii se zvârcolește... și e flămândă.

Tiriki avu pentru o clipă impresia că-i fuge pământul de sub picioare, însă nu ar fi putut spune dacă

simțise ceva sub lespezile podelei sau în sufletul ei. Se uită la Micail, dar el stătea neclintit, cu fața ca o mască schimonosită.

Reio-ta se sili să vorbească.

– Întunecimea s-a mai dezlănțuit și până acum, spuse el, concentrându-se cu îndârjire, și a fost adusă întotdeauna la tăcere. De data asta, ce trebuie să facem ca s-o zăgăzuim?

– Când sporește liniștea, ce altceva poți face decât să cânti din nou? se cutremură Alyssa, zguduită de un neașteptat râs amar; și acum pământul se cutremură odată cu ea.

Cântăreții se clătinară, izbiți de un val de spaimă. Strigară într-un singur glas:

– Suntem slujitorii Luminii Nesecate! Întunericul nu poate învinge!

Dar tremurul pământului nu se opri. Torțele pâlpăiră. Piatra azvârli fulgere stacojii. Pentru o clipă, Tiriki se gândi că grota din jurul lor gema, dar sunetele oribile izvorau din gâtleejul Alyssei.

Clarvăzătoarea vorbea, sau se străduia s-o facă, însă cuvintele erau frânte, de neînțeles. Cântăreții își înfruntară spaima și se apropiară de ea, încordându-și auzul; dar femeia se feri, fluturându-și brațele către Piatră.

– *Urcă!* Strigătele ei reverberară, trecând dincolo de încăperea rotundă. *Puroiul înflorește! Sânge și foc!*
AȚI VENIT PREA TÂRZIU!

Când ecourile se stinseră, puterea pieri din trupul încordat al clarvăzătoarei. Numai iuțeala lui Micail o împiedică să cadă.

– Du-o afară... icni Reio-ta. Mesira, mergi cu ei! Noi o să în... încheiem aici...

Dând din cap, Micail o scoase pe Alyssa din încăpere.

Alcovul de la intrarea altarului, unde o aduseseră pe clarvăzătoare, părea cufundat într-o tăcere nefirească. Pe când pământul de sub picioarele lor se liniștise în sfârșit, sufletul lui Tiriki continua să se cutremure. Când intră, Damisa, acolita ei, care o așteptase acolo, împreună cu ceilalți însoțitori, își ridică spre ea ochii verzi, îngrijorați.

Micail se strecură lângă Tiriki, atingându-i mâna cu o dezmierdare grăbită, mai intimă decât o îmbrățișare. Privirile li se întâlniră într-o îmbărbătare fără cuvinte – *Sunt aici... sunt aici. Vom supraviețui, chiar dacă se prăbușește cerul.*

Din afara încăperii se auzi un murmur de voci.

– Ce fac? murmură Micail, dând din cap către sunet.

Tiriki ridică din umeri, dar îi reținu mâna.

– Jumătate dintre ei îi asigură pe ceilalți că n-am înțeles bine vorbele Alyssei, iar ceilalți sunt convinși că Ahtarra e gata să se prăvălească în mare. Reio-ta o să se ocupe de ei. Se uită spre Alyssa, care zăcea pe o banchetă, cu Mesira alături. Cum se simte?

Clarvăzătoarea avea obraji palizi, iar părul ei lung, care în dimineața aceea strălucea precum pana corbului, era acum brăzdat de şuvițe cărunte.

– Doarme, răspunse simplu Mesira. În lumina blândă ce pătrundea prin ușă, chipul vindecătoarei își arăta vârsta. Cât despre trezirea ei... cred c-o să se scurgă ceva timp înainte de a ne da seama dacă strădania zilei de azi i-a făcut vreun rău. Acum ai putea pleca, cred că am primit toate răspunsurile care erau de primit. Ucenica mea s-a dus să cheme o lectică, ca s-o ducem pe Alyssa în Sala Vindecătorilor. O să vă trimit vorbă dacă se schimbă ceva.

Micaîl își scosese deja veșmintele de altar și își strecurase însemnul rangului sub tunica fără mâneci. Tiriki își împături vălul și roba exterioară, apoi i le întinse Damisei.

– Chemăm și noi purtătorii? întrebă ea.

Micaîl clătină din cap.

– Poți face un drum pe jos? Am nevoie să simt pe trup adevărata lumină a zilei.

Strălucirea și dogoarea aerului de afară erau o adevărată binecuvântare, scoțându-le din oase frigul adunat în încăperile subterane. Tiriki își simți gâtul și umerii încordați destinzându-se și lungi pasul ca să se-ncaadreze în ritmul de mers al soțului ei. Printre coloanele de piatră albă și roșie de la intrarea în altarul subpământean întrezări un șir de acoperișuri de țiglă albastră. Ceva mai departe, în josul pantei, printre grădinile orașului, se vedeau din loc în loc domuri noi,

vopsite în crem și roșu. Dincolo de ele se întindeau la nesfârșit apele sclipitoare ale mării.

Când ieșiră de sub portic, sunetele și mirosurile cetății prinseră viață în jurul lor – câini lătrând și copii plângând, negustori strigându-și marfa, mirosul picant al peștelui fiert înăbușit, mâncarea preferată a localnicilor, izul nu tocmai salubru al canalului de scurgere din apropiere. Incendiile stârnite de cutremurul din cursul nopții fuseseră stinse, iar stricăciunile se reparau. Distrugerile nu erau atât de numeroase cum se temuseră. Teamă era, într-adevăr, cel mai mare dușman al lor. Până și mirosurile neplăcute vorbeau despre normalitatea vieții, liniștind-o după confruntarea cu puterea supraomenească a Pietrei.

Poate Micail simțea același lucru. În orice caz, în loc să aleagă Calea Procesiunilor, al cărei pavaj alb se întindea direct către Palat, o conducea pe un drum ocolit, îndepărtându-se de clădirile înalte din ansamblul Templului și trecând prin piață. Flancurile sclipitoare ale Celor Trei Turnuri dispărură din vedere când intrară pe o stradă laterală care ducea spre port, unde negustorii se tocmeau cu mușteriii ca în oricare altă zi. Cei doi atraseră câteva priviri admirative, dar nimeni nu-i arătă cu degetul și nu se holbă la ei. Fără robele rituale, arătau ca orice familie obișnuită venită la cumpărături, cu toate că erau mai înalți și mai frumoși decât majoritatea orășenilor. Și dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte să le facă necazuri, hotărârea de

pe trăsăturile puternice ale lui Micail și energia cu care pășea erau destul de intimidante.

– Ți-e foame? întrebă ea.

Ținuseră post înainte de ritual, iar acum era aproape ora amiezii.

– Ceea ce îmi doresc cu adevărat e să beau, răspunse el, zâmbind larg. Lângă port era o tavernă cu vin bun – nu vinul nostru roșu și aspru, ci unul demn de laudă, din ținuturile elinilor. Nu-ți face griji – nici mâncarea n-o să te dezamăgească.

Taverna avea o terasă umbrită de o boltă de viță. Pe margini creșteau crini de Ahtarrath, de un roșu aprins. Parfumul lor suav înmiresma aerul. Tiriki își dădu capul pe spate, lăsând adierea ce venea dinspre port să-i pătrundă în păr. Când se întoarse, zări pantele Muntelui Stea – vulcanul adormit care era inima insulei, licărind în ceața ușoară din aerul încins. La poale era un brâu de păduri, apoi o amestecătură de ogoare și de vii. Stând acolo, întâmplările dimineții nu i se mai păreau decât niște vise urâte. Străbunii lui Micail domniseră asupra acelor locuri vreme de o sută de generații. Ce putere putea înfrânge o tradiție atât de înțeleaptă și de glorioasă?

Micail sorbi prelung din pocalul de lut și lăsa să-i scape un oftat de apreciere. Tiriki fu uimită când simți urcând în ea un hohot de râs. Auzindu-l, soțul ei înălță dintr-o sprânceană.

– Pentru o clipă, mi-ai adus aminte de Rajasta, îi explică ea.

Micail rânji.

– Bătrânul nostru profesor era un spirit nobil, dar aprecia cu adevărat un vin bun. Și eu m-am gândit la el astăzi, dar nu din cauza vinului, adăugă, cu un aer sobru.

Ea dădu din cap, încuviințând.

– Am încercat să-mi amintesc tot ce ne-a povestit despre osânda Pământului Străvechi. Când a început să se scufunde, au primit destule înștiințări ca să trimită aici pergamentele sacre, împreună cu învățații care le pot citi. Dar dacă o catastrofă va distruge Regatele Mării... unde se va găsi un refugiu pentru vechea înțelepciune a Atlantidei?

Micaîl gesticulă cu pocalul.

– Nu e ăsta țelul pentru care ne-am trimis solii în ținuturile estice ale Eladei și ale Khemului și în nord, până pe Coasta Ambrei și până în insulele Cositorului?

– Și cum rămâne cu înțelepciunea care nu se poate păstra în pergamente și simboluri? medită ea cu glas tare. Cum rămâne cu acele lucruri care trebuie privite și atinse înainte de a fi înțelese? Și cum rămâne cu puterile care nu pot fi primite, fără primjdie, decât atunci când un magistru socotește că ucenicul său e pregătit pentru ele? Cum rămâne cu acea înțelepciune care nu poate trece decât de la un om la altul?

Micaîl se încruntă, dus pe gânduri, dar vorbește pe un ton liniștit.

– Profesorul nostru Rajasta obișnuia să spună că, oricât de cumplit ar fi un cataclism, dacă

supraviețuiește Casa Celor Doisprezece – nu preoțimea, ci cele șase cupluri, tinerii bărbați și fecioarele care sunt acoliți aleși – aceștia pot recrea, prin ei înșiși, întreaga măreție a pământului nostru. Și apoi râdea...

– Probabil că era o glumă, spuse Tiriki, cu gândul la Damisa și la Kalhan, la Elis și Aldel, la Kalaran și Selast, la Elara și Cleta și ceilalți.

Acoliiți erau zămisliți când se primea chemarea, erau vlăstarele unor împreunări sorocite de stele. Aveau un potențial imens – dar erau teribil de *tineri*.

Clătină din cap.

– Nu mă îndoiesc că ne vor întrece pe noi toți când își vor încheia instruirea, dar, fără supraveghere, mă tem că le va veni greu să se împotrivească ispitei de a abuza de puterile lor. Până și tata...

Se întrerupse brusc și obrajii ei albi se împurpurară.

De cele mai multe ori era în stare să uite că adevăratul ei tată nu era Reio-ta, bărbatul mamei sale, ci Riveda, mai-marele magilor din Ordinul Robelor Cenușii de pe Pământul Străvechi; Riveda, care nu izbutise să se împotrivească ispitei magiei interzise și fusese executat pentru vrăjitorie.

– Până și Riveda a făcut bine în aceeași măsură în care a făcut rău, spuse Micail cu blândețe, luându-i mâna. Suflul său se află în păstrarea Stăpânilor Destinului și își va ispăși pedeapsa timp de mai multe vieți. Dar scrierile lui despre lecuirea bolilor au salvat mulți oameni. Nu trebuie să te lași bântuită

de amintirea lui, iubita mea. Trebuie să rămână în memoria noastră ca vindecător.

Un tânăr cu ochi negri își făcu apariția, aducând un platou cu turte și cu peștișori fripți, crocanți, serviți cu brânză de capră și cu ierburi tocate. Făcu ochii ceva cam mari când văzu albasturul irisurilor lui Tiriki și părul ei blond, singura moștenire lăsată de Riveda, care nu venise inițial de pe Pământul Străvechi, ci din mai puțin cunoscutul regat nordic Zaiadan.

– Trebuie să ne străduim să nu ne temem, spuse Micail după plecarea servitorului. În afară de prorocirea lui Rajasta, mai există multe altele care vorbesc despre o Vreme a Sfârșitului. Dacă va fi să vină, ne vom afla în mare pericol, dar clarvăzătorii n-au dat niciodată de înțeles că am fi osândiți pe de-a-ntregul. De fapt, viziunea lui Rajasta ne-a asigurat că tu și cu mine vom descoperi un nou Templu și un nou tărâm! Sunt sigur că există o Soartă care ne va cruța. Nu trebuie decât să-i găsim firul.

Tiriki dădu din cap și luă mâna întinsă către ea. *Dar toată această viață strălucitoare și minunată din jurul nostru va trebui să piară înainte de a se împlini prorocirea.*

Însă, pe moment, ziua era fără cusur și aromele ce se înălțau din farfuria ei îi ofereau un prilej plăcut de a se lăsa distrasă de la orice le-ar fi venit soarta. Dorindu-și să se gândească numai la clipa prezentă și la Micail, căută un subiect neutru.

– Știi că Elara trage excelent cu arcu?

Micaïl ridică o sprânceană.

– Pare o distracție ciudată pentru o vindecătoare – e ucenica Lialei, nu-i așa?

– Da, așa e, dar știi că pentru munca unui vindecător e nevoie atât de precizie, cât și de curaj. Elara a devenit un soi de conducătoare a acoliților.

– M-aș fi așteptat ca rolul ăsta să fie preluat de fata alkonană – acolita ta, Damisa, răspunse el. Nu e cea mai vârstnică? Și cred că se înrudește cumva cu Tjalan. Celor din familia aia le place să fie în frunte.

Rânji, iar Tiriki își aduse aminte că el petrecuse mai multe veri împreună cu principele din Alkonath.

– Poate e puțin cam *prea* conștientă de obârșia ei regească. În orice caz, a sosit aici ultima și cred că i se pare greu să-și găsească locul printre ceilalți.

– Dacă asta e cea mai mare greutate pe care trebuie s-o înfrunte, atunci e norocoasă.

Micaïl dădu peste cap ultimul strop de vin și se ridică în picioare.

Tiriki oftă, dar era într-adevăr timpul să plece.

Când îi recunoscă în cuplul care ocupase atât de multă vreme cea mai bună masă de pe terasa sa pe principe și pe doamna lui, hangiuul încercă să refuze plata, dar Micaïl insistă să-și lase urma sigiliului pe o bucată de lut.

– Vino cu asta la palat și servitorii mei îți vor da ce-ți datorez.

– Ești prea bun, îl luă peste picior Tiriki, cu voce scăzută, când li se îngădui în sfârșit să părăsească taverna. Omul s-a simțit pur și simplu onorat de vizita

principelui și a vrut să-ți facă în schimb un dar. De ce nu l-ai lăsat?

– Gândește-te la asta ca la o confirmare, zâmbi Micail, cu un aer ușor sinistru. Bucata aia de lut reprezintă convingerea mea că mâine se *va* afla cineva aici. Și dacă el preferă să se aleagă cu onoarea, ei bine, nici meni nu-l silește să ceară plata. Amintirile pălesc. Dar el are sigiliul meu, care nu-l va lăsa să uite...

Se întoarseră agale la palat, vorbind despre lucruri obișnuite, dar Tiriki nu putea împiedica ecourile stărnite în criptă de țipetele clarvăzătoarei să-i revină în minte.

Când se întoarse Damisa în Casa Frunzelor Căzătoare, ceilalți acoliți tocmai încheiau o lecție. Elara din Ahtarrath fu prima care o zări intrând. Brunetă și plinuță, Elara era născută pe insula aceea și căzuse în sarcina ei să-i întâmpine pe noii veniți din celelalte Regate ale Mării.

Pe toate insulele, Templele pregăteau preoți și preotese. Dar doisprezece dintre cei mai talentați tineri din fiecare generație erau aleși pentru a învăța marile Taine. Unii aveau să se întoarcă într-o bună zi pe insulele lor, ca preoți de rang înalt, în timp ce alții deprindeau științe precum tămăduirea sau astrologia. Din Cei Doisprezece proveneau învățații, cei care slujeau întreaga Atlantidă ca Veghetori Investiți asupra Templului Luminii.

Casa era o construcție scundă, ramificată, cu coridoare ciudat orientate și cu apartamente prea mari,

despre care se zvonea că ar fi fost construită cu un veac sau chiar mai mult în urmă pentru un demnitar străin. Acoliții se amuzau adesea sugerând alte explicații pentru sirenele de piatră din fântâna tocită de vreme plasată în curtea centrală. Indiferent care i-ar fi fost obârșia, bizara vilă veche servise până de curând ca dormitor pentru preoții necăsătoriți, pentru pelerini și pentru refugiați. Acum era Casa Celor Doisprezece.

O parte dintre acoliiți apreciau ajutorul Elarei, în timp ce alții opuneau rezistență, iar Damisa, verișoara principelui din Alkonath, era, de obicei, cea mai plină de sine dintre toți. În clipa aceea, se gândi Elara, arăta cumplit.

– Damisa? Ce ți s-a întâmplat? Ți-e rău? Tresări când cealaltă se întoarce spre ea cu ochii goi. S-a întâmplat ceva la ceremonie?

Elara strânse cu putere umărul Damisei și o făcu să se așeze lângă fântână. Se răsuci, atrăgând atenția unuia dintre ceilalți.

– Lanath, du-te să-i aduci niște apă! ceru ea, cu voce scăzută, în timp ce toată lumea le înconjură.

Se așeză, îndepărtându-și buclele negre care îi tot cădeau în ochi.

– Potoliți-vă, cu toții! Îi privi cu asprime, până când se retraseră. Lăsați-o să respire!

Știa că în dimineața aceea, devreme, Damisa fusese chemată s-o însoțească pe nobila Tiriki și o invidiasă. Rolul Elarei, ca ucenică a preotesei cu robă albastră Liala din Templul lui Ni-Terat, era o însărcinare

destul de plăcută, dar nici pe departe fascinantă. Acoliților li se spusese că ucenicia lor era hotărâtă de pozițiile stelelor fiecăruia și de voința zeilor. Avea sens ca Lanath, logodnicul Elarei, să fie ucenicul astrologului Templului, fiindcă mintea lui era făcută pentru cifre, dar Elara bănuise întotdeauna că legătura de rudenie a Damisei cu o casă regală îi adusese locul din preajma lui Tiriki, care, la urma urmelor, nu era doar preoteasă, ci și principesă a Ahtarrathului. Însă în clipa aceea n-o pizmuia pe Damisa.

– Povestește-ne, Damisa, murmură ea, în timp ce cealaltă își bea apa. A fost cineva rănit? S-a întâmplat ceva rău?

– Rău! Damisa închise ochii o clipă, apoi își îndreptă spatele și privi cercul de figuri din jurul ei. N-ați auzit zvonurile care circulă prin oraș?

– Bineînțeles că le-am auzit. Dar tu unde-ai fost? Întrebă mica Iriel.

– La ceremonia echinoxului, ca însoțitoare a maestrei mele, răspunse Damisa.

– Ceremoniile astea se țin de obicei în Marele Templu al lui Manoah, remarcă Elis, care era tot din Ahtarra. N-ar trebui să ai nevoie de atâta timp ca să te-ntorci de acolo!

– N-am fost la Templul Luminii, spuse Damisa, încordată. Am fost într-un alt loc, într-un sanctuar construit pe stâncile de la marginea dinspre răsărit a orașului. Porticul n-are aproape nimic ieșit din comun, dar adevăratul Templu e sub pământ, la o

mare adâncime. Sau cel puțin așa cred. Mi s-a spus să aștept în alcov, în capătul coridorului.

– Pe oasele lui Banur! exclamă Elara. Ăla e Templul lui... nu știu ce e... acolo nu se duce niciodată nimeni!

– Nici eu nu știu ce e, răspunse Damisa, regăsindu-și obișnuita aroganță, dar acolo, jos, se află o Putere. Am văzut străfulgerări ciudate de lumină pe întregul culoar.

– E Scufundarea... spuse Kalaran, cu voce plată. Insula mea s-a dus la fund și acum o să se ducă și asta. Părinții mei au plecat pe Alkonath, dar eu am fost ales pentru Templu. Au crezut că pentru mine era o onoare să vin aici...

Acoliiții se uitară unii la alții, cutremurându-se.

– Nu știm dacă ritualul a dat greș, spuse Elara, îmbărbătându-i. Trebuie să așteptăm... o să ni se spună...

– Au fost nevoiți s-o scoată pe clarvăzătoare din încăperea aia, o întrerupse Damisa. Părea pe jumătate moartă. Au dus-o la Liala și la vindecătorii ei, în Casa lui Ni-Terat.

– Ar trebui să merg acolo, spuse Elara. Liala ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

– De ce să te ostenești? se încruntă Lanath. O să murim cu toții.

– Liniștește-te!

Elara se răsuci spre el, întrebându-se ce anume îi îndemnase pe astrologi să-i aleagă drept logodnic un băiat care ar fi fugit și de umbra lui dacă s-ar fi răstit la el.

– Liniștiți-vă cu toții. Suntem Cei Doisprezece Aleși, nu o șleahță de țărani dintr-un fund de țară. Credeți că mai-marii noștri n-au prevăzut dezastrul ăsta și n-au făcut nici un plan? Datoria noastră e să-i ajutăm cum putem.

Își dădu din nou părul negru pe spate, sperând că rostise un adevăr.

– Și dacă n-au făcut-o? Întrebă logodnicul Damisei, un flăcău mai degrabă mătăhălos, cu părul castaniu, pe nume Kalhan.

– Atunci o să murim.

Damisa își revenise suficient ca să-l poată privi încruntându-se.

– Păi, dac-o să fie așa, făcu micuța Iriel, cu zâmbetul ei irezistibil, o să le spun vreo două zeilor!

Când se întoarseră la palat, Micail și Tiriki găsiră o preoteasă în robă albastră așteptându-i în fața porții, cu vești de la Mesira. Alyssa se trezise și era de așteptat să-și revină cu ușurință.

Măcar dacă i-am putea tămădui tot atât de ușor și prorocirea... cugetă posomorâtă Tiriki.

Însă își păstră zâmbetul pe buze în timp ce îl însoțea pe Micail în susul scărilor, către apartamentul de la etajul de sus pe care îl împărțeau. Vântul nopții sufla dinspre mare, agitând vâlul din fața alcovului ce adăpostea altarul zeiței și draperiile de la ușile balconului. Pereții văruiți în alb erau împodobiți cu fresce reprezentând șoimi auriți deasupra unui strat de crini stacojii. În lumina

pâlpâitoare a lămpilor atârinate de plafon, păsările planau și florile păreau să se aplece în bătaia unei adieri inexistente.

După ce se schimbă într-o robă curată, Micail plecă să țină sfat cu Reio-ta. Rămasă singură, Tiriki le porunci slujitoarelor cu pași ușori să-i umple baia cu apă rece, parfumată. Ele rămaseră în așteptare cât se îmbăie, pentru a o usca apoi cu lovituri ușoare ale palmelor. După plecarea lor, ieși pe balcon și privi orașul de dedesubt. Muntele Stea se contura, nedeslușit, în văzduhul rece al nopții, către soare-răsare. La poale, pantele erau acoperite cu crânguri de chiparoși, iar conul se înălța, ascuțit, deasupra lor. Flacăra nestinsă din Templul din vârf părea un foc palid, piramidal. Punctele de lumină împrăștiate însemnau locurile gospodăriilor din josul pantelor, pălind rând pe rând când locuitorii lor se duceau la culcare. În oraș, oamenii rămâneau treji până târziu. De-a lungul străzilor din cartierul distracțiilor se mișcau torțe săltărețe.

Pe măsură ce se răcorea, pământul își împrăștia miresmele bogate de iarbă uscată și de brazde proaspăt întoarse, umplând aerul cu parfumul lor bogat. Privi pacea nopții și, în sufletul ei, cuvintele imnului serii se preschimbară în rugăciune...

*Din înaltul bolții-ntunecate,
Tu, Izvor de Stele lucitoare,
Dă-ne somn tihnit în astă-noapte
Și întreaga-Ți binecuvântare.*

Cum ar fi putut să piară atâta liniște, atâta frumusețe?

Patul ei avea perdele de voal și era acoperit cu așternuturi de în atât de fine încât atingerea lor părea de mătase. Nu i se refuza nimic din tot ce putea oferi Ahtarrathul, dar, în ciuda rugăciunii sale, Tiriki nu reuși să adoarmă. Când se întoarse Micail, era miezul nopții. Îi simți privirea coborând asupra ei și se strădui să respire rar și egal. Nu avea rost să fie lipsit și el de somn fiindcă ea era trează. Însă legătura dintre ei trecea dincolo de simțurile trupului.

– Ce s-a întâmplat, iubita mea?

În întuneric, vocea lui era blândă.

Ea lăsa să-i scape un oftat prelung.

– Mi-e frică.

– Dar știm încă din ziua în care ne-am născut că osânda s-ar putea abate asupra Ahtarrathului.

– Da – cândva, într-un viitor îndepărtat. Însă vorbele Alyssei au adus amenințarea *în prezent!*

– Poate... poate... Patul scârțâi când el se așeză și întinse mâna să-i dezmiere părul. Dar știi și tu cât de greu este să afli clipa când se va împlini o prorocie.

Tiriki se săltă în capul oaselor, întorcându-se spre el.

– Crezi într-adevăr asta?

– Iubito... nici unul dintre noi n-are cum să știe ce s-ar putea schimba prin cunoașterea noastră. Tot ce suntem în stare să facem e să ne folosim puterile pentru a înfrunta viitorul, atunci când se va ivi.

Oftă, iar Tiriki avu impresia că aude ecourile unui tunet, deși cerul nopții era lipsit de nori.

– Ah, da, puterile tale, șopti ea, cu amărăciune, fiindcă la ce le foloseau puterile acelea acum? Tu poți invoca vântul și fulgerul, dar cum rămâne cu pământul de sub noi? Și cum vor trece *acestea* mai departe, dacă orice altceva dă greș? Reio-ta nu are decât o fiică – iar eu – eu nu sunt în stare să-ți port copilul!

Simțindu-i lacrimile, el o trase mai aproape, îmbrățișând-o.

– Încă nu ai făcut-o – dar ești încă tânără!

Tiriki își lăsa capul pe umărul lui și se destinse în strânsoarea brațelor lui, trăgând în nări aroma trupului amestecată cu parfumul uleiurilor de baie.

– Am culcat doi prunci pe rugul funerar, șopti ea, și am pierdut alți trei înainte de a-i naște. Preotesele din Caratra nu mi-au mai dat nici o speranță, Micail. Își simți lacrimile fierbinți izvorând, în timp ce strânsoarea brațelor lui se întetea. Mamele noastre erau surori – poate suntem rude prea apropiate. Trebuie să-ți iei o altă soție, iubitul meu, una care să-ți poată dărui un copil.

Îl simți clătinând din cap în întuneric.

– Legea din Ahtarrath o îngăduie, șopti ea.

– Dar legea iubirii? Întrebă el.

O strânse de umeri, coborându-și ochii spre ea. Ea îi simți mai degrabă decât îi văzu intensitatea privirii.

– Pentru a zămisli un fiu demn să-mi primească puterile e nevoie nu numai de sămânța, ci și de sufletul meu. Sincer vorbind, iubito, nu cred că aș putea fi vreodată... bun de ceva... alături de o femeie cu care să nu

mă potrivesc, atât ca spirit, cât și ca trup. Noi am fost făcuți unul pentru altul, Tiriki, și pentru mine nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Ea întinse mâna, urmărindu-i liniile ferme ale obrazilor și ale frunții.

– Dar stirpea ta se va stingea!

El se aplecă și îi șterse lacrimile cu un sărut.

– Dacă însuși regatul Ahtarrath trebuie să piară, cui îi mai pasă atât de mult dacă magii și principii săi vor dispărea odată cu el? Trebuie să salvăm înțelepciunea Atlantidei, nu puterile sale.

– Osinarmen... știi cât de mult te iubesc?

Ea se întinse din nou, cu un suspin, și mâinile lui prinseră să-i alunece de-a lungul trupului, fiecare atingere stârnind o senzație la care corpul învățase să răspundă, așa cum sufletul îi fusese instruit de exercițiile spirituale din Templu.

– Eilantha... Eilantha! răspunse Micail, închizându-și brațele în jurul ei.

La chemarea aceea, spiritul și trupul se deschiseră în același timp, coplesite și transfigurate într-o împreunare supremă.

2

Damisa își strecură privirea prin frunzișul grădinii Casei Celor Doisprezece, întrebându-se dacă de acolo ar fi putut să vadă vreuna dintre stricăciunile făcute

de cutremur. După ritualul din Templul subteran, pământul nu se mai clintise, iar principele Micaïl le poruncise gărzilor sale să ajute la reconstrucție. Capitala Ahtarrathului fusese înălțată pe ruinele unei așezări mai vechi. Cele Trei Turnuri se înălțau spre cer, poleite cu aur, de o mie de ani. Aproape tot atât de vechi erau și cele Șapte Arcuri, pe ale căror suprafețe roase de vreme se străduiau învățăceii să deslușească hieroglife de mult șterse de stihii.

Preoții din Ahtarra se străduiseră din răspuțeri să pregătească vechile încăperi din Casa Frunzelor Căzătoare pentru cei doisprezece acoliți, însă grădinile erau cele care făceau din locul acela unul ideal, pentru că izolau casa atât de oraș, cât și de templu. Damisa se retrase cu un pas, lăsând crengile de laur din gardul viu să coboare brusc. De acolo nu se zărea nici o altă clădire.

Se întoarse să privească grupul de pe pajiștea aflată la mică depărtare. Împreunările dintre preoți înrudiți dădeau naștere și slăbiciunilor, și harului. Se întrebese adesea dacă ea însăși fusese aleasă ca acolită mai degrabă datorită influenței regale a bunicii sale decât mulțumită propriilor merite, însă jumătate dintre ceilalți ar fi luat-o la fugă țipând dacă ar fi văzut luminile ce pâlpâiau în coridorul din Templul subteran. Acum îi trecu prin minte că veghetorii ar fi putut vedea un avantaj în adăugarea sângelui viguros din Alkonath la stirpea preoțească.

Dar de ce hotărâseră că nesuferitul Kalhan, cu trăsăturile lui grosolane și cu simțul umorului la fel

grosolan, era o pereche potrivită pentru ea? S-ar fi potrivit cu siguranță mult mai bine cu Cleta, căreia îi lipsea cu desăvârșire umorul. Ca prințesă de rang inferior, Damisa se așteptase să aibă parte de o căsătorie aranjată, dar soțul ei ar fi trebuit să fie măcar un bărbat investit cu putere. Tiriki spusese că, probabil, Kalhan avea să facă progrese pe măsura înaintării în vârstă, însă Damisa nu vedea nici un semn care să făgăduiască așa ceva.

Era și el acolo, țopăind pe pajiște, în fruntea unui grup de alți acoliți care ovaționau zgomotos, în timp ce Aldel, despre care ea decretase că era cel mai frumos dintre băieți, și Lanath, care se descurca mai bine când era nevoie de cap decât atunci când era nevoie de mâini, se luaseră la trântă cu înverșunare. Până și Elara, de obicei cea mai sensibilă dintre acolite, îi privea cu un zâmbet amuzat. Selast, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi vrut să ia parte la luptă. Probabil că ar fi putut învinge, cugetă Damisa, luând în considerare trupul vânos al fetei mai tinere. Apoi le întoarse spatele. N-ar fi putut spune dacă lupta începuse ca distracție sau de mânie, dar, pe moment, nici măcar nu-i păsa.

Se pare c-au uitat să-și facă griji pentru sfârșitul lumii, medită, indispusă. Cât de mult îmi doresc să fi fost acasă! E o onoare să fii aleasă și tot restul – dar aici e întotdeauna atât de cald și mâncarea e atât de ciudată! Dar ne aflăm oare mai în siguranță? Și măcar ni se îngăduie să fugim? Sau se așteaptă să rămânem locului, cu noblete, lăsând lumea să ni se năruie în jur?

Fornăind, își lăsa picioarele s-o poarte în susul pantei acoperite de iarbă. În câteva clipe, ajunse pe cea mai apropiată de exterior dintre numeroasele terase ale grădinii – un zid de susținere lung și lat care oferea întreaga priveliște a orașului și a mării.

Descoperise abia cu două zile în urmă locul acela, unde era sigură că nu putea fi văzută nici măcar de pe acoperișul Casei Celor Doisprezece. Cu puțin noroc, era posibil ca nici unul dintre ceilalți să nu fi aflat de existența lui.

Așa cum se întâmpla întotdeauna, briza îi risipi proasta dispoziție. Fiecare adiere sărată părea o scrisoare tainică de dragoste, trimisă din căminul ei îndepărtat. Trecură câteva minute înainte de a-și da seama că, în ziua aceea, în larg erau mai multe bărci – ba nu, realizează ea, nu bărci, ci corăbii, și nu orice corăbii, ci o flotă alcătuită din caravele cu trei catarge, mândria și forța Atlantidei. Înălțându-se cu mult deasupra apei, cu provele masive acoperite cu un strat dur de bronz, puteau înainta cu viteza vâslașilor sau să fie purtate de vântul din pânze. Ocoleau promontoriul într-o formație riguroasă.

Aproape direct sub punctul ei de observare se adăpostea un mic port. Era folosit rar, fiind de obicei suficient de liniștit pentru a te face să intri în transă privindu-i apa limpede, albastră. Însă acum caravelele înalte își aruncară rând pe rând ancorele în timp ce flamurile lor viu colorate fâlfâiau, pentru a-și găsi apoi odihna în atmosfera liniștită a golfului.

Cea mai mare acostase deja la chei, strângându-și pânzele purpurii.

Damisa se frecă din nou la ochi. *Cum ar putea fi posibil?* se întrebă, dar ochii nu o înșelau. Pe fiecare dintre catargele semețe flutura Cercul Șoimilor, stindardul suveranului ținutului ei natal. Un val de dor îi umplu ochii de lacrimi.

– Alkonath, murmură ea; și, fără să mai stea pe gânduri, își săltă roba și o rupse la fugă, cu părul lung, castaniu, unduindu-i în urmă când trecu pe lângă trânta în plină desfășurare și ieși în goană din grădină, îndreptându-se spre treptele ce coborau în port.

Cea mai mare dintre caravele ancorase lângă docul principal, dar încă nu își coborâse pasarela. Neguțătorii și orășenii se adunaseră deja pe chei, sporovăind incitați și așteptând să vadă ce avea să urmeze. Dar, chiar punându-i la socoteală și pe servitorii lor, erau copleșiți numericeste de bărbații și femeile din casta preoților, cu toții înveșmântați în alb.

Tiriki era chiar în primul rând, înfășurată în straturi delicate de material incolor, cu florile de aur din cunună legănându-i-se în păr. Mantiile celor doi bărbați care o însoțeau erau din purpura regală a Ahtarrathului. Sub razele soarelui, rubinele din diademele lor păreau de foc. Damisa avu nevoie de o clipă pentru a-i recunoaște pe Reio-ta și Micail.

Corăbiile erau așadar așteptate, deduse acolita, știind cât de mult timp era necesar pentru a te

îmbrăca în veșminte de ceremonie. *Probabil că flota a fost zărită de pe munte și a fost trimis un alergător ca să vestească sosirea oaspeților.* Se înghesui prin mulțime, până ce reuși să ajungă alături de maestra ei.

Tiriki o salută înclinându-și ușor capul.

– Damisa, ce simț al timpului!

Dar, înainte de a apuca să se întrebe dacă Tiriki o lua sau nu în răs, uralele mulțimii anunțară că oaspeții își începuseră debarcarea.

Mai întâi își făcură apariția oștenii în straie verzi, înarmați cu sulite și săbii. Escortau doi bărbați în mantii simple de călătorie, din lână, însoțiți de un preot într-o robă de o croială nefamiliară. Reio-ta înaintă, înălțându-și toiagul de ceremonie pentru a trasa cercul binecuvântării. Tiriki și Micail se apropiaseră unul de celălalt. Damisa trebuia să-și întindă gâtul ca să poată vedea.

– În numele lui Manoah, Ziditorul Tuturor Lucrurilor, a cărui strălucire ne umple sufletele când luminează cerul, vă urez bun venit, spuse Reio-ta.

– Îi aducem mulțumiri lui Nar-Inabi, Făuritorul Stelelor, care v-a călăuzit cu bine de dincolo de mare, adăugă Micail.

Când își ridică brațele, aducând omagiul protocolar, Demisa întrezări sclipirea brățărilor în formă de șarpe care nu puteau fi purtate decât de un principe din stirpea imperială.

Tiriki făcu un pas înainte, oferind un coș cu fructe și flori.

– Ni-Terat, Marea Mamă, numită de asemenea Caratra, își întâmpină cu brațele deschise toți copiii, fie ei tineri sau bătrâni.

Cel mai înalt dintre călători își lăsă pe spate gluga mantiei și uralele Damisei se transformară într-un strigăt de încântare. *Tjalan!* N-ar fi putut spune dacă se simțea mai încântată fiindcă el era principele Alkonathului sau fiindcă era propriul ei văr, care dintotdeauna fusese bun cu ea. Abia dacă găsi destulă stăpânire de sine pentru a se împiedica să alerge spre el și să-și arunce brațele în jurul genunchilor lui, așa cum făcea când era copil. Dar se înfrână și fu foarte bine că o făcuse, pentru că, pe moment, Tjalan era pe de-a-ntregul un principe al imperiului, cu marele smarald strălucindu-i pe diademă și cu brățările regale încolăcite pe antebrațe.

Uscățiv și bronzat, stătea drept, cu încrederea unui om care nu-și pusese niciodată la îndoială dreptul de a conduce. Avea tâmpilele argintii – era ceva nou – dar Damisa se gândi că asta dădea mai multă distincție părului său negru. Însă ochii lui ageri rămăseseră aceiași – verzi ca Smaraldul din Alkona, deși ea știa că uneori puteau căpăta toate culorile mării.

Când preotul cu robă stranie se apropie, Tiriki își duse mâna la inimă și apoi la frunte, într-un salut oferit numai celor mai înalți inițiați.

– Maestre Chedan Arados, murmură ea, fie să mergi prin Lumină.

Damisa îl studie pe preot cu interes. Chedan Arados era un nume bine cunoscut în întreaga Atlantidă, sau cel puțin în rândurile castei preotești. Fusesse acolit pe Pământul Străvechi, fiind inițiat în același timp cu Deoris, mama lui Tiriki, dar Chedan mersese cu învățătura mai departe și devenise Mag Liber. Călătorise foarte mult după distrugerea Orașului Șarpelui Încolăcit. Dar, în ciuda numeroaselor lui vizite în Alkonath, Damisa nu-l mai văzuse niciodată.

Magul era înalt, cu ochi prietenoși, dar pătrunzător, și avea barba deasă a unui bărbat matur. Pântecul i se rotunjea, având deja contururi puternice, dar n-ar fi fost corect să spui că era gras. Roba lui, făcută din aceeași pânză fină de in ca acelea purtate de preoții obișnuiți ai Luminii, era croită cu totul altfel, încheiată cu găici și nasturi pe un umăr și căzându-i în voie până la glezne. Pe piept purta un disc de cristal, o lentilă cu licăriri firave, de un albastru alburui, zvâcnind și scăpărând aidoma peștilor dintr-un lac.

– Merg prin Lumină, îi răspunse magul lui Tiriki, dar întunericul îmi apare mult prea des înaintea ochilor. Așa cum se întâmplă și astăzi.

Zâmbetul lui Tiriki îngheță.

– Vedem și noi ceea ce vezi tu, spuse ea, foarte încet, dar n-o să vorbim despre asta aici.

Încheind mult mai protocolarul salut al principilor, Micail și Tjalan își strânsesă cu putere încheieturile mâinilor. Când le zornăiră brățările, liniile severe ale chipurilor lor cu nasuri la fel de proeminente lăsară loc pentru cele mai călduroase râsete.

– Ați călătorit bine? Întrebă Micaîl în timp ce amândoi se răsuceau, braț la braț, croindu-și drum de-a lungul cheiului.

– *Marea* a fost destul de calmă, răspunse Tjalan, cu un sarcasm prefăcut.

– Soția ta n-a vrut să plece din Alkonath?

Tjalan își reținu un hohot de râs.

– Chaithala e convinsă că Insulele Cositorului sunt ținuturi înfiorător de sălbatice, locuite de monștri. Dar neguțătorii noștri pregătesc de mulți ani un adăpost la Belsairath. Acolo n-o să-i meargă chiar atât de rău. Știind că ea și copiii sunt în siguranță, am min-tea limpede pentru treburile de aici.

– Și dacă ne-nșelăm cu toți și n-o să se petreacă nici un dezastru? Întrebă Micaîl.

– Atunci va avea un răgaz neobișnuit și probabil nu mă va ierta niciodată. Dar în timpul călătoriei am stat mult de vorbă cu maestrul Chedan și mă tem că prorocirile tale sunt mult prea sigure...

Damisa își stăpâni tremurul. Își închipuisese că ritualul din Templul subpământean fusese o izbândă, în ciuda leșinului Alyssei, pentru că atât cutremurele, cât și coșmarurile încetaseră. Acum era neliniștită. Oare și în Alkonath fuseseră simțite astfel de cutremure? Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că sosirea lui Tjalan nu era nimic mai mult decât vizită neoficială.

– Și asta cine e? Poate fi micuța Damisa, înaltă cât o femeie?

La auzul vocii, ea întoarse capul. Cel de-al treilea călător stătea în fața ei, cu mantia acum aruncată pe

spate, lăsând să i se vadă tunică fără mâneci și kiltul cu broderii atât de bogate încât Damisa clipi când veșmintele strălucitoare reflectară lumina soarelui. Însă știa că sub hainele țipătoare se ascundea un trup muscular, iar pumnalul lung din teaca atârnată într-o parte, oricât de împodobit ar fi fost, nu era o podoabă aristocratică. Bărbatul era Antar, garda de corp a lui Tjalar încă din vremea când erau niște băietani.

– Este Damisa, își răspunse singur, cu ochii negri rotindu-i-se, ca de obicei, în toate părțile, în căutarea oricărei amenințări la adresa stăpânului său.

Damisa roși, dându-și seama că acum și ceilalți se uitau la ea.

– Antar, eram convins că tu o s-o vezi primul, zâmbi Micail.

– Eu sunt convins că Antar vede orice primul, comentă Tjalar, cu un zâmbet tot atât de larg. Damisa. Ce plăcere, draga mea verișoară, să văd o floare din Alkona printre atâtea crini.

Era binevoitor și prietenos, dar, când făcu un pas înainte, Damisa știa că timpul îmbrățișărilor copilărești trecuse pentru totdeauna. Întinse mâna și principele ei i-o luă înclinându-se respectuos – deși cu un licăr în ochii lui de culoarea mării.

– Damisa, ai devenit cu adevărat femeie, îi spuse, admirativ. Dar dădu drumul mâinii ei și se întoarse din nou spre Tiriki. Văd că ai avut mare grijă de floarea noastră.

– Facem ceea ce ne este îngăduit, nobile prinț. Iar acum... Tiriki îi întinse Damisei coșul cu fructe și

flori și continuă, cu glas răsunător: Să-i lăsăm pe trimișii orașului să-l întâmpine cu căldură pe principele din Alkonath.

Arată către piața de la intrarea pe chei, unde apăruseră ca prin farmec corturi stacojii, umbrind mese pline cu mâncare și băutură.

Tjalan se încruntă.

– Nu prea cred că avem timp...

Tiriki îi atinse cu delicatețe brațul.

– Trebuie să amânăm orice discuție serioasă până ce sosesc stăpânii latifundiilor. Iar dacă oamenii ne văd mâncând și bând împreună, asta va încuraja orașul. Rogu-te, nobile printe, fă-ne pe plac.

În spatele vorbelor lui Tiriki răsună, ca întotdeauna, ritmul unui cântec. Ca să reziste farmecului acelei rugăminți, își spuse Damisa, un bărbat ar fi trebuit să fie de piatră.

Micail își roti privirea prin sala imensă, convinsându-se că servitorii terminaseră de aranjat urciorele de lut cu limonadă și pocalele de argint, apoi dădu din cap, îngăduindu-le să se retragă. Ultimele raze de soare ale zilei scânteiau prin ferestrele înguste de sub bolta impozantă a Sălii Sfatului, luminând masa rotundă și chipurile îngrijorate ale negustorilor, latifundiarilor și conducătorilor așezați în jurul ei. Oare puterea Atlantidei avea să se mai adune vreodată într-o asemenea ordine și cu o asemenea demnitate?

Micail se ridică de pe canapeaua lui și așteaptă să se stingă murmurul conversațiilor. Își păstrase însemnele demnității princiare pentru întâlnirea aceea, cu toate că Tiriki se mulțumise doar cu roba albă și cu vâlul unei simple preotese și stătea ceva mai într-o parte. Înveșmântat ca guvernator al Templului, Reio-ta se așezase în dreapta, printre ceilalți conducători.

Micail avu încă o dată senzația profundă că se afla între două tărâmurî, cel lumesc și cel spiritual. De-a lungul anilor i se întâmplase adesea să descopere că identitatea sa de Veghetor Investit era în conflict cu aceea de Principe al Ahtarrathului, dar, în seara aceea, era posibil ca rangul său regal să-i dea autoritatea de care avea nevoie pentru a le impune celorlalți înțelepciunea preoțimii.

Dacă asta va fi de ajuns. În clipa aceea, cel mai puternic dintre sentimentele lui Micail era teama. Dar zarurile fuseseră aruncate. Prietenul său Jiritaren îl încurajă cu o înclinare a capului. În încăpere se lăsase tăcerea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui, așteptând cu încordare.

– Prieteni, urmași ai lui Manoah, locuitori ai Atlantidei, am simțit cu toții cutremurele care ne-au zguduit insulele. Da, *insulele*, repetă, cu voce tăioasă, văzând cum se măreau ochii câtorva latifundiarî, pentru că aceleași prevestiri ale dezastrului au zguduit Alkonath, Tarisseda și alte regate. Așa că ne-am adunat aici pentru a ține sfat, pentru a vedea cum putem înfrunta amenințarea ce ne stă acum tuturor în față.

Micail tăcu și se uită fără grabă în jurul mesei.

– Încă mai putem face multe, adăugă, pe un ton încurajator, pentru că, așa cum o știți fără îndoială, Imperiul s-a mai aflat în împrejurări tot atât de cumplite și a supraviețuit pentru a vedea această zi. Maestre Chedan Arados... Micail se întrerupse, îngăduind ca o rafală de șoapte să străbată sala. Maestre Chedan, ai fost printre aceia care au supraviețuit distrugerii Pământului Străvechi. Vrei să ne vorbești acum despre prorociri?

– Da.

Magul se ridică greoi în picioare și cuprinse adunarea într-o privire aspră.

– E timpul ca vâlul să fie dat deoparte, spuse el. Vor fi dezvăluite câteva taine rostite până acum numai sub pecetea inițierii, însă aceasta s-a făcut doar spre a păstra adevărul, pentru a putea fi scos la lumină în ceasul cuvenit. A continua să ascundem aceste lucruri ar fi acum un adevărat sacrilegiu. Da, chiar așa ar fi, pentru că amenințarea de astăzi are rădăcini adânci în sacrilegiul comis pe Pământul Străvechi, cu treizeci de ani în urmă.

În timp ce Chedan își trăgea răsuflarea, mănunchiul de raze de soare care îi aureolase capul alunecă într-o parte, lăsându-l brusc în umbră. Micail știa că asta se întâmplase doar fiindcă soarele asfințea, dar efectul era neliniștitor.

– Și nu oamenii simpli, ci preoții, reluă Chedan cu voce limpede, au fost aceia care, într-o căutare prost călăuzită a cunoștințelor interzise, au tulburat câmpul magnetic ce păstrează armonia dintre forțele

contrare ale Pământului. Toată înțelepciunea noastră și toate puterile noastre n-au izbutit decât să întârzie clipa când au răbufnit urmările acelei greșeli; și, când Orașul Șarpelui Încolăcit a sfârșit prin a se scufunda în marea interioară, nu puține glasuri au strigat că nu se făcuse altceva decât dreptate. Orașul care îngăduise pângărirea *trebuia* să plătească prețul, s-a spus atunci. Iar la scurt timp după aceea, când însuși Pământul Străvechi a fost înghițit de ape, deși clarvăzătorii ne-au prevenit că urmările aveau să continue să se facă simțite, că puterea descătușată avea să se întindă de-a lungul rupturii lumii, poate făcând-o să crape ca un ou – am cutezat totuși să sperăm că văzuserăm cea mai cumplită față a dezastrului.

Preoții aveau figuri sumbre – știau ce avea să urmeze. Pe măsură ce Chedan continua să vorbească, Micail vedea neliniștea cuprinzând chipurile celorlalți.

– Cutremurele ce au zguduit de curând Alkonathul, precum și cele de aici, sunt ultima înștiințare că Înălțarea lui Dyaus – Vremea Sfârșitului, cum îi spun unii – e foarte aproape.

Întunericul cuprinsese între timp cea mai mare parte a sălii. Micail îi făcu semn unui servitor să aprindă lămpile suspendate, dar lumina lor părea prea săracă pentru încăperea aceea.

– De ce nu ni s-a spus? strigă un negustor. Voiati să păstrați secretul ăsta pentru ca numai preoții să poată fi salvați?

– N-ai ascultat ce s-a vorbit aici? îi acoperi Micail glasul. Singurele *fapte* care s-au petrecut au fost

dezvăluite, îndată ce le-am aflat. Ar fi trebuit să stărnim spaime nefolositoare anunțând prorociile unui dezastru care s-ar fi putut petrece abia peste un veac?

– Sigur că nu, încuviință Chedan. De fapt, asta a fost greșeala făcută pe Pământul Străvechi. Semnele prorocirii nu pot fi recunoscute înainte de a fi întrezărită din nou. De aceea cei mai iscusiți clarvăzători sunt neputincioși în fața adevăratului destin. Atunci când se încordează prea mult pentru a-ntâmpina un pericol care nu mai apare, oamenii devin nepăsători și nu mai pot face față când sosește într-adevăr clipa.

– Dacă *o fi adevărat* că a sosit, făcu, zeflemitor, un latifundiar de seamă. Eu sunt un om simplu, nu cunosc înțelesul luminilor de pe cer. Dar știi că Ahtarath e o insulă cu un vulcan. E pe de-a-ntregul firesc să se cutremure din când în când. Un nou strat de cenușă și de lavă nu va face altceva decât să-ngrășe pământul.

Auzind murmurele aprobatoare ale stăpânilor satelor, Micaîl oftă.

– Preoțimea nu poate decât să vă prevină, spuse el, străduindu-se să-și stăpânească iritarea crescândă a vocii. Ce faceți în privința asta vă privește. Eu n-o să-mi silesc nici măcar propriii servitori să-și părăsească locuințele. Pot doar să-i înștiințez pe toți cei de față că noi, cei mai mulți dintre Veghetorii Templului, am hotărât să ne încredințăm mării pe noi înșine, laolaltă cu bunurile noastre, și să ne reîntoarcem pe pământ abia după încetarea dezastrului. Spun

asta ca principe de sânge regal și ne vom strădui să luăm cu noi cât mai mulți oameni cu putință.

Reio-ta se ridică, dând afirmativ din cap.

– Nu trebuie să-ngăduim... pieirea adevărului asupra căruia veghează Templul. O să-i trimitem de aici pe Cei Doisprezece Acoliți ai noștri și... pe mulți alții, pe toți cei pentru care vom găsi corăbii, cu speranța că măcar unii dintre ei vor ajunge cu bine pe... pământuri unde s-ar putea înălța noile noastre temple.

– Ce pământuri? exclamă cineva. Stâncile golașe peste care domnesc sălbaticii și animalele? Numai nebunii au încredere în vânt și în mare!

Chedan își desfăcu brațele.

– Dai uitării propria noastră istorie, îl mustră el. Deși ne-am despărțit de restul lumii de când cu războiul împotriva elenilor, nu ignorăm existența altor ținuturi. Corăbiile Atlantidei au mers oriunde există lucruri ce pot fi cumpărate sau vândute – și, de când s-a surpat Pământul Străvechi, le-au însoțit mulți dintre preoți. Au îndurat de unii singuri surghiunul din locurile de negoț, în Klem, în Elada, în Hesperide și în Zaiadan, deprinzând obiceiurile oamenilor locului, învățând despre zeii lor străini în căutarea unor credințe comune, dând lecții altora și tămăduind, pregătindu-ne calea. Cred că, atunci când vor sosi pribegii noștri, vor găsi pe cineva care să le ureze bun venit.

– Cei care aleg să rămână nu trebuie să se teamă că vor trândăvi, spuse, pe neașteptate, preoteasa Mesira.

Nu toți oamenii Templului cred că dezastrul e de neocolit. Vom continua să ne folosim toate puterile pentru a păstra aici echilibrul lucrurilor.

– Mă bucur să aud asta, spuse o voce sardonică din partea de apus a încăperii.

Micaîl îl recunosc pe Sarhedran, un proprietar bogat de corăbii, în spatele căruia stătea fiul său, Reidel.

– Ahtarrath domnea cândva asupra mărilor, dar, așa cum ne-a reamintit nobilul meu principe, privirea noastră s-a întors spre interior. Chiar dacă oamenii ar putea fi convinși să plece în aceste ținuturi străine, nu avem destule corăbii ca să-i transportăm.

– De aceea am venit acum aici, cu jumătate din flota măreței Alkonath, pentru a oferi ajutor.

Vorbitorul era Dantu, căpitanul corabiei cu care sosise Tjalan. Dacă zâmbetul lui era mai degrabă triumfător decât diplomatic, pentru asta exista un motiv. Neguțătorii din Alkonath și cei din Ahtarrath fuseseră pe vremuri rivali înverșunați.

Apoi vorbi Tjalan:

– În acest moment de cumpănă, ne aducem aminte că suntem, cu toții, copiii Atlantidei. Frații mei au rămas să supravegheze evacuarea Alkonathului. Pentru mine este o onoare și o mare plăcere să vă încredințez optzeci dintre cele mai bune caravele ale mele pentru salvarea oamenilor și a culturii măreței voastre insule.

În jurul mesei mai existau câteva figuri puțin cam acre, dar pe cele mai multe începuseră să înflorească zâmbete. Micaîl nu reuși să-și rețină un rânjet adresat

confratelui său de sânge regesc, deoarece nici măcar optzeci de corăbii nu puteau salva, desigur, mai mult decât a zecea parte a populației.

– Atunci aceasta va fi hotărârea noastră, spuse el, preluând din nou controlul. Vă veți întoarce în ținuturile voastre și la supușii voștri și le veți da veștile așa cum veți crede că e mai bine. Unde va fi nevoie, tezaurul Ahtarrathului se va deschide pentru a asigura toate cele trebuitoare călătoriei. Acum duceți-vă, începeți pregătirile. Nu intrați în panică, dar nimeni nu trebuie să zăbovească fără rost. O să ne rugăm zeilor să ne-ajungă timpul.

– Și tu vei fi pe una dintre acele corăbii, principe? Spița regală din Ahtarrath va abandona insula? Atunci suntem într-adevăr pierduți.

Vocea era a unei femei bătrâne ce se număra printre cei mai importanți latifundieri. Micaïl se strădui să-și aducă aminte numele ei, dar, înainte de a reuși s-o facă, Reio-ta veni alături de el.

– Zeii au hotărât că Micaïl trebuie... să plece în surghiun. Bărbatul mai vârstnic respiră adânc ca să-și controleze bâlbâiala ce îl mai supăra din când în când. Dar și eu sunt un Fiu al Soarelui, legat prin sânge de Ahtarrath. Indiferent ce soartă s-ar abate asupra celor care rămân pe loc, voi fi aici și o voi împărtăși.

Micaïl nu izbuti decât să se holbeze la unchiul său, de parcă șocul lui Tiriki l-ar fi sporit pe al său. Reio-ta nu spusese nimic despre asta! Abia dacă mai auziră cuvintele de încheiere rostite de Chedan.

– Clanul preotesesc nu are menirea de a hotărî cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară. Nimeni nu e în stare să spună dacă le va fi mai bine celor care vor pleca decât celor care vor rămâne. Destinele noastre sunt urmările propriilor noastre hotărâri, în această viață și în oricare alta. Vă rog doar să nu uitați asta și să alegeți cu băgare de seamă, după povața înțelepciunii care e în voi. Puterile Luminii și ale Vieții să vă binecuvânteze și să vă aibă pe toți în pază!

Pe când ieșea în portic, părăsind Sala Consiliului, Chedan își scoase acoperământul capului și și-l îndesă sub braț. Briza dinspre port era o binecuvântată suflare răcoroasă.

– A mers mai bine decât... mă așteptam, spuse Reio-ta, privind cum se scurgeau ceilalți în josul scărilor. Chedan, îți mulțumesc pentru... vorbele și pentru strădaniile tale.

– Până acum am făcut puține, zise Chedan, fluturându-și mâna către Tjalan, care venise să li se alăture, însă nici măcar acestea nu ar fi fost posibile în lipsa generozității fără de margini a vărului meu de sânge regesc.

Principele Tjalan își duse pumnii strânși în dreptul inimii și se înclină, răspunzând:

– Pentru mine, cea mai de preț răsplată este să știu că am slujit cauza Luminii. Îți zâmbi pe neașteptate magului. Îmi ești profesor și prieten și niciodată nu m-ai călăuzit pe căi greșite.

Ușa se deschise iarăși și Micail li se alătură, după ce domolise temerile de moment ale celor mai neliniștiți participanți la sfat. Părea îngrijorat. Până în clipa când avea să pună piciorul pe corabie, avea să poarte nu numai răspunderea evacuării, ci și grija celor care se hotărâseră să rămână pe loc.

– Vă mulțumesc, nobilii mei oaspeți, spuse el, gesticulând. Știu că eu, unul, nu mi-aș dori să îndur un asemenea consiliu după o călătorie pe mare. Probabil că sunteți istoviți. Ospitalitatea Ahtarrei încă vă mai poate oferi ceva de-ale gurii și un adăpost... Reuși să zâmbească. Dacă veniți cu mine.

Cred că tu, băiete, ai mai multă nevoie de odihnă decât noi, cugetă Chedan, dar știa că era mai bine să nu se arate compătimitor.

Încăperile oferite magului erau spațioase și plăcute, cu ferestre largi care lăsau să intre briza răcoasă a mării. Chedan simți că lui Micail i-ar fi plăcut să mai zăbovească, dar pretinse că era sleit de puteri și fu lăsat în curând singur.

Când zgomotul pașilor se îndepărtă, magul își desfăcu sacul cu bagaje și îl răscoli, căutând o pereche de cizme maro și o robă de culoare spălăcită, pe care ar fi purtat-o orice călător. Le îmbracă și se grăbi să coboare în stradă, având grijă să nu atragă atenția, și o porni la drum prin întunecimea asfințitului cu o atât de calmă siguranță de sine încât toți cei care îl vedeau trecând și-ar fi putut închipui că era de o viață întreagă un obișnuit al aleilor întortocheate și al cărărilor lăturalnice din preajma Templului.

De fapt, Chedan nu mai vizitase de mulți ani Ahtarra, dar drumurile se schimbaseră foarte puțin. Fiecare dintre pașii săi era urmat îndeaproape de ecourile tinereții pierdute, ale iubirii pierdute, ale vieților pierdute... Chedan se opri lângă peretele acoperit cu lujeri de viță din partea de nord a noului Templu. Sperând că se afla în locul potrivit, dădu deoparte o mână de vițe și descoperi o ușă laterală. Se deschise destul de ușor. Fu mai greu s-o închidă iarăși.

Înăuntru era întuneric, cu excepția ușoarei străluciri a unui șir de dale ale podelei, care conturau drumul printr-un coridor îngust, folosit de îngrijitorii clădirii, cu pereții plini de uși neînsemnate. Chedan reuși să-l străbată destul de repede, până ce ajunse pe neașteptate la arcada joasă de piatră din capăt.

Încep să fiu prea bătrân pentru astfel de scurtături, cugetă cu tristețe magul, scărpînându-se în cap. Poate aș fi ajuns la țintă mai repede intrând pe ușa din față.

Dincolo de arcadă se afla o încăpere strâmtă, boltită, luminată de licărirea unei scări în spirală. Chedan o porni cu atenție în susul a două grupuri de trepte și trecu pe sub o altă arcadă care dădea în sala comună de lectură, o cameră piramidală, aflată aproape în vârful clădirii. Gândită astfel încât să fie scăldată cât mai mult posibil în lumina zilei, era acum cufundată aproape pe de-a-ntregul în întuneric. Doar ici și colo ardeau câteva lămpi pentru citit.

Sub strălucirea uneia dintre ele stătea Veghetorul Împărat Ardril, singur, la o masă lată, cercetând conținutul unui cufăr de lemn. Apropiindu-se, Chedan

abia putu să deslușească tăblia mesei din cauza harababurii ce o acoperea; pergamente zdrențuite, fragmente de plăci de piatră inscripționate și șiruri ce păreau să fie de mărgel colorate.

Atenția lui Ardral era atrasă de trofeul colecției, un soi de carte lungă și îngustă, din fâșii de bambus cusute laolaltă cu fire de mătase.

– Nu știam că ai aici Codexul *Vimana*, comentă Chedan, dar Ardral nu-i luă în seamă încercarea de a-l întrerupe cu politețe.

Cu o strâmbătură, magul puse mâna pe mica banchetă din apropiere și o târî cu zgomot lângă Ardral.

– Pot s-aștept, anunță el.

Celălalt își ridică ochii, zâmbind sincer.

– Chedan, spuse el, adevărul e că nu te așteptam înainte de...

– Știu. Magul își feri privirea. Presupun c-ar fi trebuit să mai am răbdare, dar vin chiar de la întâlnirea sfatului.

– Condoleanțele mele, exclamă Ardral. Sper c-am izbutit să le ofer toate informațiile pe care le doreau.

– Cred că am văzut dovezile muncii tale, îl întrerupse Chedan.

– Dar pur și simplu nu mai puteam îndura o altă repetare de banalități inevitabile.

– Da, au fost destule. Se tem, spuse Chedan.

Ardral își roti privirea.

– Se tem că și-ar putea aminti de ce nu sunt încă gata. Asta se apropie de mult, nepoate. Și e întocmai

cum a prorocit Rajasta – deși s-a înșelat puțin în privința datei. Cu toată bunăvoința din lume, atât în Templu, cât și în gospodăriile localnicilor, cei mai mulți oameni nu sunt în stare să caute neîntrerupt, an după an, o cale de ieșire dintr-o situație de neocolit, care nu se ivește în momentul când era așteptată. Imboldul de a reveni la viața de zi cu zi... Ardral se întrerupsese. Ei bine, vezi tu, până și eu o fac. Fiindcă tot a venit vorba, am pus deoparte ceva care îți plăcea foarte mult. Poate izbutim să rezolvăm problemele lumii între patru ochi, ei?

– Eu...

Chedan strânse din pleoape, apoi se uită prin încăperea întunecoasă. Privindu-și unchiul se simți, pentru o clipă, din nou foarte tânăr.

– Da, spuse, cu un chicotit urmat de un zâmbet sincer. Îți mulțumesc, unchiule.

– Așa te vreau, încuviință Ardral și, ridicându-se în picioare, așază cartea stranie în cufărul de lemn. Dacă veșnicia ne calcă pe vârfurile picioarelor, nu înseamnă că nu putem trăi un pic înainte... Uitându-se la cufăr, îi făcu lui Chedan cu ochiul. Putem intra în orice joc o să ne iasă în cale.

Când îl vizitase Chedan ultima oară, Ardral locuia într-un dormitor mai degrabă păraginit, la mică depărtare de Templu. Acum, în calitate de veghetor asupra bibliotecii, avea o cameră spațioasă, chiar între pereții acesteia.

Când intrară, buștenii din cămin tocmai izbucniseră în flăcări, sau poate ardeau dinainte. Chedan

privi mobila, puțină, dar aleasă cu gust, în timp ce Ardral aduse două cupe filigranate, din argint, și deschise un urcior negru cu galben, plin cu mied.

– *Teli'ir?* exclamă magul.

Ardral dădu din cap.

– Cutez să spun că nu mai există decât douăsprezece sticle.

– Mă faci să mă simt onorat, unchiule. Dar mă tem că ocazia nu se ridică la înălțimea băuturii.

Cu un suspin, Chedan se lăsă pe o canapea pufoasă.

Bând teli'ir în compania unchiului său, se simțea aproape ca și cum Imperiul Strălucitor încă s-ar mai fi întins de la un orizont la altul. Timpul abia dacă se scursese. El nu mai era învățatul Chedan Arados, marele Inițiat al Inițiaților, cel de la care se aștepta să ofere răspunsuri, soluții, speranțe. Putea să fie el însuși.

Deși cei doi nu fuseseră deosebit de apropiați înainte de surparea Pământului Străvechi, Chedan îl cunoștea pe Ardral de când se știa – ba chiar, cu ceva ani înainte de a deveni acolit, îl avuse drept profesor, pentru un scurt răstimp. De atunci trecuse multă vreme, însă Ardral nu părea să fi îmbătrânit. Pe chipul său mobil și expresiv erau, fără îndoială, o serie de riduri și de cute noi, iar claia de păr castaniu își pierduse strălucirea și se subțiasese... Dacă se uita cu multă atenție, Chedan putea desluși toate aceste semne ale bătrâneții, dar nu erau decât amănunte lipsite de importanță, fără nici o legătură cu sinele interior al celui alt, care rămăsese, cumva, neschimbat.

– Mă bucur să te văd, unchiule, spuse el.

Ardral zâmbi larg și umplu din nou cupele.

– Eu mă bucur să te am aici, răspunse. Stelele nu le sunt favorabile călătorilor.

– Nu, încuviință Chedan, dar vremea e ceva mai bună, iar Tjalan îmi spune să nu-mi fac griji. Însă, dacă tot ai adus vorba, dă-mi voie să te întreb – tu ai mintea întotdeauna limpede...

– Doar pentru încă o clipă, glumi Ardral și se grăbi să soarbă iarăși din mied.

– Ha! făcu zeflemitor Chedan. Știi ce vreau să spun. N-ai lăsat niciodată bănuielele și legendele să te poarte cu ușurință pe căi greșite. Tu nu vezi decât ceea ce se află cu adevărat în fața ta, spre deosebire de alții – dar asta n-are importanță.

Cândva, cu ani în urmă, continuă Chedan, mi-ai vorbit despre celelalte prorociri ale lui Rajasta și despre motivele care te făceau să crezi în ele. Motivele acelea s-au schimbat?... *S-au schimbat?* repetă, aplecându-se către unchiul său. Nici un alt om în viață nu cunoaște profețiile lui Rajasta mai bine decât tine.

– Presupun, spuse Ardral, cu detașare, mestecând o bucătică de brânză.

Chedan continuă, netulburat:

– Toți ceilalți dau atenție numai părții tragice a profeției. Nimicirea Atlantidei, inevitabilele pierderi de vieți, șansele firave de supraviețuire. Dar, dacă așa ceva e posibil, tu ești acela care înțelege viziunea mai largă a prorocirii – ce a fost, și ceea ce este, și ceea ce...

– Ai de gând să fii o pacoste în privința asta, nu-i așa? mârâi Ardral, fără obișnuitul său zâmbet. Foarte bine. *Numai de data asta*. O să răspund întrebărilor pe care nu te poți hotărî să le rostești. Și pe urmă n-o să mai vorbim despre așa ceva, cel puțin nu în noaptea asta!

– Cum vrei tu, unchiule, zise Chedan, cu supunerea unui copil.

Ardral oftă și își trecu degetele prin păr, răvășindu-l.

– Răspunsul scurt este *da*. E așa cum s-a temut Rajasta. Inevitabilul se petrece și, cu mult mai cumplit, se petrece într-un soi de împrejurări în care timpul e greu de controlat. Pfui. Toți ocolesc lesne numeroasele influențe favorabile – ca și cum și-ar *dori* să se gândească la tot ce e mai rău. Dar așa este, nu putem tăgădui prorocirea. Adsar, Steaua Războinică, și-a schimbat cu siguranță calea, îndreptându-se spre Cornul Berbecului. Iar aceasta este, cu siguranță, acea aliniere pe care o numesc textele străvechi Războiul Zeilor. Dar e limpede că străbunii nu spun că o asemenea așezare a stelelor ar însemna ceva pentru lumea *muritorilor*. Obișnuita vanitate umană. Atât de previzibilă.

Pentru câteva clipe, se lăsă tăcerea, Ardral își umplu încă o dată cupa, iar Chedan se strădui să caute ceva de spus.

– Înțelegi? zise Ardral, mai degrabă cu blândețe, nu e bine să te gândești la astfel de lucruri. Nu întrezărești, cum s-ar spune, decât tivul veșmântului. Așa că s-o lăsăm baltă. În următoarele câteva zile va

fi destul de multă agitație. Nu vom avea vreme să stăm liniștiți, fără nici o treabă. Și totuși... Înălță cupa, cu o falsă solemnitate. În asemenea vremuri...

Râzând în ciuda gândurilor sale negre, Chedan i se alătură, cântând vechiul refren: *Nimic nu domolește mintea ca nimicul!*

3

Cum poți împacheta o viață?

Micaîl își coborî privirea spre mormanul de lucruri învâlmășite de pe canapeaua sa și clătină din cap. În lumina dimineții timpurii, teancul părea sărăcăcios și trist. *La trei părți de ceva necesar se adaugă una de nostalgie?*

Bineînțeles că fiecare corabie avea să fie încărcată cu lucruri utile ca așternuturile de pat, semințele și leacurile. Între timp, acoliții și alți câțiva discipoli de încredere primiseră sarcina de a împacheta pergamentele și însemnele regale, urmărind listele pregătite de Templu cu multă vreme în urmă. Însă toate acestea erau, într-adevăr, pentru folosul public. Fiecare pasager era lăsat să-și aleagă atât de multe obiecte personale câte puteau încăpea într-un sac care să-l însoțească dincolo de mare.

Mai făcuse asta o dată, la doisprezece ani, când părăsise Pământul Străvechi, locul unde se născuse,

pentru a veni pe insula aceea, care era moștenirea lui. Atunci își lăsase în urmă copilăria.

Ei bine, n-o să mai fie nevoie să conduc procesiuni în susul Muntelui Stea. Își studie pentru încă o clipă mantia de ceremonie, minunat împodobită cu un păienjenis de spirale și comete brodate... O dădu deoparte fără nimic mai mult decât o ușoară tresărire de regret și se apucă să împacheteze două tunici simple, de in. Dintre mantiile de oficiant nu alege decât una țesută din mătase albă, atât de diafană încât părea strălucitoare, și o alta, albastră, care se potrivea cu ea. Alături de podoabele sale de preot, aveau să fie de ajuns pentru săvârșirea ritualurilor. Și, fără țară, n-o să mai fiu principe. Oare asta avea să fie o ușurare, se întrebă el, sau avea să simtă lipsa respectului pe care i-l aducea titlul?

Simbolul nu înseamnă nimic, își reaminti; realitatea e totul. Un adevărat inițiat își putea urma calea fără nici un fel de însemne. Cea mai importantă unealtă a magului e aici, obișnuia să spună bătrânul Rajasta, bătându-și fruntea cu degetul și zâmbind. Pentru o clipă, Micael se simți de parcă s-ar fi întors în Casa Celor Doisprezece de pe Pământul Străvechi. Simt dureros lipsa lui Rajasta, își spuse, dar mă bucur că n-a trăit s-apuce ziua de azi.

Privirea îi alunecă spre minusculul copac-pană așezat pe pervaz, în vasul lui decorativ, cu frunzele de un verde palid strălucind în lumina dimineții. Era un dar primit de la mama lui, Domaris, la scurt timp după ce sosise pe Ahtarrath, și de atunci îl udase, îi

tăiasă crengile, îi purtase de grijă... Când îl luă în mână, auzi pe coridor pașii ușori ai lui Tiriki.

– Dragul meu, chiar te gândești să iei copăcelul ăsta cu tine?

– Nu... știu. Micail reșează ghiveciul pe pervaz și se întoarce spre ea cu un zâmbet. Pare un păcat să-l părăsesc, după ce i-am purtat de grijă atâta vreme.

– N-o să supraviețuiască în sacul tău, observă Tiriki, venind la pieptul lui.

– Așa e, dar poate i s-ar găsi un loc undeva. Dacă hotărârea de a lua sau nu cu mine un copăcel e cea mai grea alegere...

Cuvintele i se stinseră pe buze.

Tiriki își săltă capul, căutându-i ochii și urmărindu-i privirea către fereastră. Frunzulițele delicate ale copacului minuscul fremătau, înfiorându-se, deși nu era vânt.

Nu auziră, ci mai degrabă simțiră bubuitul subsonic din adâncuri și, în jurul lor, totul se preschimbă într-un tremur ce le vibra în tălpi, cu mult mai puternic decât cel din ziua precedentă.

Nu încă o dată, se gândi Micail, implorând, *nu încă, nu acum...*

Din creștetul muntelui se înalță o dâră de fum, pătând cerul palid.

Podeaua se undulă. O înhăță pe Tiriki și o trase către ușă. Sprijiniți de tocul ei, erau oarecum adăpostiți dacă se prăbușea tavanul. Ochii li se întâlneau iarăși și, fără să fie nevoie de cuvinte, prinseră să respire la unison, intrând în concentrarea detașată a

transei. Fiecare răsuflare îi afunda mai mult. Uniți, erau cu mult mai conștienți de forțele descătușate din străfunduri și mai puțin vulnerabili în fața lor.

– Puteri ale Pământului, domoliți-vă! strigă el, adunând întreaga autoritate a moștenirii sale. Eu, fiul Ahtarrathului, Vânătorul Regal, Moștenitorul-Lumii-Tunetului, vă poruncesc! Liniștiți-vă!

Pe cerul fără nori bubui tunetul, având drept ecou un huruit îndepărtat. Tiriki și Micail auziră zarva și țipetele din palat și zgomotele obiectelor strivite și sparte pretutindeni.

Zguduiturile încetară într-un târziu, dar nu dispăru și încordarea. Prin fereastră, Micail văzu că vârful Muntelui Stea dispăruse – nu, nu dispăruse, fusese *smuls din locul său*. Fumul – sau praful – se înălța în jurul micii piramide inconfundabile care aluneca încet către oraș, încă arzând.

Micail închise ochii, strângându-i cu putere, și se întinse iarăși dincolo de sine însuși, pe când un val clocotitor de energie îl ataca sălbatic, străbătându-l în goană. Încercă să-și aducă înaintea ochilor straturile de rocă din alcătuirea insulei, dar viziunea ținută în frâu pâlpoi și se modifică, preschimbându-se într-un târziu în imaginea brațelor încrucișate ale bărbatului fără chip, încătușat și înlănțuit, dar zbătându-se, care le băntuise visele. Mușchii se încovoiează și articulațiile trosniră când bărbatul se încordă în legături.

– Cine ești? CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

Nu-și dădu seama că zbiera decât atunci când simți gândurile lui Tiriki într-ale lui.

– *Este... Cel Tainic!* răsună țipătul gândului ei.
Dyaus! Nu te uita în ochii lui!

La auzul strigătului, năluca se înălță, mârâind. Podeaua se zgudui din nou, mai tare decât înainte, și nu se mai opri. Micail crescuse ascultând poveștile istorisite în șoaptă despre zeul Dyaus, invocat de Magii Cenușii de pe Pământul Străvechi pentru a aduce schimbarea. În loc de asta, adusese haosul, ale cărui ecouri distruseseră ținutul și acum păreau pe cale să distrugă și Ahtarrathul. Dar nu pătrunsesese niciodată în cripta unde era înlănțuită imaginea.

– *Nu pot să-l țin! Ajută-mă!*

Micail simți imediat năvala neabătută a ajutorului lui Tiriki.

– *Fie Lumina pe potrive Beznei...*

Gândul ei deveni cântec.

– *Și domolească-se Împotrivirea...* adăugă el.

– *Fie Iubirea pe potrive Urii...*

Căldura sufletelor izvorî dintre mâinile lor încleștate.

– *Bărbatul, Femeia...*

Lumina crescă între ei, dând naștere puterii de a preschimba încordarea în forțe ce i se opun.

Iată Lumina – Iată Forma,

Iată Umbra și Amăgirea

și Măsura...

Li se păru că stătuseră așa mult timp, vreme în care urletul lipsit de înțeleas al zeului înlănțuit se stinse treptat, silit, cu ciudă.

Când zguduirile încetară în sfârșit, Micail oftă adânc, a ușurare, deși mintea lui sensibilizată simțea vibrațiile neîncetate de dincolo de echilibrul pe care i-l impuseseră insulei.

– S-a terminat.

Tiriki deschise ochii cu un suspin.

– Nu, răspunse el, cu greutate, s-a oprit doar pentru un scurt răstimp. Iubita mea...

Cuvintele nu îi veniră pe buze și o îmbrățișă cu mai multă putere.

– De unul sigur n-aș fi putut să stăvilesc puterea aceea.

– Avem... timp?

– Întreabă zeii, răspunse Micail. Dar cel puțin acum n-o să se mai îndoiască nimeni de avertismen-tul nostru.

Se uită dincolo de ea și umerii i se gârboviră când văzu pe podea, sub pervaz, ghiveciul spart, pământul împrăștiat și rădăcinile dezgolate ale micului său copac-pană.

În cutremurul ăsta au murit oameni, își spuse. Orașul e în flăcări. Nu e momentul să plâng pentru un copac.

Dar când își îndesă în sac sandalele de schimb lacrimile îi ardeau ochii.

Orașul își schimbase cu siguranță starea de spirit, cugetă Damisa, ocolind un morman de moloz și

continuându-și drumul către port. După spaima din prima parte a dimineții, lumina strălucitoare a soarelui părea o bătaie de joc. Fumul unei duzini de clădiri în flăcări preschimbase lumina într-un aur straniu, abundent. Când și când, vibrațiile pământului îi reaminteau că, deși praful stârnit de rostogolirea vârfului se împrăștiase, Muntele Stea continua să fie treaz.

Tavernele prosperau, vânzându-le vin celor care preferau mai degrabă să-și înece frica decât să se străduiască pentru a se salva pe mare, însă altminteri piața părea părăsită. Câțiva susțineau cu insistență că în dimineața aceea fusese ultimul cutremur, dar majoritatea localnicilor stăteau prin casele lor, împachetându-și bunurile de valoare pentru a le lua pe corabie sau pentru a se refugia la țară. Cocoțată pe acoperișul Casei Celor Doisprezece, Damisa văzuse drumurile gemând de căruțe. Oamenii se îndreptau către porturi sau către dealurile din centrul insulei, sau către orice alt loc cât mai îndepărtat de Muntele Stea, al cărui vârf piramidal se oprise, într-un echilibru precar, la jumătatea pantei. Din noul creștet plat continua să urce în văzduh o dâră de fum, ca o făgăduință neconținută a dezlănțuirii altor furii.

Și când se gândea că existaseră momente când respinsese liniștea Templului, răbdarea și disciplina pe care le impunea fără încetare. Dacă dimineața aceea nu era decât un strop din ce avea să urmeze, atunci bănuia că viața ei în acel loc avea să-i revină curând în amintire sub înfățișarea unui paradis.

Din cauza pericolului, până și cei doisprezece acoliți fuseseră puși la treabă, servind drept simpli mesageri. Damisa ceruse scrisoarea destinată principelui Tjalan și avea de gând să i-o înmâneze. Hotărâtă, ocoli mergând pe vârfuri o băltoacă formată de lichidele vătămătoare ce se scurgeau dintr-o prăvălie, împrăștiindu-se, și o porni către țărm coborând pe o alee urât mirositoare.

Portul era la fel de aglomerat și de zgomotos precum în orice altă zi, numai că acum era vorba de o isterie abia ținută în frâu. Își trase vâlul așa cum se cuvenea și grăbi pasul, intrând în învâlmășeală. Vocile trăgănate ale locuitorilor Alkonathului veneau de pretutindeni. Probabil că un soi de instinct îi îngădui să deslușească vocea lui Tjalan, răsunând deasupra vorbăriei bărbaților care se străduiau să împacheteze o sută de tipuri felurite de obiecte.

Când ajunse mai aproape, îl auzi pe corăbierul căruia îi vorbea principele:

– Ce importanță are dacă semințele de grâne stau dedesubtul sau deasupra baloturilor cu pânză?

– Mănânci pânză? Întrebă tăios Tjalan. Pânzeturile se vor usca, dar orzul îmbibat de sare o să mucegăiască, n-o să încolțească. Așa că du-te înapoi acolo jos, omule, și fă treaba așa cum trebuie de data asta!

Damisa se simți ușurată când Tjalan o recunoscuse și se lumină la față.

– Draga mea – cum merg lucrurile acolo, sus?

Arată către palatele și templele de pe deal cu o fluturare a mâinii.

– Cum merg lucrurile peste tot? Damisa încercă să-și păstreze vocea egală, dar fu nevoită să-și fe-rească privirea. Oh! se învioră ea. Dar *avem* vești bune! Preoții care oficiau în vârful Muntelui Stea au supraviețuit cu adevărat! Acum o oră au apărut cu toții, cu excepția mai-marelui lor. A trimis vorbă că el a sălășluit pe culme de când era copil, așa că, dacă muntele vrea să se descotorosească de piramidă, se va întoarce în vârf fără ea.

Tjalan râse.

– Am cunoscut astfel de oameni – „cufundați în Milostenia Zeilor“, cum spun ei. S-ar putea să trăiască mai mult decât noi toți!

– Unii, se pomeni ea vorbind, cred că atunci când începe să se cutremure pământul, ar trebui să aducem... o ofrandă aparte...

Tjalan strânse din ochi, încruntându-se.

– Dulcea mea copilă – astfel de lucruri să nu-ți treacă nici măcar prin gând! Chipul lui bronzat se încordase și pălise. Nu suntem barbari care jertfesc copii! Dacă am face-o, zeii ar fi îndreptățiți să ne nimicească!

– Dar ne nimicesc *acum*, murmură ea, neizbutind să-și dezlipească privirea de culmea plată, fumegândă.

– Nimicesc cu siguranță insulele, o corectă Tjalan, cu blândețe. Dar ne-au prevenit mai întâi, nu-i așa – la început prin prorociri și acum prin cutremure? Ni se oferă timp în care să ne pregătim fuga... Gestul lui

cuprinse corăbiile, oamenii, lăzile, sacii și butoaiele cu provizii. Nici măcar zeii nu pot face totul pentru noi!

E tot atât de înțelept ca orice preot. Damisa îi admiră profilul puternic când el se răsuci ca să răspundă unei întrebări a căpitanului, un bărbat pe nume Dantu. *Pot să fiu mândră fiindcă sunt rudă cu un astfel de om,* se gândi ea, și nu pentru prima oară. La început nu fusese hărăzită Templului – bunica ei o propusese drept candidată, pentru a intra în rândul Celor Doisprezece. Când nu era decât o fetiță și visa o căsătorie regală, Tjalan fusese modelul soțului demn de laudă. Era o ușurare să descopere că o judecată mai matură confirma părerea ei inițială. Pe lângă el, Kalhan părea doar un băietan, așa cum și era!

– Stăpâniți-vă!

Principele se uita cu asprime la un grup de corăbieri care încetaseră lucrul și se holbau la două fete saji cu forme pline, în veșminte de culoarea șofranului, care împingeau un cărucior plin cu pachete din Templul Caratrei.

Unul dintre bărbați plescăi din buze, imitând zgomotul unui sărut menit fetelor, care chicotiră în spatele vălurilor lor.

– Nu m-aș supăra dacă v-aș împacheta pe voi în brațele mele...

– Voi de-acolo! repetă Tjalan. Înapoi la lucru. Fetele nu sunt de nasul vostru!

Acoliții se întrebaseră de multe ori, privindu-se cu ochi măriți în timp ce făceau presupuneri, ce anume *erau*, de fapt, femeile saji. Se spunea că, în vremurile vechi, fuseseră instruite pentru a lua parte la anumite ritualuri magice care implicau energii sexuale. Damisa se cutremură, bucuroasă că nu avea destulă experiență ca să poată ghici ce însemna asta. Acolitelor li se îngăduia să aibă iubiți înainte de căsătorie, dar ea fusese prea mofturoasă pentru așa ceva, iar Kalhan, cel ales să-i fie logodnic ca urmare a unui calcul astrologic tainic, nu era atât de ispiti-tor încât să-și dorească o încercare înainte de soroc.

– Era cât pe ce să uit! exclamă ea. Am adus lista celor propuși să călătorească pe corabia regală, adică împreună cu... cu tine.

Când principele Tjalan se întoarse din nou spre ea, deschise cutia pentru suluri și îi întinse bucata de pergament.

– Ah, da, murmură el, plimbându-și degetul în josul listei de nume. Hmm. Nu știu dacă asta e sau nu o ușurare... Flutură scrisoarea către Damisa. Alături de ea văd, ca o umbră, lista celor care nu vor scăpa – fie pentru că vor alege să rămână aici, fie fiindcă nu e destul loc. Sperasem că nu va trebui să hotărâsc decât unde să le pun bagajele.

Damisa îi simți amărăciunea și fu nevoită să-și înfrângă un impuls puternic, care îi cerea să întindă brațele spre el.

– Principele Micail și doamna Tiriki vor călători pe corabia căpitanului Reidel, dar eu sunt pe lista *ta*, spuse, cu voce înceată.

– Da, micuță floare, și mă bucur pentru asta! Privirea lui Tjalan reveni asupra chipului ei și figura aspră păru să i se lumineze. Cine și-ar fi închipuit că mica mea verișoară costelivă o să crească atât de...

Dantu îl strigă din nou, întrerupând indiferent ce ar fi vrut să spună, dar Damisa avea să-i prețuiască multă vreme vorbele de despărțire. Observase că ea crescuse. O *privise* cu adevărat. Desigur, cuvântul nerostit nu avea cum să fie „fermecătoare“, sau „încântătoare“, sau măcar „frumoasă“.

Casa în care locuiau Reio-ta și Deoris se afla pe coasta unui deal, în apropierea Templului, cu vedere spre mare. În primii ani ai vieții sale, Tiriki trăise în casa preoteselor, împreună cu mătușa ei, Domaris. O aduseseră pe Ahtarrath când încă mai era o fetiță, pentru a o salva de pericolul în care se afla, ca fiică a Magului Cenușiu, ale cărui vrăji treziseră răul din Dyaus. Până când ajunsese pe Ahtarrath și se reîntâlniseră, Deoris se temuse că fata ei murise. Mai înainte, Tiriki se gândise la Domaris considerând-o mama ei și abia după moartea acesteia locuise împreună cu Deoris.

Acum, în timp ce urca treptele late ale casei mână în mână cu Micail, nu își putu reține un oftat de apreciere la adresa înfățișării armonioase a casei și a grădinilor din jur. În copilărie, derutată și mahnită, dăduse prea puțină atenție lucrurilor care o

înconjurau și, la vremea când durerea pierderii pălise, se obișnuise deja cu locul fără să-l vadă cu adevărat așa cum era.

– Ce splendoare.

Aflat la mică distanță în urma lor, Chedan păru ecoul gândurilor ei.

– E trist că adesea apreciem lucrurile în profunzimea lor abia când suntem pe punctul de a le pierde.

Tiriki dădu din cap, ștergându-și pe furie o lacrimă. *Când toate astea nu vor mai fi, cât de des o să regret toate momentele în care am trecut pe aici fără să mă opresc pentru a le privi cu adevărat?*

Cei trei se opriră o clipă, uitându-se către apus. În locul acela, cea mai mare parte a orașului dărâmat era ascunsă de sclipirea acoperișurilor din cartierul Templelor. Dincolo de ele nu se zărea decât albastrul neclar al mării.

– Totul pare atât de liniștit, zise Chedan.

– O amăgire, răspunse Micail scrâșnind din dinți, mergând în fața lor prin portic.

Tiriki se înfioră când trecură peste puntea ornamentală; își aminti că se legăna întotdeauna lin, chiar și sub pașii cei mai ușori, numai că, după cutremurul din dimineața aceea, devenise nefiresc de conștientă de toate forțele înlănțuite în măruntaiele pământului. Se încorda ori de câte ori se clătina ceva, întrebându-se dacă oroarea era pe punctul de a reîncepe.

Aici, remarcă Tiriki, nu se zăreau mormanele haotice de suvenire și de obiecte aruncate, nu exista nimic din nebunia agitației ce fremăta în restul

orașului, nu era decât o slujitoare cu voce catifelată, așteptând să conducă oaspeții la Reio-ta și la Deoris. Avu o strângere de inimă, presimțind că veniseră acolo pentru a face o încercare fără sorti de izbândă. Fără nici o îndoială, părinții ei n-aveau de gând să plece.

Chedan intrase înaintea ei în încăperea spațioasă, cu vedere spre grădini, și stătea în picioare, salutând-o pe Deoris. Lui Tiriki i se păru că rostea cuvintele protocolare cu voce tremurândă. Ce însemnase Chedan pentru mama ei, se întrebă, în tinerețea pe care și-o petrecuseră împreună pe Pământul Străvechi? Oare el o vedea pe preoteasa matură, cu fire argintii în coșitele de un castaniu-închis încolăcite ca o diademă deasupra frunții, sau zărea umbra unei fete răzvrătită, cu priviri năvalnice și cu o claie de bucle întunecate – fata pe care o descrisese Domaris vorbind despre mama lui Tiriki, înainte ca Deoris să vină pe Ahtarath, părăsind Pământul Străvechi?

– Ați terminat... cu bagajele? întrebă Reio-ta. Templul e pregătit pentru evacuare și acoliții sunt gata de... plecare?

Guvernatorul Templului nu se bâlbâia mai mult decât de obicei. După tonul lui, ziua părea să fie una pe de-a-ntregul obișnuită.

– Da, totul merge bine, răspunse Micaïl, sau cel puțin atât de bine pe cât ne-am putea aștepta. O parte dintre corăbii au plecat deja. Sperăm să fim purtați în larg de fluxul de dimineață.

– Am păstrat, pe corabia lui Reidel, spațiu mai mult decât suficient pentru voi amândoi, adăugă Tiriki. Trebuie să veniți! Mamă... Tată... Întinse mâinile spre ei. O să avem nevoie de înțelepciunea voastră. O să avem nevoie de *voi*.

– Și eu vă iubesc, draga mea, dar nu fi prostuță. Vocea lui Deoris era joasă, vibrantă. E de-ajuns să mă uit la voi doi ca să știu că v-am dat deja tot ceea ce vă trebuie.

Reio-ta încuviință înclinând din cap, cu un zâmbet în ochii lui prietenoși.

– Ați uitat că... mi-am dat cuvântul, în consiliu? Atâta vreme cât un singur om din poporul meu îndrăgit rămâne pe uscat, rămân... rămân de asemenea și eu.

Tiriki și Micail schimbă o privire grăbită, dar plină de înțelesuri. *E momentul să încercăm celălalt plan.*

– Atunci, dragă unchiule, spuse Micail, cu un aer plin de înțelegere, trebuie să sorbim cât mai mult din sfaturile tale, atâta vreme cât mai e cu putință.

– Cu p... plăcere, răspunse Reio-ta, cu o înclinare plină de modestie a frunții. Poate că tu, maestre Chedan, ai vrea să... sorbi ceva mai dulce? Îți pot oferi mai multe vinuri bune. În lipsa ta, am avut câțiva... ani foarte prietnici.

– Mă cunoști prea bine, zise magul, cu voce scăzută.

Micail râse.

– Dacă Reio-ta n-ar fi oferit, continuă el, cu vicleanie, Chedan ar fi cerut.

Prinzând privirea lui Tiriki, arată în direcția grădinii cu o mișcare ușoară a capului, ca și cum ar fi spus: *Voi două trebuie să stați de vorbă acolo, între patru ochi.*

– Haide, mamă, zise Tiriki, cu voioșie, să-i lăsăm pe bărbați cu micile lor ritualuri. Poate am putea face o plimbare prin grădina ta? Cred că asta îmi va lipsi cel mai mult.

Deoris înălță dintr-o sprânceană, uitându-se mai întâi la Tiriki și apoi la Micail, dar își lăsă fiica s-o ia de braț fără să scoată nici o vorbă. Când ieșeau prin ușile deschise îl auziră pe Chedan propunând primul toast.

Grădina construită de Reio-ta pentru soția lui nu avea pereche în Ahtarrath și, după surparea Pământului Străvechi, poate în întreaga lume. Fusesse creată ca loc de meditație, era o reconstituire a paradisului primordial. Chiar și în clipa aceea, adierea plăcută purta cu sine trilurile neîntrerupte ale păsărilor cântătoare, iar mirosul ierburilor, dulce și usturător deopotrivă, înmiresma văzduhul. Menta creștea, verde, în umbra sălciilor, iar plantele iubitoare de apă își deschideau din abundență florile, pe când salvia, pelinul și alte ierburi aromate fuseseră sădite în straturi supraînălțate, pentru a aduna lumina soarelui. Spațiile dintre dalele de piatră erau pline de frunze minuscule și de flori albastre de cimbrisor de câmp.

Poteca însăși se spirala cu atâta grație încât părea mai degrabă o lucrare a naturii decât a artei, conducând spre interiorul grotei în care era păstrată cu sfințenie reprezentarea Zeiței, pe jumătate învăluită în ramuri suspendate de iasomie, ale căror flori albe, cerate, își împrăstiau propria mireasmă de tămâie în aerul cald.

Tiriki se întoarse și văzu ochii mari al lui Deoris înecați în lacrimi.

– Ce s-a-ntâmplat? Trebuie s-o recunosc, eu sper că-ți îngădui în sfârșit să te temi de ceea ce trebuie să se petreacă, dacă această spaimă te va convinge...

Deoris clătină din cap cu un zâmbet straniu.

– Atunci îmi pare rău că te dezamăgesc, draga mea, dar, sincer vorbind, viitorul n-a fost niciodată în stare să mă înspăimânte cu adevărat. Nu, Tiriki, nu făceam altceva decât să-mi aduc aminte... e greu de crezut că au trecut șaptesprezece ani de când stăteam exact în locul ăsta – sau poate nu – eram sus, pe terasă. Grădina abia fusese însămânțată. Și privește-o acum! Aici sunt flori cărora încă nu le știu numele. Adevărul e că nu înțeleg de ce și-ar dori cineva să bea vin; eu mă îmbăt uneori doar cu parfumurile de aici...

– Acum șaptesprezece ani? o îmboldi Tiriki, cu ceva prea multă hotărâre.

– Tu și Micaîl nu erăți decât niște copii, zâmbi Deoris, când a venit Rajasta. Ții minte?

– Da, răspunse Tiriki, era chiar înainte de a muri Domaris. Pentru o clipă, își văzu propria durere oglin-dită în ochii mamei sale. Încă îi mai simt lipsa.

– Știi, tot ea m-a crescut și pe mine, împreună cu Rajasta, care mi-a fost tată într-o mai mare măsură decât tatăl meu adevărat, zise Deoris, cu voce scăzută. Mama murise, iar tata era prea ocupat să conducă Templul ca să ne mai poată da atenție. Rajasta a ajutat-o să-mi poarte de grijă, iar Domaris a fost singura mamă pe care mi-o reamintesc.

Deși auzise de aproape o mie de ori exact aceleași cuvinte, Tiriki întinse mâna, într-un gest grăbit de compasiune.

– Înseamnă că eu am fost norocoasă, fiindcă am avut două!

Deoris dădu din cap.

– Iar eu am fost binecuvântată prin tine, fiică a mea, deși am ajuns să te cunosc mai târziu! Și prin Galara, firește, adăugă, privind-o aproape cu reproș.

Diferența de vârstă dintre Tiriki și fiica avută de Deoris cu Reio-ta le oferise puține ocazii de a se cunoaște. Știa mai multe despre Nari, fiul purtat de Deoris pentru a-și îndeplini datoria de a zămisli un copil al castei preoțești, care ajunsese preot în Tarisseda Inferioară.

– Galara, medită Tiriki. Acum are treisprezece ani?

– Da. Exact vârsta pe care o aveai tu când m-a adus Rajasta aici. A fost un preot strălucit de pe Pământul Străvechi, poate cea mai mare autoritate ridicată dintre noi în privința deslușirii înțelesului mișcărilor stelelor. Le-a interpretat spunând că ne mai rămăseseră șapte ani – dar data pe care a prorocit-o a fost cea a

morții sale. Noi am crezut că, poate, se înșelase întru totul. Am sperat...

Smulse un fir de levănțică și îl răsuci între degete în timp ce își continuau plimbarea. Aerul se umplu de mirosul pătrunzător și dulce.

– Dar n-ar trebui să mă plâng; am avut, în plus, zece ani în care să te iubesc pe tine și să mă bucur de frumusețea acestui loc. Ar fi trebuit să mor alături de tatăl tău, cu mulți, mulți ani în urmă!

Străbătuseră întregul circuit reprezentat de cărarea spiralată și stăteau din nou în fața altarului Mamei.

Tiriki se opri, înțelegând că Deoris nu vorbea despre Reio-ta, care îi fusese un bun tată vitreg, ci despre tatăl ei adevărat.

– Riveda, murmură ea, și numele sună ca un blestem. Dar tu erai nevinovată! El s-a folosit de tine!

– Nu pe de-a-ntregul, spuse simplu Deoris. L... l-am iubit. Își privi fiica ținându-o cu ochii ei furtunoși, a căror culoare se schimba cu repeziciune de la gri la albastru. Ce știi tu despre Riveda – sau, mai degrabă, ce crezi că știi?

Tiriki își ascunse fruntea încruntată în spatele unei flori.

– A fost un vindecător, iar scrierile lui despre leacuri au devenit literă de lege pentru ceea ce învățăm astăzi – deși a fost executat pentru magie neagră! Își coborî vocea. Ce altceva ar mai trebui să știu? Întrebă, silindu-se să zâmbească. Reio-ta mi-a fost ca un tată, în toate privințele care contează.

– Oh, Tiriki, Tiriki. Deoris clătină din cap, cu ochii plini de gânduri tainice. E adevărat. Reio-ta a fost născut să fie tată, și încă un tată bun. Dar mai există și o datorie de sânge, cu totul altceva decât respectul pe care i-l datorezi bărbatului care te-a crescut. Trebuie să înțelegi ce anume căuta Riveda – de ce simțea ceea ce simțea.

Ajunseseră în centrul spiralei, unde Zeița zâmbea senină din spatele vălului ei de flori. Deoris se opri, aplecându-și fruntea într-o plecăciune. În spatele său era o banchetă cioplită în piatră, acoperită cu un strat de mozaic, înfățișând țestoase. Se așează, ca și cum picioarele n-ar mai fi avut destulă vlagă ca să-i suporte deopotrivă greutatea trupului și povara amintirilor.

Tiriki își înclină capul către Puterea reprezentată de statuie, apoi se sprijini de un măslin din apropiere și își încrucișă brațele la piept, așteptând. Acum nu o interesau vorbele Marii Mame, ci ale femeii care o adusese pe lume.

– Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, tatăl tău a avut mintea cea mai strălucită. Și, poate în afară de Micon, tatăl lui Micail, a avut cea mai puternică voință. Noi, eu și Domaris, nu ne-am îndrăgostit niciodată de un om obișnuit, adăugă Deoris, cu un zâmbet trist. Dar, mai întâi de toate, trebuie să înțelegi că Riveda n-a fost un distrugător. În robele cenușii purtate de ordinul lui, negrul se împreunează cu albul. Știa, din studiul și din practica leuirii, că orice ființă care nu crește și nu se schimbă va muri. Riveda a pus la încercare legile Templului pentru că

voia să-l facă mai puternic și, în cele din urmă, le-a încălcat din același motiv. Ajunsesse să creadă că preoțimea se înțepenise atât de tare în vechile dogme încât nu se mai putea adapta, indiferent ce dezastru s-ar fi petrecut.

– *Nu* e așa, ripostă Tiriki, indignată, apărând tradițiile și învățăturile care îi modelaseră viața.

– Sper cu toată sinceritatea că nu e, zâmbi îngăduitoare Deoris. Dar depinde de tine și de Micail să dovedești că s-a înșelat. Și nu veți avea niciodată o ocazie mai bună. Veți pierde mai multe decât e drept prin acest surghiun, dar veți scăpa și de vechile noastre păcate.

– Ca și tine, mamă! Trebuie să fii de acord să pleci...

– Șșt, spuse Deoris, nu pot. N-o voi face. Riveda n-a fost judecat și executat numai pentru faptele sale, ci și pentru multe altele, săvârșite de alții – Robele Negre, care au fost prinse și pedepsite abia mai târziu. Ruperea legăturilor slăbite de Riveda a fost lucrarea lor. Ei căutau puterea, iar el – cunoașterea. De aceea l-am ajutat. Dacă și-a meritat soarta, atunci eu nu sunt mai puțin vinovată.

– Mamă... dădu Tiriki să spună, fiindcă încă nu înțelesese pe deplin.

– Dă-i locul meu surorii tale, zise Deoris, schimbând cu hotărâre subiectul. Am aranjat ca o escortă s-o aducă pe Galara, împreună cu bagajele ei, în camerele tale, mâine, la prima oră a dimineții, așa că o să-ți fie greu s-o întorci din drum.

– Mi-am închipuit c-o s-o trimiți, spuse Tiriki, exasperată.

– Atunci rămâne stabilit. Iar acum, adăugă Deoris, ridicându-se în picioare, cred că e timpul să ne alăturăm bărbaților. Mă îndoiesc că Micail și Chedan au fost mai norocoși în încercarea lor de a-l convinge pe Reio-ta decât ai fost tu cu mine. Dar sunt doi împotriva unuia, așa că soțul meu ar putea simți acum nevoia unor întăriri.

Înfrântă, Tiriki își urmă mama pe drumul de întoarcere către portic, unde bărbații stăteau alături de pocale și de două urcioare mici cu vin de Carian. Însă Micail părea gata să tune și să fulgere, iar Chedan își fixa furios băutura. Numai Reio-ta dădea semne de seninătate.

Ea aruncă o privire spre Micail, ca și cum ar fi întrebat: *Să înțeleg că e încă hotărât să nu plece?*

Micail dădu din cap fără vlagă, iar Tiriki se întoarse spre tatăl ei vitreg, cu gândul de a-l implora să-i însoțească.

În loc de asta, arătă spre Deoris, exclamând:

– Ai pleca destul de repede dacă *ea* s-ar hotărî s-o facă! Vă sacrificați unul pentru altul, fără nici un motiv întemeiat. Trebuie să fiți de acord să mergeți cu noi!

Deoris și Reio-ta schimbă priviri obosite, iar Tiriki simți un neașteptat fior rece, de parcă ar fi fost o preoteasă novice în fața căreia se dezvăluise din întâmplare un mister interzis.

– Destinul vostru este să duceți adevărul Veghetorilor pe un alt pământ, zise Deoris cu blândețe, pe când nouă ne este sortit să rămânem aici. Nu e un sacrificiu, ci o ispășire, cu care suntem datori de când...

Reio-ta îi întregi gândul:

– Încă dinainte de... surparea Pământului Străvechi.

Chedan închisese ochii, îndurerat. Micail se uită de la unul la celălalt, cu sprâncenele îmbinate de o bănuială încolțită pe neașteptate.

– Ispășire, repetă el, încet. Spune-mi, unchiule..., ce știi despre *Omul cu Măinile Încruciate*?

Vocea îi tremura și Tiriki simți un tremur al pietrei de sub picioare, de parcă vorbele lui ar mai fi fost auzite și de altceva.

– Cum? făcu Reio-ta cu glasul răgușit, și tenul lui întunecat deveni cadaveric. Vi se arată vouă?

– Da, răspunse Tiriki, în dimineața asta, când s-a cutremurat pământul – încearcă să-și rupă lanțurile. Iar eu – *eu i-am știut numele!* Cum e cu puțință?

Deoris și soțul ei schimbă din nou cea privire ciudată, iar el se întinse și o luă de mână.

– Atunci ați adus, fără s-o știți, cea mai limpede dovadă că soarta și datoria noastră e să rămânem aici, spuse Deoris, cu voce scăzută. Așezați-vă, le ceru apoi, cu un gest imperios. Tiriki, văd că trebuie să spun restul poveștii în fața ta și a lui Micail, ba chiar și în fața ta, Chedan, bătrâne prieten. Deși sunteți mari inițiați, profesorii voștri nu v-au putut dezvălui acea parte a istoriei pe care nu o știau.

Reio-ta respiră adânc.

– L-am... iubit pe fratele meu. Privirea îi zbură un moment către Micail, rugătoare. Până și în Templul Luminii... au existat întotdeauna oameni... aflați în slujba întunericului. Am fost... luați în stăpânire de Robele Negre, care... căutau să pună mâna pe puterea Ahtarrathului. Am acceptat să-i las să mă folosească... dacă îl cruțau pe el. Mi-au înșelat încrederea și au încercat să-l ucidă. Dar Micon... s-a silit să... trăiască, atât cât a fost nevoie pentru a te zămisli pe tine și a-ți lăsa moștenire puterile lui.

Se uită din nou la Micail, căutându-și din răspun-teri cuvintele.

Tiriki îi privi dintr-odată cu milă, înțelegând acum de ce moștenirea magică a stirpei regale fusese primită de Micail, nu de Reio-ta. Dacă Micon ar fi murit înainte de nașterea fiului său, puterile Ahtarrathului ar fi trecut la Reio-ta și, prin acesta, ar fi ajuns în mâinile vrăjitorilor întunecați care îl țineau în robie...

– Au... frânt... trupul lui, se bâlbâi Reio-ta. Și... mintea mea. N-am știut de mine încă... multă vreme după aceea. Riveda m-a luat în stăpânire și eu... l-am ajutat...

Tiriki se uită din nou la mama ei. Ce legătură era între toate astea și Omul cu Măinile Încrucișate?

– Reio-ta l-a ajutat pe Riveda așa cum se pune un câine în slujba celui care îl hrănește, fără să priceapă ce făcea, îi luă apărarea Deoris. Eu l-am ajutat pentru că iubeam acea parte a sufletului lui care tânjea

să dea lumii o nouă viață. În cripta de sub Templul Luminii era o... statuie, pe care fiecare dintre cei ce o priveau o vedea sub altă formă. Mie îmi apărea întotdeauna ca un zeu încătușat, cu brațele încrucișate încordându-i-se în lanțuri. Dar imaginea era temnița puterilor haosului. Am săvârșit împreună ritualul care le putea elibera, pentru că Riveda credea că, dezlănțuindu-le, ar fi reușit să stăpânească energiile întregii lumi. Însă sora mea m-a silit să-i mărturisesc ce făcuserăm. Zăgazurile erau deja desfăcute când Domaris a coborât de una singură în cripta aceea, riscându-și viața ca să le refacă...

– Știu toate aceste lucruri, interveni Chedan cu voce scăzută. Puterea Pietrei Omphalos nu izbuțește decât să întârzie forțele distrugerii, descătușate cu mult timp în urmă de acele rituri. Lumea se sfărâmă încetul cu încetul, dar asta se petrece. Nu ne rămâne decât să sperăm că, atunci când va pieri Atlantida, va înceta totul.

– Oare nu spunea Rajasta că „a te da bătut în loc să te lupți cu moartea e o lașitate“? Întrebă cu asprime Micail.

– Dar, răspunse Deoris, cu o dulceață dureroasă, dar el ar fi spus și că „atunci când strici ceva, ești dator să-l reperi, sau măcar să măтури resturile“. Deși nu am avut gânduri rele, noi am luat hotărârile care au pricinuit totul – am pus în mișcare o înlănțuire de evenimente care au osândit la moarte felul nostru de viață.

O clipă îndelungată se scurse în tăcere. Cei cinci stăteau tot atât de nemișcați ca frizele sculptate ce încadrau ușa.

– Trebuie să rămânem pentru că avem de săvârșit un ultim ritual. Ritmul neîntrerupt al vorbelor lui Reio-ta îi ajută să-și dea seama cât de profundă îi era emoția. Când Omul cu Măinile Încrucișate își va rupe lanțurile, noi, cei care îl cunoaștem atât de bine, va trebui să-l înfruntăm.

– Îi vom vorbi ca de la un duh la altul, adăugă Deoris, cu ochii ei imenși strălucind. În lumea asta nu există nici o forță fără de țintă. Haosul adus de Dyaus va fi asemeni unui vânt puternic care dezgolește copacii și împrăștie semințele pretutindeni. Voi, copiii mei, v-ați născut pentru a păstra acele semințe – ramuri glorioase ale copacului etern al Atlantidei, desprinse de rădăcinile lui, libere să prindă altele, pe alte pământuri. Poate Ziditorul va înțelege aceasta și va fi mulțumit.

Oare era cu adevărat așa? În clipa aceea, Tiriki nu știa decât că ajunsese în ziua când își vedea pentru ultima dată mama. Făcu un pas înainte și, suspinând, o cuprinse pe femeia mai vârstnică în brațele sale.

4

Cu toate că ziua nesfârșită fusese neobișnuit de rece pentru anotimpul în care se aflau, asfințitul

aduse vânturi calde și o noapte amenințător de fierbinte. Mulți dintre aceia care chiar se străduiau să adoarmă se perpeliară și renunțară, frustrați și deprimați. Orașul atât de liniștit în timpul zilei se preschimbă noaptea în opusul său, pe măsură ce oamenii prindeau să hoinărească pe străzi și prin parcuri. Probabil era surprinzător, dar foarte puțini jefuiau casele și prăvăliile părăsite; ceilalți lăsau impresia că ar fi căutat ceva, dar nimeni nu părea să știe ce anume – un loc mai răcoros de odihnă. Poate adevăratul țel era să ajungă la o istovire a trupului, singura care poate aduce liniștea unui creier înfierbântat.

În camerele lor din partea sus a palatului, Tiriki stătea în capul oaselor, privindu-și soțul adormit. Erau la câteva ore după miezul nopții, dar somnul o ocolea. Stătuseră până târziu, făcând ultimele pregătiri pentru plecarea din dimineața următoare. Pe urmă ea cântase până ce Micail căzuse într-un somn agitat, însă ei nu avea cine să-i cante ca s-o adoarmă. Se întrebă dacă mama ei, care ar fi putut s-o facă, era de asemenea trează, așteptând ceea ce trebuia să vină.

N-are nici o importanță, își spuse, rotindu-și privirea în jurul încăperii unde avuse parte de atât de multă bucurie. Am înainte tot restul vieții ca să dorm... și ca să plâng.

Dincolo de ușile deschise ale balconului, cerul nopții era roșu. În lumina aceea sumbră, deslușea silueta copacului-pană al lui Micail, pe care ea îl

salvase și îl reasezase într-un ghiveci. Știa că era o prostie să vadă în aceea mică plantă un simbol al tuturor lucrurilor frumoase și fragile care trebuiau lăsate în voia sorții. Se ridică dintr-un impuls neașteptat, găsi o eșarfă pe care să o înfășoare în jurul vasului de lut și al ramurilor subțiri și așează copăcelul în gura sacului ei. Era un act de credință, înțelese ea. Dacă putea salva acea viață mărunță, atunci poate zeii aveau să fie la fel de îndurători față ea și față de cei care îi erau dragi.

În afară de lumina care ardea în fața imaginii Marii Mame din colțul dormitorului, toate lămpile fuseseră luate, dar putea totuși să vadă harababura din încăpere. Sacii pe care îi umpluseră pentru a-i lua cu ei stăteau alături de ușă, așteptând un ultim și înnebunitor rămas-bun.

Pălpăirea dezordonată din spatele vălului altarului îi atrase privirea. În Ahtarra erau multe temple și mulți preoți, dar numai Casa Caratrei avea un altar înalt și un sanctuar sfințit în numele Mamei. Cu toate acestea, cugetă Tiriki cu un zâmbet slab, Zeița era mult mai venerată decât oricare alt zeu. Până și cea mai umilă colibă dintr-o stână de capre sau cocioaba unui pescar avea o firidă pentru imaginea Ei și, dacă nu exista ulei în plus pentru o lampă, oricine putea găsi oricând o ramură înflorită pe care să i-o ofere.

Se ridică și se apropie de vălul care ascundea altarul. Lampa din interior era de alabastru și nu ardea decât cu cel mai bine rafinat dintre uleiuri,

dar statueta de fildeș, înaltă numai de o palmă, era îngălbenită de scurgerea vremii, care îi estompase contururile formelor. Mătușa ei, Domaris, o adusese de pe Pământul Străvechi și, mai înainte, îi aparținuse mamei acesteia, fiind moștenirea unui șir de străbune a căror origine era mai îndepărtată decât oricare dintre datele păstrate în Templu.

Aprinse o așchie de pin de la flacăra lămpii și o ținu deasupra bucății de cărbune întotdeauna pregătite, așezate pe stratul de nisip din vasul de alături.

– Fie departe de mine toate cele lumești.

În timp ce rostea cuvintele străvechi, avu senzația bine cunoscută a scufundării într-o conștiință nestatornică.

– Fie departe de mine tot ceea ce sălășluiește în rău. Să stea departe de urmele pașilor și de umbra vălului Ei. Aici îmi găsesc adăpost, sub perdeaua nopții și în cercul stelelor Ei albe.

Trase aerul adânc în piept și îl lăsă apoi să iasă încet. Cărbunele începuse să strălucească. Luă câteva boabe de tămâie și le împrăstie deasupra lui, simțind cum continuau schimbările conștiinței în vreme ce fumul de o dulceață înțepătoare se înălța în aer.

Înclinându-și capul, își atinse degetele de frunte, de buze și de piept. Pe urmă brațele i se înălțară într-un gest de adorare atât de obișnuit încât devenise involuntar.

– Zeiță...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Timpul în care putea cere îndepărtarea unei asemenea sorți trecuse.

– Mamă... încercă ea din nou, dar orice cuvinte ar fi urmat, se pierdură, purtate de un val de emoții.

Și, în clipa aceea, deveni conștientă că nu era singură.

– *Sunt pământul de sub picioarele tale.*

Zeița vorbea în interiorul ei.

– Dar insula e nimicită! obiectă, panicată, o parte a sufletului ei.

– *Sunt flacăra ce arde...*

– Flacăra va fi înghițită de talazuri!

– *Sunt marea răscolită...*

– Atunci ești haosul și distrugerea! protestă sufletul lui Tiriki.

– *Sunt noaptea și stelele ce se rotesc...* veni răspunsul calm, iar sufletul se agăță de certitudinea aceea.

– *Sunt ceea ce este, ceea ce a fost și ceea ce va fi, de Mine nici o putere nu se poate despărți...*

Și, în clipa aceea din afara timpului, Tiriki știa că așa era.

Când redeveni conștientă de ceea ce o înconjura, tămâia se stinsese și cărbunele era cenușiu. Dar, în lumina pâlpâitoare a lămpii, i se păru că statueta Mamei zâmbea.

Tiriki respiră adânc și întinse mâna, ridicând-o de pe postament.

– Știu că simbolul nu înseamnă nimic și că realitatea e totul, șopti ea, dar cu toate acestea te voi lua cu mine. Fie ca flacăra să continue să ardă până ce se va preschimba într-unul dintre focurile muntelui.

Împachetase statueta și și-o pusese în sac când se auzi clinchetul firav al clopoțelilor de la ușă. Alergă spre intrare, temându-se că Micail s-ar fi putut trezi. Câțiva pași iuți o aduseră în fața ușii, unde îi ceru mesagerului să se întoarcă în hol, făcându-i semne cu degetul și cu buzele.

– Îmi cer iertare, principesă, începu el, cu obrajii împurpurați.

– Nu, oftă ea, strângându-și cingătoarea peste robă, aducându-și aminte ce porunci dăduse. Știu că n-ai fi venit dacă n-ar fi fost nevoie. Ce te-a adus?

– Trebuie să vii în Casa Celor Doisprezece, principesă. Avem necazuri – pe tine te vor asculta!

– Cum? Tiriki strânse din ochi. S-a întâmplat ceva cu Gremos, cea care veghează asupra lor? Apoi se încruntă. E datoria ei să...

– Îmi cer iertare, principesă, dar se pare că veghe-toarea asupra Celor Doisprezece a... dispărut.

– Foarte bine. Așteaptă o clipă, mă îmbrac și apoi voi veni.

– Liniștiți-vă... Tiriki își ridică vocea, străduindu-se să acopere murmurul plângerilor și al învinuirilor. Sunteți speranța Atlantidei! Aduceți-vă aminte ce-ați învățat! Cu siguranță nu e mai presus de voi să-mi spuneți o poveste cu înțeleș!

Își plimbă privirea aspră în jurul cercului de chipuri împurpurate de la intrarea Casei Frunzelor Căzătoare și își lăasă mantia să-i alunece de pe umeri

când se așează. O fixă pe Damisa; cu obrajii în flăcări, fata făcu un pas înainte.

– Foarte bine. Spuneți că Vialmar și Kalaran au adus niște vin. Cum s-a-ntâmpnat și ce-au făcut ei?

– Kalaran a spus că vinul o să-l ajute s-adoarmă. Damisa se întrerupse, strângând scurt din pleoape ca să-și adune gândurile. El și ceilalți băieți s-au dus la taverna din capătul drumului, să facă rost. Acolo nu era nimeni așa că au adus două amfore pline și au băut tot, din câte pot spune eu.

Tiriki își întoarse privirea spre cei trei tineri așezați pe o banchetă de lângă ușă. Chipul frumos al lui Kalaran era desfigurat de zgârietura de pe un obraz, iar pe gâturile însoțitorilor săi picura apa ce se scurgea din părul lor ud, ca și cum cineva ar fi încercat să-i trezească din beție afundându-le capetele în fântână.

– Și v-a adormit?

– Pentru o vreme..., răspunse Vialmar, ursuz.

– I s-a făcut rău și a vărsat, spuse Iriel, veselă, apoi amuți sub privirea aspră a Damisei. La cei doisprezece ani ai ei, Iriel era cea mai tânără dintre acolți, blondă și pusă chiar și acum pe șotii.

– Acum o oră, continuă Damisa, s-au trezit urlând ceva despre niște monștri cu coarne, ca taurii, care îi urmăreau. Asta a trezit-o pe Selast, care era deja furioasă fiindcă ei nu s-au întors aici înainte de a termina tot vinul. Au început să zbiere și toată lumea s-a amestecat în ceartă. Cineva a aruncat urciorul de vin și apoi au înnebunit.

- Sunteți cu toții de acord că asta s-a întâmplat?
- Toți, în afară de Cleta, rânji Iriel. Ea a dormit tot timpul, ca de obicei.
- I-aș fi liniștit în încă vreo câteva minute, spuse Elara. Nu era nevoie s-o deranjați pe principesă.
- Trebuia s-o înștiințăm oricum, pufni Damisa, pentru că Gremos a dispărut.

Tiriki oftă. Dacă veghetoarea asupra acoliților și-ar fi părăsit postul în vremuri normale, ar fi fost căutată în tot orașul. Dar acum – dacă femeia nu-și ocupa locul pe corabie, avea să fie ocupat de altcineva, mai merituos sau mai norocos. Bănuia că întâmplările din următoarele câteva zile aveau să vânture preoții ca pe grâne și să le pună la încercare firea în moduri pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea.

- Nu vă faceți griji pentru Gremos, spuse ea, cu acreală. Trebuie să-și poarte singură de grijă. Și nici nu există vreun motiv de a arunca pe cineva vina pentru cele petrecute. Acum contează cum vă veți purta în următoarele câteva ore, nu cum vi le-ați petrecut pe ultimele.

Se uită pe fereastră, privind paloarea amăgitor de firavă așternută de apropierea zorilor pe cerul în flăcări.

- Am spus că sunteți speranța Atlantidei și acesta e adevărul.

Își mută privirea limpede de la unul la altul până când culoarea aprinsă a obrazilor lor păli și se simțiră pregătiți să-i întâlnească ochii.

– Fiindcă tot v-ați trezit, am putea foarte bine să-ncepem ziua mai devreme. Aveți cu toții niște sarcini. Ceea ce vreau...

Scaunul zvâcni sub ea pe neașteptate. Își repezi mâinile înainte, atinse roba Damisei și se încleștă instinctiv de ea când podeaua se legănă pentru a doua oară.

– Adăpostiți-vă! strigă Elara.

Acolii se aruncau deja sub masa lungă, masivă, în căutarea unui loc ferit. Damisa o ridică pe Tiriki în picioare și o luă spre ușă clătinându-se și ferindu-se de bordurile și de ornamentele de ghips din partea de sus a pereților care crăpau, căzând pe podea.

Micail! Tiriki simți șocul trezirii lui cu toată ființa ei interioară. Fiecare fibră a trupului ei tânjea după puterea brațelor lui, dar se afla la o jumătate de oră distanță. Când pământul se mișcă din nou, simți că nici măcar forțele lor unite n-ar mai fi putut opri dezastrul pentru a doua oară.

Se prinse de stâlpul ușii, holbându-se afară, la copacii care se legănau sălbatic în grădină și la imensa coloană de fum înălțată deasupra muntelui. Cenușa lua forma unui pin imens, din al cărui trunchi puternic se răsfira pe cer o boltă de nori buclăți. Sub ea, insula tresăltă iarăși și iarăși. În norul de cenușă de deasupra muntelui scăpărau puncte de lumină și pe pământ prinseră să cadă tăciuni incandescenti.

Chedan le povestise cum se afundaseră în mare alte insule, lăsând doar câteva piscuri care să marcheze locul unde se aflaseră cândva. Era limpede că

Ahtarrath nu avea să dispară fără o luptă titanică. În clipa aceea nu putea hotărî dacă ar fi trebuit să exulte pentru acea sfidare sau să scâncească de spaimă.

O mișcare îndepărtată îi prinse privirea – pe deasupra copacilor din jurul Casei Frunzelor Căzătoare văzu unul dintre turnurile scânteietoare de aur cutremurându-se și apoi prăvălindu-se. Când dispăru din vedere, o zguduitură ce păru un alt cutremur zgâlțâi pământul. Tiriki se crispă la gândul distrugerii ce se ascundea acum sub ruinele lui. În clipa următoare, îi ajunse la urechi zgomotul unei prăbușiri din partea opusă a orașului.

– Al doilea turn... șopti Damisa.

– Orașul e deja pe jumătate părăsit. Poate acolo nu se mai aflau prea mulți oameni...

– Poate aceia au fost cei norocoși, răspunse Damisa, iar Tiriki nu găsi cuvinte cu care s-o contrazică.

Dar, cel puțin pentru o clipă, i se păru că tot ce ar fi putut să se năruie zăcea deja la pământ.

– Să caute cineva o mătură, murmură Aldel, ar trebui să strângem molozul de pe podea...

– Și cine-o să măture molozul de pe străzi? Întrebă Iriel, cu vocea tremurându-i în pragul isteriei. Sfârșitul vine asupra noastră! Aici nu va mai locui nimeni, niciodată!

– Stăpâniți-vă! Tiriki se adună cu un efort. Vi s-a spus ce trebuie să faceți când sosește clipa asta. Îmbrăcați-vă și puneți-vă cele mai rezistente încălțări. Purtați mantii groase chiar dacă se face cald – vă vor

feri de cenușa și de tăciunii care cad. Luați-vă bagajele și coborâți către corăbii.

– Dar n-a fost încărcat totul, exclamă Kalaran, încercând să-și țină frica sub control. N-am reușit să ducem nici jumătate din lucrurile pe care trebuie să le luăm. Cutremurul a încetat. Mai avem cu siguranță ceva timp...

Tiriki încă mai simțea tremurul podelei, dar era adevărat că, pentru moment, mișcările violente se sfârșiseră.

– Poate... dar aveți grijă. Unii dintre voi trebuie să ducă mesaje preoților. Nu intrați în nici o clădire care pare șubrezită – o nouă zguduitoră s-ar putea s-o dărâme. Și nu zăboviți prea mult. Peste două ore trebuie să fim la bord. Nu uitați, ceea ce e făurit de oameni se poate reface – viețile voastre sunt acum mai prețioase decât orice altceva pentru care ați vrea să vi le primejduiți! Spuneți-mi încă o dată ce aveți de făcut...

Își înșiruiră pe rând îndatoririle și ea le încuviință sau le dădu instrucțiuni noi. Acum mai liniștiți, acoliții se împrăștiară să-și adune lucrurile. Ziditorii Casei Frunzelor Căzătoare înălțaseră o construcție mai trainică decât s-ar fi crezut – deși ornamentele se risipiseră pe podea, elementele de susținere erau încă sigure.

– Trebuie să mă întorc la Palat. Damisa, ia-ți lucrurile și vino cu mine...

Tiriki așteptă la ușă până când i se întoarse acolița, privind zgura care cădea neîntrerupt în grădină.

Când și când, o fărâă încă incandescentă dădea foc câte unei plante, care ardea apoi mocnit. Din oraș se înălțau noi talazuri de fum. Se întrebă, apatică, peste cât timp avea să ia foc totul.

– Credeam că răsare soarele, spuse Damisa, stând alături de ea, dar cerul e întunecat.

– Soarele a răsărit, dar nu cred că noi o să-l vedem, răspunse Tiriki, ridicându-și privirea către cerul sub care se ondula un giulgiu întunecat. O să fie o zi fără răsărit.

Zgura încă mai cădea când Tiriki și Damisa părăsiră Casa Frunzelor Căzătoare, adăugând pericolul ce le pândea de sus primejdiei de a străbate străzile cu pavajul încovoiat de cutremur și împestrițat de sfărâăturile căzute. După ce niște lavă fu cât pe ce să nimerească peste Tiriki, Damisa se repezi într-un han părăsit și se întoarse cu două perne mari.

– Ține-o deasupra capului, spuse ea, întinzându-i una lui Tiriki. O să pară absurd, dar o să te apere când cade câte ceva mai mare.

Tiriki simți nuanța de început de isterie din râsul cu care răspunse, dar, gândindu-se cum arătau, alergând pe străzile întunecate ca niște ciuperci cu picioare, își păstră pe buze un surâs nefiresc în timp ce se îndreptau către palat, atente la fiecare pas.

Era singura distracție de care avea să aibă parte pe toată durata aceluia drum. Oricât de șocante ar fi fost ravagiile făcute de cutremurele din ziua precedentă, cel puțin atunci putuse recunoaște orașul. Zguduirile

din ziua aceea preschimbaseră linia orizontului într-un loc necunoscut. Își spuse că zdruncinăturile din zori nu fuseseră decât o replică, năruind clădiri deja șubreze, dar știa că, de data asta, pământul se răsucise într-o altă direcție și, cu fiecare pas, devenea din ce în ce mai conștientă că acum nu simțea sub picioare echilibrul, ci mai degrabă o stabilitate fragilă, care putea să înceteze în orice clipă.

Lanțurile care îl încătușează pe Omul cu Măinile Încrucișate se sfărâmă... își spuse, tremurând în ciuda căldurii din aer. *Încă o strădanie și ultimul dintre ele se va rupe, iar el va fi liber...*

Palatul era părăsit. Când ajunseră în camerele sale, văzu că atât sacul lui Micaîl, cât și al ei dispăruseră. *Probabil mă așteaptă în port*, se gândi. Își înșfăcă punga și o urmă de Damisa înapoi, în stradă, apoi începură să coboare dealul.

Casa Vindecătorilor se prăbușise, blocând drumul. Tiriki se opri, ascultând, dar dintre ruine nu se auzea nici un zgomot. Speră că toată lumea izbutise să iasă nevătămată. Într-adevăr, trecuse ceva vreme de când nu mai văzuse pe nimeni. Evident că preoții și slujbașii orașului care locuiau și lucrau acolo ținuseră cont de sfaturi și erau deja în căutarea unui loc sigur, în port sau pe dealuri, își spuse ea, dar nu își putu alunga cu desăvârșire teama că muriseră cu toții și că, atunci când ea și Micaîl aveau să ajungă în sfârșit la corabia căpitanului Reidel, portul avea să fie pustiu, iar ei aveau să aștepte scufundarea insulei fără alți însoțitori decât stafiile.

Se lăsa călăuzită de Damisa, care, din experiența ei de mesager, cunoștea toate cărările dosnice din orașul de sus, și se întoarseră pe propriile urme, luând-o către Casa Preoților, aflată chiar pe culmea dealului.

Când urcau pe Calea Procesiunilor, unde statuile prăvălite și ruinele arcadelor zăceau de-a valma, Tiriki zări o siluetă grăbită, cu cizme de corăbier și cu o mantie maro, de călătorie.

– Chedan! exclamă ea. Ce faci aici? Preoții sunt...

– Neghiobii ăia sfinți! Pretind că le pot porunci duhurilor, dar nu sunt în stare să se țină în frâu pe ei înșiși. Soțul tău e acum acolo, străduindu-se să poarte o discuție rațională cu cei care au rămas. Unii au coborât către corăbii, așa cum li s-a poruncit, iar alții au fugit numai zeii știu unde. Cred că sunt cu toții pe jumătate nebuni, îl imploră să-și întrebuințeze puterile pentru a opri totul...

Clătină din cap cu dezgust.

– Dar Micael a făcut ieri tot ce a fost cu putință, ba chiar puțin mai mult. Nu are cum să facă mai mult. Ei nu sunt în stare să înțeleagă?

– Nu sunt, sau nu vor... Chedan ridică din umeri. Oamenilor înfricoșați le e străină rațiunea, dar soțul tău le va veni de hac. Între timp, noi, cei încă în stare să gândim limpede, avem multe de făcut. Și cei care mai suntem încă în viață... adăugă, cu un aer sumbru. Conducătorul grupului care trebuia să ncarce Piatra Omphalos a fost ucis de un zid prăbușit. I-am spus lui Micael c-o să mă ocup de asta, dar acolo n-a

mai rămas nimeni, sau, cel puțin, nimeni care să poată fi de folos.

– Am rămas noi, spuse Damisa cu hotărâre, iar ceilalți acoliți se vor descurca bine dacă li se spune clar ce au de făcut.

Chedan zâmbi pentru prima oară.

– Atunci călăuzește-ne dacă încă mai poți găsi drumul prin haosul ăsta, și hai să le dăm de urmă.

Îl întâlnește pe Aldel, care privea Casa Vindecătorilor fără să-și poată crede ochilor, fiindcă nu mai găsise pe nimeni căruia să-i poată preda mesajul, și pe Kalaran, care stătea alături de el, strângând în mâini o pungă goală. Tiriki și Damisa se întoarseră în tăcere în Casa Frunzelor Căzătoare. Elis și Selast erau înăuntru, împachetând. Părul lor întunecat era pudrat cu fulgi de cenușă.

– Voi sunteți singurele care au rămas aici?

Elis dădu din cap.

– Sper că toți ceilalți au ajuns cu bine pe corăbii.

– Aldel așteaptă afară, alături de Kalaran, așa că măcar voi și logodnicii voștri veți fi împreună, spuse Tiriki, încurajându-le. Iar Kalhan e un flăcău puternic, adăugă, către Damisa. Sunt sigură că îl vom găsi pe doc, așteptându-te.

Așa cum mă va aștepta Micail pe mine, continuă, fără grai.

– Kalhan? Oh, da, sunt sigură c-o să m-aștepte... spuse Damisa, cu voce plată.

Tiriki o privi curioasă. Nu era prima oară când se gândea că sentimentele Damisei pentru băiatul pe care

i-l meniseră astrologii Templului nu păreau prea fierbinți. Înțelese încă o dată cât de norocoși fuseseră ea și Micail fiindcă li se îngăduise să aleagă singuri.

– Oare sunt destui? întrebă Chedan când Tiriki îi conducea pe acoliți afară.

– Vor trebui să fie, răspunse ea, în timp ce un cutremur mai puternic zgudui orașul. Trebuie să plecăm *imediat!*

Când o porniră în josul drumului, alte două zdruncinături îi făcură să se clatine pe picioare și auziră o bubuitură în spatele lor când se năruí porticul Casei Frunzelor Căzătoare.

– Tocmai a căzut o frunză foarte grea! spuse Kalaran, cu buzele schimonosite într-o încercare de zâmbet.

– Åsta a fost tot *copacul*, îl corectă cu acreală Damisa, dar avea lacrimi în ochi și nu se uită în urmă.

Elis plângea încet. Selast, care disprețuia astfel de slăbiciuni femeiești, îi aruncă o privire zeflemitoare. Dar își continuă cu toții drumul pășind cu grijă printre ruine și trecând pe lângă leșurile de pe străzi cu câte un simplu semn de binecuvântare. Era bine că nu găseau pe nimeni care să aibă nevoie de ajutor. Stăpânirea de sine le-ar fi fost supusă unei încercări mult prea grele. La drept vorbind, Tiriki se gândea că, dacă ar fi dat peste un copil rănit, n-ar fi fost întru totul sigură de puterea ei de a se ține în frâu.

Ceea ce încercăm să păstrăm va salva viețile mai multor generații încă nenăscute, își spuse ea, dar vechile cugetări păreau lipsite de sens în fața unei catastrofe

ca aceea pe care o înfruntau acum. Zgura începuse să cadă din nou. Tresări și își trase mantia peste cap – aruncase perna cu ceva vreme în urmă – apoi respiră adânc, o dată și încă o dată, invocând reflexele pe care le dobândise și care aveau să-i redea calmul. *Nu există nici un gând... nu există nici o temere... nu există decât momentul potrivit și fapta potrivită.*

Ușurată, zări cu coada ochiului intrarea în Templu. Abia acum își îngădui să privească dincolo de el, către munte. Piramida din vârf și preotul care veghea asupra ei dispăruseră de mult. Fumul care se înălța de pe culme se învâртеjea acum într-un nor inform, dar coasta vulcanului se deschisese și lava își scria propriul mesaj de moarte de-a lungul pantei cu litere de foc.

Pentru o clipă, își îngădui să creadă că lava revărsată avea să micșoreze presiunea din interiorul muntelui, așa cum se întâmplă când spargi un furuncul. Dar tremurul de sub picioarele ei vorbea despre tensiuni subterane nedomolite, ce deveneau tot mai puternice.

– Repede...

Chedan arătă spre portic. Părea încă solid, deși o parte a fațadei de marmură se împrăștiase pe drum.

În interior, lucrurile nu erau la fel de liniștitoare, dar nu era timp să se întrebe cât de adânci puteau fi crăpăturile din pereți. Lada pregătită pentru transportul Pietrei Omphalos aștepta în alcov, iar lampa continua să se legene în lanțurile ce o suspendau. Imediat ce își aprinseră torțele, prinseră lada de

mânerele lungi ce o susțineau de la un capăt la altul și îi grăbiră pe acoliți să o pornească de-a lungul zidului crăpat, către intrarea în pasaj.

Coborârea prin acel tunel într-o procesiune oficială, alături de preoții și preotesele din Ahtarrath, fusese o experiență care apăsă sufletul. Străbaterea lui în grabă, împreună cu un grup de acoliți pe jumătate isterici, era aproape mai mult decât putea îndura Tiriki. *Ei* se temeau de necunoscut, dar ceea ce o făcea pe *ea* să se teamă era amintirea celor petrecute acolo cu numai câteva zile în urmă. Când o văzu clătinându-se, Chedan o prinse cu putere de braț, iar ea se bizui, recunoscătoare, pe forța lui statornică.

– Aia e lavă? se auzi șoapta înspăimântată a lui Elis când trecură dincolo de ultimul cot.

– Nu. E strălucirea Pietrei, răspunse Damisa, dar vocea îi tremura.

Ar putea la fel de bine să fie, se gândi Tiriki, intrând în urma ei în încăpere. Lumini însuflețite, aidoma aceloră trezite în Omphalos de ritual, pulsau deja în adâncurile Pietrei. Lumina stranie și umbrele se hăituiau în jurul camerei și, la fiecare cutremurare a pământului, licăririle ricoșau dintr-un perete într-altul.

– Cum o putem atinge fără să fim făcuți fărâme? șopti Kalaran.

– De aceea avem aceste învelitori, spuse Chedan ridicând din ladă un morman de pânză și lăsându-l

să cadă pe podea. E mătase și ne va apăra de puterile Pietrei.

Sper, adăugă Tiriki, fără glas. Dar Omphalosul fusese adus cu bine de pe Pământul Străvechi, așa că era cu puțință să fie strămutat.

Cu inimile bătând să le spargă piepturile, ea și Chedan luară învelitoarea de mătase, ducând-o către Piatră. În apropiere, puterea acesteia radia ca un foc, cu toate că Tiriki nu avea nici senzația de căldură, nici vreo altă căreia să-i fi știut numele. Apoi mătasea căzu asupra Pietrei, domolind apăsarea, și Tiriki răsuflă, dându-și abia acum seama că își ținuse respirația. O înfășurară și, în clipa următoare, își simți spaima potolindu-se.

– Aduceți lada, spuse Chedan, cu voce aspră.

Cu fețe albe ca varul, Kalaran și Aldel o traseră până ce aproape atinse Piatra și îi ridicară tăblia laterală. Respirând adânc, preotul prinse Piatra în mâini și o lăsă să cadă înăuntru.

Lumina explodează în jurul lor cu o forță care o trânti pe Tiriki pe spate. Damisa înșfăcă mai multe învelitori de mătase și le îndesă în ladă, în jurul Pietrei.

– Acoperiți-o – acoperiți-o cu totul!

Tiriki se strădui din greu să se ridice iarăși în picioare. Chedan îi întinse restul de mătase Dami-sei, care o rulă și o împinse în colțuri până când zvâcnirile de lumină ale Omphalosului nu se mai zăriră.

Simțeau că se domolise, dar totul se preschimba într-o agonie aproape insuportabilă. Din nefericire, acum, când Piatra nu le mai abătea atenția, nu mai exista nimic care să-i apere de geamătul stâncii din jur.

– Ridicați-o! Aldel și Kalaran, voi sunteți cei mai puternici – apucați mânerul din față. Eu și Damisa o vom ține din spate. Voi, ceilalți, aveți grijă să fie liber drumul și țineți tortele. După ce ieșim de aici, puteți căra lada cu schimbul, dar trebuie s-o luăm din loc, *imediat!*

În timp ce vorbea, podeaua se cutremură amenințător. Tiriki își înșfăcă torța și se grăbi să-i urmeze, înțelegând că numai prezența Pietrei Omphalos făcuse ca încăperea să reziste atât de mult!

Purtătorii se clătinară pe picioare și gemură, de parcă povara lor nu ar fi fost doar foarte grea, ci și instabilă. Văzându-le suferința, Elis și Selast își strecurară mâinile sub partea de mijloc a lăzii și îi ajutară s-o ridice. Dar, pe măsură ce se îndepărtau de camera tainică, greutatea părea să se micșoreze, ceea ce era bine, pentru că, de la un pas la altul, sprijinul oferit tălpilor devenea din ce în ce mai înșelător.

Ultima zguduitură ondulase podeaua tunelului în mai multe locuri. În pereți se vedeau acum crăpături adânci, iar tavanul începea să cedeze ici și colo. Pe când înaintau cu greu în susul pantei, auziră bufnitura unei stânci prăbușite în spatele lor, un sunet pătrunzător, discordant, ce părea să vină de pretutindeni.

– Spiritul meu este spiritul vieții; nu poate fi distrus... psalmodie Tiriki, încercând să pună luciditatea în locul cântecului cumplit al pietrelor. Sunt copilul Luminii, care trece dincolo de Întuneric...

Ceilalți i se alăturară, dar cuvintele lor păreau firave și lipsite de sens în acea învolburare a energiilor primordiale.

– Grăbiți-vă... Vocea Damisei părea să vină de foarte departe. Simt că se apropie un alt cutremur!

Acum zăreau în fața ochilor lumina palidă de la intrare.

Pământul tresăltă sub picioarele lor. Cu un trosnet mai presus de tăria oricărui alt sunet cunoscut, zidul din stânga se prăvăli către interior.

Zgomotul pietrelor căzute și țipetele se stinseră pe măsură ce praful tălăzuia spre ieșire. Torța lui Tiriki se stinsese. Ea tuși, acoperindu-și ochii. Când își recăpătă vederea, lumina firavă din exterior îi dezvăluia lada căzută pe o parte și acoliții din jurul ei, care se ridicau în picioare.

– Sunteți teferi cu toții?

Vocile lor îi răspunseră pe rând. Ultimul răspuns era al lui Kalaran.

– Cu câteva zgârieturi, dar întreg. Am fost de partea cealaltă a lăzii, care m-a apărât. Aldel...

Urmă o tăcere șocantă. Apoi una dintre fete începu să plângă.

– Ajutați-mă să iau molozul de deasupra lui...

Chedan se lăsă în genunchi, îndepărtând nebuște bucațile de piatră și de tencuială.

– Damisa, Selast, Elis! Să ridicăm lada-n picioare și s-o dăm la o parte din drum...

Tiriki apucă un mâner și trase în sus. Îi simți pe acoliți preluând greutatea în timp ce începeau să înainteze.

– Dar Aldel... șopti Elis.

– Îl vor aduce ceilalți, spuse Tiriki, cu hotărâre. Să scoatem lada de-aici.

Stânca gemu și, pe când trăgeau Omphalosul afară din portal, asupra lor se cernu din nou o mână de praf. Tiriki se uită înapoi cu teamă, dar, o clipă mai târziu, îi zări pe Chedan și pe Kalaran ieșind din întuneric, cu Aldel pe brațe.

– E leșinat, nu-i așa? se bâlbâi Elis, uitându-se de la unul la celălalt plină de speranță. Lăsați-mă să-l țin în brațe până își revine.

– Nu, Elis, a fost luat de la noi... spuse Chedan cu milă, în vreme ce întindeau leșul pe pământ.

Deslușiră prin praf țeasta băiatului, deformată de piatra care o strivise.

– S-a stins într-o clipă, fără durere.

Elis clătină din cap, neînțelegând, apoi îngenunchă și îndepărtă praful de pe fruntea logodnicului ei, cu ochii în ochii lui goi.

– Aldel... întoarce-te, iubitu! O să scăpăm împreună, o să fim întotdeauna împreună. Mi-ai făgăduit.

– A plecat înaintea noastră, Elis, spuse Damisa, cu o compătimire la care Tiriki nu s-ar fi așteptat. Vino... Vino cu mine.

O cuprinse cu brațul și o îndepărtă de cadavru.

Chedan se aplecă asupra siluetei neclintite și închise ochii lui Aldel, apoi schiță pe fruntea lui semnul dezlegării.

– Mergi în pace, fiule, murmură el. Fie ca acest sacrificiu să-ți fie răsplătit într-o altă viață.

Se ridică și o prinse pe Elis de braț.

– Dar nu putem... să-l lăsăm aici, zise Selast, nesigură.

– Trebuie, răspunse Tiriki. Dar altarul va fi un mormânt nobil.

Încă mai vorbea când pământul tresăltă iarăși, aruncându-i dincolo de portal. În timp ce se rostogoleau în drum, deasupra muntelui explodează un stâlp de foc și Altarul Pietrei Omphalos se prăbuși cu un muget sfâșietor.

Pe măsură ce se trudeau să înainteze, mușchii și simțul echilibrului îi spuneau lui Tiriki că mergeau în josul dealului. Dar aceasta era singura ei certitudine. Când fațada unei case căzu în stradă, sări într-o parte și aproape scăpă mânerul lăzii care adăpostea Omphalosul. În spatele casei, o altă clădire se prăbușea cu o încetineală tandră, ca și cum ar fi adormit. Dintr-o altă ieși o siluetă întunecată, șovăi, apoi, cu un țipăt, se repezi înapoi, între zidurile în cădere.

– Simt mirosul portului, gâfâi Damisa. Aproape c-am ajuns!

O adiere umedă binecuvântă obrajii și fruntea lui Tiriki. Peste trosnetul flăcărilor și gemetele clădirilor în prag de moarte, deslușea urletele aproape

liniștitoare ale oamenilor. Începuse să se teamă că erau singurii rămași în viață pe insulă.

Acum zăreau apa și catargele legănându-se în port. Vasele tresătau pe valurile întunecate, îndreptându-se spre larg. Două caravele se ciocniseră și se scufundau sub o încâlceală de siluete ce tresătau, înotând către mal. De pe stânci cădeau pietre, împrăștiindu-se în port.

– Uite *Șarpele Stacojiu!* strigă Selast.

Parâmele care legau corabia de stâlpii de pe doc erau încă întinse, iar tânărul căpitan Reidel stătea la pupă, umbrindu-și ochii cu o mână.

Micail – unde ești? Tiriki își trimise sufletul în zbor, înaintea ei.

– Principesă, slavă zeilor! strigă Reidel.

Sări pe doc și o prinse când ea se clătină. Înainte de a avea timp să protesteze, brațe puternice o purtau către punte.

– Urcăți cu toții la bord, cât mai repede!

– Să ia cineva lada, porunci Chedan.

– Da, da, dar grăbiți-vă...

Reidel se întinse, cu o mână către Damisa, dar fata se trase deoparte.

– Trebuie să fiu pe corabia lui Tjalan!

– Se pare că nu! răspunse el. Flota Alkonathului a ancorat în celălalt port – iar între noi și ei totul e în flăcări!

Făcu un semn și unul dintre corăbieri o ridică pe fată cu totul, aruncându-i-o în brațe.

Tiriki se strădui să se ridice în picioare și să dea un sens harababurii de oameni, saci și lăzi. Le recunosc pe clarvăzătoarea Alyssa, ghemuită în brațele vindecătoarei Liala, și pe Iriel.

– Unde e Micail?

– Nu l-am văzut, răspunse Reidel, nici pe el, nici pe Galara. Nu-i putem aștepta, principesă. Dacă se surpă promontoriul, o să fim prinși aici!

Se întoarse și începu să-și strige poruncile. Corăbierii prinseră să desfacă parâmele care țineau corabia în port.

– Stați! strigă Tiriki. Încă nu putem pleca – el o să vină!

Fusese atât de sigură că Micail avea s-o aștepte, înnebunit de întârzierea ei, iar acum ea era cea care își făcea griji.

– Pe corabie sunt patruzeci de suflete pe care trebuie să le salvez! exclamă Reidel. Deja am zăbovit prea mult!

Înșfăcă o prăjină și împinse, îndepărtând corabia de doc, pe când ultimul om sărea la bord.

Al treilea dintre marile turnuri, cel care veghea asupra palatului, se prăbușea încet, de parcă timpul însuși s-ar fi scurs fără tragere de inimă. Pe urmă dispăru, cu un tunet care acoperi orice alt zgomot. Rămășițele sale explodară în aer și irupseră în flăcări.

Corabia lui Reidel se înalță și coborî când valul de șoc trecu pe sub ea. O altă navă, încă amarată, se strivi de doc. Vâslașii se săltară în sus, străduindu-se

să conducă vasul printre resturile ce pluteau pe suprafața întunecată a apei.

Deasupra, cerul clocotea într-un vârtej de flăcări și de umbre, iar focul se prăvălea peste orașul deja arzând, într-o grindină atât de nimicitoare încât cuvintele nu o puteau descrie. Damisa plângea. Un corăbier înjură, murmurând vorbe fără înțeles. Se îndepărtaseră deja destul de mult pentru ca oamenii ce se aruncau în apă să nu mai fie decât siluete fără chip și fără nume. Micail nu se afla printre ei – Tiriki ar fi știut dacă el ar fi fost în preajmă.

Tocmai treceau pe sub stâncă. Un bolovan căzu în fața provei, improșcând apa, și puntea se înclină pe-o parte, trântind-o pe Tiriki cu spatele peste Chedan. El o prinse înconjurând-o cu un braț și încolăcindu-și-l pe celălalt în jurul catargului în vreme ce vasul se îndreptă, făcând un salt înainte.

– Micail o să fie pe una dintre celelalte corăbii, murmură el. O să supraviețuiască – și asta făcea parte din prorocie.

Prin ceața lacrimilor, Tiriki privi îndelung rugul funerar care îi fusese casă. Vasul se puse în mișcare cu mai multă însuflețire când vântul umflă pânzele, purtându-i în largul mării.

Fumul negru se înălța în văzduh când vulcanul grăi încă o dată, pătând cerul. În clipa când se întuneca totul, Tiriki văzu imaginea Omului cu Măinile Încrucișate acoperind bolta.

Iar Dyaus râse și își întinse brațele, spre a scufunda lumea.

5

Tiriki se târî afară din coșmarul în care se afundase. Întinse mâna după Micail, căutând alinare în întuneric, și degetele i se încleștară în stofa rece, de lână. În timp ce bâjbâia, podeaua se clătină și ea se încordă iarăși, pregătindu-se pentru un nou cutremur; dar nu, era o legănare prea lină, prea egală ca să-i prelungească spaima. Istovită, cu ochii din nou pe jumătate închiși, se reafundă alene în patul masiv, recunoscătoare pentru păturile de iarnă.

Un vis, se liniști singură, adus de briza rece prin fereastră...

Dintr-un anumit motiv, își închipuisese că era deja primăvară și că nenorocirea se petrecuse – că, într-un fel sau altul, ea și Micail ajunseseră pe corăbii diferite. *Dar suntem umăr la umăr, așa cum trebuie să fim.*

Având pe buze un zâmbet adus de absurditatea visului, își schimbă din nou poziția, încercând să stea confortabil, în ciuda unei vagi senzații de amețeală și a frigului ce nu se dădea dus. Simțea ceva dur prin pături... Apoi, în apropiere, cineva începu să plângă.

Tiriki putea să ignore ceea ce o stingherea pe ea însăși, dar nu și durerea altcuiva. Își sili pleoapele să se deschidă și se ridică în capul oaselor, strângând din ochi când zări formele neclare culcate în jurul ei. Dincolo de ele desluși o balustradă îngustă și marea întunecată, tălăzuind.

Se afla pe o corabie. Nu fusese un vis.

Pe când se uita în jur, cineva dinspre provă, pe care nu-l putea vedea, începu să cânte...

*Nar-Inabi, Făuritor de Stele,
Revarsă-n noapte mila Ta...*

În timp ce asculta, cântărețului i se alăturară alte voci fără chip.

*Când peste ape vom zbura
Ne scaldă pânzele-n lumină,
Căci aste vânturi ni-s străine
Și noi suntem doar corăbieri.
Nar-Inabi, Făuritor de Stele,
Arată-n noapte slava Ta...*

Frumusețea melodiei îi înălță pentru o clipă sufletul. Stelele nu se zăreau, dar, indiferent ce s-ar fi întâmplat aici, rămâneau în ceruri, plutind în marea spațiului așa cum plutea corabia pe marea de sub ea. *Părinte al Stelelor, Domn al Stelelor, veghează asupra-ne!* strigă sufletul ei, străduindu-se să preschimbe legănarea neliniștitoare a corabiei în alinarea îmbrățișării unor brațe puternice.

Dar, indiferent dacă un zeu asculta sau nu, Tiriki continua să audă pe cineva plângând. Îndepărtă cu băgare de seamă păturile de lână din jurul silutei încovrigate alături, doar atât cât era nevoie ca să recunoască față tânără a lui Elis, care dormea adânc,

cu părul ei negru încâlcit și cu ochii umeziți de vise mohorâte.

Sărmana copilă – amândouă ne-am pierdut perechea... Tiriki își înăbuși mâhnirea înainte de a fi copleșită. Nu, își spuse, cu asprime, în vreme ce e sigur că pe Aldel nu-l vom mai revedea nicicând, Micail trăiește! O știi.

O mângâie cu tandrețe pe Elis, adâncindu-i somnul, și abia apoi se îndepărtă destul de mult ca să se poată ridica în picioare. Tremurând în vântul rece și încercând să nu lase necontenita legănare blândă pe care o simțea sub tălpi să-i tulbure pântecul, Tiriki se strădui să alunge încordarea lăsată în urmă de somnul ei agitat și își ascuți privirea, îndreptând-o către priveliștea cețoasă a mării de dincolo de balustradă. Urma corabiei scânteia în apă, roșiatică în strălucirea însângерată ce pulsa de-a lungul orizontului, iluminând un nor imens de fum și cenușă care tulbura văzduhul și ascundea stelele.

Nu era răsăritul, înțelese ea dintr-odată. Lumina violentă izvora de altundeva – venea dinspre Ahtar-rath, care se încăpățâna să nu se supună mării nici măcar în agonia morții sale.

Pe măsură ce sporea lumina acelor zori cumpliți, o recunoscă pe Damisa, lângă balustradă, fixând cu priviri deznădăjduite flăcările îndepărtate. Tiriki o porni într-acolo, dar ea îi întoarse spatele, gârbovindu-și umerii într-un gest de apărare. Tiriki se întrebă mai întâi dacă Damisa făcea parte dintre acei oameni care preferă să sufere în singurătate și apoi

dacă ea însăși îi dorea compania pentru binele fetei sau pentru propriul său bine.

Dintre restul oamenilor înghesuți pe punte, cei mai mulți îi erau străini, dar le văzu pe Selast și Iriel, nu prea departe, dormind încovrigate una într-alta, ca doi pisoai, în vreme ce Kalaran sforăia ocrotitor alături de ele.

Dinspre mijlocul corabiei se auzi o voce joasă, dând porunci; pe urmă apăru Reidel, cu un felinar în mână, călcând cu picioarele goale pe lemnul punții aproape fără nici un zgomot. Față de ziua abia trecută, părea să fi îmbătrânit cu zece ani. *În privința asta, cugetă ea, mă întreb cât de bătrână par eu acum!*

Reidel răspunse salutului ei mai degrabă neliniștit, dar, înainte de a apuca să schimbe vreun cuvânt, fu înconjurat de doi negustori rumeni care voiau ceva de mâncare.

Un bărbat pe care-l recunosc drept Arcor, unul dintre corăbierii lui Reidel, se învârtea prin apropiere.

– Principesă, spuse, când Tiriki se uită în sfârșit către el, am nădăjduit că n-o să fie nevoie să-ți tulburăm somnul, dar căpitanul vrea să știi că sub punte sunt paturi bune, pentru tine și pentru tineri. Slăvitele preotese, inițiata Alyssa și vindecătoarea Liala, se odihnesc deja acolo.

Tiriki clătină din cap.

– Nu – dar îți mulțumesc...

Îl privi întrebător și el își murmură numele, atingându-și încă o dată fruntea într-un gest respectuos. *Dacă ne ducem traiul într-un loc atât de strâmt*

pe timpul acestei călătorii, medită ea, cât o să dureze până ce vor dispărea vechile deosebiri dintre caste?

– Îți mulțumesc, Arcor, repetă, pe un ton mult mai plăcut, dar, atâta vreme cât aici e ceva de văzut... Se întrerupse. Trebuie să plec, murmură, și se grăbi să se strecoare către mijlocul corabiei, unde îl văzu pe Chedan stând de unul singur, cu ochii la valuri și la cerul învolburat.

– Îmi pare rău. Am vrut să te ajut să veghezi asupra Pietrei, zise după ce ajunse alături de el.

Voia să spună mai multe, dar se pomeni tușind, iar durerea ascuțită și din ce în ce mai puternică din piept îi aduse aminte că aerul pe care îl respirau era otrăvit cu cenușa Ahtarrathului.

Chedan îi adresă un zâmbet prietenos.

– Aveai nevoie de odihnă, spuse, și nu trebuie să te rușinezi fiindcă ți-ai îngăduit-o. Adevărul e că n-a fost nimic de văzut. Piatra Omphalos e liniștită, deși noi nu suntem.

O trase lângă el și, pentru o clipă, Tiriki se simți mulțumită să rămână în adăpostul sigur al brațelor lui, dar ochii strălucitori ai magului și barba lui pudrată cu cenușă nu-i puteau ascunde îngrijorarea frunții încruntate.

– Nici o altă corabie?

Vocea ei era o șoaptă aspră.

– Mai devreme am zărit câteva pânze, îndreptându-se în alte direcții, dar, în întunecimea asta... Își flutură mâna, arătând fumul și ceața. O sută de corăbii ar putea trece fără să le vedem! Însă putem

fi siguri că, indiferent pe ce corabie s-ar afla, Micail o va călăuzi în aceeași direcție cu a noastră...

– Așadar și tu crezi că trăiește? Îl privi lung, cu ochi rugători. Crezi că speranța mea nu e doar... o amăgire a iubirii?

Expresia magului era solemnă, dar plină de căldură.

– Tiriki, fiind cine ești și ceea ce ești – legată de Micail prin karma și nu numai – i-ai fi simțit fără-ndoială moartea.

Chedan amuți, apoi se strâmbă și lasă să-i scape o sudalmă înăbușită. Urmărindu-i privirea, Tiriki văzu strălucirea îndepărtată a pământului muribund înflorind brusc într-o trombă de flăcări.

– Țineți-vă bine! răsună vocea lui Reidel în spatele lor. Toată lumea – prindeți-vă de ceva și țineți-vă zdravăn!

Avea deja un braț în jurul catargului principal, dar el și Chedan abia apucară să o prindă pe Tiriki între ei când pupa corabiei se ridică, făcând să alunece bagajele neancorate și oamenii adormiți. Cineva căzu peste copastie cu un urlet. Catargul gemu și vâslele loviră cu disperare aerul în timp ce vasul continuă să urce până ce ajunse pe creasta talazului. Panta lungă de apă strălucitoare din spatele lor se întindea până la focurile Ahtarrathului aflate la vreo cincisprezece kilometri distanță. Coborâră tot mai mult și mai mult, până când Tiriki se gândi că marea nesătulă avea să-i înghită cu totul. Corabia tresăltă, căutându-și echilibrul pe apă, dar catargul principal, greu încercat,

trosni și se rupse. *Șarpele Stacojiu* se cutremură când valurile îl izbiră din toate părțile.

Păru să treacă un timp îndelungat până când nava se liniști iarăși, legănându-se ușor pe suprafața mării. Felinarul lui Reidel nu se zărea nicăieri. Vaga fosforescență ce dansa pe crestele valurilor era singura lumină. Pe cer nu se zărea nici o stea, iar focurile Ah-tarrathului se scufundaseră, în cele din urmă și pentru totdeauna, în adâncurile mării.

În dimineața următoare, Chedan sări în sus cu un sforăit și își dădu seama că, în ciuda așteptărilor sale, dormise adânc. Se făcuse ziuă, iar asta, se gândi el, era de asemenea mai mult decât ar fi îndrăznit să spere oricare dintre ei, după violența nopții trecute. Însă în lumina acelei zile nu se puteau vedea prea multe. Auzea cât se poate de limpede trosnetele lemnului corabiei legănate de valuri, clipocitul apei sub provă și țipetele păsărilor de mare care apăruseră în jurul lor precum ciupercile după ploaie. O ceață cenușie, umedă, adăsta între ocean și cer. Era ca și cum ar fi călătorit printr-o altă lume.

Cu toate că înfruntase de multe ori pericolul în vremea peregrinărilor sale, Chedan nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de rău. Spatele îl durea din cauza poziției ciudate în care dormise și simțea că i se înfipsese o așchie în cot. *Așa-mi trebuie fiindcă n-am coborât sub punte*, se mustră singur, smulgând-o. Își dorea ca experiența unei vieți întregi să-l fi putut ajuta acum să ajungă acasă.

Se ridică în picioare cu un oftat și un căscat, în timp ce, asudând chiar și în aerul răcoros al zorilor, patru corăbieri trecură pe lângă el, cărând jumătatea de sus a catargului principal. Desprinseseră jumătatea de jos din suportul său și acum tăiau câte o bucată din ambele capete rupte, astfel încât să se poată îmbina din nou unul cu celălalt. Lipit și întărit cu un bandaj de frânghie, catargul ar fi putut fi suficient de rezistent ca să-și susțină pânza.

Dacă vântul rămâne blând. Dacă nici o catastrofă naturală nu vine să încheie ceea ce a început vrăjitoria unor morți... oftă Chedan. *Pfui! Gânduri mohorâte pentru o zi mohorâtă! Măcar Reidel are destulă judecată ca să-și țină oamenii ocupați.* Căutându-și o poziție stabilă, se urni din loc exact atât cât era nevoie ca să se așeze pe unul dintre șirurile de cufere pentru mărfuri fixate în permanență pe punte.

Stând astfel și masându-și cotul îndurerat, o văzu pe Iriel trecând cu o grijă exagerată printre lăzile sparte și printre alte obiecte ciudate împrăștiate pe punte. Umbrele negre de sub ochi îi trădau încordarea, dar avea o expresie curajoasă. Chipul acela hotărât îl încălzi mai mult decât ar fi făcut-o pocălul cu un lichid aburind pe care îl ținea ea cu atâta băgare de seamă în amândouă mâinile.

I-l întinse lui, spunând:

– În cambuză arde un foc și m-am gândit că ți-ar plăcea niște ceai.

– Fată dragă, ești o salvatoare de vieți!

Niște cuvinte nefericit alese, cugetă el când o văzu păbind.

– Ne-am rătăcit? Măinile fetei tremurau din cauza strădaniei de a rămâne calmă. Poți să-mi spui adevărul. O să murim aici cu toții?

– Copila mea, începu Chedan, clătinând surprins din cap.

– Nu sunt o copilă, îl întrerupse Iriel, pe un ton ceva cam tăios, poți să-mi spui adevărul.

– Draga mea, toți cei de aici sunt copii pentru mine, îi reaminti Chedan, sorbind din ceai cu recunoștință. Revenind la subiect, Iriel, ai pus o întrebare nepotrivită. O să murim cu toții – în cele din urmă. Asta înseamnă să fii muritor. Dar până atunci trebuie să-nvățăm să trăim! Așa că să nu ne mâhnim pentru asta. Ai început bine ajutându-mă.

Se uită în jur și văzu un sac rupt cu ovăz al cărui conținut, atât cât mai era, amenința să împrăștie.

– Vezi dacă poți aduna toți acoliții. O să facem un terci din ovăzul ăla și-o să cruțăm truda corăbierului care va trebui să facă curat aici.

– Ce idee bună, se auzi o altă voce.

Se răsuci și o văzu pe Tiriki ieșind din încălceala de pături în care își petrecuse noaptea. Ea se ridică și se apropie, pășind oarecum nesigură pe puntea ce se legăna ușor.

– Bună dimineața, maestre Chedan. Bună dimineața, Iriel.

– Principesă.

Iriel se înclină, salutând-o după obicei, apoi făcu o plecăciune și în fața lui Chedan înainte de a pleca în căutarea celorlalți acoliți.

– Nu știu cum izbutește, comentă Tiriki în timp ce o priveau îndepărtându-se. Eu abia îmi pot împiedica genunchii să se lovească-ntre ei.

– Stai lângă mine, o pofti Chedan, ești cam verde la față. Nu vrei o parte din ceaiul meu?

– Mulțumesc, spuse ea și se lăsă ușor pe cuferele de alături. Dar nu știu dacă să beau ceva. În dimineața asta, stomacul meu nu e în apele lui. Nu e de mirare, nu... m-am dat niciodată în vânt după ocean.

– Șmecheria e să nu privești niciodată orizontul, o sfătui Chedan. Uită-te dincolo de el – nu trebuie decât să te obișnuiești. Stomacul o să se liniștească dacă-l umpli cu ceva, chiar dacă nu-ți vine să mă crezi.

Pe chipul ei se citea îndoiala, dar acceptă poculul cu ceai și sorbi, ascultătoare.

– Te-am auzit vorbind cu Iriel, spuse, cu un aer sobru. Câți dintre noi au mai pierit?

– Una peste alta, am fost norocoși. Doi sau trei oameni au căzut peste bord când ne-a izbit valul, dar numai Alammos n-a fost salvat. Era unul dintre veghetorii bibliotecii. De fapt, nu-l cunoșteam, dar... Își sili vocea să rămână fermă. Cinci dintre acoliți au reușit să ajungă pe corabia asta. Trebuie să sperăm că toți ceilalți sunt cu Micail. Și mai sunt câțiva din casta preoților – Liala i-a instalat pe toți, atât de bine cât ne putem aștepta. Corăbierii sunt o problemă ceva mai mare. Cei mai mulți sunt din Alkonath și

se mândresc cu asta. De fapt, Reidel a trebuit să pună capăt unei bătai cu pumnii cu puțin timp în urmă.

Chedan se uită la ea și, văzând că era îngrijorată, o urmărește îndeaproape în timp ce continua să vorbească.

– Ținând seama cât de mult va îngreuna lucrurile catargul rupt, trebuie să ne simțim recunoscători fiindcă *Șarpele Stacojiu* are un echipaj bine instruit. Dacă e să vorbim despre lipsa de experiență pe mare, ei bine, e unul dintre lucrurile pe care le au preoții în comun cu orășenii – suntem corăbieri de uscat cu toții, deși unii sunt destul de tineri și de în putere. Nu, adevărul e că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

Tiriki dădu din cap, cu chipul din nou tot atât de calm pe cât spera Chedan că era al lui. Amândoi puteau să plângă amar în adâncurile inimilor, dar, pentru binele sufletelor care încă mai depindeau de ei, trebuiau să lase impresia nesmintită că erau însuflețiți de speranță.

Luându-și privirea de la Tiriki, magul îl zări pe Reidel croindu-și drum către ei printre sfărâăturile de pe punte.

– De ce n-a fost dus ăsta în altă parte? bombănea căpitanul, încruntându-se cu toată înverșunarea posibilă. În clipa când catargul va fi sus – îmi cer iertare.

– Nu e necesar, se grăbi Tiriki să-i răspundă. Prima ta datorie este să păstrezi corabia bine pregătită pentru drum. Noi suntem instalați destul de bine...

Reidel o privi nedumerit și ea se gândi din nou că părea mult prea sever pentru un om atât de tânăr.

– Cu totul respectul, principesă, altcuiva îi ceream iertare. Am văzut corabia într-o asemenea neorânduială – tata ar fi spus că aduce ghinion.

Rușinată, Tiriki roși și, văzând asta, Reidel clătină din cap și râse.

– Ei bine, cred că iar am adus o ofensă, ceea ce n-am avut niciodată de gând. Se pare că încă mai avem de învățat cum să lucrăm împreună.

– În privința asta... spuse Chedan, pentru a le distrage celorlalți doi atenția de la stânjeneala lor. Ne poți spune unde ne aflăm?

– Da și nu. Reidel se scotoci în punga prinsă la cingătoare și scoase un cristal cu ape tulburi, cam de grosimea degetului său. Țsta poate prinde lumina soarelui chiar și pe ceață, așa că știm destul de bine în ce loc de deasupra noastră se află – și putem socoti, în mare, cât de departe am ajuns, spre miază-noapte sau spre miazăzi. Însă cât despre răsărit și apus – ei bine, pentru asta suntem la bunul plac al Făuritorului Stelelor, numai că el continuă să nu ne ia în seamă. Își puse cristalul la loc, în pungă. Am plecat la drum cu provizii pentru o lună și ar trebui să fie de-ajuns, dar, dacă vom avea șansa să ajungem la țarm, n-o să ne facă rău să le împrăștiăm. Totul presupunând că acest catarg...

Cuvintele i se stinseră pe buze când se întoarse să-și privească oamenii care trudeau.

– Suntem pe drumul către Hesperide? se pomeni Tiriki vorbind. Apoi continuă, mult mai calmă: Știu că mulți refugiați de pe insulele Tarisseda și Mormallor au plecat deja spre Khem, unde înțelepciunea străveche e de mult bine-venită. Ceilalți au probabil de gând să caute pământurile dinspre apus, de dincolo de marea cea mare. Dar... eu și Micail am plănit să mergem spre nord...

– Da, principesă, știi. Cu o zi înainte – înainte de plecare – am stat câteva minute de vorbă cu principele. De fapt, cu amândoi principii, nobilul Tjalan mi-a spus... Se întrerupse, mușcându-și buza. Dacă totul merge bine... Reidel se întrerupse din nou la apariția unui corăbier care își duse mâna la frunte în semn de salut. Ce s-a-ntâmplat, Cadis?

– Flăcări au terminat repararea catargului; nu mai așteaptă decât porunca voastră.

– Vin – iertați-mă...

Își înclină respectuos capul către Chedan și Tiriki, dar ochii și atenția i se reîntorseseră deja asupra corăbiei și a echipajului.

Vântul nu le părăsi niciodată pânzele, ceea ce îngădui ca *Șarpele Stacojiu* să scoată un timp bun, iar catargul lipit rezistă, în ciuda faptului că scârțâia alarmanant. Însă vântul se juca și pe cerul mohorât, modelând din perdeaua de pâclă nori de forma unor creaturi ciudate. Ahtarrath putea să zacă sfărâmată în adâncuri, dar fumul nimicirii sale rămăsese în

văzduh, micșorând strălucirea soarelui la vreme de zi și ascunzând stelele la vreme de noapte.

Așa cum hotărâseră, Reidel conducea corabia către nord, dar trecuseră multe zile și încă nu zăreau pământul. Nu întâlneau nici vreo altă corabie, dar, în ceața neîntreruptă, asta era un lucru bun. O ciocnire ar fi fost un dezastru care i-ar fi nimicit.

Tiriki își făcuse o datorie din a petrece în fiecare zi un scurt răstimp alături de acoliți, și mai ales alături de Damisa, care încă se mai gândea la faptul că nu izbutise să ajungă pe corabia lui Tjalan; și alături de Elis, a cărei durere pentru pierderea lui Aldel îi reamintea lui Tiriki că ea una putea cel puțin să spere că îi trăia iubitul. Nu putea decât să-i sfătuiască pe cei încă pradă mâhnirii să urmeze exemplul lui Kalaran și al lui Selast, care se străduiau să se facă utili, un sfat adesea întâmpinat cu lacrimi. Însă Tiriki insistă ca ei să continue măcar cu deprinderea cântecului și cu alte studii, chiar dacă nu se simțeau destul de bine ca să ajute la muncile grele.

Sperase că Alyssa, a doua preoteasă de la bord ca rang, ar fi putut fi de ajutor, dar prezicătoarea profita de avantajul a ceea ce era aproape o cabină personală pentru a-și îngriji piciorul rănit și pentru a medita. Tiriki începuse s-o bănuiască de prefăcătorie, dar Liala o asigură că piciorul fusese într-adevăr scrântit grav în timpul încăierărilor zgomotoase din timpul fugii lor. Într-o după-amiază, când Tiriki stătea pe puntea de la prova, întrebându-se dacă și ce ar fi trebuit să facă în privința ciorovăielilor repetate

și lipsite de sens dintre preotul de rang inferior Rendano și Metia, o femeie saji mărunțică și veselă, cerul posomorât se întunecă și asupra lor se învâртеji furtuna. Dacă prima noapte petrecută pe mare i se păruse lui Tiriki cumplită, în momentul când furtuna le luă până și vederea cu uriașele ei valuri neînfrânate își dori, pur și simplu, să fi rămas în palat. Cel puțin acolo ar fi putut să se înece cu demnitate.

Pe durata nesfârșită a chinului, se agăță cu disperare de patul ei de sub punte, în vreme ce corabia era când aruncată în sus, când se afunda. Selast, care cel puțin moștenise abilitatea de a merge pe punte a stirpei regale Cosarrath, îi umplu cu apă proaspătă mica sticlă plată. Ținând cont de sfatul lui Chedan, Tiriki sorbea din ea în pauzele întâmplătoare dintre talazurile înalte și încerca să nu se uite cum înfulecau ceilalți, cu veselie, pâine cu brânză și ultimele fructe proaspete.

Din când în când, între suspinele aproape neîntrerupte ale Malaerei, o preoteasă mai vârstnică, și plângerile acoliților, exista câte un răgaz destul de lung pentru ca să-i ajungă la urechi strigătele corăbierilor de pe puntea de deasupra, precum și răspunsurile date de vocea puternică și clară a lui Reidel; dar, de fiecare dată, tocmai când începea să spere că partea cea mai rea trecuse, vântul creștea într-o rafală ce acoperea orice glas și corabia se lăsa pe o parte, până când pe Tiriki o cuprindea teama că aveau să se ducă la fund. Rațiunea îi spunea că nici un vas nu putea supraviețui unui astfel de atac. Nu știa dacă să

se roage pentru corabia lui Micail, dorindu-i o soartă mai bună, sau dacă el nu era cumva deja mort, așteptând-o în cealaltă lume.

Suferința ei păli, mergând până la o apatie răbdătoare, ce îi îngădui sufletului să se retragă într-o fortăreață interioară atât de îndepărtată încât nu observă că stomacul i se liniștea pe măsură ce tangajul corabiei revenea aproape la normal. Istovirea i se preschimbă într-un îndelung așteptat somn fără vise; nu se mai trezi până dimineată.

Cârpeala catargului principal nu supraviețuise furtunii, dar celelalte două erau încă neatinse, deși doar atât de înalte cât să susțină pânze mici. Totuși, vremea rămânând frumoasă și vântul constant, reușeau să înainteze încet. Dar Tiriki continua să se crispeze la fiecare împuținare a luminii cețoase, temându-se de un dezastru.

Ce s-a ales din stăpânirea mea de sine? se ocăra singură, cu toată asprimea. Am fost pregătită să înfrunt orice, până și însăși întunecimea de dincolo de puterea zeilor, dar stau aici, încremenită de groază, pe când copiiiăștia se încaieră, sporovăiesc și se înclină peste copastie.

Trosnetul grinzilor corabiei, o înclinare neașteptată a punții, ba chiar și mirosul de cărbuni aprinși din cambuză aveau puterea de a-i înteți bătăile inimii. Însă, pe de altă parte, îi abăteau atenția de la neliniștea mai profundă care i se cuibărise în suflet când furtuna încetase și văzuseră că erau singura

corabie pe marea albastră, liniștită. Chedan spusese că, plecând mai devreme, celelalte vase își putuseră folosi pânzele ca s-o ia înaintea furtunii. Oare credea cu adevărat asta? Nu-i era de nici un folos să-și spună că acoliții ar fi fost mult mai înspăimântați dacă vârstnicii și-ar fi dat temerile pe față. Frica era acolo și o făcea să se rușineze.

Răsuflă adânc și își continuă drumul spre pupă, unde Chedan și căpitanul studiau cerul nopții. Nu era singură, își reaminti ea, apropiindu-se de cei doi bărbați. Reidel era un corăbier experimentat, iar Chedan călătorise mult. Știa cu siguranță cum să găsească drumul.

– Dar tocmai asta spuneam și eu. Degetul lui Reidel arăta în sus. În luna Taurului, constelația Înnoitorului ar fi trebuit să răsară imediat după apusul soarelui. La ora asta, steaua polară ar trebui să fie sus.

– Uiți că ne aflăm mult mai spre miazănoapte decât ai mai fost vreodată. Chedan ridică pergamentul pe care îl ținea în mână, astfel încât să ajungă în lumină. Orizontul e diferit, sunt multe schimbări mărunte... Ei bine, nu e de mirare că n-o poți găsi, asta e alt pergament. Ardral ne-a pregătit niște hărți mai noi.

– Așa spunea principele Tjalan, dar n-au ajuns la noi.

– Dar pergamentele pentru învățăcei? spuse Tiriki, alăturându-li-se. I-am spus lui Kalaran să le scoată din cufere...

– Da, îți mulțumesc că ne-ai adus aminte de ele, zise Chedan. Necazul e că sunt foarte vechi. Uită-te și tu.

Ea privi pergamentul care descria mișcările zodiacului. Din nefericire, nu i se mai părea la fel de amănunțit cum i se păruse în vremea uceniciei ei, când încercase să-l memoreze – iar de atunci nu se mai gândise niciodată cu seriozitate la stele.

Pur și simplu nu e drept, se gândi furioasă, când stomacul reîncepu să i se revolte din cauza mișcărilor dezordonate ale mării. Dintre noi toți, Reio-ta era corăbierul! Acum cinci ani, el și Deoris au făcut, de unii singuri, călătoria aia până la Oranderis. Ori-care dintre ei ar fi fost de mai mult folos decât mine!

Chedan respiră adânc.

– Cea mai importantă stea polară este, firește, Eltannin, așa cum arată toate hărțile noastre. Dar, de câteva generații, pozițiile stelelor sunt în schimbare...

– Cum? exclamă șocat Reidel. Știm că marea și uscatul își pot schimba contururile, dar bolta cerului?

Magul dădu din cap cu un aer solemn.

– Am verificat asta de multe ori, cu un ocean de noapte, și a devenit tot mai evident, oră de oră. Cerul se schimbă exact cum ne schimbăm și noi, numai că o face mult mai încet. Însă deosebiri se văd limpede după câteva veacuri. Trebuie să știi câte ceva despre stelele rătăcitoare...

– Știu că merg pe boltă, urmând o cale ce se poate prezice.

– Numai fiindcă au fost urmărite atât de mulți ani de-a rândul. Când steaua polară, pe care se bazează atât de multe dintre socotelile noastre, se mișcă brusc – ei, o astfel de schimbare înfricoșătoare e privită drept o prorocie a unei schimbări tot atât de mari în viața oamenilor...

– Da. Un dezastru. Precum cel pe care l-am văzut, comentă Reidel.

Ferindu-și ochii cu mâna de strălucirea felinarelor, Tiriki se uită în sus. Orizontul era învăluit în cețuri, dar era lună nouă și răsărise deja. Direct deasupra capetelor, cerul era înțesat de o asemenea abundență de stele, încât ar fi fost de mirare dacă ar fi izbutit să deslușească vreo constelație.

– Poate i-ai auzit pe bătrâni bombănind că zilele primăverii și ale iernii nu mai sunt ca odinioară, spune Chedan. Ei bine, nu e din cauză că n-ar mai avea ținere de minte; au dreptate. Vechile documente ale Templului au dovedit-o. Anotimpul înșămânțărilor, venirea ploilor – universul întreg e pradă unui soi de schimbări de neînțeles – iar noi trebuie să ne potrivim ei sau să pierim.

Tiriki se desprinsese din contemplarea splendorii tulburătoare a cerului și încercă să dea un sens cuvintelor lui.

– Ce vrei să spui?

– De când s-a surpat Pământul Străvechi, principii au domnit fără nici o înfrânare, uitând, în timp ce urmăreau puterea, că au datoria de a fi de folos. Poate am fost salvați pentru a reînvia înțelepciunea

străveche pe un nou pământ. Firește, nu vorbesc despre Micail sau despre Reio-ta. Și nici despre principele Tjalan care este – era – de asemenea un mare om. Sau ar fi putut să fie...

Văzând nefericirea lui Chedan, ea întinse mâna, încercând să-l aline.

– Nu mă îndoiesc că ai dreptate, spuse aspru Reidel, dar, pe moment, grija mea trebuie să fie ajungerea noastră pe acest nou pământ.

– Stelele pot fi schimbătoare, zise Tiriki, dar soarelui și lunii nu li s-a întâmplat nimic, nu-i așa? Călăuzindu-ne după ele, putem merge spre răsărit până ce vom da de pământ. Iar dacă pământul ăsta nu există – o să ne sfătuim din nou atunci.

Chedan îi zâmbi aprobator, iar Reidel dădu din cap, înțelegând logica spuselor ei. Ea rămase neclintită și își lăsă ochii să alunece din nou printre stele. Reci și înalte, își băteau joc de ea și de oricare altă ființă muritoare. *Nu vă încredeți în nimic*, păreau să spună, *căci, acolo unde mergeți acum, cunoștințele voastre adunate cu trudă vă vor fi de prea puțin folos.*

Tiriki se trezi în legănarea familiară a hamacului ei și gemu din pricina senzației de greutate care îi devenea tot atât de familiară. Era a treia zi de după furtună.

– Poftim... spuse o voce scăzută. Folosește ligheanul.

Deschise ochii și o zări pe Damisa ținând un vas de alamă, a cărui vedere o făcu să-i simtă mai intens nevoia. După câteva clipe dureroase, se întinse din

nou și își șterse fața cu bucata de pânză umedă pe care i-o oferî acolita.

– Mulțumesc. N-am fost niciodată un bun corăbier, dar credeam că până acum ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu legănarea.

N-ar fi putut spune dacă Damisa era îmboldită de datorie sau de simpatie, dar avea prea multă nevoie de ajutorul ei ca să se sinchisească de asta.

– Cum mai stau lucrurile pe corabie?

Fata ridică din umeri.

– S-a pornit vântul și, de fiecare dată când trosnesc catargele, cineva se întreabă dacă se vor rupe, dar fără nici o adiere nu prea ne clintim din loc. Dacă suflă din partea opusă, se plâng că ne-am rătăcit și, când încetează cu totul, se văicăresc că vom muri de foame. Fiindcă tot a venit vorba, eu și Elis am fiert o oală de terci. O să te simți mai bine după o gură de aer proaspăt și după câteva îmbucături la micul dejun.

Tiriki se cutremură.

– Cred că nu încă, dar o să vin pe punte. I-am promis lui Chedan c-o să-l ajut să refacă hărțile stelelor, cu toate că, după cum mă simt, mă tem că n-o să fiu în stare de prea multe în afară de a scoate sunete aprobatoare și de a-l ține de mână.

– Nu e singurul care are nevoie să fie ținut de mână, răspunse Damisa. Am încercat să-i țin pe ceilalți prea ocupați ca să le treacă prin cap vreo prostie, dar puntea se leagănă prea mult pentru posturile de meditație, așa că nu putem decât să discutăm despre spusele magilor. Poate sunt tineri, adăugă de la înălțimea

celor nouăsprezece ani ai ei, dar au fost aleși pentru inteligența lor și își pot da seama că suntem în pericol.

– Cred că da. Tiriki oftă. Bine. O să vin.

– Dacă îți petreci dimineața cu ceilalți, eu pot face o socoteală completă a proviziilor noastre. Cu îngăduința ta, firește... adăugă Damisa, fără tragere de inimă.

Tiriki înțelese în ce măsură fusese cererea aceea doar un gând ulterior și își reținu un zâmbet. Își aducea aminte că, la vârsta fetei, simțise un dispreț similar pentru ignoranța celor mai tineri și pentru slăbiciunea vârstnicilor.

– Firește, repetă ea, cu blândețe. Și, Damisa – îți sunt recunoscătoare pentru că iei asupra ta această responsabilitate cât timp sunt bolnavă.

În lumina sărăcăcioasă, nu văzu obrajii fetei împurpurându-se, dar, când îi răspunse, îi auzi calmul vocii:

– Înainte de a fi acolită, am fost prințesă de Alkonath. Am fost crescută pentru a conduce.

Damisa vorbise cu încredere, dar, când termină trecerea în revistă a proviziilor de pe *Șarpele Stacojiu*, începu să-și dorească să fi cerut mai puține responsabilități. Însă și înfruntarea realităților neplăcute făcea parte dintre îndatoririle ei. Nu putea decât să spere că Reidel, deși nu era decât un om de rând, avea să fie în stare de același lucru.

Așa cum se așteptase, îl găsi la prova navei, alături de Chedan, calculând noua lor poziție după cea a soarelui la amiază.

– Damisa, draga mea, spuse bărbatul mai vârstnic. Pari îngrijorată. Ce nu merge bine?

– Am vești îngrijorătoare. Privirea i se mută de la el la căpitan. Provizia noastră de făină se împuținează cu repeziciune. Dacă o folosim în același ritm, le spuse ea, cu fermitate, sacul început se va termina după masa de seară și nu mai avem decât încă unul. Pot face un terci mai subțire, dar n-o să fie destul de hrănitor pentru oamenii care muncesc din greu.

Reidel se încruntă.

– Îmi doresc din nou ca bucătarul nostru să fi izbutit să ajungă la bord. Dar sunt sigur că faci tot ce-ți stă în puteri. Mă bucură orice sfat prielnic. Vrei să spui că nu mai avem mâncare decât pentru încă două zile?

– La cât mâncăm acum, aş zice că numai pentru una. Am observat că *anumiți* oameni, și nu vorbesc doar despre orășeni...

Damisa se simți roșind sub privirea ochilor lui întunecați. Voinic, cu tenul bronzat și părul negru, era reprezentantul tipic al atlantului din clasa de mijloc, însă ea își dădu acum seama că era mult mai tânăr decât părea de la distanță, cu buze făcute mai degrabă pentru zâmbete decât pentru a se uni într-o linie severă.

– Unii, repetă ea, hotărâtă, dosesc mâncarea. Știu unde e ascunsă o parte din ea – și, dacă oamenii tăi mă ajută s-o iau de acolo, o putem împărți așa cum se cuvine, făcând rost de încă o masă pentru toată lumea. Sau chiar de mai mult.

– Da, oftă Reidel.

Chedan mormăi, cu ochii încă la aparatul delicat și straniu din vergele de cristal legate de conuri care îl ajuta să calculeze unghiul dintre linia orizontului și poziția soarelui.

– Am vorbit deja despre toate astea cu ceilalți acoliți, spuse Damisa, în tăcerea lăsată. Noi suntem obișnuiți cu postul, le explică, roșind din nou când atât căpitanul, cât și magul se întoarseră către ea. Adevărul e că nu trudem din greu. N-o să ne facă nici un rău dacă o să trecem, o vreme, la rațiunile de meditație.

Ochii lui Reidel o studiară de parcă ar fi văzut în ea, pentru prima oară, pe cineva deosebit de restul castei preotești. Damisa se simți roșind sub privirea lui cercetătoare, dar, de data asta, nu își feri ochii și, în final, el fu acela care se uită în altă parte.

– O să ajungem curând pe uscat, murmură, scrutând orizontul. Trebuie. Când vorbești cu prietenii tăi... spune-le... că le mulțumesc.

– O voi face, zise ea. Apoi se întoarse spre Chedan. Vino cu mine, maestru. Acoliții așteaptă la pupa. Putem îndura ceea ce avem de îndurat, dar o s-o facem cu mai mult curaj dacă ne vei aduce câteva cuvinte de speranță.

Magul ridică ironic dintr-o sprânceană.

– Draga mea, cred că tu ai deja destule cuvinte. Nu, nu, nu e un reproș, se grăbi s-o încredințeze, mi-ai adus cu adevărat speranța, sub înfățișarea

puterii pe care e clar că ai dobândit-o în urma acestor lovituri ale sortii. Îți suntem îndatorați.

La mijlocul punții, o parte din corăbieri înădeau frânghiile rupte în timpul ultimei furtuni, în timp ce alții reparau o vâslă de rezervă. Mergând spre pupă în urma Damisei, Chedan le simțea ochii fixându-i spatele, dar legile castei împiedicau pe oricine să-i pună întrebări. Alături de încă unul sau doi oameni din rândurile preoțimii, acoliții stăteau îngrămădiți într-un semicerc diform, sub o copertină improvizată din resturile unei pânze prea sfâșiate pentru a mai fi reparată. Discuția lor se întrerupse brusc când îl recunoscură pe renumitul maestru Chedan Arados care, la rândul său, îi studia cu interes.

Pe Damisa o întâlnise pentru prima oară în Alkonath, pe când era o copilă. Ea îi vorbise atunci fără rezerve și, dacă acum îl aducea cu sine de parcă ar fi plecat în lume să-l ia prizonier, se gândi că era îndreptățită s-o facă. Fusesse prea ocupat să se lupte cu hărțile lui pline de stele pentru a le da atenție acoliților, însă presupuse că, Tiriki fiind atât de bolnavă, asta se număra printre îndatoririle lui.

Când Damisa se instalează, destul de ostentativ, pe o rogojină în mijlocul celorlalți, magul își așează oasele îndurerate pe un colac de frânghie, uitându-se de la un chip tânăr la altul cu ceea ce spera că este un zâmbet liniștitor.

– Îmi pare rău că până acum am fost prea ocupat ca să pot veni la voi, începu el, dar tot ceea ce mi-a ajuns la urechi în ultimele câteva zile mi-a spus că, în aceste clipe grele, ați fost de folos. Când nu este nevoie de îndrumare, știu că e mai bine să n-o dau. Dar am înțeles că sunt aici câțiva care simt că situația noastră e fără speranță. Ei, e firesc să ne facem griji, e într-adevăr logic, ținând cont de locul unde ne aflăm, dar a deznădăjdui e o greșală.

Mica Iriel scoase un sunet care ar fi putut fi un râs scurt sau suspin înăbușit.

– Greșală? Maestre, citirea semnelor este o mare parte din ceea ce învățăm noi. Când începe să apună soarele, știm că va cădea noaptea. Când nu strălucesc stelele, știm că s-ar putea să plouă. Semnele pe care le văd acum spun că vom muri aici, pentru că n-am zărit nici vreo altă corabie, nici pământ în depărtare.

O umbră înaripată traversă puntea și privirea lui Chedan o urmări, înălțându-se până ce văzu pasărea licărind, albă, pe fundalul cerului azuriu.

– Nu pun la îndoială ceea ce ați văzut. Se întoarce din nou către Iriel. Deși am călătorit mult mai mult decât majoritatea oamenilor, nici măcar eu nu pot fi cu desăvârșire sigur în privința locului unde ne aflăm. Dar te grăbești cu concluziile, înainte de a avea toate dovezile. Nu cădea în greșala celor care nu văd în schimbare decât o decădere și spun că totul se va sfârși în beznă. Sfârșitul înseamnă, de asemenea, lumină – lumina care ne va arăta, în cele din urmă, universul și

locul nostru în acest univers, ținta speranțelor și a pierderilor noastre, a iubirilor și a viselor...

– Da, maestre, nu ne îndoim că sufletele noastre vor supraviețui. Chipul frumos al lui Kalaran era schimonosit de un surâs batjocoritor. Dar, dacă suntem atât de importanți, de ce ne lasă zeii să atârnam la marginea lumii?

– Kalaran, Kalaran. Chedan închise ochii și clătină din cap. Ai scăpat din foc și din dezastru aproape fără nici o zgârietură și acum te plângi pentru puțină nesiguranță? Nu e de mirare că zeii intervin atât de rar! Prin mila lor ni s-a arătat o cale ce ne-a scăpat de nimicire, și asta nu e de ajuns? Trebuie să ținem piept vremurilor grele! Își flutură degetele, prefăcându-se îngrozit. Totul e cu siguranță pierdut.

Așteaptă până ce un mic val de râs nervos străbătu cerul.

– Copii ai apusei Atlantide, continuă apoi, cu voce mai blândă, am pierdut totul, nu ne mai avem decât unii pe alții, dar atunci când spun că ar trebui să fim recunoscători pentru necazurile noastre nu repet pur și simplu niște cugetări învechite. Nu am fi *avut* aceste necazuri dacă nu am fi supraviețuit! Cu siguranță nu credeți că e o greșeală să supraviețuiești, doar pentru că lucrurile s-au schimbat.

– Dar *suntem* pierduți! obiectă Kalaran și mormăieli aprobatoare îi ținură isonul.

– E mai rău decât atât, exclamă tânăra Selast din locul ei de lângă Damisa, cu trupul subțirel străbătut

de un tremur nervos. Corăbierii spun că am ajuns în afara lumii!

– Din câte știu eu, răspunse Chedan, coborându-și privirea către punte, corăbierii le spun o grămadă lucruri strigătoare la cer tinerilor neștiutori. V-aș sfătui să nu credeți tot ce auziți.

Dar să ne gândim o clipă că toate acestea sunt adevărate, că am fi fost purtați în afara lumii. De unde știți că nu putem pătrunde înapoi, în lume, cu tot atâta ușurință? Marea e întinsă și dezlănțuită, dar nu e fără margini. O să găsim pământ, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Însă, dragii mei tineri prieteni, îngăduiți-mi să vă previn de pe acum că, atunci când vom ajunge din nou pe țărm, probabil că *nu* vom da peste încăperi încălzite și peste servitori care să ne aștepte cu mâncăruri fine și cu băuturi savuroase.

Și, chiar în clipa aceea, de parcă vorbele preotului nu ar fi fost cu nimic mai puțin decât o prorocie, se auzi un țipăt și apoi strigătul omului cu ochi ageri trimis de Reidel în vârful catargului.

– Pământ! Căpitane, la orizont nu e un nor! Eu văd pământ, cu siguranță!

În euforia descoperirii, uitară că a zări pământul nu era tot una cu a ajunge să-l simți sub picioare. Pe măsură ce se apropiau, cei cu vederea bună descriau stânci înalte, cafenii, în care vânturile și valurile sculptaseră coloane și turnuri. La poalele lor

se spărgeau talazurile, învârtindu-și spuma într-o trombă năvalnică.

– Cred că e Casseritides, Insula Cositorului, al cărei cap dinspre miazăzi e numit de neguțători Beleri'in, murmură Chedan. Astea trebuie să fie stâncile din vârful peninsulei. Pe țărmul dinspre sud-vest există un golf cu o insulă unde ancorează neguțătorii.

Reidel se aplecă asupra cârmei și corăbierii lui făcură tot ce le stătea în puteri, dar vântul bătea dinspre răsărit și, fără pânza din mijloc, nu izbutiră decât să aducă *Șarpele Stacojiu* cu bordul către stâncile colțuroase. Înfrânt și înjurând, Reidel își întoarse din nou corabia către siguranța relativă a largului mării.

– Pe țărmul dinspre miazănoapte sunt și alte porturi? întrebă încetișor Tiriki, nefiind în stare să-și ia ochii de la coasta neclară înainte de a se pierde aproape cu totul în ceața înserării.

– Sunt multe porturi, o asigură Chedan, e o insulă destul de mare. Cu mulți ani în urmă, corăbiile noastre obișnuiau să arunce ancora într-un port aflat ceva mai în susul coastei. La gura unei ape pe care au numit-o Naradek, în amintirea unui fluviu de pe Pământul Străvechi. Acolo era o colină ca o piramidă, unde au trebuit să înalțe un Templu al Soarelui. Însă, după ce s-a scufundat Pământul Străvechi, s-a pierdut și legătura. Mă îndoiesc că acum a mai rămas ceva.

Reidel reuși să zâmbească.

– Măcar știm unde ne aflăm. Măine o s-ajungem la țărm cu siguranță.

Dar se părea că vântul nu voia același lucru. Vreme de încă trei zile, se luptară să-și croiască drum de-a lungul coastei abrupte, înfruntând curenții potrivnici și vremea neprielnică și fiind tot mai puțin în stare să mai găsească și altceva de mâncare în afară de cei câțiva pești pe care izbuteau să-i înșface din valuri.

În a patra zi, vântul încetă. Zorii le înfățișară un semicerc de munți care adăpostea un estuar larg, unde pământul și marea se contopeau în nenumărate alpii de ape curgătoare. Insule mici, acoperite de copaci, se înlănțuiau în bălți precum inelele unui șarpe uriaș, încolăcindu-se spre interiorul unui pământ ale cărui contururi încă mai erau învăluite în ceață.

Refugiații se adunară rând pe rând pe punte, privind ținutul necunoscut și aproape nevenindu-le să creadă să reușiseră să ajungă la liman. Tiriki stătea singură la prova navei, luptându-se cu lacrimile pe măsură ce își dădea seama că, într-un fel, se așteptase ca Micail s-o aștepte la capătul călătoriei.

Se aflau la apus de portul negustoresc de pe Naredek, despre care le vorbise Chedan, la câteva leghe distanță. Ținutul acela sălbatic, neumblat, nu era coasta pe care speraseră cu toții să ajungă. Dar fluxul îi împingea necruțător spre uscat, iar corabia lor era prea stricată pentru ca marea să-i ispitească iarăși. Cu un oftat pe jumătate de ușurare și pe jumătate de resemnare, Reidel roti cârma și pătrunse în estuar.

– Iată în sfârșit noul pământ...

Vocea era a lui Chedan, dar părea neobișnuit de sonoră. Oarecum uimită, Tiriki se întoarse să-l privească în timp ce le vorbea tuturor.

– De acum înainte nu vom mai avea timp să jelim, spunea el, fiindcă vom avea nevoie de toată puterea noastră pentru supraviețuire. De aceea, să ne luăm acum rămas-bun de la frumosul Ahtarrath și de la puternicul Alkonath. Păcat de Imperiul Strălucitor, care a fost și care nu mai este.

Apoi, încă și mai amară, durerea lor pentru cele Zece Regate ale Atlantidei, ale căror corăbii puternice cutreieraseră lumea, se îngrămădi în tăcere. Pentru o clipă, amintirea a tot ceea ce pierduseră păru mult prea clară; se contură din nou, mult prea prea vie, viziunea Muntelui Stea ce exploda, tunând în foc și pară, și a ultimului bastion al puternicei Atlantide ce i se preda cu mândrie mării.

6

*O, tu, splendoare-a orizontului din Răsărit,
Înalță-te lumină și o preschimbă-n zi,*

O, Stea a Răsăritului,

A Zilei Stea, trezește-te, te-nalță!

Stăpân și izvoditor al Vieții, trezește-te –

Bucurie și izvoditor al Luminii, te înalță –

O, tu, splendoare-a orizontului din Răsărit,

A Zilei Stea, trezește-te, te-nalță!

Micail pluti spre porțile treziei în ritmul versurilor cu care începeau zilele lui de când se ținea minte. Glasurile aveau puritatea tinereții; oare cântau acoliții? Nu-și putea aduce aminte de ce erau împreună cu el, însă prezența lor și cadența cântecului care reafirma prezența vieții îl apărau de coșmarurile pe care începuse deja să le dea uitării.

Încercă să deschidă ochii, dar îi erau acoperiți de o pânză rece, cenușie. *Am fost bolnav?* Simțea o durere în piept și înapoia ochilor... Și-ar fi ridicat mâna să dea deoparte pânza umedă, dar avea brațele moi și fierbinți.

– Tiriki... Avea destulă putere pentru o șoaptă. Tiriki? Încercă el din nou.

– Nu te strădui să vorbești.

O mână dibace îi îndepărtă cârpa de pe frunte și îi săltă capul.

– Aici ai ceva de băut... Ușurel acum...

Buza dură a unei cupe le atinse pe ale sale. Înghiți automat și lichidul, un terci înțepător, aproape fermentat, cu gust de miere, îi alunecă pe gât. Simți o ușurare în piept, dar durerea de cap rămase.

– Gata, se auzi din nou vocea, în timp ce mâinile puternice îi coborau din nou capul pe pernă. Asta ar trebui să te liniștească...

Încercă să-și concentreze privirea asupra vorbitorului, dar ochii nu voiau să-i stea deschiși. Glasul suna chinuitor de familiar, cu un accent ce îi amintea de căminul său din copilărie, dar era prea gros ca să fie al lui Tiriki. *Ea de ce nu e aici, dacă sunt atât de bolnav?*

Încercă să-și adune puterile ca s-o strige încă o dată, dar lichidul acela, indiferent ce fusese, îl trăgea înapoi în întunericul cald. Se încruntă, trăgând în nări mirosul de ploaie și de pământ acoperit cu iarbă, în vreme ce conștiința lui confuză din prezent era copleșită de amintiri.

– *Echilibrul s-a rupt!*

– *Întunericul se înalță! Dyaus se eliberează!*

– *E Dezastrul! Salvează-ne, Micail!*

– *Salvează-ne!*

– Micail – mă auzi? Trezește-te, flăcăule. Ai lenevit aici prea mult!

Mâini viguroase, cu pielea uscată de trecerea anilor, le prinseră pe ale lui și, ca un șoc, zvâcnirile puterii ce trecu prin ele îi redară pe deplin cunoștința. Ochii i se deschiseră brusc. Bărbatul aplecat asupra lui era înalt, cu o față expresivă și cu părul încăruntit căzându-i pe frunte în șuvițe dezordonate.

– Ardral!

Cuvântul sună ca un orăcăit, dar Micail era prea surprins ca să-i pese.

– Slăvite Ardravanant, se corectă el, alegând această formulă cu mult mai convenită de adresare către Cel de-al Șaptelea Veghetor Investit din Templul Luminii din Ahtarrath...

În teorie, el și Micail aveau ranguri egale, dar inițiatul mai vârstnic era o legendă încă din copilăria

celui mai tânăr, iar folosirea diminutivului părea o obrăznicie.

– Mi-a plăcut mai mult cum mi-ai spus prima oară, îi dădu de știre Al Șaptelea Veghetor. Nu mă simt câtuși de puțin ca un „Cunoscător al Strălucirii“. Ca să nu mai spun că astfel se ia drept ade-vărat ceea ce nu s-a demonstrat, nu crezi? E deja destul de rău că se-ntâmplă în timpul ceremoniilor. Nu, rămâi credincios numelui Ardral. Eu mă foiesc pe aici strigându-te Osinarmen?

– Ai dreptate. Dar... Micail clătină din cap și tuși. Ce faci aici? Din ce pricină... Se întrerupse din nou, dar fără să tușească. Unde ne aflăm?

Ochii cenușii ai lui Ardral se îngustară.

– Nu-ți aduci aminte?

Nu-mi aduc aminte nimic, se gândi Micail; dar în clipa următoare își *aminti*.

– Eram în bibliotecă, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Începai să cobori pe scări un cufăr mare de lemn. Eu și prietenul meu Jiri te-am ajutat, dar pe urmă ai fugit înapoi, înăuntru, și...

Mintea îi fu covârșită de nenumărate imagini: pre-oți certându-se, piloni prăbușindu-se, ziduri făcându-se fărâme, pergamente împrăștiate ca frunzele-n vânt și geamătul neconținut al pământului, vibrând în pietre și în oase deopotrivă...

– Mi-ai salvat viața, spuse încet inițiatul și mâinile lui se strânsă din nou în jurul mâinii lui Micail, deși, din câte îmi aduc aminte, în clipa aia nu ți-am fost tocmai recunoscător...

– De fapt, mi-ai spart nasul...

– Da... Îmi pare rău pentru asta. Nu știam ce se năpustea asupra mea. N-am ținut *eu* o mulțime de predici *foarte* frumoase despre acceptarea inevitabilului? Așa că, firește, eu am fost acela care n-a rezistat ispitei de a mai salva și altceva – cu toate că râurile uriașe de lavă dădeau foc orașului. Ei, îmi pare bine că ți-ai dat seama că era timpul să plecăm.

– Cum am izbutit să ajungem în port? Întrebă Micail, cu o gheară în piept. Îmi amintesc cum se prăvăleau turnurile – înfundând drumul...

Memoria i se umplu până la refuz de imagini deformatate: oameni clătinându-se pe picioare în vreme ce piața Darokha se înclina, cu dalele vechi de când lumea ale pavajului ondulându-se brusc într-un val înfiorător – și o bătrână căzând, călcată în picioare de mulțime și lăsată să zacă în mijlocul străzii, ca o păpușă stricată.

Micail își strânse neajutorat pumnii când văzu iarăși scânteierea roșie de deasupra apelor învolburate de pe linia coastei, când auzi din nou zăngănitul armurilor soldaților de elită trimiși de principele Tjalan în căutarea lui; și, cu toate că se împotrivi din răspuțeri, nu putu să nu revadă, cu o claritate de nesuportat, harababura de stânci prăvălite din locul unde ar fi trebuit să se afle portul – și unde fusese ancorat *Șarpele Stacojiu*.

Și, în tot acel timp, cenușa continuase să cadă, acoperind pământul și marea cu o pudră sură, de parcă tot ce fusese viu ar fi pierit, iar el n-ar mai fi

fost decât o stafie bântuind în jurul unui mormânt surpat, mormântul lui...

– Tiriki!

Vocea i se frânse și simți că se sufocă. *Unde e?* Tusea îi sfâșie dureros plămânii și dădu să se ridice arcuindu-se și zbatându-se.

– Trebuie s-o găsesc înainte ca...

Însă simți din nou vigoarea surprinzătoare a brațelor lui Ardral pe când inițiatul murmura un Cuvânt al Puterii, trimițându-l pe cărarea spiralată de întoarcere în lumea unor vise apatice.

Plutind între vis și trezie, își dădea seama că îl îngrijeau mai multe perechi diferite de mâini. Uneori până și cea mai blândă atingere era de nesuportat. Alteori era acolo prietenul lui Jiritaren sau altcineva, vorbind agitat de o criză, o aprindere a plămânilor. Încet, încet, Micail începu să priceapă că se afla în pericol, dar asta n-avea importanță. Tiriki era tot ce conta. Micail nu-și putea aminti cum o pierduse, dar lipsa ei era rana prin care i se scurgea viața.

Apoi veni o clipă când simți brațele ei cuprinzându-l. *Sunt pe moarte*, își spuse, *și Tiriki a venit să mă ducă acasă*. Însă ea îl ocăra, strigând ceva despre un lucru pe care îl lăsase nefăcut. Avu senzația că se îneca, izbit de un val puternic...

Se trezi în răpăitul unei ploi torențiale. I se păru ciudat; anotimpul ploilor trecuse. Trase aerul adânc în piept și văzu că, deși nu se lecuiseră pe deplin, plămânii nu-l mai dureau.

Patul era nefamiliar, prea moale după gustul lui. Își săltă capul de pe perna pufoasă și privi încăperea cu pereți văruiți în alb și cu o fereastră îngustă prin care intra lumina caldă a soarelui. Tresări când văzu că alături de el stătea o femeie, privind marea și furtuna de afară; dar nu era Tiriki. Avea bucle negre, tivite cu arămiu acolo unde prindeau lumina zilei.

– Deoris? șopti el și, când femeia se întoarse, îi zări pielea aurie, ochii negri, imenși, coșul adolescentin de pe nas...

Firește că nu era Deoris, era fiica ei mai mică, sora vitregă a lui Tiriki...

– Galara, spuse el, cu voce mai puternică. Măcar tu ești în viață!

– Cum ești și tu! exclamă ea, aplecându-se entuziasmată asupra lui. Și ești din nou tu însuți, nu-i așa? Slavă Ziditorului! Aș face bine să-i spun principelui, vrea să știe...

Amintirile începură să capete sens. Dacă principele Tjalan era în preajmă, când drumul către portul principal fusese blocat, atunci însemna că el îl luase pe Micaïl la bordul *Smaraldului Regal*, aflat încă în siguranță în golf, aducându-l apoi aici... indiferent ce ar fi însemnat acest *aici*. Era pe punctul de a întreba, dar nu izbuti să rostească nici un cuvânt înainte ca Galara să iasă în fugă din cameră. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar efortul îl depășea, așa că se lăsă din nou în așternuturile moi, încercând să respire mai adânc.

Ușa se trânti de perete când înăuntru pătrunse, cu pași mari, însuși principele Tjalan. Avea tâmplele brăzdate de mai multe șuvițe argintii decât își amintea Micail, iar unul sau două dintre ridurile adânci ce îi înconjurau ochii nu fuseseră înainte acolo, însă kil-tul lui din stofă verde de in era netezit cu tot atâta grijă ca de obicei și, la vederea lui Micail, chipul i se umplu de încântare.

– Te-ai *trezit!*

Tjalan își scoase capa scurtă, din stofă de lână, și se așează pe un taburet de lână pat, strângând scurt mâinile lui Micail într-ale sale.

– Da... și sunt bucuros să te văd. Deduc că tu ai fost acela care m-a adus aici întreg.

Lui Micail îi venea greu să se simtă recunoscător, dar avusese întotdeauna sentimente prietenești pentru Tjalan și cel puțin asta nu se schimbă.

– O să-mi ofer singur o medalie! chicoti acesta. Mai întâi a trebuit să mă iau la trântă cu tine pe corabie – nimeni altcineva n-ar fi cutezat! Apoi, când străbătuserăm aproape jumătate din drumul către ieșirea din port, ți s-a părut că ai văzut-o pe Tiriki... Tăcu o clipă. Ai sărit peste copastie și bineînțeles c-ai nimerit direct într-o bârnă care plutea și te-ai ales cu o lovitură în cap! Noroc că nu v-ați înecat și tu, și salvatorul tău odată cu tine! Fiindcă a venit vorba, ăla am fost tot eu. Dar ceilalți ne-au tras cumva înapoi, la bord. De atunci – cu șocul loviturii de la cap și cu aprinderea de plămâni pricinuită de apa murdară pe care ai înghițit-o – ai fost, tot timpul, pe de-a-ntregul

lipsit de minte, sau inconștient, sau ai aiurat. Dar a meritat s-avem puțină bătaie din cap ca să te ținem în viață.

– Ce loc e ăsta? întrebă Micail.

– Hesperidele – insula Cositorului – exact locul unde voiai s-ajungi. Tjalan zâmbi din nou. Am acostat aici, în Beleri'in, ca să umplem din nou cămărilor și să mai rezolvăm niște probleme, dar, imediat ce-o să te simți din nou în stare să călătorești, o să ne continuăm drumul în susul coastei, către Belsairath. Nu e o așezare grandioasă, ci doar un vechi port al neguțătorilor din Alkora, de pe vremea bunicului meu, dar, cu toți acești refugiați, o să ajungă în curând un oraș înfloritor!

– Refugiați... Micail se cutremură, în ciuda păturilor și a blănurilor. Așadar au sosit și *alte* corăbii?

– Oh, da. Nu numai din Ahtarrath, sunt câteva și din alte insule. Am salvat mult mai mulți preoți de-ai voștri decât aș fi cutezat să sper în acele ultime clipe, când întreaga lume părea gata să se spulbere. Când drumul către port a fost blocat, câțiva dintre acoliți au reușit să ajungă în golf. *Smaraldul Regal* a fost tic-sit, dar e o corabie bună și, odată ce am ieșit în larg, am suportat cu bine călătoria.

– Dar n-aveți nici o veste...

Se strădui din greu să respire.

– Liniștește-te, dragul meu prieten, îl îndemnă principele. Nu, de la Tiriki n-am primit nici o veste. Dar corăbiile continuă să sosească, iar unele au trecut chiar pe lângă noi, îndreptându-se fără nici o

îndoială tot către Belsairath. Tiriki s-ar putea să ni se alăture de acum încolo. Dar la ce-o să folosească, dacă tu te sfâșii singur până atunci?

În zilele care urmară, Micail începu să-și umple mai multe goluri din amintiri. Casa din Beleri'în în care se adăposteau era una dintre numeroasele proprietăți ale unui localnic îmbogățit din negoțul cu cositor. Pe măsură ce își recăpăta puterile, Micail se plimbă prin grădinile întinse, respirând aerul curat adus de vânturi dinspre dealurile verzi, încețoșate, pe jumătate vizibile dincolo de ziduri. Bolta cerului părea imensă, indiferent dacă arăta ca o tapiserie din nori informi sau ca o întindere de un azuriu strălucitor.

Așadar, aceasta e noua lume, realizează și, pentru o clipă, dispoziția sumbră aproape că îi dispăru. Aici e atât de multă frumusețe... dar e frig, foarte frig. Părinte Soare, îți cântăm imnuri de slavă așa cum am făcut întotdeauna, dar de ce aici nu încălzești pământul? Nici măcar briza mării nu-mi aduce nimic din căldura ta. Trebuie să-ți înalț un nou Templu doar ca să-ți simt căldura o clipă?

Se uita fără încetare după corăbii, dar abia când o porniră spre Belsairath începu să aprecieze cu adevărat frumusețea mării. Apele portului aveau aceeași culoare albastră, limpede, precum cerul. Mica insulă din mijloc izola un grup de caravele ce tresăltau pe valurile fluxului. Cea mai mare era corabia lui Tjalan, *Smaraldul Regal*, cu pânzele ei verzi

ca niște frunze strălucitoare profilându-se pe verdele mai întunecat al insulei.

– Culmea acestei insule e atât de ascuțită încât pare făurită de mâna omului, îi spuse Micail Galarei, încercând să-și îndepărteze gândurile de la legănarea luntrii rotunde, cu miros de pește, care îi ducea spre *Smarald*.

– Poate e chiar așa, spuse băiatul localnic, îndreptând barca înspre larg cu o lovitură dibace de vâslă. Are far în vârf. Aprinde când vin vasele cu cositor. Dar acum, nici un negustor, adăugă cu tristețe.

– Nu lua nimic drept sigur, îl sfătui Micail, gândindu-se la ceea ce-i povestise Tjalan despre planurile sale legate de această nouă țară.

Dar avea cu adevărat importanță? Avea vreun rost să-ncerce să construiască o nouă Atlantidă dacă Tiriki pierise?

Își încleștă mâna de marginea luntrii când marea deveni mai agitată, uimit fiindcă băiatul putea controla mișcarea unei ambarcațiuni atât de neobișnuite. Dar, când ajunseră mai aproape de insulița cu vârf straniu, Micail deveni conștient de o altă senzație, un soi de bâzâit îndepărtat pe care îl asocie, instinctiv, cu scurgerea puterii... Puse mâna pe umărul Galarei.

– Simți asta?

– Mă simt rău.

Părea palidă și chinuită de grețuri. Își aminti c-o auzise spunând că nu-i plăcea marea. Probabil de aceea nu observase zumzetul apei.

Tiriki l-ar fi simțit. O bătu stângaci pe Galara pe braț și închise ochii, potopit de un nou val de tristețe. *Fără ea, sunt schilodit, își spuse. Zeii nu mă mai vor primi.*

Când ajunseră în sfârșit la bord, găsiră puntea *Smaraldului Regal* mișunând de oșteni. Micail nu-și dăduse seama că Tjalan nu își adusese doar gărzile de corp, ci și un pâlc de străjeri obișnuiți.

Oștenii rămaseră pe punte pe toată durata celor trei zile în care navigară către Belsairath, mergând spre miazănoapte și spre răsărit, de-a lungul coastei. Cabinele de sub punte erau rezervate pentru nobili și pentru preoți ca el. Însă în acea primă noapte nu se întâlni decât cu acolita Elara. I se povestise că ea ajunsese pe corabia principelui Tjalan, dar până atunci n-o mai văzuse. Bucuros s-o lase pe ea cu Galara, Micail plecă în căutarea propriei cabine, unde adormi adânc, ca un bolovan într-un fund de prăpastie.

A doua zi începuse de mult când se trezi pentru a-și da seama că împărțea cabina cu Ardral, care îl primise de asemenea în încăpere și pe prietenul său Jiritaren. Acesta din urmă nu avea de gând să-i îngăduie lui Micail să se piardă în văicăreli și să rămână în pat într-o asemenea zi frumoasă.

– Trebuie să recunoști că alkonanii construiesc corăbii bune... comentă el când ajunseră pe punte, în timp ce își plimba mâna pe lemnul lustruit al copastiei.

Vântul dăduse culoare tenului său palid, și își îndepărtă de pe frunte șuvițele de păr negru, lins.

– Cred că da, răspunse Micail, uitându-se în sus, la stindardul verde ce flutura cutezător, împodobit cu un cerc de șoimi ce păreau să fâlfâie din aripi. La urma urmelor, am ajuns aici.

Jiritaren îi aruncă o privire îngrijorată. Erau prieteni de foarte mult timp și de obicei nu era nevoie de cuvinte pentru ca unul dintre ei să știe ce era în inima altuia. După o clipă, puse un braț în jurul umerilor lui Micail și arătă cu celălalt către caravelele ce îi urmau, și mai ales către una puțin mai alungită, cu o construcție mai suplă și cu o flamură portocalie pe catarg.

– E *Lăstunul Portocaliu*, zise el, din Tarisseda. Au ajuns aici având câteva cabine goale, așa că unii dintre oamenii noștri sunt acum cu ei. O treabă bună, fiindcă altminteri eu aș fi dormit probabil pe punte, cu suliașii.

Micail izbuti să schițeze ceva care aducea a zâmbet.

– Ce corabie e aia? Întrebă el, arătând spre o alta.

– Ah... e *Delfinul Albastru*. O corabie mai veche, dar solidă. Și acolo e un grup dintr-ai noștri, printre care sunt și câțiva preoți din Templu.

– Prietena mea, acolita Cleta, e pe Delfin, onorați Veghetori, împreună cu fratele ei Lanath și cu Vialmar, spuse Elara, venind să li se alăture.

Îl privi pe Micail cu un zâmbet ce părea oarecum prea cald, ținând cont că, în afară de Damisa, pe care o văzuse adesea împreună cu Tiriki, el nu mai cunoștea aproape nici un alt acolit.

Dar, atât de puțini cum erau, străini sau nu, aveau să devină temelia unui nou Templu, iar Micaïl era acum răspunzător pentru ei toți. Reuși să-i întoarcă zâmbetul Elarei. Era o fată frumoasă, destul de matură ca să nu fie tulburată de atenția a doi preoți de rang superior. Fără să fie foarte înaltă, avea cu trăsături frumoase, iar buclele negre, cârlionțate, nu tocmai bine prinse cu un ac de păr filigranat care le lăsa în voia vântului, sclipeau, lucioase ca penele de corb.

– Ești promisă lui cu Lanath, nu-i așa? murmură el. Îmi pare rău. Trebuie să-ți fie greu fiindcă sunteți despărțiți... Cel puțin Cleta și Vialmar sunt împreună.

Ea lăsa ochii în jos.

– Orice gând de nuntă trebuie să mai aștepte, principe, răspunse. Suntem departe de a ne fi încheiat pregătirea. Vreau... vreau să spun că e o mare onoare să mă aflu aici, unde sper să primesc sfaturi chiar de la voi, nobili Veghetori.

Avură nevoie de două zile pentru a ajunge în portul negustoresc Belsairath. Se afla pe coasta dinspre miazăzi a ținutului pe care localnicii îl numeau „Insula Celor Puternici“. Fusese întemeiat când Alkonathul încercase pentru prima oară să dobândească supremația asupra rutelor comerciale din Regatele Mării, însă de atunci lăncezise în uitare.

Ca și la Beleri'in, în fața portului, la mică distanță de țărm, se afla o insuliță, aici înconjurată nu de nave ancorate, ci de un șir de bancuri lungi de nisip care apărau țărmul de furtuni. Pe când *Smaraldul*

Regal trecea pe lângă ele, oștenii se îngrămădiră pe flancul corabiei, dornici să întrezărească locul spre care se îndreptau. Până și Micail se simți zgândărit de o ușoară curiozitate.

Se înfioră și se înfășură mai bine în nou-dobândita sa capă de un verde alkonan. Avea o căptușeală călduroasă, însă i se părea ciudat să înlocuiască stacojiul ritual, specific familiei sale, cu această culoare. *Dar ce importanță are?* se întrebă. *Nu mai există nici Ahtarra, nici Alkona. Până și zeii par atât de departe...*

Norii se adunau iarăși, prevestind ploaia, iar priveliștea ce i se desfășura înaintea ochilor se transformă într-o frescă în tonuri cenușii și maronii. Delta joasă de dincolo de golf era punctată de bălți și de pâlcuri de trestii, de parcă pământul nu ar fi învins pe de-a-ntregul în bătălia cu oceanul... Își închipui că furtunile puteau schimba peisajul, din când în când, cu desăvârșire. Spera că alkonanii își construiseră portul pe teren solid.

Vestea sosirii la destinație se răspândi cu repezi-ciune. Se uită în jur și văzu că foarte mulți pasageri, dacă nu chiar toți, ieșiseră pe punte.

Elara și Galara stăteau foarte aproape de el, cu atenția atrasă, după câte se părea, mai degrabă de oșteni decât de priveliște.

O egretă pluti pe lângă ei, îndreptându-se spre uscat, și Micail își dădu seama că fluxul era în toi. Încordându-și privirea, și-o aținti mai departe, către uscatul înălțat din mare, o îngrămădire masivă de dealuri cu păduri dese. În mijlocul lor desluși o singură

coloană de fum, înălțându-se și răsucindu-se în vânt. *Probabil e din port, se gândi. Cum i se spune? Belsairath? „Portul promontoriu cumva“...*

Vocea căpitanului Dantu se înălță, dând porunci ce acopereau zarva pasagerilor. Oștenii trecură în partea cealaltă a corabiei, echilibrând-o, iar cârmaciul îi îndreptă prova ascuțită spre un canal ce se deschidea într-un golf liniștit și cețos, unde fluviul se împăca în sfârșit cu marea. O serie de docuri aparent demne de încredere conturau un port, dar Micail presupuse că, în ciuda lor, corăbiile mai mari ar fi eșuat pe uscat dacă fluxul n-ar fi fost destul de înalt.

Acesta e, așadar, capătul călătoriei, își spuse. Un loc minunat în care să mori.

În apropierea docurilor se afla un spațiu înconjurat de o palisadă. Dincolo de ea, pe malul râului, șerpuia un șir de construcții ce i se păruă la început cenușii și neclare. În fața ochilor i se iviră brusc grupuri de clădiri din lemn ros de stihii, în culori spălăcite, cu acoperișuri vechi din stuf, și el își dădu seama că fiecare dintre ele amintea, într-un fel sau altul, de formele preferate de atlanti: aici o arcadă, dincolo niște balcoane și chiar, ceva mai în susul dealului, o construcție mai nouă, aparent o viitoare curte cu șapte laturi. Marginile vechiului oraș erau întinderi de vile răsfirate, părând noi, construite în stilul aristocratic alkoranan, cu o mare parte ascunsă în pământ. Ca oriunde altundeva, lemnul părea să fie materialul principal de construcție, dar cel puțin terasele și fundațiile erau de piatră, împodobite cu

obișnuitele sculpturi și cu ipsos vopsit. Ceața ca din altă lume făcea ca totul să pară vag amenințător, dar el zâmbi fără să vrea.

Momentul de veselie nu dură mult. Înțeleptul Rajasta spusese că noul Templu avea să fie construit pe un nou pământ, dar Belsairath părea vechi, ba chiar lăsat în paragină.

Pentru că Micail își dorea să vadă corăbiile sosind și să fie primul care să afle orice fel de vești despre Tiriki, principele Tjalan îi găsisese o locuință într-un han lacustru.

Dar, înainte de a-l lăsa să se odihnească, îl invită în vila sa, la un banchet. Stând în mijlocul unei mulțimi în straie strălucitoare, Micail se pomeni dorindu-și să fi rămas la han, în patul lui.

– Principe Micail, ești binevenit! se auzi, în spatele său, glasul unei femei. Ne-am mai întâlnit o dată, în anul pe care l-ai petrecut alături de Tjalan în Alkona, dar firește că nu-ți aduci aminte de mine; eram o simplă copilă...

Avea acel gen de voce guturală pe care atât de mulți o consideră atrăgătoare, iar parfumul ei, simțit de Micail chiar înainte de a se întoarce să vadă cine îi vorbea, era un amestec făcut din cel mai scump nard. Adevărul era că nu mai avea nevoie de nici un alt simț pentru a o recunoaște pe soția lui Tjalan, principesa Chaithala. Tjalan îi povestise că ea plecase din Alkonath cu mult înainte de scufundare, aducându-i pe cei trei copii ai lor într-un loc sigur.

Dar ar fi putut ghici oricum cine era, pentru că în ochii ei căprui, scoși cu măiestrie în evidență de machiajul cu kohl, nu se zărea nici cea mai firavă umbră a amintirilor necruțătoare ce îi bântuiau pe toți aceia care văzuseră murind vechea lume.

Educația sa regală îl învățase pe Micail toate răspunsurile cuvenite. Se înclină atât cât se cuvenea și vorbi cu delicatețe despre imposibilitatea de a da uitării o asemenea frumusețe, dar mintea și sufletul lui erau departe.

– Ești prea bun, zise Chaithala în aceeași manieră. Îmi dau toată silința. Soțul meu spune că trebuie să ne păstrăm obiceiurile...

Se uită în jur, asigurându-se că servitorii aveau grijă ca fiecare cupă, pocai și farfurie să fie pline.

– Te-ai descurcat foarte bine, răspunse el, din reflex.

Capul îi vuia din pricina larmei neîntrerupte a conversațiilor. Încă și mai rău, curtoazia îi impusese deja să bea cu toată lumea și bănuia cu toată tăria că, în dimineața următoare, nu avea să-și mai aducă aminte numele nimănui.

– Sunt multe de făcut, spuse principesa. Dar am vrut să-ți vorbesc, pentru că, într-un fel, pe amândoi ne așteaptă aceeași îndatorire.

Îi făcu semn s-o urmeze într-un balcon lung, ce dădea într-o curte interioară, cu aspect plăcut, deschisă către cer.

– Mulțumesc, spuse el, recunoscător. Mă tem că aceste în încăperi subterane mă simt oarecum

întemnițat, în ciuda izvoarelor de lumină și a deschiderilor pentru aerisire.

– Un stil care apăra frumosul Alkonath de soarele cumplit al verii, comentă cu voce joasă principesa, ne va fi de mare folos aici pentru a păstra căldura.

– Nu mă îndoiesc că ai dreptate, murmură Micail.

Aceleași conducte de bronz lucios care acolo aduceau în interior lumina soarelui aveau să țină de asemenea la distanță vânturile ce biciuiau acele țărmuri reci, cenușii.

– Dar eu sunt în prea mare măsură un fiu al soarelui, încheie el, cu înfloriturile necesare, pentru a-mi merge bine acolo unde prezența sa e mai arar văzută cu ochii și mai adesea sugerată de umbre.

– Se poate să fie așa, numai că pe ferestrele casei din port n-o să vezi mai mult soare decât de aici, zâmbi Chaithala. Soțul meu mi-a spus că preferi să rămâi în hanul lui Domazo, mai degrabă decât să te adăpostești alături de noi. E dreptul tău să hotărăști, firește, dar sper totuși că ne vei vizita des. Am nevoie și eu de sfaturile tale.

– Așa ai spus, încercă Micail să fie atent.

– E vorba despre educația copiilor mei. Soțul meu are atâtea responsabilități – de aceea a fost lăsată în seama mea.

– Iartă-mă, principesă, dar nu știu nimic despre învățătura dată copiilor, se bâlbâi Micail, înăbușind o împunsătură dureroasă de amărăciune când își aminti de pruncii pierduți de Tiriki.

Toată familia mea e moartă, se gândi el, ce i-aș putea învăța eu pe cei vii?

– Mi-ai înțeles greșit, principe. Avem deja cel mai bun dascăl, un bărbat învățat și răbdător. Nu, vreau să-ți cer sfatul mai degrabă în privința conținutului educației lor, fiindcă ți-a fost încredințată pregătirea acoliților, nu e așa?

– Eu... Se întrerupse și o privi cu atenție. Ai întru totul dreptate, principesă, dar am puține șanse de a izbuti să-mi fac datoria în privința lor. Casa Celor Doisprezece s-a mutat pe Ahtarrath cu numai un an în urmă. Iar acum alături de noi sunt numai patru acoliți...

Pentru o clipă, durerea tuturor pierderilor îi sugrumă din nou gâtul.

– Da, spuse senină Chaithala. Dar cel puțin cei patru sunt aici. Crezi că ne-ar putea vizita din când în când? Zeii știu că avem destui preoți! Arată către sala principală cu un zâmbet trist. Dar, după cum mi se pare, cei mai mulți au devenit prea sfinți pentru a-și mai aduce aminte cum să-i vorbească unui copil. Având în față doar exemplul lor, mă tem că toți cei trei copii ai mei vor crește fără să prețuiască adevăratul înțeles al credinței noastre.

– O să-i întreb bucuros dacă sunt dornici de asta, spuse încet Micail, e clar că eu, unul, nu le-am dat prea multe de făcut.

Mintea îi fu cuprinsă în vârtejul vinovăției și al ipotezelor. Principesa spusese mai devreme că aveau în față o aceeași îndatorire și acum vedea că era

adevărat. Cum ar fi izbutit acoliții să ducă mai departe înțelepciunea Atlantidei dacă el nu-i învăța? Dar, fără Tiriki, se părea că nu era în stare să-i învețe altceva decât înfrângerea și deznădejdea.

– Asta e tot ce-ți cer, principe.

Chaithala îi dăruie un alt surâs încântător și își lăasă mâna pe brațul lui, trăgându-l încet înapoi, în involburarea mulțimii. Peste o clipă, îl lăasă singură ca să o prezinte pe Timul, o fostă Mare Preoteasă a Templului lui Ni-Terat din Alkonath care conducea acum Ordinul Albastru din Belsairath. Aidoma principesei, Timul venise pe noul pământ cu ceva mai mult de un an în urmă și părea să se simtă foarte bine după mutare.

Lui Tiriki i-ar fi plăcut de ea, se gândi Micaïl, cu tristețe.

Reuși, cumva, să-și țină ochii deschiși și să salute pe toată lumea. Unii erau din Ahtarrath, printre ei numărându-se Naranshada, vărul său mai vârstnic, Al Patrulea Veghetor Încântat. Mai erau și bătrânul Metanor, care fusese Al Cincilea Veghetor Încântat din Templu, și, desigur, Ardral, a cărui poziție ca Al Șaptelea Veghetor Încântat nu îi reflecta nici pe departe prestigiul din prezent.

Ca fiu al unei case regale, Micaïl fusese învățat cum să se poarte în astfel de adunări. Știa că ar fi trebuit să meargă dintr-un capăt într-altul al sălii, să stabilească relații, să deosebească oamenii puternici de aceia cu influență neînsemnată, dar nu izbutea să

adune destulă energie. Nu își dăduse niciodată seama cât de mult depindea de Tiriki în asemenea situații. Fuseseră o echipă, se susținuseră unul pe altul.

O servitoare își făcu apariția, purtând o tavă cu lichior de *ila'anaat* în cupe de ceramică de delicatețea unor scoici, și Micail înhăță două, golind-o apoi pe prima dintr-o sorbitură. Băutura era acidulată și dulce și lăsa în urmă o dâră de foc, din gât până în stomac.

– Da, e bine să ne bucurăm de așa ceva atât cât mai putem, zise o voce acra. *Ila* nu crește la latitudinea asta.

Prin ochii umezi, recunoscuseră chipul bronzat și mustăcios al lui Bennurajos, un preot musculos, de vârstă mijlocie. Originar din Cosarrath, slujise în Ahtarrath multă vreme și Micail și-l amintea drept un cântăreț cu voce puternică și drept un foarte bun cunoscător al artei creșterii plantelor.

Micail luă o înghițitură mai mică din cea de-a doua cupă și lăsa focul din interior să i se împrăștie în toate mădulele.

– Păcat. Dar îmi închipui că tu știi ce e de făcut.

Bennurajos își clătină capul dintr-o parte într-alta.

– Există niște vițe care arată promițător, zise el, dar n-o să pot spune la ce se pot folosi înainte de a se coace.

– Nici măcar nu știu sigur în ce anotimp suntem, murmură Micail.

– Da, e o problemă interesantă. Acasă era tot timpul soare și ne rugam să plouă. Aici oamenii visează probabil la zile însorite, zeii știu că au parte de toată ploaia de care e nevoie!

Micail dădu din cap. Până atunci plouase în fiecare zi.

– Dacă asta e primăvară, atunci mi-e groază de iarnă.

Clipi, dintr-odată cuprins de grețuri, și clătină cu putere din cap, dar senzația ciudată nu se dădu dusă. *E din cauza căldurii din încăpere, a zgomotelor, a mirosurilor, a băuturii...?*

Bennurajos se retrase cu un pas, simțind că Micail își pierduse interesul față de conversație. Principele încercă să spună ceva amabil, prietenos – îi plăcuse întotdeauna Bennurajos –, dar era din ce în ce mai puțin în stare să se controleze. Clătină din nou din cap, cu lacrimi arzându-i în ochi.

– Trebuie să-l ierți.

Vorbise Jiritaren, ivit ca din pământ.

– Principele Micail a suferit de o febră gravă pe timpul călătoriei și încă nu s-a însănătoșit pe deplin.

– De unde-ai apărut? Mă urmărești? Îl învinui Micail.

– Haide, Micail, spuse Jiri cu blândețe, aici sunt prea mulți oameni. O să fie mai multă răcoare în grădină. Vino cu mine afară.

Își făcură loc pe lângă un grup de preoți din Alkonath. Ar fi trebuit să-i cunoască – găsi în memorie numele Primului Veghetor Haladris, un bărbat mai degrabă orgolios și plin de sine, și al vestitului cântăreț Ocathrel, cu rang de Al Cincilea Veghetor. Și mai erau supraviețuitoarele din Templul de pe Tarisseda – preoteasa Mahadalku și Stathalkha, o

senzitivă. Pe margini se foia un cârd de preoți și preotese cu ranguri minore. Nu puțini îi păreau cunoscuți dar, hotărî el, numai fiindcă se vedea atât de limpede că erau preoți ai Luminii. Însă nici unul nu-l interesa. Mulțimea nu avea să fie niciodată destul de numeroasă dacă nu o cuprindea pe acea singură făptură după care tânjea cu atâta disperare.

7

– Cum aş putea să ştiu dacă îmi place aici sau nu? Strâmbându-se, Damisa pocni o musculiță care i se așezase pe braț. Întreabă-mă mâine!

– O să ți se schimbe părerea?

Cuvintele lui Iriel erau înăbușite de vălurile în care își înfășurase fața și gâtul, apărându-se de musculițe și de numeroasele alte insecte ce păreau să roiască pretutindeni de-a lungul râului. Treștiile conturau malul și sălciile atârnav deasupra apelor maronii din albia pe care o urma *Șarpele Stacojiu*. Cu o zi înainte, văzuseră soarele și simțiseră în aer promisiunea căldurii. Însă în ziua aceea cerul era tot atât de mohorât ca starea lor de spirit, iar ceața ascundea dealurile pe care le zăriseră de pe țărm.

– Nicidecum, negă Damisa, uitându-se cu ochi invidioși la vălurile lui Iriel, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă m-ai fi întrebat ieri dacă nu mi-ar

plăcea mai mult să ne-ntoarcem pe mare, aş fi spus că eşti tâmpită...

– Tâmpită eşti tu, ripostă automat Iriel, cu ochii încă aţintiţi asupra vegetaţiei luxuriante de pe mal care se perinda încet dincolo de copastie.

Damisa clătină din cap, bănuind că ea nu vedea acel ceva la care se holba fata mai tânără.

Pentru Damisa, un şir de bălţi şerpuitoare nu se deosebea cu absolut nimic de un altul. Dacă deasupra întinderii de apă întunecoasă nu atârnav crengile încâlcite ale sălcilor, atunci erau trestii înalte, cu vârfuri ascuţite, sau tufe pipernicite de măracini. Dar nicăieri nu se puteau apropia de un petic de pământ solid. Oricum, se gândea ea, probabil că în interior nu e nimic altceva în afară de tufăriş şi ceaţă. De trei zile erau purtaţi în direcţii greşite de numeroasele râuri ce se vărsau în estuar, fiecare dintre ele părând la început lat şi promiţător, pentru a fi apoi sufocat de stejari pe jumătate în apă, de sălcii şi de lujeri, astfel încât corabia nu putea face decât cale-ntoarsă. Spera că întocmea cineva o hartă.

– Uite, strigă Iriel entuziasmată când un stol de păsări se înalţă cu zgomot dintre trestii, împrăştiindu-se pe cerul palid ca o mână de pietre.

– Încântător, făcu Damisa, plictisită, nefiind prea uşor de scos din tristeţea ei.

Începea să creadă că dealurile pe care le zăriseră de pe mare nu fuseseră nimic altceva decât o vedenie trimisă de duhurile rele pentru a-i ademeni în sălbăticia aceea, unde *Şarpele Stacojiu* era osândit să răţacească

până ce aveau să se scufunde în nămolul și în mlaștina de dedesubt.

Oare izul de putreziciune pe care l-am simțit toată ziua vine de la ceva mâncat de curând de ceva care așteaptă să ne mănânce și pe noi?

De fapt, pe măsură ce pătrunseseră în inima uscatului, apa râului devenise tot mai sălcie, dar nivelul său continua să depindă de cel al mării. Cu o zi în urmă, oamenii trimiși de căpitanul Reidel pe uscat ca iscoade rămăseseră prea mult acolo și se împotmoliseră în mlaștină până la reflux. Când reușiseră să se întoarcă la bord, erau acoperiți până la gât de un nămol plin de lipitori și... Damisa se cutremură și plesni, înjurând, un alt prădător înaripat minuscul, care i se așezase pe o sprânceană, iar Iriel pufni în râs în spatele vălurilor ei.

– Oh, taci, o muștră Damisa, urmărindu-l din ochi pe Arcor, bătrânul și căruntul corăbier ahtarrian, care încerca adâncimea apei de la provă.

Cum de rezistă? se întreba ea. Mușchii lui noduroși se încordau și se destindeau sub mânecile scurte ale tunicii când arunca în apă parâma cu plumb, care se afunda iarăși și iarăși. În jurul lui roia un nor de musculițe, dar nu se întrerupea niciodată să le pocnească. Până și o neatenție de câteva clipe îi putea lăsa eșuați pe un banc de nămol până la fluxul de seară.

Prin simpla putere a voinței, Damisa ignoră mica insectă ce i se plimba acum pe cot. *N-o să mă mai plâng*, își spuse, gândindu-se că până și munca lui Arcor era mai ușoară decât a bărbaților care vâsleau

într-o mică barcă, remorcând cu trudă corabia în susul râului... Spera că Reidel ştia ce face. Singurul lucru mai rău decât să fie mâncaţi de vii în timp ce pluteau prin sălbăticia aceea era să se înţepenească acolo, nemaiputând să înainteze deloc.

Arcor se ridică pe neaşteptate în picioare, privind încordat înainte.

– Ce e? se auzi vocea calmă a lui Reidel. Ce vezi?

– Îmi pare rău, căp'tane, am crezut c-a fost un coif, glumi Arcor. Da-i numa tigva cheală a lu' Teiron. Şi Cadis al nostru îi cu el, goneşte muştele!

Umerii laţi ai căpitanului se destinseră într-un râs uşor şi, privindu-l, Damisa simţi cum i se micşora propria încordare. Reidel nu era decât un căpitan, şi încă unul mai tânăr decât părea, dar, în ultimele săptămâni, ajunseseră cu toţii să depindă de mintea lui ageră şi de forţa lui întotdeauna prezentă. Până şi maestrul Chedan, ca să nu mai vorbească de Tiriki, părea să-l asculte, ceea ce Damisei i se părea cumva greşit. Îşi dădu brusc seama că, în închipuirile ei de până atunci, călătoria ar fi trebuit să-i conducă spre o nouă civilizaţie şi spre un nou Templu de pe un nou pământ. Ea şi ceilalţi acoliţi îşi petrecuseră mult timp făcând presupuneri despre înfăţişarea oamenilor acelui tărâm şi, într-o mai mică măsură, despre felul în care trăiau şi despre locul unde îşi duceau viaţa; însă deocamdată se părea că nu existau *nici un fel* de locuitori.

Ceea ce ar fi de preferat, se încruntă ea. În clipa aceea, erau nişte simpli naufragiaţi. Reidel se

descurcase foarte bine pe mare – poate chiar extraordinar de bine – dar cum avea să le facă față unor sălbatici înfuriați?

Pierdută în gânduri, Damisa sări în sus când tufele se clătinară și doi bărbați se iviră pe neașteptate, cu pulpele pline de noroi și asudând în voie. Însă le zări dinții licărind în zâmbete nestăpânite și îi recunosc pe Teiron și Cadis, care fuseseră trimiși mai devreme în explorare. Arcor aruncă o frânghie peste copastie și ei se cățărară la bord, întâmpinați de glumele și de râsetele celorlalți corăbieri.

Tiriki și Chedan ieșiră de sub punte, însoțiți de Selast și Kalaran. Damisei îi trecu prin minte că n-o mai văzuse pe Elis de dimineață. Era tot captivă în cabină, însărcinată s-o înveselească pe preoteasa Malaera, care continua să plângă pentru tot ceea ce pierduseră?... Damisa se înfioră... *Da, azi e rândul ei să vegheze asupra Pietrei. Uf. Chiar așa cum e, în lada ei, mă face să nu mă simt în largul meu când stau de partea cealaltă a ușii cabinei. Prefer șobolanii! Sau chiar lacrimile nefârșite ale Malaerei...*

– Vești bune, Luminățiile Voastre, spunea corăbierul alkonan Teiron, cel cu creștetul ras, sunt oameni prin părțile astea! Nu știu unde trăiesc, dar cineva a făcut un drum prin mlaștină!

– Drum? repetă Chedan. Ce vrei să spui?

Teiron dădu nehotărât din mâini, întinzându-și-le în aer.

– E... o potecă înălțată deasupra noroiului. Cred că-i prea șubredă ca să țină un car, da-i totuși bună

și trainică. Din scânduri distanțate – puse peste bușteni – toate bătute în cuie de lemn. Și unii bușteni îs vechi și alții îs noi. Înseamnă că o repară cineva.

– Dar încotro duce poteca? se întrebă Iriel, cu voce tare. Nu v-ați uitat? Pe-acolo sunt lei?

– Nu, nici un leu, mică stăpână, spuse alkonanul cu blândețe, cel puțin io n-am văzut nici unul. Da' ni s-a dat poruncă să ne-ntoarcem degrabă.

– Aș zice că drumul de scânduri duce în partea aia, spuse Cadis, arătând dincolo de copacii înșirați de-a lungul malului.

Ceața începuse să se împrăștie. În fața lor se întrezărea întinderea albastră a apelor lacului care primenea râul. Dincolo de el, o rază subțire de soare primăvăritic strălucea pe vârful verde, proeminent, al unei coaste de deal aflate probabil la o mie de lungimi de braț distanță.

Tiriki se prinse de brațul lui Chedan pe când înaintau de-a lungul drumului plin de noroi. Scândurile tăiate cu grijă păreau să se legeze îngrijorător sub tălpi, dar, după atât de multe zile petrecute la bordul vasului, bănuia că s-ar fi simțit la fel de nesigură pe picioare și dacă ar fi mers pe lespezile nedede de granit ale Căii Procesiunilor din Ahtarrath. Înghiți în sec, luptându-se cu obișnuita greață. Ieșise din starea jalnică în care fusese pe mare, dar era de parte de a fi revenit în apele ei și se simțea puhavă, deși vedea că încheieturile i se subțiau.

Pe terenul înalt din față îi aștepta un grup de locuitori ai mlaștinilor, în straie de piele și cu chipuri apatice, dar, spera ea, nu neînduplecate. Erau mici de statură, dar vânoși și musculoși, cu pielea deschisă la culoare acolo unde nu se bronzase. În bătaia soarelui, părul lor negru avea sclipiri ruginii.

Tiriki se concentrează asupra propriilor picioare. Să-și facă apariția cu spatele plin de noroi nu se potrivea cu demnitatea de preoteasă a Luminii, deși tivul robei i se murdărise deja. *Dacă alunec acum, probabil îl voi trage după mine pe Chedan, ba poate și pe Damisa și pe bătrâna Liala.* Răsuflă adânc și își păstrează pașii tot atât de egali și de solemni ca și cum ar fi mers nu în mijlocul unor corăbieri de rând și al unor refugiați, ci în fruntea Marii Procesiuni către Muntele Stea.

Ar fi trebuit să-mi pun mantia, își spuse când sudoarea începu să îi răcorească fruntea. Soarele strălucea în sfârșit, dar cerul rămăsese înnorat și în aer adăsta o umezeală rece. Dar nu știa de ce ar fi trebuit să se mire. Chedan spusese destul de des că, în locul acela, vremea era ciudată. *Dar nu mi-a mai fost cu adevărat cald de când m-a ținut Micail ultima oară în brațe...* Își izgoni fără milă gândul.

Liniștea nu era tulburată decât de țipetele firave ale păsărilor, iar localnicii continuau să-i fixeze cu privirea. Ochii lor întunecați păreau să studieze fiecare amănunt pe măsură ce străinii se apropiau – începând cu veșmintele complicate ale preoților și cu scânteierea metalului ce poleia pumnalul de ceremonie purtat

de Chedan și terminând cu sabia scurtă a lui Reidel și cu lăncile corăbierilor. O parte dintre băștinași aveau bâte sau sulite, dar cei mai mulți erau înarmați cu arcuri din lemn de tisă lustruit și prelucrat cu migală și cu săgeți cu vârf de cremene. Corăbierii observară că localnicii păreau să nu folosească nici măcar bronzul și prinseră curaj. Mersul lor recăpătă chiar o oarecare fală.

Tiriki răsuflă adânc și se opri la câțiva pași în fața băștinașilor. Chedan rămase exact în spatele ei, cu Reidel în urma lui. Corăbierii ocupară poziții pe cărarea de scânduri, gata să acopere o retragere în pripă. Tăcerea se înstăpâni peste tot.

Înălțându-și palmele deschise către cer, Tiriki intonă formula rituală ritmată.

– Zei, priviți cu bunăvoință această întâlnire.

Abia apoi își aminti că, aproape fără nici o îndoială, localnicii nu înțelegeau limba atlantă. Încercă să zâmbească, întrebându-se dacă ar fi fost de folos să facă încă o plecăciune... dar oamenii mlaștinilor nu se mai uitau la ea. Ochii li se întorseseră către silueta nefamiliară care îi atrăsese acolo – caravela cu provă înaltă, vizibilă printre sălciile ce ascundeau râul.

– Da, spuse Tiriki, încă zâmbind subțire, aceea e corabia noastră.

Poate ca răspuns la vorbele sau la gesturile ei, un bărbat îndesat, împodobit cu pene de bătlan ce fluturau, prinse de banda din jurul capului său, făcu un pas înainte, își arătă palmele și scoase o serie de

sunete guturale, clipocitoare. Neajutorată, Tiriki se întoarce spre Chedan și, după o clipă, magul răspunse, destul de lent, în același soi de limbaj. Tiriki binecuvântă din nou soarta care îl mai adusese și altă dată pe Chedan în insulele acelea. Simțea că avea să fie destul de greu să se-nțeleagă cu oamenii mlaștinilor chiar și *cu* ajutorul cuvintelor.

Privirea încruntată a șefului băștinașilor dispăru și el grăi din nou. Chedan făcu ochii mari, surprins.

– Spune-mi ce vorbești, șopti Tiriki.

El o privi clipind scurt.

– Oh. Iartă-mă. Bărbatul ăsta e o căpetenie. Se numește Bâtlan. Spune că sosirea noastră e semn bun sau că a fost sorocită. Dacă înțeleg eu bine, oamenii ăștia își petrec iarna pe dealuri și s-au întors aici abia acum, pentru anotimpul de vânătoare – și ca să celebreze un soi de festival.

Tiriki dădu din cap, gânditoare. Chedan se întoarce din nou spre Bâtlan și începu un alt schimb complicat de cuvinte... Ea își mușcă buza și se strădui să pară răbdătoare și înțeleaptă.

– Spune că preoteasa lor – o femeie înțeleaptă din trib – te-a invitat s-o vizitezi, tălmăci în sfârșit Chedan. S-ar părea că a visat despre corabia noastră. Spune că putem veni cu toții să-i primim binecuvântarea, dar bărbații trebuie să aștepte deoparte în vreme ce ea îți vorbește ție...

– Cum? Principesa, nu trebuie să te duci singură! îl întrerupsese Reidel, cu o privire protectoare care, se gândi Tiriki, îi era de fapt adresată Damisei.

În ultima vreme surprinsese de multe ori astfel de priviri și se întrebă dacă fata le observase.

– Spune-i că vom veni, zise ea pe neașteptate și, întâlnind ochii lui Bâtlan, îi zâmbi și dădu aproba-tor din cap. Cred că eu, Liala și Damisa îi putem face față singure unei femei bătrâne, oricât de înțe-leaptă ar fi ea.

Reidel bombăni și aruncă în jur o privire sumbră, dar Chedan se întoarse și îi făcu semn căpeteniei să le arate drumul. Însă îi șopti lui Tiriki:

– Nu te culca pe-o ureche în privința localnicilor. În ținutul ăsta există oameni care stăpânesc o foarte mare putere. Nu știu dacă așa stau lucrurile cu această femeie înțeleaptă, dar... Ridică din umeri. Nu te culca pe-o ureche, repetă apoi.

Urmate de Reidel și de Cadis, gata să le apere de trădare, Tiriki, Damisa și Liala o porniră pe cărare, traversând mlaștina și trecând printr-un pâlț des de fagi și de anini pentru a ajunge pe o platformă înălțată, construită din scânduri late. În mijlocul ei erau câteva colibe și niște clădiri înconjurate de zi-duri scunde, unele măcinate de vreme sau chiar fără acoperișuri, dar o parte fuseseră tencuite de curând cu nămol și acoperite cu trestii verzi.

Locuitorii ieșiră să-i întâmpine – o amestecă-tură, bătrâni și tineri laolaltă. Deși nu erau mai înalte decât un copil atlant, multe femei strângeau la piept copii încă și mai mărunți, care se uitau lung la noii veniți, cu ochi negri, imenși. Tiriki ar fi vrut să își petreacă acolo mai mult timp, dar căpetenia îi grăbi

să intre din nou în mlaștină, străbătând o altă potecă de lemn până ce ajunseră pe malul unei insule de teren solid. Vârful de neconfundat al dealului pe care îl zăriseră mai înainte se deslușea în fața lor, printre copaci și printre nori.

Până atunci, oamenii mlaștinilor se purtaseră aproape cu nepăsare, răsând și vorbind între ei și aruncând multe priviri piezișe către străini. În momentul acela amuțiră și prinseră să se miște cu o grijă deosebită, de parcă locul ar fi fost cumva tot atât de nefamiliar pentru ei ca și pentru atlanți. Poteca de scânduri se oprea acolo, dar exista o cărare, veche și bine bătătorită.

Tiriki știu imediat că acela era un spațiu sacru. Foșnetul frunzelor o spunea limpede, ca și subtila schimbare a apăsării aerului. Nu numai din cauză că poteca era atât de netedă se pomeni îndreptându-și spatele și pășind mult mai în voie. Începu să soarbă putere din pământ și din aer. Nu simți tocmai ușurare, ci mai degrabă un val de adevărată speranță și o privire rapidă îi arătă că Liala trăia același miracol al energiei neobișnuite a locului.

Poteca șerpuia domol în susul unei pante împădurite, ocolind numai din când în când câte un copac deosebit de bătrân. Ici și colo, culmea de un verde neted a Torului se întrezărea printre frunze și ea înțelese că asta se întâmpla fiindcă se rareau copacii.

În fața lor se întindea o mică pajiște. În stânga, un hățiș de măceși forma o îngrăditură. Printr-o deschizătură arcuită a tufișurilor ieșea un mic pârau, cu

pietre roșii-cafenii pe margini. În dreapta, ceva mai în susul dealului, din pământ se înălțau pietre albe, pe jumătate ascunse de copaci. Printre ele curgea un al doilea pârâu, contopindu-se cu primul. Pe o movilă, exact deasupra locului unde li se întâlneau apele, era cuibărită o colibă mică, rotundă, cu acoperișul din stuf decolorat, compact, coborând aproape până la pământ. Spre deosebire de adăposturile simple din sat, coliba aceea stătea, fără îndoială, de multă vreme acolo.

Încă nu ajunseseră pe malul șuvoiului năvalnic când din colibă ieși o siluetă sprijinită într-un toiag scurt. Pentru atlanți, era de statura unei fete de zece ani, dar, când își săltă capul ca să-i privească, Tiriki văzu un chip împânzit de riduri și știu că era cea mai bătrână ființă omenească pe care o văzuse vreodată.

Bâtlan își înălță palmele și o salută pe femeia înțeleaptă în graiul lui gutural, apoi se întoarse spre Chedan și îi vorbi iarăși.

– Asta e preoteasa lor. Se numește Taret, tăl-măci magul.

Tiriki dădu din cap, nereușind să-și desprindă privirea. Deși trupul înțelepte era foarte bătrân, cu siguranță că nimeni nu mai avusese vreodată niște ochi negri atât de vii și de pătrunzători.

În timp ce atlanții făceau plecăciuni, fiecare în stilul său, Taret înaintă cu încă un pas.

– Fiți bineveniți, spuse ea, în graiul Regatelor Mării. Aștept.

Vorbea cu un accent puternic, dar cuvintele erau altminteri ușor de înțeles. Le văzu nedumerirea și surâse cu voioșie.

– Haideți, *acum*.

Aproape imediat, preotesele pășiră pe cele patru pietre mari care formau un pod peste undele tumultuoase. Dar, când Reidel încercă să le urmeze, căpetenia îi tăie calea. Corăbierii i se alăturară imediat căpitanului lor și încordarea spori, însă Chedan își puse mâna pe umărul lui Reidel și îl trase cu blândețe înapoi.

De pe malul apei, Taret se uită la mag preț de o clipă îndelungată, dar singurul lui răspuns fu un soi de salut straniu, adresat soarelui.

– *Ah!* Atunci, tu, spuse Taret – și era limpede cui îi vorbea – tu vei păși aici.

Chedan păru uimit, dar nu tot atât de uimit cum era Bâtlan. Acesta se uită de la Taret la Chedan și înapoi de mai multe ori înainte de a se da deoparte, cu lupta din suflet citindu-i-se pe chip, pentru a îi îngădui magului să treacă peste pietre.

Râzând pe înfundate, înțeleapta se așeză pe un taburet solid, cu trei picioare, din fața ușii colibei și le făcu semn celorlalți să se odihnească pe o bancă cioplită din trunchiul unui copac căzut.

Ochii ei de un negru strălucitor trecură cu repeziune de la unul la altul și ajunseră să zăbovească pe acoperământul capului lui Tiriki și pe șuvițele de păr auriu ce se zăreau sub el. Pe urmă zâmbi din nou, cu mai multă blândețe.

– Poporul Soarelui, zise ea, cu o mulțumire evidentă. Da. Copiii șarpelui roșu pe care i-am văzut în vise.

– Suntem deosebit de recunoscători fiindcă am găsit acest loc, spuse Tiriki, iar cuvintele ei, deși protocolare, erau însuflețite de o emoție sinceră. Eu sunt Tiriki, o Veghetoare a Luminii. Acesta este Chedan, Veghetor și mag...

– Da, Om de Putere, spuse Taret. Cei mai mulți bărbați, eu nu rog să vină aici.

Fu tulburat de o asemenea măgulire și schiță din nou o mică plecăciune, dar privirea înțelepte trecu, întrebătoare, mai departe.

– Liala e o preteasă a vindecătorilor și îmi este rudă, zise Tiriki, fără să-și dea pe deplin seama cât de rar și cu câtă grijă pronunța cuvintele. Iar Damisa e ucenica mea.

Taret își înclină fruntea.

– Bine ați venit. Dar mai e ceva. Ochii ei le cercetară încă o dată. Cu voi, în visele mele... ceva care pătrunde cu privirea în locuri închise. Poate... Se uită curioasă la Liala, apoi clătină din cap. Nu. Dar poate sunteți prieteni cu ea?

Tiriki și Chedan schimbară o privire, iar Liala răspunse, cu o ușoară încordare:

– Avem o prezicătoare. Se numește Alyssa. Și-a rănit genunchiul în timpul călătoriei și eu am îngrijit-o, dar încă nu e... pregătită să coboare de pe corabie.

– Dacă dorești, se oferi Tiriki, o vom aduce la tine când vom putea.

– Bun. Vreau să întreb, vede ce este aici? Vede *pe mine?*

Bătrâna chicoti din nou.

– N-am venit încoace înadins, spuse Chedan cu sinceritate, ci printr-o întorsătură a sorții. Nu cerem decât să vă fim prieteni, ție și poporului tău. Casa noastră a fost nimicită și trebuie să ne căutăm adăpost aici.

Taret clătină din cap.

– Voi pierdeți mai mult decât un vechi cămin. Și veniți aici pentru că vă vor Cei Strălucitori. Le simțiți puterea.

– Da, zise Tiriki, cu pasiune. Dar nu știam că...

– Zeii știau, o întrerupse Chedan. De fapt, am citit-o eu însumi în stele! Dar n-am înțeles până acum. Credeam c-am fost trimiși aici să construim un Templu, dar e posibil ca sanctuarul să existe deja.

Taret zâmbi.

– Nu e Templu cum fac Regii Mării, e loc sacru, adăpost, cu adevărat.

– Nu vrem să tulburăm pacea locurilor voastre sacre... se grăbi să spună Chedan.

De data asta, umerii scofâlciți ai lui Taret se cutremurară, dar, înțelesesă curând ceilalți, nu de un spasm de durere, ci de un hohot de râs scăpat din frâu.

– Fără teamă! Cei Strălucitori nu tulburați! Zbânciturile feței nu îi puteau ascunde zâmbetele.

În vise văd. Știu că voi ai locului ăsta. Și visele fi adevărate, altfel voi nu fi acum aici. Oricum, locul sacru nu al meu. Arată înspre Tor. Eu arăt niște lucruri. Pe urmă, dacă vor, *Cei Strălucitori* arată mai multe.

– Cei Strălucitori, repetă Chedan, ca și cum nu ar fi fost sigur că înțelesese bine. Ne vei înfățișa lor?

– Ce? Capul lui Taret tresăltă și aproape că izbucni din nou în râs. Nu, nu, spun doar că... voi, oameni, sălășluiți aici. Casă nouă. Cei Strălucitori – ei găsesc *pe voi*.

Chedan căzu pe gânduri.

– Femeie înțeleaptă, zise el apoi, generozitatea ta e mult mai mare decât am fi putut spera. Am căutat acest loc fiindcă e cu mult deasupra apei. Dar începusem să am impresia că aici nu e îngăduit să construim.

Taret dădu din cap.

– Pentru poporul meu, *nu*. Toată valea un loc al spiritului, iar Torul – cu deosebire. O poartă. Aici locuiesc numai înțelepții. Rămase o clipă nemișcată, ca și cum ar fi privit în propriul său sine, apoi arată spre mag cu un deget osos.

– Așa că acum știi. Și acum pleci, da? Zâmbi aproape cu cochetărie. Spune celorlalți, totul bine. Dar o preoteasă și alta trebuie stea de vorbă – despre alte lucruri.

Chedan își încheștă mâinile și își plecă fruntea.

– Cred că înțeleg. Ți mulțumesc încă o dată, înțeleaptă Taret. Îmi faci o mare cinste.

Magul se ridică și îi adresează salutul oferit de un inițiat către un altul care a pătruns cu mult mai în adâncul Misterelor. Apoi se întoarce la Reidel și la corăbieri, iar ei râsuflară ușurați fiindcă măcar unul dintre cei de care răspundeau revenise cu bine la ei.

– Tiriki, spuse bătrâna după plecarea lui, micuță cântăreață... Slujești Soarele, dar, de drept, ești preoteasă a Mamei.

Degetele i se curbară într-un semn pe care Tiriki îl crezuse necunoscut oricui altcuiva în afara inițiatelor din slujba lui Ni-Terat și a Caratrei. Chiar în clipa când degetele ei schițau din reflex răspunsul, făcu ochii mari amintindu-și, limpede și pe neașteptate, de jurământul depus de mama ei, Deoris, înainte de a o aduce pe lume. În Templu, Tiriki urmasse alte cărări, însă acel prim legământ de credință era întotdeauna acolo, ca temelie a sufletului ei.

– Te gândești că noi sălbatici. Taret chicoti din nou, ca o fetișcană. Dar noi cunoaștem Misterele. În ținutul ăsta, pe Ea o slujesc nouă înțelepte... Uneori ne întâlnim cu preotese de pe alte meleaguri. Așa învăț eu graiul vostru, mult timp în urmă.

– Îl vorbești foarte bine, o laudă Damisa.

– Nu fi îngăduitoare. Taret îi dăruie fetei un zâmbet. Dar cunosc destul ca să-nvăț fata Misterele roșului și albului.

Damisa se încruntă, nedumerită, dar Taret continuă:

– Curând o să vezi. Pietre albe acolo unde vine un pârau – pietre albe, grotă albă. Alt izvor lasă pete roșii, ca sângele din fiecare lună. Și tu o să mergi acolo.

– Ne oferi inițierea în Misterele voastre? Întrebă Tiriki, șovăind. E o mare onoare, dar nici uneia dintre noi nu îi este îngăduit să se supună nici unui rit ce ar putea să încalce legămintele pe care le-am făcut deja...

– *Pe tine te invocăm, o, Mamă, Femeie fără de Moarte.* Taret își legănă capul dintr-o parte într-alta, ca o pasăre cu ochi strălucitori. Nu încalcă *acest* legământ – Eilantha.

Auzindu-și numele sacru, Tiriki își simți sângele părăsindu-i obraji. Cuvintele bătrânei repetau întocmai legământul făcut de mătușa și de mama ei, jurământ făcut în numele lor și al vlăstarelor lor înainte de venirea ei pe lume.

– Cum de...?

Pentru o clipă, propria voce nu voi s-o mai asculte. Venise în ținutul acela ca să păstreze înalta magie a Atlantidei, dar asta era ceva cu mult mai profund. Pe Ahtarrath, slăvirea lui Ni-Terat fusese un cult minor, venerat, dar nu deosebit de important; cu toate acestea, era limpede că Taret nu o întâmpina ca pe o Veghetoare a Luminii, ci ca pe o preoteasă a Marii Mame, ca și cum aceasta ar fi fost o demnitate mult mai înaltă.

– *Cum de-ai aflat?*

Taret se mulțumi să zâmbescă.

– Misterele. Misterele. Pretutindeni aceleași. Acum mă crezi? Mama te întâmpină... și pe copilul tău...

Tiriki se clătină pe picioare. Damisa întinse mâinile s-o sprijine, cu sprâncenele înălțate a surpriză.

– Cum? Taret râse, lăsându-și capul pe-o parte, ca o pasăre bătrână. Nu știi?

– Am crezut că e rău de mare, șopti ea, cu gândurile învolburate întorcându-se spre ceea ce simțise.

Nu bănuise nici măcar o clipă. Îndurerată din pricina copiilor pe care îi pierduse, își alungase orice amintire despre ceea ce însemna o sarcină. Fără să vrea, mâinile i se împreunară protector peste pântec, care nu mai era pustiu, dacă bătrâna înțeleaptă avusese dreptate.

Clătină din cap.

– Cum e posibil să port un copil, după toate cele prin care am trecut? Toate vindecătoarele din Atlantida nu m-au putut face să nu-mi pierd pruncii de mai înainte!

– Cum ajungi tu aici, pe Insula Ascunsă? Taret râse încă o dată. Ea te vrea aici – pe tine și stirpea ta!

Tiriki se aplecă, prinzându-și pântecul în leagănul brațelor și aducându-și aminte de ultima noapte alături de Micail. Sămânța lui prinsese rod în acea clipă de extaz? Și, dacă era așa, oare simțea acea mărunță parte din el care trăia în ea atunci când era sigură că el supraviețuise? Strânse din ochi și se pomeni plângând în voie în brațele Damisei, fără să știe dacă în lacrimile ei era bucurie sau întristare.

Vestea despre sarcina lui Tiriki se răspândi precum focul grecesc, fiind o rază de speranță într-o situație ce părea sumbră, deși fuseseră bine primiți de oamenii mlaștinilor. Atlanții aveau, mai întâi de toate, nevoie de adăposturi și Tiriki nu fu singura care se pomeni făcând lucruri cu care nu fusese deprinsă. Chiar dacă n-ar fi fost cu toții sătuli până-n gât de traiul pe corabie, *Șarpele Stacojiu* nu le putea sluji drept adăpost pe termen îndelungat. De fapt, vasul însuși avea nevoie de adăpost în timpul reparațiilor.

La vremea sa, Chedan supraveghease construcția a mai multe Temple – și nu fuseseră toate construite din piatră –, dar priceperea lui se reducea la cerințele ezoterice ale spațiului sacru și la estetică. Și, în ciuda faptului că înțelegea acea magie prin care cântecul putea fi folosit pentru a strămuta piatra, dacă nu existau destule voci antrenate de bași și de baritoni pentru a alcătui cel puțin un singur pâlcă de cântăreți, nu se putea face mare lucru. Iar tăierea propriu-zisă a pietrei era meșteșugul bine păzit al gildei zidarilor, care nu avea nici un reprezentant pe *Șarpele Stacojiu*.

Poporul mlaștinilor construia din lemn, un meșteșug ce nu îi era familiar castei preotești. Însă în majoritatea satelor din Regatele Mării, unde fuseseră crescuți cei mai mulți dintre corăbieri, dacă nu cumva chiar toți, țăranii trăiau în colibe destul de asemănătoare celor pe care le vedeau aici. Mai mult decât atât, pentru construcția corăbiilor în sine era

nevoie de îndemânarea unui dulgher, iar Reidel, fiul unui căpitan de vas, învățase o grămadă de lucruri despre asta.

Curajosul nostru căpitan, se pomeni Damisa mormăind, *ia încă o dată conducerea*. Trebuia să admită că Reidel se descurca foarte bine. Aproape cât ai clipi, își pusese corăbierii să se apuce de construcții, însă Damisa nu putea să nu se întrebe cum aveau să privească ei asta. Era posibil ca aceia din Ahtarrath sau de prin alte părți să nu aibă nimic împotriva, însă în Alkonath oamenii mării erau o castă privilegiată. Ea crescuse în apropierea Portului Mare și își amintea foarte bine cum luau în răs îndeletnicirile oamenilor uscatului.

Acum, oprită la marginea pădurii cu un braț plin de crengi de salcie, auzi voci ridicate și ocoli o tufă de măracini ca să vadă ce se-ntâmpla.

– Nu mai clintesc nici măcar un singur buștean și vreau să-mi spui de ce-aș face-o!

După puternicul accent alkonan, Damisa îl identifică pe vorbitor drept corăbierul Aven, care-l amenința pe Chedan cu pumnii strânși, încruntându-se cu sălbăticie.

– O să ai nevoie de un acoperiș sub care să dormi, nu-i așa? E cu siguranță un motiv destul de întemeiat.

Tonul lui Chedan era cu desăvârșire egal.

Cine l-ar putea contrazice? se gândi Damisa, trăgându-și gluga pe cap. Cerul senin care întâmpinase

dimineata dispăruse deja dincolo de norii cenușii, care păreau gata să se preschimbe în ploaie.

– Corturile noastre sunt destul de bune, argumentă Aven. Dacă ne-ntoarcem cu toții la muncă pe *Șarpele Stacojiu*...

Alkonanul își lăsase deja pumnii în jos. Acum purtarea i se îmblânzi încă și mai mult.

– Într-o săptămână am putea fi departe de scârboșenia asta neagră de apă stătută! Nu-i un loc pentru de-alde noi, omule sfânt! Să mergem într-un ținut civilizat!

– Ți-am spus că locul ăsta ne e hărăzit de soartă. Glasul lui Chedan suna aspru. Pui la-ndoială înțelepciunea castei preotești?

– Nu io! răspunse Aven cu un zâmbet atotcunoscător. Tot ce știu io despre soartă îi că nu-s tăietor de copaci! Și cer blestemata ta de iertare, da' nu-s nici robu' tău.

– Atunci, om bun, spuse Chedan controlându-și vocea, dacă destinele noastre sunt atât de diferite, nu se cuvine să te oprim aici. Să presupunem că, de-acum încolo, n-o să ne mai ceri nici să ne-mpărțim cu tine mâncarea și băutura?

– Cum?

Poziția lui Aven redeveni amenințătoare – și pentru Damisa fu de-ajuns. Lăsă să-i cadă mănunchiul de crengi și o rupse la fugă pe cărarea ce cobora către malul apei.

Așa cum sperase, căpitanul era în apropierea corabiei, rindeluind o bucată de lemn care trebuia

să-nlocuiască o scândură plesnită după ce se izbise de un bolovan scufundat. Ziua era răcoroasă, dar munca îl încălzise destul cât să se simtă bine și își scosese cămașa. În Ahtarrath, asta nu ar fi însemnat nimic, dar în locul acela frigul îi făcea pe cei mai mulți dintre surghiuniți să se-nfășoare în aproape toate veșmintele pe care le aveau. Să-i vadă trupul musculos și bronzat încovoiindu-se cu mișcări line în timp ce rindeaua netezea scândura era... o surpriză.

Nu avu timp să-și studieze reacția, fiindcă, la auzul pașilor ei grăbiți, Reidel își îndreptase spatele și o privea cu ochi măriți, alarmat.

– Ce e? Ai pățit... nu, văd că tu ești teafără. Ce s-a-ntâmplat?

– E vorba de ce-o să se-ntâmple! răspunse ea. Aven e gata să se răzvrătească. Spune c-ar trebui să reparăm corabia în loc să...

– Neghiob afurisit!

Un licăr prevestitor de primejdie lumină ochii lui Reidel. Își înhăță tunică și o luă din loc atât de iute încât ea fu nevoită să alerge ca să poată ține pasul.

Ajunseră în luminiș în câteva clipe. Damisa nu lipsise mult și, după cât se părea, Aven nu trecuse dincolo de vorbele și gesturile insultătoare, dar în văzduh plutea ceva care nu era pe placul ei. Chedan stătea neclintit, ca un stâlp de piatră, dar părul i se zbârlise și pupilele i se măriseră, concentrându-i forța interioară. Aerul devenise mai mult decât fierbinte. Toată lumea o simțea, și mai cu seamă Aven,

deși se străduia să lase impresia că nu-i păsa de sudoarea ce începuse să i se scurgă de pe față și de pe umeri.

– Oh – în sfârșit, bombăni el, sfidător, o adiere caldă! Zeii vântului îmi întăresc vorbele!

Cu o nechibzuință ieșită din comun, întinse mâna către Chedan, dar curajul îi pieri când îi luă foc manșeta cămășii și își retrase brațul icnind.

– Maestre, te rog! Țipă Damisa. Nu e decât un ignorant...

– Ba nu, *nu* te opri!

Vocea lui Reidel izbi precum un bici.

– Dar, căp'tane, se văicări Aven, ca un copil, asta nu-i o muncă pentru niște corăbieri cumsecade! Lasă-mă să mă-ntorc pe vas. O să-mi umplu deștele de bășici pentru tine, numa' să plecăm din mlaștinile astea și să ne-ntoarcem acolo unde ni-i locu'!

– Oh? Și unde-i locul ăsta? Întrebă Reidel, cu voce scăzută.

– Înapoi pe Al... pe...

Vocea lui Aven se stinse.

– Chiar așa, încuviință căpitanul cu un gest al capului, acolo ar fi trebuit să te afli, dacă n-ar fi fost maestrul Chedan – pe Alkonath sau pe Ahtarrath – în fundul mării!

Damisa lăsa să-i scape un oftat prelung de ușurare când sfidarea dispăru în sfârșit din vocea compatriotului ei.

– E adevărat, recunosc, făcu acesta cu disperare, dar *de ce aici?*

Privirea lui Reidel se îndreaptă brusc spre mag, care părea pe de-a-ntregul destins, cu toate că în glas i se simțea încordarea.

– Greșeala e a mea, zise el, fiindcă, deși acesta *este* paradisul pe care au binevoit zeii să ni-l dăruiască, eu uit că printre noi sunt și oameni care nu au făcut legământ să slujească Lumina. De ce am fost salvați *noi*, când au murit atât de mulți alții? Cu siguranță ca să putem ajunge aici. Deși tu nu o vezi, aici e destulă putere pentru a preschimba locul într-un far al lumii întregi. Și, în viața asta și dincolo de ea, eu sunt menit să dau tot ce-mi stă-n puteri pentru a face din această posibilitate o realitate. N-ai vrea măcar să te gândești că și tu ai fost adus aici cu un scop anume și să ne dai tot ajutorul de care ești în stare?

Aven privea în pământ, îmbufnat ca un băiețel. Chedan căscă și anunță că avea de gând să meargă să bea din Izvorul Alb, în timp ce Reidel clătină din cap, cu mâinile în șolduri.

– Maestrul Chedan e prea bun, remarcă el. Aven, când această comunitate o să fie un loc sigur, o să poți pleca unde dorești, dar, până o să vină ziua aceea, o să muncim aici împreună – și o să i te supui Maestrului Chedan ca și cum ar fi principe de sânge regal!

De atunci încolo, nu se mai răzvrăti nimeni și se auziră surprinzător de puține bodogăneli. O săptămână de muncă grea îi aduse pe toți în câte un soi de adăpost. Construcția era destul de simplă – urmând exemplul sătenilor, făcuseră pereții împletind

ramuri subțiri de salcie între buștenii înfipti în pământ pe post de stâlpi, iar acoperișurile erau din snopi de trestie. Pentru a tencui pereții cu noroi, astfel încât vântul și apa să nu-i mai poată străbate, era nevoie de mai mult timp, dar cel puțin nu mai stăteau în ploaie. Alyssa fusese în sfârșit adusă de pe corabie pentru a împărți cu Liala și Malaera, Robele Albastre, o colibă mare, rotundă. În apropiere se afla o mică îngrăditură, unde aștepta Piatra Omphalos, încă în ladă, înfășurată în mătăsuri. Alături fuseseră înălțate alte două colibe, mici, dar individuale, pentru Tiriki și Chedan. În jurul acestora erau trei sălașe mai mari. Într-unul se adăposteau acolitele; saji Metia și surorile ei ocupau un altul. Kalaran avea un pat în al treilea, pe care îl împărțea cu un preot în robă albă, pe nume Rendano. Reidel și echipajul, împreună cu neguțătorul Jarata și cu alți câțiva orășeni ah-tarrani, își construiseră alte adăposturi, răsfirate în apropierea locului unde fusese trasă pe uscat caravela.

Era un început bun pe drumul către o comunitate. Dar, deși rezultatele muncii lor le erau de folos ca se simțeau uscați, după gusturile atlante nici unul nu se putea numi casă și nu putea fi considerat călduros. În coliba ei prin care sufla vântul, ghemuită deasupra unui foc de turbă, Tiriki tremura și fornaia, întrebându-se dacă era doborâtă de presimțirea unui dezastru sau numai de o simplă răceală. Aruncă o privire rugătoare către statueta Mamei, pe care o așezase într-un mic alcov din pietre, dar, în lumina pâlpâitoare a focului, până și zeița părea să tremure.

Durerea și furtivitățile din sâni întăreau spusele misterioasei Taret, însă cum ar fi îndrăznit să spere că putea purta un copil în sălbăticia aceea? Oare refugiații supraviețuiseră surpării Atlantidei numai pentru a fi înfrânți de vremea necruțătoare de pe acest nou pământ?

Chiar și bănuind o anumită exagerare, istorisirea Damisei despre înfruntarea dintre Aven și Chedan o lăsase pe Tiriki cu pântecul în ghearele unei dureri cu totul diferite de grețurile sarcinii, care începuseră în sfârșit să se domolească. Spre deosebire de acolita ei, înțelesese că Aven nu se răzvrătise doar împotriva autorității magului, ci o sfidase pe a întregii preoțimi, dar asta nu-i era de nici un folos. Iar Chedan ținea de Vechiul Templu. Nu avusese de ales, fusese nevoit să-și apere casta.

N-o face pentru a se preamări pe sine însuși, îi reamintise ea Damisei. Ceea ce face e săvârșit pentru tine și pentru mine. Și nu avem cum să judecăm în ce fel s-ar fi sfârșit totul fără intervenția ta.

Damisa fusese potolită, dar povestea continuase s-o bântuie pe Tiriki, adăstând în coliba prin care sufla vântul ca o prezență tot atât de palpabilă precum aceea a unui vas cu lapte stricat. Tiriki nu se îndoia că magul Chedan ar fi avut o asemenea putere, dar nu putea accepta ideea că un om pe care îl știa atât de blajin și de înțeleghător ar fi ars într-adevăr un corăbier alkonan, preschimbându-l în cenușă. Ceea ce nu o împiedica să le mulțumească tuturor zeilor

și zeitelor pentru că Reidel *oprise* totul, deși adevărata problemă nu fusese rezolvată, ci doar înăbușită.

Și nu Aven era problema. El fusese doar primul care rostise cu glas tare lucrurile pe care ea le auzise deja murmurate de alții, când credeau că nu-i asculta nimeni.

– Micail, Micail, șopti ea, de ce n-am încercat măcar? Ar fi fost mai bine să ne întâmpinăm soarta alături de poporul nostru, mână în mână. Până acum durerea ar fi încetat și ne-am fi odihnit în pace.

Știi de ce, îi răspunse propriul ei spirit. Ai fost făgăduită Luminii și prorocirii.

O schimbare bruscă a direcției vântului îi trimise în ochi valuri de fum. În momentul când încetă să tușească, lacrima de-a binelea.

Ducă-se prorocirea pe pustii! Trase brusc într-o parte pielea de cerb bătută-n cuie deasupra cadrului ușii și ieși. Aerul era proaspăt și înmiresmat de parfumul plantelor din jur, chemând cu tărie amintirea grădinii mamei ei și a Galarei, care ar fi trebuit să se afle alături de ea. Clipi, îndepărtându-și lacrimile, și abia apoi își dădu seama că norii dispăruseră. Neștirbit și orbitor, soarele îi strălucea deasupra capului și ea își ridică brațele dând glas, triumfătoare, imnului nemuritor al întâmpinării...

Înalță-a ta lumină și o preschimbă-n zi,

O, Stea a Răsăritului,

Bucurie și izvoditor al Luminii, trezește-te!

Își coborî brațele încet, cu ochii pe jumătate închși, desfătându-se în bătaia razelor binefăcătoare ce străluceau asupra fiecărui petic de pământ. În ce lună erau acum? Luna se arătase plină, iar Surorile Întunecate se micșoraseră după echinox. *Chiar și pe dealurile astea cețoase, vara trebuie să fi început cu ceva timp în urmă...* În minte îi veni teoria lui Chedan despre încetinirea treptată a perindării anotimpurilor.

Taret ne-a numit Copii ai Soarelui... Sigur că da! Tiriki își lăsa în sfârșit mâinile să-i atârne pe lângă trup. Atlanților nu le place să se ghemuiască în întuneric! Nu e de mirare că totul pare atât de sumbru și de întunecat. Trebuie să plec de aici.

Știind că era posibil să fie urmărită de ochii celorlalți, se pomeni mergând grăbită printre copaci. Fără să aibă habar unde voia să ajungă, picioarele ei descoperiră o potecă. În câteva clipe era singură, ferită de privirile celor din așezare și departe de zgomotele acesteia.

Alese din instinct drumul care ducea în sus. Poteca dispăru. Spre culme nu mai urca nici măcar o urmă de căprioară sau de iepure. Un imbold puternic îi cerea să se-ndepărteze de tabără și de mlaștini și să răspundă șoaptelor vântului și chemării de trâmbiță a soarelui. De când sosiseră se întreba ce s-o fi aflat pe culmea Torului, de aceea nu fu uimită când își dădu seama că fiecare pas o apropia tot mai mult de vârf, deși tufișurile o sileau să se întoarcă pe propriile urme pentru a găsi o cale de trecere, așa că

sfârși prin a-și croi drum înainte și înapoi, înconjurând piscul.

Simți în curând că începea să transpire, își scoase mantia și se uită în jur. Ajunsese destul de sus pentru ca majoritatea arborilor să lase locul tufelor răsfirate și ferigilor, dar între acestea se întindea iarba – strălucind în soare, de un verde mult mai viu decât văzuse vreodată. Lacrimile îi izvorâră din nou din ochi, dar erau lacrimi de încântare. *Prostuțo*, își spuse, *tu ai crezut într-adevăr că noul pământ putea fi lipsit de orice frumusețe?*

Un ultim urcuș anevoios o aduse pe culme – o întindere ovală cu margini line, acoperită cu aceeași iarbă de un verde intens. Până și în aceea primă clipă, pe jumătate orbită de minunata lumină a soarelui, era conștientă de ceva anume, ca de un alt soi de strălucire...

Ochii i se obișnuiră cu repeziciune. Acolo, cu mult deasupra pădurii virgine care înconjura dealul, chiar și mlaștinile de dedesubt își dezvăluiau în fața ei splendoarea stranie, căci întinderile de trestii verzi erau smălțate și brăzdate de un albastru palid ori de câte ori reflecta apa razele de soare.

Magnific, își spuse, dar oftatul ei de apreciere pieri imediat, când nostalgia o înjunghie pe neașteptate. În Ahtarrath întâmpinase de multe ori ziua stând alături de Micail pe vârful Muntelui Stea, unde soarele în flăcări de deasupra mării diamantate dezvăluia fiecare amănunt al ținutului din jur și scânteia pe acoperișurile bogat împodobite, conturând totul cu

o claritate ce îți tăia răsuflarea. Aici, chiar într-o zi senină, priveliștea se pierdea, neclară, în umbra ce-țoasă a dealurilor unduitoare dincolo de care se întindea o mare străină.

În Ahtarrath, știuse întotdeauna cine era și unde se afla. Aici nu exista o asemenea limpezime. În schimb, ceea ce deslușea privind peisajul voalat cu măiestrie era... posibilitatea.

Se răsuci încet, observând cum creasta prelungă dintre miazăzi și dealurile mai înalte dinspre miază-noapte adăpostea locurile dintre ele. Spre răsărit, ceața se preschimba într-o păclă maronie, dar Tiriki abia dacă băgă de seamă. În fața ei, pe culmea Torului, se contura un cerc de pietre așezate în picioare.

Comparat cu edificiile masive din Atlantida, nu era deosebit de impresionant. În primul rând, pietrele continuau să aibă formele pe care li le dăduseră zeii pământului, iar cea mai înaltă abia dacă ajungea până la înălțimea pieptului. Dar simpla existență a unui astfel de lucru o silea să privească sub o altă lumină măiestria oamenilor care îl făuriseră, sau poate voința lor.

Adevărata întrebare, se gândi ea apoi, este de ce? Își îndreptă spatele și răsuflă adânc, aducându-și aminte de propriile ei haruri. Văzu o zonă întunecată și resturile unui foc, aproape în mijlocul cercului de pietre. Îl ocoli mergând în sensul mișcării soarelui pe boltă și pătrunse în interior prin deschiderea ceva mai largă din partea de răsărit. După primii pași, știu că avusese dreptate în privința forței aceluia loc; pe măsură ce

continua să înainteze, era din ce în ce mai conștientă de energia pământului, convingerea devenindu-i și mai puternică de îndată ce ajunse în centru. Izbuti să rămână în picioare numai datorită deprinderilor sale.

Închise ochii și își lăsă simțurile să se strecoare în profunzimea pământului, înrădăcinându-se pe sine însăși tot mai adânc și simțind învolburarea curenților puterii ce radiau în toate direcțiile, dar mai ales către sud-vest și nord-est. Însă simțea cu și mai multă tărie vitalitatea care tălăzuia în țărâna de sub picioarele sale, revărsându-i-se în susul trupului, până ce brațele i se înălțară din nou, de la sine, întinzându-se către țării și făcând din ea însăși o punte însuflețită dintre pământ și cer.

Tiriki se gândise să folosească momentul acela pentru a-și cere drepturile asupra noului ținut, dar, în loc de asta, se pomeni abandonându-se.

– *Iată-mă... Iată-mă!* strigă ea. *Ce mi se cere să fac?*

Răspunsul veni, pătrunzător precum vântul, strălucitor precum soarele, ferm precum pământul de sub tălpi.

– Trăiește, iubește, râzi... și află de ce sunteți bineveniți aici...

Ochii lui Tiriki se deschiseră cu surprindere, pentru că vocea nu fusese a spiritului ei. O auzise cu urechile trupului. Pentru o scurtă clipă de furie, se gândi că fusese urmărită în susul dealului de cineva din tabără, numai că în fața ei stătea o femeie cu veșminte din raze de soare și pânză de păianjen, pe care nu o mai văzuse niciodată.

Observându-i brațele subțiri și norul de păr întunecat, se gândi că trebuia să facă parte din poporul mlaștinilor. Dar ceva din linia obrazilor și a sprâncenelor și, cu atât mai mult, felul în care îi juca pe chip lumina piezișă – uneori strălucind pe el și alteori strălucind prin el – dădea de știre că nu era o făptură din lumea muritoare.

Tiriki își înclină fruntea într-o plecăciune instinctivă.

– Asta e bine, spuse femeia, cu un zâmbet strâmb, dar blând, deși eu nu fac parte dintre zeii tăi. Sunt... ceea ce sunt.

– Iar aceasta înseamnă că...

Gândurile lui Tiriki alergau, iar inima îi bătea atât de tare încât abia izbutea să vorbească. În Templu numeau astfel de făpturi *deva*, dar aici i se părea mai firesc să repete cuvintele lui Terat.

– Te numeri printre Cei Strălucitori?

Ochii stranii ai femeii se măriră și ea păru să plutească, înălțându-se ușor deasupra pământului.

– Așa spun unii, recunosc, încă păstrându-și aerul ușor amuzat.

– Dar cum să te numesc?

Urmă o clipă de tăcere și Tiriki simți un tremur, de parcă o mână blândă i-ar fi mângâiat sufletul.

– Dacă numele e atât de important, îmi poți spune... Regina.

Își duse o mână către păr și Tiriki își dădu seama că fruntea Zeiței era împodobită cu o cunună din flori albe de păducel.

– Da, adăugă ea, cu umbra unui râset, așa pot fi sigură că mă venerezi!

– Fără-ndoială! murmură Tiriki, îngenunchind; poate că femeia era un duh, dar unul de statura oamenilor Lacului și părea necuviincios să o privească de sus. Dar ce ofrandă ar trebui să-ți aduc?

– O ofrandă? Regina se încruntă și, pentru o clipă, Tiriki își simți din nou sufletul mângâiat de aceeași atingere fugară. Crezi că mă număr printre... neguțătorii voștri... ca să cer plată pentru darurile mele? Te-ai oferit deja pe tine însăși acestui pământ, adăugă, cu ceva mai multă blândețe. Ce altceva ți-aș putea cere? *Tu* ce-ți dorești?

Tiriki se simți roșind.

– Binecuvântarea ta... răspunse, cu mâna pe pântec. Bunăvoința puterii din acel pământ era, cu siguranță, cea mai bună ocrotire de care se putea bucura. Cer binecuvântarea ta pentru copilul meu.

– O ai... Răspunsul era tot atât de suav ca mi-reasma florilor. Și îți făgăduiesc că, atâta vreme cât va păstra credința în zeii acestui loc, stirpea ta nu se va stinge.

– Dealul acesta?

– Torul e doar o formă din afară, așa cum pântecul tău e adăpostul copilului pe care-l porți. Cu timpul vei învăța să cunoști Misterele care se ascund înăuntru – Izvorul Roșu și cel Alb, și Peștera de Cleștar.

Tiriki făcu ochii mari.

– Cum voi învăța despre toate acestea?

Regina înălță dintr-o sprânceană întunecată.

– Ai întâlnit-o pe bătrâna înțeleaptă. Ea te va învăța. Ai fost în slujba Soarelui, dar acum vei afla și tainele Lunii. Tu... și fiicele tale... și cele care vă vor urma.

Zâmbi și strălucirea din jurul ei deveni tot mai puternică, până ce Tiriki nu mai văzu decât lumina.

8

Zilele de după sosirea lui Micail la Belsairath se preschimbară în săptămâni, dar Tiriki tot nu apărui. Crezuse întotdeauna că el însuși era cel puternic, dar începea să-și dea seama că, în ciuda aparentei ei fragilități, strălucirea spiritului lui Tiriki o susținuse pe a lui. În timpul zilei, lua parte la ritualuri și la sfaturi, sperând să afle vreo veste despre ea sau să-i convingă pe alkonani să plece în căutarea ei, deși nu avea idee unde s-ar fi putut afla alți refugiați. În fiecare noapte recrea, în vis, străzile dispărute ale Ahtarrei, căutând-o pe Tiriki în vreme ce luminile din fiecare prăvălie, casă și templu se stingeau.

Uneori ea părea, pentru o clipă, atât de aproape încât credea că-o atinsese. Pe urmă se trezea și își dădea seama că ea nu se îndepărtase, pentru că fusese întotdeauna pierdută.

Zilele erau aproape tot atât de deprimante. Existența Belsairathului dovedea că atlanții puteau

Într-adevăr să supraviețuiască, ba chiar să prospere într-un nou ținut, însă, cumva, noile clădiri ce se-nălțau ca imitații grandioase ale arhitecturii străvechi nu făceau decât să-i adâncească mâhnirea.

Tjalan l-ar fi instalat pe Micail în vila lui, oferindu-i chiar un apartament, dar el protestase cu cea mai mare tărie. Belsairath era o așezare zgomotoasă și nu tocmai salubă, iar el simțea nevoia să vadă portul.

– Tiriki ar putea sosi. Dacă m-aș afla undeva de unde nu aș putea vedea corabia, atunci... Clătină din cap. Ar putea pleca. O parte dintre corăbiile care ajung aici nu rămân. Nu, trebuie să fiu acolo.

După aceea, lui Micail i se îngădui să nu mai ia parte la întrunirile sfatului din vila lui Tjalan. Bineînțeles că era destul de bucuros să lipsească de la nesfârșitele dezbateri cărturărești despre influențele astrale și despre fluxurile de energie ale pământului. Cu siguranță că nu-i era greu să se bucure de ispita neîntreruptă a celor mai fine mâncăruri, condimentate cu *loore* și marinate în *raf ni'iri*... Însă Micail ar fi preferat să aibă parte de mai multă singurătate. În preajma lui părea să se afle întotdeauna ba un oștean care să-l apere, ba o Robă Albastră sau un vindecător care să-i poarte de grijă, ba Jiritaren sau chiar Bennurajos veniți să-i facă o vizită, oferindu-i băuturi ametoare și un șuvoi neîntrerupt de glume și de distracții.

Micail suportase cu stoicism tratamentul aparte și nesfârșitele întreruperi supărătoare, pentru că, la un anumit nivel, știa că se apropia de nebunie... Cel

mai greu de suportat erau poate vizitele de îmbărbătare ale lui Tjalan, care îi dăduse de știre, în repetate rânduri, că era gata să-i ofere orice ar fi putut străbate dincolo de apatia lui, inclusiv fetișcane nurlui.

Vărul său Naranshada veni să-l vadă o dată sau de două ori, dar Micail nu reuși nicidecum să-și dea seama dacă vizitele lui Ansha îi aduceau alinare sau mai multă durere. Pe când erau preoți tineri, fusese prieten apropiat cu Ansha, însă, pe măsură ce acesta se afundase tot mai mult în studiile lui de faur, meșteșugul pe care îl deprinsese, se îndepărtaseră iarăși. Acum aveau în comun pierderea celor dragi pentru că, în haosul fugii din Ahtarrath, soția și copiii lui Ansha se înecaseră. Căutând supraviețuitori, *Smaraldul Regal* îl găsisese pe Ansha agățat de o stînghie, pe jumătate nebun de tristețe.

Din când în când Micail își invidia vărul, care putea să se lepede de chinul zadarnic al așteptării veștilor și să meargă mai departe. Apoi îi zărea din nou durerea mută din privire și își dădea seama că până și cea mai firavă speranță era mai bună decât lipsa de îndoieli a disperării. Dacă ar fi văzut-o pe Tiriki înecându-se sub ochii lui, Micail n-ar fi supraviețuit.

Într-o după-amiază târzie, Ardral trecu pe neașteptate pe la Micail, oferindu-i un urcior cu vin de miere din beciurile lui Forrelaro și un platou cu friptură succulentă de porc adusă direct de la bucătarul lui Tjalan. Ziua era călduroasă, dar nu tocmai însorită, așa că traseră o masă joasă și două bănci

aproape de balconul descoperit și atacă bucatele cu înverșunare.

Ceva mai târziu, cu pofta de mâncare satisfăcută, începură să vorbească despre planurile pentru noul Templu.

– Ar trebui să iei parte la unele dintre sfaturile astea, băiete. Haladris și Mahadalku sunt o echipă formidabilă, iar tu ești singurul preot al cărui rang îți permite să-i înfrunți, spuse Ardral cu seriozitate. Dacă se va merge pe calea lor, noul Templu va oglindi întocmai toate relele celui vechi.

– Nu e prea devreme să ne facem griji întrebându-ne cine va conduce noul Templu? La urma urmelor, e greu să luăm o hotărâre fără Tiriki și fără Chedan...

– Și în ce viață se vor realătura *ei* discuțiilor?

Răspunsul sec dat de Ardral îl șocă pe Micail.

– Ah, flăcăule, îmi pare rău, spuse inițiatul cu mai multă blândețe, dar, de când suntem aici, ai ieșit în întâmpinarea fiecărei corăbii, a fiecărei bărci și a fiecărei foci care a pătruns în golful ăsta și s-au împlinit trei luni de când n-ai primit nici un semn și nici o veste. Vine o vreme...

– Știi! Micail clătină din cap. Știi. E o prostie din partea mea și o-ncăpățănare. Și totuși – cum e posibil ca numai *atâtia* să fim toți? Nu pot s-o cred, ar fi o cruzime prea mare. Nu pot să cred că aceia care mi-au fost dragi – că s-au dus *cu toții*, cei mai buni dintre noi – lăsând în urmă doar o mână de preoți obscuri și o droaie de nobili orgolioși, un cârd de scribi și de

ucenici și mult prea mulți oșteni. Și atât de mulți sunt aproape niște copii...

– Ascultă-mă, Micail. Vocea lui Ardral deveni mai blândă, căpătând un ton aproape mângâietor. Nu greșești păstrându-ți speranța. L-am auzit prea des pe Reio-ta spunând că voi doi erați un singur suflet – și el înțelegea astfel de lucruri. Dacă tu crezi că ea trăiește – atunci o cred și eu. Dar nu uita – totul va fi așa cum e menit să fie. Poate însărcinările lui Tiriki și ale tale, atât de multă vreme paralele, trebuie să urmeze o vreme cărări diferite. Inițiatul se întrepruse, cântărindu-și cuvintele. Iar când e vorba să punem temelia unui Templu vrednic de laudă, gândeste-te la asta: nici harurile, nici numărul nostru nu sunt cele pentru care vom da socoteală. Pentru a păstra toate căile Luminii nu e nevoie decât de un singur spirit pios.

– Așa se spune, i se realătură Micail, dar pentru păstrarea tuturor harurilor preotești este nevoie de mai mulți, iar simplul fapt că dintre cei Doisprezece Aleși nu am salvat decât patru rămâne neschimbat.

Ardral dădu din cap.

– Mai vrei? întrebă el și, oftând, Micail îngădui să-i fie umplut pocalul.

Licoarea de pe Pământul Străvechi, de-o vârstă cu pădurea, undui pe cerul gurii, lăsând în urmă savoarea delicată a polenului.

– Da, am lăsat multe în urmă, murmură Ardral. Firește că nu știu exact la ce te așteptai...

– La ce mă așteptam? În râsul lui Micaïl se deslușea o notă de isterie. Nici măcar atâta lucru nu-mi mai pot aduce aminte! Deși știu că Rajasta a părut întotdeauna să descrie... ceva mult mai primitiv decât... asta.

Își flutură mâna către clădirile dărăpănate din Belsairath.

– Într-un ținut sălbatic *ar fi* mai simplu, încuviință Ardral, tăindu-și încă o bucată de jambon. Oamenii necivilizați sunt de obicei dornici să fie învățați.

Cei patru supraviețuitori ai Celor Doisprezece se pomeneau adesea nevoiți să se descurce singuri. Acoliții nu erau nici măcar găzduiți sub același acoperiș, ci locuiau în diverse locuri din Belsairath și din împrejurimi. Vila principesei Chaithala, bine încălzită și spațioasă, devenise curând punctul preferat de întâlnire al tuturor tinerilor atlanți. Bineînțeles că acolii ar fi trebuit să fie ocupați cu meditația și cu studiul. Existau câțiva preoți mai vârstnici care i-ar fi putut lua în grijă, însă aceștia erau cei mai adânciți în propriile dispute și studii. Timpul trecea și, cu toate că nu renunțase oficial la responsabilitatea de a le supraveghea instruirea, Micaïl nu părea dornic să înceapă. Elara, care se întrebase cândva dacă n-ar fi putut ajunge ucenica lui după sosirea pe noul pământ, se gândea că poate era mai bine fără el. Pe durata călătoriei de la Beleri'n la Belsairath îl avusesese sub ochii destul de mult pentru a se întreba

dacă în momentele acela era în stare să poate măcar grija vieții lui, ca să nu mai vorbească de ale lor.

– E într-adevăr păcat, îi spuse ea lui Lirini, fiica mijlocie a marelui cântăreț Ocathrel, care, la cei șaptesprezece ani ai ei, îi era cea mai apropiată ca vârstă. Mi-ar fi plăcut să pot învăța de la el. Când este el însuși, e un bărbat fermecător.

– Fermecător! Cred că e cel mai chipeș dintre toți preoții! Ce zici, o să se mai însoare vreodată?

Elara înălță una dintre sprâncenele ei frumos conturate. Lirini nu lăsa impresia că și-ar fi jelit logodnicul, care nu supraviețuise Scufundării, însă Elara se îndoia că ea însăși ar fi fost dezolată dacă Lanath n-ar fi scăpat cu viață. În clipa aceea, cel din urmă părea să se îndrepte spre o înfrângere deplină la jocul Penelor în care îl înfrunta pe Vialmar, dar aici nu era nimic neobișnuit. Lanath arăta chiar mai mic și mai îndesat decât de obicei când se încrunta la modelul alcătuit de plăcuțele de pe masă, în vreme ce Vialmar, înalt și uscățiv, cu păr negru, rebel, bătea nerăbdător cu degetele în brațul curbat al scaunului său.

– E, cu siguranță, ceva cam devreme ca să ne gândim la astfel de lucruri, spuse Elara, muștrătoare, cu toate că ea însăși se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Tiriki n-ar mai fi sosit niciodată.

Dar cu ce drept clevetea Lirini? Nu era decât o ucenică, și încă una căreia maestrul ei, preotul Haladris, îi acorda chiar mai puțină atenție decât le dădea Micail acoliților.

Auzind pași și țipete, Elara întinse la iuțeală mâna să-și salveze pocalul cu ceai, iar prințul Baradel intră în goană, urmărit de prințesa Cyrena, a cărei eșarfă flutura în mâna lui, ca o pradă de război. Prințesa de nouă ani era ultima supraviețuitoare a familiei regale din Tarisseda și era înclinată să-și ascundă amărăciunea terorizându-și logodnicul cu doi ani mai mic.

– Ce neastâmpărat, pufni Lirini, se crede deja Înalt Principe. Dar are două surori și un frățior, și mai e și Galara de pe insula ta, adăugă ea pe șoptite. Îi e de două ori verișoară principelui Micail. Mi se pare că aici sunt o mulțime de capete încoronate și prea puțini supuși asupra cărora să domnească.

– Și chiar mai mulți preoți și preotese, oftă Elara, și nici un templu în care să slujească.

– Mai e și Timul... îi reaminti Lirini.

– E adevărat, se încruntă Elara, cu gândul la femeia voinică și încăpățânată pe care o cunoscuse la puțin timp după sosire. Eu sunt o inițiată a lui Ni-Terat – ei, o novice, roși ea. Acasă, eram ucenica Lialei... Se întrerupse o clipă, aducându-și cu părere de rău aminte de preoteasa cu Robă Albastră, pentru că, deși severă, Liala fusese întotdeauna bună cu ea. Mama zâmbește asupra lui Timul. Dar ea nu ți se pare... oarecum copleșitoare?

Lirini ridică din umeri.

– Nu vede rostul bărbaților, dar are o răbdare nesfârșită cu femeile. A pus pe picioare un soi de loc pentru rugăciune. O mulțime de femei din oraș merg acolo.

– Poate n-ar fi rău să-i fac o vizită, spuse Elara, dusă pe gânduri.

E bine să am de ales între cât mai multe, se hotărî ea, în tăcere, însă, firește, nu și dacă asta înseamnă să renunț la bărbați... Cel puțin nu înainte de a găsi pe cineva care să merite o asemenea renunțare!

Își reținu un zâmbet. Ca viitor soț, Lanath nu îi era încă la-ndemână. Gânditoare, se uită iarăși la Vialmar, care tocmai câștigase partida și făcea acum glume, încercând să-l atragă în jocul Penelor pe Karagon, un tânăr taciturn, ucenicul Inițiatului Cenușiu Valadur... Oricare dintre ei ar fi fost dornic de un flirt cu o fată mai puțin serioasă decât Cleta. De fapt, Karagon făcuse deja o încercare, deși Elara nu-și dăduse seama atunci. Zâmbi din nou. Viața putea deveni de-a dreptul interesantă până și pe țărmul acela dezolant.

În pragul ușii se stârni agitație și toată lumea se ridică în picioare când intră principesa Chaithala.

– Nu, nu, făcu ea, cu grație. Nu vă întrerupeți jocurile pentru mine.

Draperiile de un verde palid fâlfâiau în urma ei în vreme ce dădea ocol încăperii, discutând cu tinerii. Elara observă că se apropiase mai întâi de Cleta, apoi de Lanath și de Vialmar, așa că nu se miră când principesa porni, parcă plutind, către ea.

Se întoarse spre Lirini.

– Bănuiesc că datoria e pe punctul de a mă chema, spuse. Mă bucur că am putut sta astfel de vorbă.

Înainte ca ucenica să-i fi putut răspunde, Elara se îndepărtă și intră în rândurile celorlalți acolți care mergeau pe urmele principesei.

– Mă tot gândesc la situația voastră, spunea Chaithala, și mă întreb dacă nu l-aș putea invita pe principele Micail să vi se alăture, ca să vedem dacă nu ne putem descotorosi de plictiseala și de inactivitatea voastră. Dar s-ar putea să avem nevoie de un pretext. Ce ziceți? Poate o mică petrecere? Nimic oficial, firește – dar s-ar putea să-i vină mai ușor să recunoască, fără să se rușineze, că v-a neglijat instruirea...

Și în ce măsură ar avea de-a face instruirea asta cu niște lecții speciale pentru copiii tăi? se întreabă Elara. Însă prețul s-ar fi putut să nu fie prea mare dacă participarea la mașinațiile Chaithalei ar fi îmbunătățit modul în care se desfășurau studiile lor. Era minunat să tai frunză la câini, stând de povești și jucând tot felul de jocuri, însă pe ea dădea s-o cuprindă teama că acolții ajunseseră ca niște mere prea coapte, care încep să se strice dinăuntru.

– Micail! Mă bucur că ai izbutit să ni te alături! Arăți mult mai bine decât atunci când te-am văzut ultima dată.

Micail se crispă când Tjalan își strânse brațul vânjos în jurul umerilor lui. Sala de primire a vilei celui din urmă era ticsită de preoți și preotese. Lumina unui miliard de lămpi suspendate își trimitea umbrele săltărețe pe frescele de pe pereți. Micail se lăsa condus pe o bancă, alături de Haladris și Mahadalku.

– Știm cu toții cât se străduiesc Naranshada și Ardral să caute cel mai bun loc pentru noul nostru Templu, zise Tjalan. Ne-am adunat aici pentru că s-a dovedit, în sfârșit, că există o putere care izvoarăște din Beleri'in și continuă să străbată cea mai mare parte a acestui ținut. E adevărat?

Principele se uită la Naranshada.

– E mulțumitor pentru scopurile noastre, spuse Ansha, cu un zâmbet. Învățătura care vorbește despre asemenea forțe le este bine cunoscută celor mai mulți dintre noi, dar, chiar și pe insulele mai întinse, abia dacă am reușit să descoperim câteva locuri unde să-lășluia. Se pare că aici se ramifică, cuprinzând distanțe cu mult mai mari, și ne-ar putea oferi un izvor de putere pe care să-l putem întrebuința. Însă... au apărut mai multe greutateți neașteptate.

Încăperea fu străbătută de un murmur slab.

– Nu e nici una căreia să nu-i putem face față, continuă Ansha, dar va trebui să găsim întocmai locul – e cel mai bine la răscrucea a două ramuri de mare însemnătate.

– Vrei să spui că există un asemenea loc?

Haladris, deja cel mai înalt bărbat din încăpere, își îndreptă spatele și ochii lui afundați în orbite se măriră.

Principele Tjalan făcu din nou un pas în față.

– Poate. Un neguțător pe nume Heshoth a sosit de curând în Belsairath cu un mic grup de oameni care vând mărfuri neprelucrate, cum ar fi grânele și pieile de animale. Acest Heshoth e dintr-un trib

numit Ai-Zir, care s-ar părea că stăpânește câmpia dinspre miazănoapte, de dincolo de dealurile golașe de pe coastă. În centrul pământurilor lor e un sanctuar. După spusele lui Hashoth, e un loc de mare putere. Numele pe care i-l dau ei înseamnă „răscrucea căilor zeilor“.

– Ești sigur că l-ai înțeles bine? întrebă Mahadalku.

Era o femeie puternică, al cărei trup viguros nu îi trăda vârsta.

– Ne putem încrede în el? vru să știe Metanor.

– Negustorii de aici îl consideră vrednic de crezare, răspunse T'jalan. Mai mult decât atât, vorbește limba noastră. Prima însărcinare îți va aparține, slăvite Veghetor... îi spuse principele lui Haladris. Folosește-ți harurile pentru a descoperi puterile locului. Apoi urmează partea ostășească, de care, firește, sunt eu răspunzător. O să trimitem o patrulă să cerceteze ținutul. Trebuie să aflăm dacă populația e destul de numeroasă ca să găsim destule brațe de muncă pentru a ne înfăptui planurile.

Există vreun motiv pentru care ar fi dornici să ne ajute? se întrebă Micail, dar Haladris și Mahadalku dădeau deja din cap, încuviințând cu tărie, iar ceilalți păreau dispuși să li se alăture. Poate nu se gândiseră că localnicii nu doreau să se preschimbe în temelia unui nou imperiu atlant, sau poate nu se sinchiseau de asta. Dar Micail presupunea că, dacă era sortit ca Atlantida să renască pe tărâmul acela înghețat, aceasta avea să se petreacă, indiferent ce ar fi avut de spus oamenii.

În ochii localnicilor, Belsairath ar fi putut părea o metropolă, dar, în realitate, aşezarea era mai mică decât cel mai neînsemnat cartier din Ahtarra sau Alkona, sau chiar din Tavis. Elara şi Cleta găsiseră, fireşte, fără nici o greutate templul Marii Mame construit de Timul. În comparaţie cu coloanele de marmură, cu turlele şi cu dalele aurite ce împodobeau astfel de temple în Regatele Mării, clădirea aceea scundă, cu acoperiş din stuf, nu era nicidecum impozantă, dar stâlpii de lemn ai porticului erau rotunjiţi şi văruiţi în alb, aşa cum se cuvenea, iar petecetea zeiţei fusese pictată în albastru pe frontonul de deasupra uşii.

– Ar fi fost mult mai logic să-l construiască pe dealuri, acolo unde sunt vilele, spuse Cleta.

Faţa ei rotundă străluci când soarele aruncă o privire printre norii ce acoperiseră cerul întreaga zi. Aproape ca şi cum ar fi fost una, cele două fete se întoarseră aidoma unor flori către lumina verii, întâmpinându-i revărsarea cu pleoapele lăsate.

– Probabil că aici nu erau atât de mulţi oameni la vremea aia, murmură Elara. O, Stea a Zilei! Pare să se fi scurs o veşnicie de când n-am mai simţit căldura lui Manoah...

Însă, chiar în timp ce vorbea, simţi strălucirea păbind şi, deschizând ochii, descoperi că norii se închiseseră din nou.

– N-ar fi trebuit să vorbesc. L-am speriat... Zâmbi, apoi oftă când o văzu pe Cleta privind-o nedumerită.

Era o *glumă*, Cleta. Nu contează. Ei, dacă tot am găsit locul, am putea să și intrăm.

Interiorul adăpostea mai multe surprize. Când deschiseră ușa, se pomeniră într-o încăpere prelungă, cu pereții de o culoare palidă și cu alte trei uși interioare. Una dintre acestea se deschise și apără o preoteasă cu figura calmă, lipsită de orice emoție, dar, când recunoscă robele albe ale acolitelor, Roba Albastră zâmbi.

– Lodreimi! Ce faci aici? exclamă Elara, recunoscând-o la rândul ei.

Dintre femeile din Belsairath născute în Atlantida, Lodreimi părea să fie singura inițiată în misterele lui Ni-Terat sau ale Caratrei, în afară de Timul însăși și de Marona, pe care Elara nu o cunoștea prea bine. Încercase să dea de urma lui Lodreimi, dar nimeni nu fusese în stare să-i spună unde locuia.

– O slujesc pe Zeiță... Obișnuita seriozitate alkonană se topi într-un alt zâmbet. Când am sosit aici m-am simțit atât de pierdută... Înainte de a o întâlni pe Timul nu știam ce să fac! Acum știu că și voi veți avea de câștigat de pe urma înțelepciunii ei. Așteptați și eu mă duc s-o chem!

De undeva, din interiorul clădirii, se auzeau sunetele repetitive ale unui cântec sau, mai degrabă, sunetele repetitive scoase de niște fete care învățau un cântec. Dintr-o altă direcție veneau miros de ierburi și o vagă aromă de tămâie. Zgomotele străzii noroioase, dar pline de lume de dincolo de ușă nu mai erau decât un zumzet îndepărtat. În timp ce o

învăluia pacea, Elara simți că o usturau ochii de lacrimile amintirilor. În Templul Vindecătorilor din Ahtarra avuse aceeași senzație.

Când putu să vadă iarăși, în fața lor stătea marea preoteasă în persoană, o femeie cu rotunjimi bogate, cu părul castaniu-roșcat împletit ca o cunună în jurul capului, radiindu-și propria autoritate subtilă.

– Elara, Cleta, am sperat că veți veni să ne vedeți. Lodreimi ne-a povestit atât multe despre voi. Sunteți înfrigurate? Veniți în bucătărie și veți primi ceai fierbinte, apoi o să vă arăt ce facem aici...

Ușa din dreapta dădea într-un coridor. Din acesta se deschideau mai multe alte uși – către dormitoare, le spuse Timul, dintre care o parte găzduiau preote-sele, iar altele erau păstrate pentru femeile ce ar fi putut veni acolo în căutarea unui adăpost.

– Pentru unele dintre ele viața de aici e grea, zise marea preoteasă. Femeile triburilor sunt respectate, asta e o lege, dar, când vin în oraș, nu mai există nici un clan care să le apere.

– Le oferiți leacuri? întrebă Cleta când intrau în bucătărie.

– Le oferim orice putem, răspunse Timul afectată. Mâncare, sau adăpost, sau leacuri, după cum au trebuință.

– Eu am fost menită să devin o cunoscătoare a ierburilor, spuse apoi Cleta, dar n-am izbutit să-ncep pregătirea.

– Aici poți începe orice dorești. Timul arată cu un gest al capului către o femeie în robă de culoarea

șofranului, ghemuită lângă vatră și amestecând într-un cazan atârnat deasupra focului. Sathisebo ar primi cu brațele deschise ajutorul tău.

– O *saji*? făcu neîncrezătoare Cleta când femeia se ridică în picioare cu mișcări grațioase, deosebit de fluide, și se întoarse să le întâmpine prietenește.

Elara se retrase, speriată. Auzise prea multe povești despre femeile *saji* care slujiseră în vremurile de demult în templele Ordinului Cenușiu. Robele Cenușii studiau magia, iar magia era o putere căreia i se puteau găsi multe întrebuițări, nu toate fiind îngăduite de slujitorii Luminii. Simpla vedere a femeii *saji* miniaturale, cu oase mici, o tulbura într-un fel pe care nu izbutea să-l descrie într-un tot.

Timul zâmbi cu blândețe.

– Le credeți niște desfrânate fără minte din Templu? Artele iubirii sunt una dintre căile către tărâmul divin, fiți sigure de asta, dar Sathisebo și Saiyano, sora ei, cunosc foarte bine știința ierburilor.

– Ierburile care te fac să lepezi un copil? întrebă Cleta.

– Și pe acelea, dacă e cu trebuință, spuse cu gravitate Timul, alături de cele care-l păstrează sănătos în pântec. Aici suntem în slujba vieții, trebuie s-o înțelegeți, iar cel mai mare bine te silește uneori la fapte neîndurătoare. Pentru a salva, Zeița trebuie uneori să ucidă.

– Asta o știu. Elara își plecă fruntea, zâmbind nesigură când femeia *saji* puse căni cu ceai pe masa joasă din fața lor. Chiar și înainte de a fi aleasă ca

una dintre Cei Doisprezece i-am fost dedicată lui Ni-Terat. În Ahtarra am fost ucenica preotesei Liala, în Templul Robelor Albastre.

– Așa am auzit, și din acest motiv ești de două ori bine-venită aici... Însă templul nostru nu îi este dedicat lui Ni-Terat, ci Caratrei.

Elara își ridică ochii, surprinsă.

– Dar... nu sunt una și aceeași?

– Tu ești aceeași copilă care a fost luată în Templu? Întrebă Timul, cu voioșie.

– Bineînțeles, începu Elara, apoi clătină din cap. Oh. Cred că răspunsul e, în același timp, da și nu. Îmi amintesc că am fost copila aceea, dar acum sunt altfel...

– Și Zeița se schimbă. Trăsăturile dure ale marii preotese căpătară o ușoară strălucire în timp ce continua. Numai bărbaților le apare întotdeauna ca Ni-Terat, Cea Tainică, fiindcă pentru bărbați cele mai limpezi dintre adevărurile ei rămân niște mistere. Dar misterele sunt dezvăluite în Templu, de aceea noi o numim Caratra, Dătătoarea de Viață.

– Dar Caratra era fiica lui Ni-Terat și a lui Ma-noah, eu așa am învățat... spuse Cleta. Cum poate fi și mamă?

Elara înălță o sprânceană.

– Cred că așa cum se întâmplă de obicei! Cum crezi că ai venit *tu* pe lume?

– Știu de unde vin bebelușii, mulțumesc! se îmbujoră Cleta. Încerc să înțeleg teologia!

– Sigur că da, se amestecă Timul, cu toate că și ea se văzuse nevoită să-și ascundă un zâmbet. Beți-vă ceaiul, iar eu o să încerc să dau o explicație, dar să nu vă mirați dacă povestea n-o să semene cu ceea ce ați auzit mai înainte. Când călătorim, ajungem adesea la un nou mod de a privi lucrurile, așa cum ajungem pe un nou pământ. Iar în vremurile de demult Regina Pământului era numită Phoenix, pentru că, la răscrucea timpului, se ofilește și se reînnoiește.

– Ca statuia cu două chipuri din marea piață a Ah-tarrei? Întrebă Cleta.

– Întocmai... încuviință Timul.

Elara zâmbi.

– Dar aceea este statuia lui Ni-Terat sau a lui Banur? Se întrerupse. Ce e, n-ai auzit niciodată gluma *asta* veche? continuă când Cleta se holbă la ea, neînțelegând. Cleta, ești imposibilă!

– Dar care e răspunsul? Întrebă fata mai tânără.

Timul zâmbea acum larg.

– Răspunsul, copila mea, este „Da“. Acesta e Misterul. Toți zeii sunt un singur zeu și toate zeițele sunt o singură zeiță și există un singur creator. Până și în Templul Luminii vă învață *asta*, firește...

– Sigur că da! exclamă Elara. Însă... după cum mi s-a dat întotdeauna de înțeles, *asta* înseamnă că trebuie să căutăm formele și imaginile din trecut care se află dincolo de fiecare dintre ei.

– Esența zeilor e dincolo de înțelegerea noastră, în afara acelor clipe când sufletele ne capătă aripi...

Timul se uită de la o fată la cealaltă.

Elara își plecă fruntea, amintindu-și un moment din copilărie, când privise soarele scufundându-se în mare și se străduise să înțeleagă ceva care părea să-i scape printre degete. Și apoi, într-o clipită de o sublimă splendoare, ușa se deschisese brusc și ea se simțise pentru o secundă una cu cerul și cu marea. Și Cleta dădu din cap, iar Elara se întrebă ce amintire venise în gândul ei.

– Cu toate astea, construim statui... le făcu Cleta să redevină conștiente de clipa prezentă.

– O facem pentru că ne aflăm în trupuri muritoare, înconjurate de forme materiale. Adâncul minții noastre vorbește o limbă ce folosește simboluri, nu cuvinte. Oricât am vorbi despre Zeiță, nu putem spune atât de multe cum spune o statuie încântătoare.

– Asta nu dă un răspuns întrebării mele despre Caratra, se încăpățână Cleta.

– M-am abătut de la subiect, nu-i așa? Timul clătină din cap. Iertați-mă. Femeile de aici sunt adevărate fiice ale Zeiței, dar, în afară de Lodreimi, nici una nu e destul de învățată ca să vorbească despre teologie

– Caratra... repetă Elara, zâmbind pieziș către Cleta.

– Totul depinde de nivel, înțelegeți? răspunse Timul. Pe cel mai înalt, există Unicul, nemanifestat, asexuat, atotcuprinzător și suficient sieși. Dar acolo unde nu există decât Ființă, nu există acțiune.

– Și de aceea vorbim despre Zeu și Zeiță, zise Cleta. Atâta lucru știu și eu. Unul devine Doi, iar cei Doi se întâlnesc pentru a preschimba spiritul în manifestare. Forța Femeii o trezește pe a Bărbatului, el o fecundează și ea zămislește lumea...

– În fiecare ținut, zeii sunt alții. Unele popoare au doar câțiva, pe când altele venerază mult mai mulți. În Regatele Mării, noi veneram patru... continuă Timul.

– Nar-Inabi, Stăpânul Mării și al Stelelor, pe care l-am rugat să ne apere în noaptea neagră a surpării Ahtarrathului, șopti Elara.

– Și Manoah, Stăpânul Zilei, pe care îl cinstim în Templul Luminii, încuviință Cleta.

– Dar și Banur, cel cu Patru Fețe, care apără și distruge deopotrivă, și Ni-Terat, care este pământul și Mama Întunecată a Tuturor, zise Elara.

– În Atlantida nu am văzut alt pământ în afară de insule, așa că Ni-Terat a rămas ascunsă. Timul întinse mâna, atingând cu venerație podeaua din pământ bătătorit. Aici e altfel, spuse ea, îndreptându-se. Și locul acesta e o insulă, dar una atât de întinsă încât, mergând spre inima uscatului, poți călători zile întregi fără să vezi sau să auzi marea. Și așa ne aducem aminte o altă poveste. În Templul Zeiței se spune că Evul Său se apropie, dar despre asta nu vorbim cu cei din afară, pentru că orice știrbire a suveranității lui Manoah n-ar părea, în ochii unora, decât o revoltă împotriva Luminii înseși...

– Ce are a face asta cu Templul pe care vor să-l construiască preoții? Întrebă Cleta, lăsând din mână cana cu ceai.

Chipul lui Timul se înnegură.

– Nu are mai deloc, sper eu. Zeița nu are trebuință de temple de piatră. Ba chiar e *mai degrabă* venerată așa cum se cuvine într-o grădină sau într-o dumbravă sacră. Cultul Marii Mame a înflorit pe pământul ăsta cu multă vreme în urmă, iar printre localnice există încă femei care pot fi numite pe bună dreptate preotese. Speranța mea este să le găsim și să construim pe temelia străvechii lor credințe... Pe urmă n-o să mai conteze ce face preoțimea.

Elara își coborî privirea spre cana ei și sorbi încă o dată din ceai. *Și dacă asta duce la conflict serios de interes, se întrebă ea, față de cine îmi voi arăta credința?*

Încă adâncită în gânduri, o urmă pe marea preoteasă dincolo de ușa ce ducea în sanctuar.

Spațiul era cufundat într-un întuneric străpuns doar de pâlpâirea unei singure lămpi agățate deasupra altarului. După ce i se învățară ochii cu mulțimea umbrelor, Elara văzu că pe pereți erau fresce cu imagini ce păreau să se miște în lumina subtilă, schimbătoare.

– Cele patru puteri pe care le venerăm sunt, aici, oarecum diferite... șopti Timul. Priviți...

Pe peretele dinspre răsărit, Zeița apărea ca o fecioară dansând printre flori. Peretele de miazăzi era o frescă înfățișând-o pe Caratra ca mamă, stând pe tron cu un copil ce râdea pe genunchii ei, înconjurată

de toate fructele din lume. La apus se vedea reprezentarea familiară a lui Ni-Terat, ascunsă de vălurile cenușii ale misterului și încoronată cu stele, dar peretele de miazănoapte făcu inima Elarei să bată cu putere, fiindcă acolo Zeița apărea cu o sabie în mână, având chipul unui craniu.

Închise ochii, nefiind în stare să suporte privirea aceea implacabilă.

– Fecioara, Mama și Înțeleapta sunt acele fețe ale Zeiței pe care le cunoaște orice femeie, spuse Timul cu voce scăzută. O slăvim pe Caratra ca izvor al vieții, dar noi, ca preotese, trebuie să recunoaștem și să venerăm ambele fețe ale lui Ni-Terat, căci ne vom înfățișa judecății ei pentru a renaște.

E adevărat, cugetă Elara, tot cu ochii închiși. Încă mai simt privirea Zeiței. Dar, chiar în timp ce înțelegerea acestui fapt îi străbătea mintea, puterea ce o înconjura se preschimba, încălzindu-se și îmbrățișând-o aidoma brațelor unei mame.

– *Acum înțelegi, veni un gând ce nu era al ei. Dar nu te teme, căci, în întuneric sau în lumină, eu sunt aici.*

9

Pentru aceia care cunoscuseră farmecul amiezilor fierbinți ale verii ahtarrane, lumina noului tărâm părea întotdeauna mai puțin aurie și mai degrabă argintie, așa precum un adevărat atlant tremura în

cea mai caldă dintre acele ape nordice. Dar nimeni nu ar fi putut nega că schimbarea se petrecuse, făcând ca viața din mlaștini să vibreze cu mai multă tărie. Refugiații întâmpinau cu bucurie orice minut de lumină în plus. Chiar dacă văzduhul nu căpăta niciodată acea nuanță intensă de albastru-turcoaz care încununa Atlantida, nici o pajiște din lumea veche nu era de un verde atât de viu ca dealurile din jur.

Pentru Tiriki, vegetația luxuriantă părea să fie una cu propria ei fertilitate. În vreme ce înflorea păducelul din crânguri, iar ciuboțica-cucului își deschidea petalele strălucitoare, trupul ei se rotunjea și soarele îi îmbujora obraji. Se cocea odată cu fructele pădurii, copilul din ea crescând cu o vigoare nemaiîntâlnită când rămăsese grea până atunci, iar ea îi mulțumea Caratrei, Dătătoarea de Viață.

Venirea copilului lui Micaîl îi reînnoia speranța, iar această nouă speranță se aprindea deopotrivă în sufletul acolitelor. Copilul lui Tiriki devenea legătura lor cu viitorul, un talisman al supraviețuirii. Își găseau motive s-o viziteze și pălăvrăgeau între ele despre orice schimbare mărunță. Iriel clocotea, gângurea și nu-și găsea locul; Elis gătea și făcea curat pentru Tiriki, profitând de cea mai neînsemnată ocazie; Damisa devenea un soi de umbră îndatoritoare, atunci când nu era nervoasă. Tiriki primea totul cu dragă inimă – într-adevăr, ar fi putut fi pe deplin fericită – numai că uneori se trezea noaptea plângând fiindcă îl pierduse pe Micaîl, care ar fi trebuit să-i

împărtășească bucuria, și fiindcă știa că avea să-și aducă pe lume și să-și crească singură copilul.

Într-un loc de pe malul râului năvalnic, sălciile alcătuiau o împrejmuire plină de șoapte. Acela devenise un ungher retras unde se puteau aduna preoții cu ranguri înalte; razele calde de soare continuau să-l împeștrizeze furișându-se printre frunze, destul de puternice ca să scânteieze în părul încă-runțit al Alyssei.

– Unul pierdut... unul găsit... în sacrul cerc mulți au pășit... din deal pornind înspre câmpii... iar doi din nou unul vor fi...

Vocea prezicătoarei se stinse încet, devenind tăcere, și ea zâmbi, uitându-se în gol. Chedan o urmărea cu privirea, întrebându-se dacă, de data asta, vorbele ei întortocheate aveau să capete vreun înțeles.

Cu un efort, izbuti să-și păstreze figura senină și îi făcu semn Lialei să umple cu ceai cana clarvăzătoarei. Profețiile erau destul de derutante chiar și dacă erau făcute într-un loc special pregătit, ca răspuns al unor întrebări anume. Cu toate că, în lunile trecute de la sosirea lor, Piatra Omphalos rămăsese mută, înfășurată în mătase și având propriul ei adăpost de lângă coliba pe care o împărțeau Liala și Alyssa, aceasta din urmă începuse să intre și să iasă din transa profetică pe neașteptate, ca și cum nu ar fi fost smulsă doar din Ahtarrath, ci și din realitatea de zi cu zi.

Mirosul de mentă și de iarbă de lămâie umplu aerul când Liala turnă ceaiul din vasul de lut în patru căni cioplite din lemn de fag.

– E întocmai așa cum spuneam... Tiriki se întrerupse ca să primească o cană. Nu trebuie să uităm niciodată că viețile noastre nu sunt numai ale noastre. Înainte ne călăuzeam întotdeauna după legile Templului. Acum picioarele noastre croiesc poteca și trebuie să fim pregătiți să le vedem șovăind din când în când.

Tăcu din nou și Chedan știu că se gândea la Malaera, mai vârstnica preoteasă cu Robă Albastră, care încercase să se spânzure cu o noapte în urmă.

– Cred că Malaera nu a pierdut definitiv cărarea, continuă Tiriki, deși o vreme va trebui să veghem asupra ei. E tulburată și are inima grea, dar e oare printre noi vreunul care să nu simtă același lucru? Mai rău decât atât, suferă de dureri ale încheieturilor, așa că nu poate face prea multe fără să-și stârneasă un adevărat chin.

– Nu-mi place s-o spun, bombăni Liala, dar cel mai mare chin din preajma ei e ea însăși. Ne-am pierdut cu toții prietenii și familiile! Trebuie să fie mâhnită din pricina asta *tot* timpul?

– E limpede că da, răspunse calm Chedan. Poate e îmboldită de zei, pentru a ne aduce aminte că nu toată lumea se poate elibera cu ușurință de iubirile și de speranțele pierdute. Mi s-a povestit că Malaera nu și-a ascuns niciodată sentimentele. Cine suntem noi ca să-i cerem s-o facă acum?

– Cred că deznădejdea ei va dispărea, repetă Tiriki. Pare să înțeleagă, poate mai mult decât cei mai

mulți dintre noi, că, în acest ținut, ni se cere ceva mai mult decât simpla supraviețuire...

Aruncă o privire stânjenită spre Alyssa, dar clar-văzătoarea părea să savureze preocupată aroma plăcută a ceaiului.

– Dacă trebuie să punem aici temeliiile unui nou Templu, trebuie s-o facem cât mai *curând*, continuă Tiriki, altminteri, după o generație sau cel mult două, copiii noștri vor fi absorbiți de localnici și țelurile noastre se vor pierde. Nu m-am preschimbat în oracol, dar am citit destul de multă istorie ca să știu că așa ceva s-a mai întâmplat și înainte.

Chedan dădu din cap.

– Prima generație a urmașilor supraviețuitorilor de pe o epavă își aduce aminte că înaintașii lor au venit de dincolo de ocean; peste un veac, nepoții lor spun că *oceanul* le e strămoș și îi aduc ofrande.

– Ha, pufni Liala. Eu îmi fac mai puține griji pentru viitor decât pentru ceea ce se petrece acum. Sunt recunoscătoare fiindcă atât de mulți dintre noi au fost salvați, dar mi-aș fi dorit ca preoții și preote-sele să fi ajuns aici într-un număr mult mai apropiat de egalitate. Ești tu și noi toate, și Kalaran și toate fetele. Nu credeți că aici echilibrul are destul de mult de suferit?

– Ceea ce spui e adevărat. Tiriki părea ușor surprinsă. Până acum n-am simțit asta ca pe un neajuns. Energia radiată de Tor însuși e atât de bine cumpănită...

– Un singur pisc înălțându-se, cântă ușurel Alyssa, cu fața pe jumătate întoarsă de la ei, scânteie din pământ, veghind trei izvoare, șase grote și suflete câte sunt. Străluce, străluce, străluce, străluce. De beznă să nu vă pese nicicând.

Vântul răscoli sălciile; crengile biciuie o clipă aerul, apoi se liniștiră. Nimeni nu scoase nici un cuvânt. Magul își privi cana cu ceai, pipăind cu degetele fâșiile de scoici gravate pe margini. *Liala are din nou dreptate, cugetă el. Tiriki pur și simplu nu și-a îngăduit să se gândească la asta, fiindcă ar fi trebuit să se gândească la Micail. Eu și ea am putea fi mare preot și mare preoteasă, dar n-am putea zămisli niciodată acea energie pe care ea și Micail... Sau poate vina nu o poartă gândurile ce o absorb pe ea, ci acelea ce mă absorb pe mine?*

Un sunet strident, din cele pe care abia le poate prinde urechea, îi atrase atenția. Încadrat de frunze de salcie, un șoim de iarnă plutea în văzduhul argintiu... În familiile nobile existase multă vreme o pasiune pentru șoimi, dar lui Chedan nu-i săriseră niciodată în ochi în mod deosebit. Acum părea să știe ori de câte ori era prin preajmă un șoim sau o bufniță. Poate era o făgăduială, un mod de a i se reaminti ce se afla dincolo.

Liala continua să vorbească.

– Dacă trebuie ca preotesele noastre să aibă perechi și să continue tradiția, atunci vom fi nevoiți să alegem preoți din rândurile celorlalți. De exemplu Reidel – cred că e potrivit...

– Mai ales pentru Damisa! Redevenită dintr-odată ea însăși, Alyssa lăsă să-i scape un hohot supărător de râs. Ați văzut cum se uită la ea?

– Și cum *nu* se uită ea la el ca răspuns? exclamă Tiriki, fără să stea prea mult pe gânduri.

– Sunt de acord, că, în cele din urmă, va trebui să facem ceva, dar...

– Eu sunt o preoteasă a Mamei, nu una dintre voi, inițiații. Noi, Robele Albastre, căutăm să ne bucurăm de trupul nostru, nu să fim mai presus decât el, zâmbi larg Liala. Nu mă dau în vânt după corăbieri, dar devin din ce în ce mai puțin năzu-roasă. Am început chiar să trag cu ochiul la bărbații din poporul mlaștinilor.

Chedan o privi, dintr-odată conștient că sub roba albastră se afla trupul unei femei. Fusesse o vreme când vorbele ei nu l-ar fi surprins. Oare lupta pentru supraviețuire îi abătuse atenția sau îmbătrânea pur și simplu?

– Înțeleg ce spui... continuă Tiriki, și încuviințez, dar împreunarea oamenilor din culturi sau caste diferite poate fi periculoasă.

– N-au cum să fie mult prea deosebiți, zise Liala. Taret e preoteasă a Marii Mame, așa cum suntem și noi.

– Oamenii ăștia nu par să aibă prea multe ritualuri, exclamă Chedan. Duc un trai ușor pe uscat și au avut parte de pace de ceva vreme. Zeii le-au îndeplinit aceste dorințe, încheie el, și, cel mai adesea, nu par dornici de prea multe în plus.

– Nu pune întrebarea nepotrivită, îl întrerupse Alyssa, pierzând culoarea și profunzimea ochilor ei străni.

Chedan se întoarse spre ea, întrebându-se pe care dintre cărările minții hoinărea în clipa aceea.

Alyssa continuă:

– Construiți canale pentru picăturile de ploaie, dar nu vă păziți nicidecum de mare. Aici există puteri cărora trebuie să li se dea atenție. Există nume care trebuie învățate. Și cum rămâne cu cealaltă putere, cea pe care pretindeți că o slujiți și o apărați? *Cum rămâne cu Piatra Omphalos?*

În tăcerea uimită răsună țipătul unui șoim ce săgetă văzduhul și se răsuci, luând urma unei prăzi nevăzute.

Chedan se strâmbă. A crede că Roba Cenușie nu mai era de nici un folos ar fi fost cea mai mare dintre greșeli. Poate că îi degenera puterea de a-și struni harul profeției, dar, până și în nebunia ei, Alyssa le mai putea încă aduce aminte de adevărurile date uitării pe când se aflaseră în pericol.

În vreme ce nopțile deveneau tot mai reci și mai lungi, terminară ultimul adăpost și, în ciuda lipsei lor de grandoare, locuințele nu mai erau umede și nu mai lăsau vântul să intre. Ba începuse chiar și construcția entuziastă a unei săli potrivite pentru sfat, dar, pe ploaia aceea rece, nu se puteau face prea multe. Viața era grea. Deși ceața înghețată părea uneori că n-o să se mai ridice nicicând,

În timpul verii adunaseră destulă hrană ca să aibă provizii îndestulătoare, cu toate că nu în cantități însemnate.

În ajunul solstițiului de iarnă, când o nouă furtună venea dinspre mare, Tiriki se afla în coliba ei, punându-și încă o tunică în strădania de a face față frigului, când auzi afară un țipăt ascuțit.

– Damisa? Ce s-a-ntâmpat? strigă ea. Ceva rău?

– Nu rău, veni răspunsul, ci minunat.

Tiriki își înfășură încă un șal în jurul umerilor, apoi se apropie de intrare, unde desfăcu chingile ce legau strâns draperia care o ascundea.

– Oh, privește! șopti Damisa și Tiriki își ținu răsuflarea.

Bătea un vânt aspru și copacii întunecați lăsau în voia lui o plasă zdrențuită de crengi, conturate pe fundalul de tăciune sau cenușiu-perlat al straturilor de nori cu tente uimitoare, în care se deslușeau toate combinațiile de liliachiu, roz și trandafiriu. Mai văzuse o asemenea dezlănțuire de culori în grădina mamei ei, dar numai cerul acestui tărâm străniu se putea umple de o astfel de splendoare ce îți oprea inima în loc...

– Aripile furtunii, murmură ea, numai pe jumătate cu glas tare, aripile miracolului.

Vâlvătaia văzduhului se întetea cu fiecare secundă, până ce fiecare nor se preschimbă în scânteierea stacojie a unui foc fantomatic... și, pentru o clipă, Tiriki se gândi că vedea ultimele flăcări ale Ahtarrathului înălțându-se încă o dată din mare. Se trase mai

aproape de Damisa, al cărei ten frumos părea să fi împrumutat o nouă strălucire de la soarele muribund.

Soarele nu face altceva decât să-i dea cu împrumut conducerea lumii Stăpânului Nostru Nar-Inabi, făuritorul Mării și al Stelelor Noptii, își spuse Tiriki, repetând principiile pe care le învățase în copilărie, și, cu toate că în vremea iernii Banur Nimicitorul ia tronul pentru un scurt răstimp, Cel cu Patru Fețe care este totodată Veghetorul și împărăția lui înghețată pregătesc calea miracolului lui Ni-Terat, Mama Întunecată a Tuturor, care îi dă naștere Caratrei, Dătătoarea de Viață, iarăși și iarăși.

Încă tremurând, dar ciudat de îmbărbătată, Tiriki se înfășură mai bine în capetele șalului și privi culorile asfințitului întunecându-se până ce nu mai rămase decât cea mai firavă urmă purpurie cu puțință. Ultimul stindard de lumină se împrușcă, preschimbându-se într-un vârf de spadă de un portocaliu strălucitor, ce păli, devenind stacojiu, se întunecă și dispăru.

– Stăpânul Zilei și-a întors fața de la Pământ, anunță Tiriki grupul ce se adunase alături de ea. Ați stins toate focurile din vetre?

Acasă, în ajunul solstițiului de iarnă, toate focurile se stingeau la amiază, dar aici simțul practic avusese câștig de cauză și Chedan precizase că, de fapt, numai în timpul ceremoniei nu îngăduia tradiția să fie flăcări în vatră.

Atlantii șovăiră și bătură stânjenți din picioare. Noaptea avea să fie mai rece și mai întunecoasă

decât știuseră vreodată că ar fi fost cu putință; nici măcar Chedan Arados nu mai iernase vreodată pe insulele acelea din miazănoapte. Ba, încă și mai rău, norii de furtună le ascundeau stelele. Nici mesagerul lui Manoah, luna, nu avea să apară. Doar steaua Caratrei ce strălucea deasupra orizontului îi mai ajuta să spere că viața și lumina mai rămăseseră pe lume.

Ritualul solstițiului de iarnă pe care se pregăteau să-l săvârșească nu mai păruse niciodată atât de trebuincios. În pustietatea aceea, era greu să te încrezi în vechile certitudini; și, în vreme ce atât rațiunea, cât și tradiția îi spuneau lui Tiriki că, deși ea nu le zărea, constelațiile nu încetau nicicând să strălucească, un soi de spirit atavic tremura, șoptindu-i că, dacă rugăciunile ei dădeau greș, noaptea nu avea să se mai sfârșească.

În centrul cercului de pietre din vârful Torului, Chedan își făcea propriile pregătiri pentru ritualul solstițiului. De la sosirea lor, fiecare membru al castei preoțești păstrase, firește, canoanele zilnice ale salutarilor și ale meditațiilor. Dar, după tot acel răstimp, acum încercau să săvârșească prima Cereemonie adevărată.

De pe la jumătatea dimineții, el și Kalaran se truseră să înalțe un mic altar pătrat, să îl sanctifice cu apă și ulei și apoi să adune vreascuri pentru focul sacru. În tot acest timp, Chedan fusese tulburat de amintiri ce nu-l lăsau să se concentreze.

Cu spatele îndurerat întors către răsărit, magul își puse masca strălucitoare, cu ochi imenși, a lui Nar-Inabi și intonă imnul de Începere, neauzit decât de acolitul său și de zei. În aceeași clipă, de pe pantele de la poalele Torului se înalță muzica sacră a fluierelor și a tobelor, în vreme ce preoții și preotesele prindeau să urce pe cărăruia de curând croită printre copaci. Răsunară mai multe voci, împreunându-se în întuneric...

Văzduhul s-a răcorit, anul a îmbătrânit

Când se învârte Roata.

Ieri splendoarea a-nflorit, azi pământu-i pustiu

Și se învârte Roata.

Tiriki pătrunse prima în spațiul sacru, cu coroana de aur a veghetorilor scânteindu-i deasupra frunții; umflătura pântecului ei atrăgea încă și mai mult privirile, căci sarcina i se apropia de soroc. Chedan știa că, de când era grea, îi sporise de fapt puterea, însă, în starea ei, a i se îngădui să aibă rolul preotesei în ceremonia aceea era primejdios.

Își pironi ochii asupra celei de-a doua sosite, Liala, cu masca încărunțită a lui Ni-Terat. Chedan zâmbi sub masca lui. Era o preoteasă călită, puternică, de nădejde. Era în stare să călăuzească un șuvoi dezordonat de energie, Chedan se încredea în asta.

Lângă apele-nghețate găzduim vise curate

Când se învârte Roata.

*O scânteie, vârf de ac, vine negurii de hac...
Și se învâрте Roata.*

Așa cum o cerea tradiția, toată lumea îmbrăcase, pentru ceremonie, roba simplă a Templului Luminii, dar, pentru a spune adevărul, era greu să zărești vreun crâmpei din materialul acela de un alb strălucitor pe sub straiiele de postav grosolan pe care le cerea asprimea vremii.

La adăpostul măștii, Chedan zâmbi strâmb. *Va trebui să ne croim veșminte mai groase dacă vrem să păstrăm măreția ritualului, cugetă el.*

Se concentrează din nou, cu o tresărire, și îi adăugă cântecului glasul său...

*Se pogoară bezna deasă, însă luna-i luminoasă
Și se învâрте Roata.
Lunga noapte înstelată e un dar ce ne desfată...
Pân' se învâрте Roata.*

După ultimul cuvânt, cântăreții, fluierile și tobele amuțiră. Se scurse o clipă.

– Cine vine aici, lângă anul încremenit? cântă Chedan. Aici, unde domnește Banur, regele cu patru chipuri? De ce zăboviți, când lumea se afundă în întuneric?

– Suntem copiii Luminii, răspunse corul. Nu ne temem de umbre. Răsărim spre a înălța turnuri ce vor dăruia lumină tuturor!

– Însă aceasta e împărăția lunilor înghețate, se avântă vocea caldă a Lialei, dincolo de înțelepciune și de credință, ce putere vă mai sprijină?

– Puterea Vieții! Cercul Iubirii...

– Veniți atunci, cântară Chedan și Liala, lăsați-i ardoarea în inimi să pătrundă...

Toate glasurile se uniră.

– Părinte Lumină, întoarce-te în lume!

Straiele foșniră și mult prea multe încheieturi scârțăiră când oficianții se așezară, alcătuind forma cerută de meditație. Pământul era foarte rece, dar nu era umed, sau, cel puțin, nu la început.

– O noapte – cea mai lungă – se pogoară, intonă Chedan. Banur cuprinde lumea în robie amară...

Tăcu, străduindu-se să calculeze cu exactitate timpul rămas până când nodurile celeste aveau să coincidă cu extremitatea nordică a eclipticii. Se trudise îndelung ca să identifice clipa când soarele ascuns avea să treacă din tărâmul Capei de Mare în tărâmul Purtătorului Apei.

– Încă din primele zile ale Templului, continuă el, am celebrat acest moment, de dinainte ca soarele să reînceapă să-și recapete puterea. De aceea ne adunăm nu numai pentru a ne consacra mării înfăptuiri, ci și pentru a afirma că puterile noastre sunt demne să se alieze cu acelea care guvernează tot ce există.

Focul e o manifestare mai pământească decât Lumina. De aceea îl venerăm, știind, ca întotdeauna, că un Simbol nu e nimic, pe când Realitatea din care s-a zămislit Simbolul e totul. În noaptea aceasta,

aliem puterile noastre cu puterile pământului, pentru a izbuti să invocăm cerul. Sunteți pregătiți să vă uniți puterile acum, pentru ca Lumina să poată renaște?

Din cerc se ridică un murmur de încuviințare.

– Călăuzește-ne dinspre fantasme spre Realitate... cântă Chedan.

– Călăuzește-ne dinspre întuneric spre Lumină..., cântă Liala.

– Călăuzește-ne dinspre frica de moarte spre cunoașterea Veșniciei... cântă corul mlădios al acoliților.

Oșteni ai Luminii, acum răsăriți!

Treji, vii în astă sferă muritoare,

Aidoma lunii, mereu îl oglindiți

Pe Manoah, în toată-a sa splendoare.

Chedan nu îi văzu pe oficianți prinzându-se de mâini, dar simți o schimbare a apăsării aerului când se închise cercul. Liala stătea de partea cealaltă a altarului, cu brațele întinse, cu palmele deschise în afară. El îi oglindi postura și între ei scânteiară primii lujeri ai puterii.

Dădură glas, împreună, primei silabe sacre, înălțând energiile pământului pe care stăteau până la baza șirei spinării. Chedan menținu nota în timp ce Liala își trăgea răsuflarea, apoi răsuflă el însuși când reîncepu ea, și sunetul se răspândi astfel jur-împrejurul cercului, devenind aproape neîntrerupt.

Cuvântul de Putere se revărsă, străbătând tot cercul și cuprinzând în el forța, până ce Torul de sub picioarele lor păru să freamăte.

Chedan trase din nou aer în piept, lăsă puterea să i se ridice în pântec și începu cel de-al Doilea Cuvânt. Pe când cercul îl întărea, își simți bărbăția învârtoșată de forța brută ce i se spirala în măruntaie, dar, chiar în clipa când recunoscuse acea însuflețire, reconcentra deja energia... De obicei nu îi venea atât de greu. Fruntea i se broboni de sudoare.

Cercul trecu, lin, la cel de-al Treilea Cuvânt, dar Chedan nu se putu împiedica să tresară spasmodic când în plexul solar îi pâlăpăiră flăcări, implozii de energie ce îi scânteiară în fiecare nerv. Când tremurul încetă, văzu că Liala se preschimbase într-o siluetă de un auriu strălucitor, împesetrițată de fulgere de topaz. Dar puterea ei oscila. Când piedicile din calea Lialei rezonară cu ale lui, Chedan se luptă cu panica.

Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. Răsuflă din nou adânc și rosti încă o dată cel de-al Treilea Cuvânt, îndreptându-i de data asta întreaga putere către silueta cu masca lui Ni-Terat. Brațele ei se cutremurară, revărsându-i în jur fascicule albastre și violet care o cuprinseră unduind ca un șarpe ce își înghite prada, și stavilele se sfărâmară. Cercul suspină și se clătină sub năvala neașteptată de energie.

Tremurând de ușurare, Chedan modură rezonanțele prelungi, concentrându-le într-o notă mai înaltă, care purta cel de-al Patrulea Cuvânt... sufletele se

deschisără, umplându-se de valuri de iubire. Cel de-al Cincilea Cuvânt aduse o adiere a forței și un răsunet al frumuseții, atât de intens încât ajunse de nesuportat. Scăparea era să meargă mai departe, către punctul de putere din al treilea ochi.

Rostirea celui de-al Șaselea Cuvânt, răsfrânt și repetat în unde vizibile de sunete, puse capăt nepotrivirii dintre senzație și iluzie. Nici măcar Chedan nu ar fi putut spune dacă aurele celorlalți deveniseră mai strălucitoare sau dacă propria sa vedere era aceea care se schimbase; însă îl putea vedea limpede pe fiecare dintre alcătuitoarii cercului – nu doar înfățișarea trupurilor lor. Chedan știa că le privea sufletele. O simplă privire aruncată Lialei îi dezvăluia dăruirea ei și mândria, și dorința de dragoste după care îi tânjea inima; însă apoi totul fu cuprins în erupția măreței puteri, o imensă coloană de lumină arcuită între pământ și înaltul cerului.

Se domoli încetul cu încetul și Chedan prinse să atragă energia, coborând-o și călăuzind-o prin umerii săi, către mâini.

Din vreascurile stivuite pe piatra altarului se ridică pe neașteptate, spiralându-se, un fuior de fum palid.

Printre lemne scânteiară brazde aurii, apoi se înălțară flăcările. Mireasma suavă a uleiurilor umplu aerul.

– Binecuvântată fie lumina, intonară în cor. Binecuvântată fie lumina zorilor din noi, ce ne arată calea spre trezie, spre căldură. Binecuvântată fie lumina

sălășluită în fiecare inimă ce bate. Binecuvântată fie lumina din care-s plămădite toate, și noi toți.

Flăcările tresăltară, înălțându-se mai sus, poleiră chipurile venerabilor ce începeau să danseze în jurul lor, rotindu-se în sensul mișcării soarelui pe boltă, și străluciră deasupra contururilor tocite de vreme ale străvechiului cerc de piatră. Chedan se retrase cu un pas când puterea eternă a pământului crescuse, revărsată într-un torent neîntrerupt de energie radiată de altar, nimicind ceața ce învăluisese Torul.

Magul făcu un semn și preoții își descleștară mâinile, înălțându-și apoi brațele.

– Veniți, Copii ai Luminii, Veghetori ai Luminii, cântă el. Scălțați torțele voastre pământești în vâlvătaia spiritului. Purtați noua lumină către vetrele și către sălașele voastre!

Participanții la ritual se apropiară de altar unul câte unul, își aprinseră torțele de la focul sacru, apoi continuară să parcurgă cercul pentru a-și începe drumul în josul dealului. Chedan privi cu un zâmbet obosit cum tresălta șirul torțelor, împodobind cărarea cu lumină. Cântăreții continuară:

*Născute din scânteie, s-aprind în soare flăcări
Și într-a lor lumină viziuni vedem în zări,
Dar dragostea rămâne; noi știm ale ei cărări
Când se învâрте Roata.*

În anii ce vor veni, cugetă magul, lucrurile vor trebui să se schimbe. Violența puterii fusese neobișnuită

și, cu toate că ritualul se încheiase cu bine, stranieta-tea îl tulbura. Care putea fi explicația? *Unchiul meu Ardral o fi avut dreptate?* se întrebă, înjunghiat de durerea pierderii. *Stăm la hotarul unei noi ere?*

*Trudită doarme Mama, dar iute se trezește,
Și ierburi își culege, și pâinea-și rumenește,
Din pântecul de humă luăm viața ce mustește
Și se învârte Roata.*

Chedan se încruntă, apoi zâmbi mai larg decât înainte. Vechiul cântec părea potrivit într-un alt mod. *Dar semințele viitorului sălășluiesc întotdeauna în trecut, își aminti. Părintele nu e mort dacă înțelepciunea lui supraviețuiește.*

– Te simți bine? Să-ți dau mantia mea? Ai trebu-ință să te sprijini de mine la coborâre?

Cuvintele Damisei erau blânde, dar, dincolo de ele, Tiriki auzea un amestec de exasperare și îngrijorare.

Clătină din cap. Fusesse destul de jenant să se clatine, greoaie, în timpul dansului ritual, ca un căluț împiedicat! Data viitoare avea să se ofere cineva s-o care într-o lectică...

– Slăvită preoteasă? insistă Damisa. Să...

– Mă simt bine! se răsti Tiriki.

– Sunt sigură că-i așa! Tonul fetei se ascuți pe măsură. Încercam doar să-ți fiu de ajutor!

Tiriki oftă. Începuse să se sature de alternanța dezordonată dintre neatenția leneșă a Damisei și

grija ei alarmată, dar știa că energia întrebuințată așa cum o făcuseră ei în timpul ritualului subția adesea stăpânirea de sine. Respiră adânc, simți răceala aerului tăindu-i răsuflarea și își întări controlul asupra liniștii propriului suflet.

– Îți mulțumesc, spuse ea, curtenitoare. Cobor în ritmul meu și ne întâlnim jos. Du-te – probabil că ospățul promis de Reidel și de corăbierii lui e deja gata!

Își înălță torța, care pâlpâi nebunește în vântul sălbatic stârnit imediat după încheierea ritualului.

– Oh, Reidel! Damisa clătină viguros din cap. Presupun că acești corăbieri trebuie să-nvețe cum să-și poarte de grijă pe mare, dar nu găsesc că merită să te grăbești pentru bucatele pe care le pregătesc...

– Poate că nu, spuse sec Tiriki, dar sunt sigură că ți-e foame, așa că du-te.

Damisa păru uimită, dar, dacă se simțea insultată, atâta lucru nu era de-ajuns ca s-o împiedice să i se supună lui Tiriki. Aceasta din urmă oftă în timp ce fata o pornea în josul potecii, apoi o urmă mergând cu mult mai multă grijă. Cel puțin la coborâre avea torța, ca să-și lumineze drumul.

Pe urmă călcă greșit și piciorul i se afundă în mod bizar într-o mică adâncitură din terenul bolovănos. I se tăie răsuflarea, mușchii pântecului i se încordară și se opri iarăși, sprijinită în toiag, amintindu-și încă o dată de toți pruncii pe care nu-i putuse purta până la soroc. Gândul aduse cu sine o ușoară spaimă, teama că poate îi făcuse rău copilului...

În preajma ei, un bolovan se înălța din iarbă. Se întreabă dacă să se așeze, dar instinctul îi spunea să rămână în picioare. *Nu e nimic serios, cu siguranță*, își spuse. *Odată ce-o să mă încălzesc puțin, durerea o să dispară.*

Respiră din nou adânc și o porni la drum. Auzea râsete vesele mai jos de ea și una sau două voci încă venind de mai sus, dar, în clipa aceea, era singură pe cărare. Când coti către panta dinspre poale, tufișurile de pe ambele părți se îndesiră. Avea să ajungă curând între copaci. *Dar nu destul de repede – vine ploaia*, se gândi când un strop de apă îi sărută obrazul.

Norii groși ascunseră încă o dată stelele. Din văzduh cobora o ceață fină, așternând un vâl de cristale pe țesătura aspră a șalurilor ei. Încercă să grăbească pasul, dar durerea din spate începuse să zvâcnească.

Ceața se condensă pe nesimțite, preschimbându-se într-o răpăială neîntreruptă, apoi începu să plouă de-a binelea. Torța sfârâi când picăturile grele se strecurară printre frunze, undând leoarcă hainele lui Tiriki și făcând din potecă un loc înșelător. Se văzu silită să înainteze încă și mai încet ca să nu cadă. *Măcar dacă n-aș fi alungat-o pe Damisa*, își spuse. *Acum aș dori să primesc puțin ajutor...*

Cu un oftat, își ceru să respire cu grijă și, pentru un scurt răstimp, asta o ajută să facă față durerii. Pe urmă o altă piatră desprinsă i se răsuci sub picior, trimițând-o de-a rostogolul, cu torța și toiagul zburându-i deopotrivă din mâinile ce băteau aerul. Apa

rece ca gheața îi împrășcă fața și brațele când lovi pământul și, în aceeași clipă, simți între coapse un șuvoi cald. Aerul îi ieși din piept într-un suspin când pântecul i se strânse cu mai multă putere.

Copilul, se gândi, înțelegând cu spaimă. *Copilul vine... acum...* Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, era atât de aproape de soroc. Pe un frig atât de aspru, fusese o nebunie chiar și să urce dealul pentru ritual.

Întinse mâna după torța căzută, care mai avea o strălucire slabă, dar sfârâi și se stinse înainte de a apuca să-și strângă degetele în jurul mânerului. Nu reuși să-și înăbușe o sudalmă. Oricât de slabă ar fi fost lumina, fără ea bezna părea de nepătruns.

– Liala! murmură, pentru că, deși acolo nu exista o casă a Caratrei, preoteasa Robă Albastră făgăduise că avea să-i fie alături în timpul chinurilor facerii. Să vină cineva! *Ajutați-mă!*

Respiră din nou adânc, cu dinții clănțănindu-i, și se sili să-și regăsească stăpânirea de sine. Avea un mic răgaz – poveștile pe care le auzise despre nașteri spuneau că aducerea pe lume a primului copil dura mai multe ore. Gândul îi dăruie o ușoară alinare. Tremurând, se săltă în genunchi și în palme, întrebându-se dacă ar fi izbutit să se ridice în picioare și dacă ar fi fost cu primejdie să-și continue drumul, dacă mai putea. *Mai bine să mă târăsc*, își spuse. *Măcar așa pot pipăi poteca*. Era, oricum, un mod chinuitor de înaintare și nu apucă să ajungă prea departe înainte de a

nu-și mai dori decât să se încolăcească într-un ghem de gemete și de durere.

Se sili să rămână în mișcare.

– D... dragă copile! Vr... vreau să te văd *viu!*

Odată hotărâtă, simți, în mod bizar, mai multă căldură. *O să fie bine. Și, dacă orice altceva dă greș, Chedan și Liala mă vor găsi cu siguranță când vor coborî dealul...*

Disciplina riguroasă a Templului o făcuse să nu își pună la îndoială puterea de a îndura orice, dar până atunci nu-și dăduse niciodată seama cât de mult depinsese de oștirea de servitori din Ahtar-rath. În lumea spiritelor putea înfrunta orice pericol, dar aceea era o provocare adusă trupului și se simți neașteptat de nevolnică, de singură și de chinată de durere.

Și, cel mai rău dintre toate, înțelese ea când dădu peste un copac îmbibat de apă în mijlocul a ceea luase drept potecă, se rătăcise.

Se lipi de trunchi și se trase în sus, ridicându-se în picioare.

– Heei! țipă, dar vântul îi tăie răsuflarea.

I se păru că auzise pe altcineva strigând din susul dealului. Oare o căutau? Fără îndoială că îi observase cineva lipsa între timp. Încercă să strige din nou, dar țipetele îi erau înăbușite de răpăitul ploii mânate de vânt.

Copilul ăsta e un miracol, își spuse, amorțită, desigur că Puterile care mi-au trimis o asemenea bucurie nu vor îngădui să fie nimicită... nu așa, fără nici un

rost! Se odihni, sprijinită pe brațe și pe genunchi, respirând cu băgare de seamă când durerea i se rostogoli din nou prin trup.

Sunt o Veghetoare, spuse acea parte a minții ei care încă mai era în stare să gândească, *pot fără îndoială să chem pe cineva, chiar dacă trupul îmi e captiv aici... Zeița! Regina! Mi-a dat binecuvântarea ei!* Dar, când își adună puterile ca să trimită chemarea, o altă durere îi spulberă concentrarea și o sili să revină înapoi, în trup.

În cele din urmă, nu izbuti decât să ia în stăpânire clipele dintre înjunghieturile durerii și să continue să se târască încet în josul dealului.

– Ridică-te.

Simpla recunoaștere animalică a durerii, care luase locul conștiinței lui Tiriki, auzi cuvintele fără să le înțeleagă. Pe jumătate inconștientă, continuă să se târască. Două mâini mici i se încheștară de brațe cu o putere uimitoare, ridicând-o.

– Așa te vreau – poți să mergi! O să-ți arăt drumul.

– *Cine ești?* gemu Tiriki, în timp ce prin mâinile acelea mici și puternice se scurgea în ea o energie aducătoare de căldură.

– Ține-ți gândul numai la picioarele tale! i se răspunse scurt când se opri, lăsând să treacă o altă zvâcnire a durerii. Bine! Acum răsuflă când simți junghiul!

Vocea era a unei femei și, după micimea mâinilor, era probabil din poporul mlaștinilor. Poate a venit pe Tor să privească lumina focului de solstițiu...

se gândi Tiriki, cu mintea încetoșată. Nu avea idee nici încotro se îndreptau, străbătând pustietatea cu crengi biciuitoare și torente de ploaie, nici de câtă vreme își croiau drum prin pădure. Dar, în clipa aceea, misterioasa însoțitoare o conduse într-un luminiș de dincolo de copaci. Picioarele ei simțiră sub tălpi pământul plat. În nări îi pătrunse miros de fum de lemne și mai degrabă simți decât văzu pereții unei locuințe.

Pe urmă călăuza ei strigă, un șir de note dulci, ca un tril de pasăre, iar Tiriki înțelese că, de fapt, erau cuvinte.

Deschizându-se cu un șfichiuit, clapa de piele ce astupa intrarea lăsă să se reverse o lumină pâlpâitoare. Măinile puternice îi dădură drumul și Tiriki se prăbuși în brațele lui Taret, bătrâna înțeleaptă.

Poate prin îndurarea cerului, următoarele câteva ore aveau să rămână pentru totdeauna neclare în amintirea lui Tiriki, dar, printre răbufnirile cutremurătoare ale durerii se strecurau, ici-colo, senzația de căldură, strălucirea ochilor bătrâni și înțelepți ai lui Taret și alinarea adusă de mâinile ei. Mai târziu, acolo apărea și chipul Lialei, dar ea știa că puterea ce o susținea era a lui Taret.

Pe măsură ce durerea ajungea la culme, se rupse pe deplin de cele ce o înconjurau. I se părea că se afla iarăși în patul ei, în palatul din Ahtarra, legănată de brațele lui Micail. Știa că nu putea să fie decât un vis într-un alt vis pentru că, după cum spuneau tradițiile

Templului, nici unui bărbat, nici măcar tatălui copilului, nu îi era îngăduit să se afle în preajma camerei de naștere și nici măcar nu afla dacă mama și fătul supraviețuiseră înainte ca soția lui să fie în stare să-și aducă singură pruncul din Casa Caratrei.

Dar poate în Cealaltă Lume legile erau altele, fiindcă el îi era cu siguranță alături, murmurând vorbe de îmbărbătare în vreme ce carnea ei era nimicită de durere după durere. Și își amintea că fusese ridicată și sâni catifelați și pântecul unei alte femei îi sprijiniseră spatele pe când mâini puternice îi înclinau și îi despărteau coapsele.

– Mai împinge o dată...

Vorbele veneau de la Taret, sau de la Micail?

– Trage putere din pământ... Țipă! Urlă! Împinge copilul în lume!

Firește. Trebuia să cheme puterea pământului. Pentru o clipă, Tiriki stăpâni totul cu mintea limpede. Își aduse aminte cum izvorâseră în ea forțele Torului și le sorbi din nou, până când se simți de parcă ea *era* pământul. Cu un țipăt ce păru să trezească ecouri în orice țărâm, își împinse copilul în lumea oamenilor.

Clapa de piele de la intrare era larg deschisă, așternând un triunghi strălucitor peste întuneric.

Conștientă, trezindu-se încetul cu încetul, Tiriki îl recunoscuse drept cerul palid, colorat în toate nuanțele perlate ale zorilor unei zile de iarnă. Își dădu cu uimire seama că, deși era încă slăbită, nu mai

avea nici o durere. Senzația care o domina era o mulțumire radioasă și, când pricepu că în îndoitura brațului ei era cuibărită o mică viață, gângurind și îndesându-se în ea, știu și de ce.

Privi uluită curba lină a creștetului încununat cu un smoc de păr roșu ca focul, iar apoi, când copilul se mișcă, îi zări trăsăturile minuscule, strânse în somn ca un boboc de trandafir.

O umbră căzu asupra locului pe care îl privea. Își ridică ochii și întâlni zâmbetul Lialei.

– Copilul e sănătos? șopti Tiriki.

– *Copila* e desăvârșită, se auzi vocea lui Taret din partea cealaltă.

Privirea lui Tiriki se întoarse spre bebelușul ei. Așadar nu avea un fiu, care să moștenească puterile lui Micail – dacă puterile lui însemnau cu adevărat ceva pe acel nou pământ. Era așadar o fată, care avea să moștenească... ce? Tăcută, nefiind în stare să dea glas întrebărilor care i se învâртеbeau în minte, se uită în sus, spre Taret.

– Fiica unui loc sacru, spuse veselă înțeleapta. Într-o bună zi, fi ea preoteasă aici.

Tiriki dădu din cap, auzind-o numai pe jumătate, dar simțind crâmpiele răvășite ale sufletului ei găsin-du-și locul. Însă se așezau altminteri decât înainte. Exista o parte ce o lega de pruncul de alături, una ce atingea pământul pe care zăcea și o încă o alta, pe care nu izbutea s-o descrie sau s-o numească. Știa doar că, prin acea naștere, fapta ce începuse cu ritualul din

vârful Torului era desăvârșită. De-acum înainte, ea avea să-i aparțină pentru totdeauna acelui pământ.

Gândul acesta chemă un altul.

– Îți mulțumesc, îi spuse lui Taret, și trebuie să-i duci mulțumirile mele și femeii care m-a călăuzit până aici. Fără ajutorul ei, aș fi murit. Ai fost tu, Liala? Sau Metia? Sau...?

– Cum? Fruntea Lialei se încreți a nedumerire. Eu am făcut destul de puțin. Damisa a fost cea care s-a îngrijorat când nu ni te-ai alăturat la ospăț și apoi, când nu ți s-a putut da de urmă. Așa că eu am venit la Taret, nădăjduind că m-ar fi putut ajuta. Abia ajunseseam când ți-am auzit strigătele și te-am lăsat să intri – dat credeam că ai venit singură!

Surâsul lui Taret se preschimbă într-un zâmbet larg.

– Regina Celor Strălucitori, ea a fost, zise, cu mândrie. Le poartă de grijă alor ei.

10

Micail oftă în somn, întinzându-și mâna după Tiriiki, dintr-o obișnuință pe care nici măcar cele nouă luni de singurătate nu izbutiseră s-o înlăture. Și, de data asta, i se păru că brațele i se închiseseră în jurul ei. Îi simți rotunjimea dură a pântecului și, cu acea siguranță a visului, știu că ea dădea naștere copilului lui.

Ea gemu, chinuită de durere, și el o strânse mai tare, murmurând vorbe de îmbărbătare, iar apoi, dintr-odată, erau pe o câmpie acoperită de iarbă, în ora cenușie dinaintea zorilor. Pământul se umfla precum se umflase pântecul soției sale, dar nu din pricina focurilor nimicitoare. Din sol izvora, pretutindeni, viață nouă. Strădaniile lui Tiriki deveniră tot mai anevoioase, până când, cu un țipăt, își împinse copilul în lume. Când ea se lăsă pe spate, gâfâind, el întinse mâna spre prunc și văzu că era o fată, perfect alcătuită, cu un smoc straniu de păr părând o nouă flacăra.

Micail o ridică, râzând.

– Iată copilul prorocirii, darul pe care i-l fac acestui nou pământ!

În timp ce toți cei adunați pe câmpie, oameni și alte făpturi deopotrivă, întâmpinau copilul cu strigăte pline de entuziasm, valuri de mulțumire îl săltară în aer, îndepărtându-l de acel loc.

Micail ieși de sub pături zbătându-se și strânse din ochi când își dădu seama că încă mai auzea urale și voci înălțate în cântec.

Acesta a fost un vis, se întrebă, sau tot ce-mi amintesc despre ultimul an a fost un coșmar? Dar contururile încăperii în care se afla îi erau mult prea familiare și nu îi aparțineau nici unei amintiri care să îi cuprindă pe Tiriki și pe copil.

Așadar fusese un vis – o minciună. Dar era ciudat că, înțelegând asta, nu se simți cuprins de disperare,

așa cum se întâmpla când îi erau răpite făgăduielile minunate ale nopții. Dacă fusese o iluzie, cel puțin fusese una frumoasă.

Afară, zarva devenea mai puternică. Coborî din pat clătinându-se, se împletici traversând covorul ȣesut și deschise pe băjbăite obloanele care țineau afară o parte din aerul umed al nopții. Către apus se rostogoleau norii de furtună, trăgând în urma lor flamuri de ploaie, dar luna nouă, mesagerul lui Manoaah, aluneca printre ei, căutându-și locul tihnit de sub orizont, iar stelele luceau palide și reci.

Întreaga lume se odihnea, întunecată și tăcută, cu excepția Belsairathului. Străzile ce se încrucișau în jurul hanului erau însuflețite de lumina torțelor, iar în piață ardea un imens foc de tabără. Oamenii dansau în jurul lui, strigând.

A sosit o altă corabie? Își încordă privirea, căutând să deslușească portul, dar docurile erau cufundate în întuneric și în nemișcare. Se frecă la ochi, neizbutind să-și imagineze în clipa aceea ce alt motiv ar fi putut avea o asemenea sărbătorire frenetică.

Ușa camerei sale se deschise și văzu silueta stângace al lui Jiritaren profilându-se în lumina lămpii ce ardea întotdeauna pe culoar.

– Te-ai *trezit*! Mi-am închipuit că așa trebuie să fie, cu tot tărăboiul de afară.

Ca de obicei, vocea lui Jiritaren suna de parcă ar fi fost gata să izbucnească în râs.

– Am avut de ales? Micaîl arată către fereastră. Pentru numele tuturor zeilor, ce-i cu zarva asta?

– Nu ți-a spus nimeni? Așa se sărbătorește aici miezul iernii!

– Oh.

Micail ridică din umeri și închise obloanele, zgomotul pierzându-și astfel o mică parte din intensitate. Știuse că era solstițiul de iarnă și alesese să nu ia parte la ritualul Focului Nou, oficiat în vila principelui T'jalan...

– În ultimul timp n-am fost eu însumi.

– Pari să te simți mult mai bine decât te-ai simțit de la o vreme încoace. Să facem puțină lumină!

Jiritaren aprinse o așchie de lemn pe care o apropiе de lampa din încăpere.

– D-a-a, spuse apoi, privind în urechea lui Micail. Aici e cineva acasă, foarte bine, s-a-ntors exact la timp.

– Oh, încetează! Micail aținti în glumă o lovitură de pumn către prietenul său, apoi se întoarse, căutându-și cana, în care spera să mai găsească apă. Dar mă bucur că ești aici. Sunt încă și mai bucuros fiindcă există afurisitul ăsta de festival. Era momentul să se întâmple ceva vesel. Se întrerupse și îl privi cu atenție pe Jiritaren. Exact la timp pentru ce?

– Haladris și Mahadalku au cerut să ținem un sfat special – stai liniștit, nu vor începe decât după rugăciunile din zori. Dar, fiindcă tocmai m-am întors de la săvârșirea ritualului și s-a întâmplat să știu că te culci adesea la ore târzii, m-am gândit că ai vrea să ți se dea de știre.

– Aș vrea, într-adevăr, mârâi Micail, dacă ai fi atât de bun încât să-mi *povestești* câte ceva!

Ochii întunecați ai lui Jiritaren străluciră.

– Eram pe punctul de a-ți spune că senzitivii tarissedanieni cu care lucrează Stathalka au găsit locul – și nu se află prea departe.

– Locul?

– Izvorul de putere de care avem trebuință ca să ne construim Templul! Naranshada a adevărit și că energiile sunt probabil de același fel. E acolo unde spunea principele Tjalan, pe pământurile tribului Ai-Zir.

Micail se încruntă când mintea lui începu să lucreze așa cum nu o mai făcuse de mai multe luni.

– Dacă Ansha adevărește că locul e potrivit, atunci ar trebui să-ncepem să facem planuri...

Se opri brusc, auzind râsul lui Jiritaren.

– Nu, nu, continuă – doar că acum ai părut să fii tu însuți, așa cum n-ai mai fost de, oh, de foarte multă vreme.

– Cred că ai dreptate.

Chiar dacă visul lui nu fusese decât o nălucire, Micail le mulțumi zeilor fiindcă i-l trimiseseră, dându-i puterea de a-și îndeplini îndatoririle. Dacă Tiriiki ar fi intrat în port în ziua aceea, se gândi el, aproape că i-ar fi fost rușine s-o privească în ochi. *N-am făcut nimic*, își spuse cu asprime, *dar asta se va schimba chiar acum*.

Jiritaren dădu din cap, redevenind serios.

– Vor să-i conduci tu pe cei care vor pleca într-acolo. Tjalan spune că vrea să te-nsoțească, dar va

trebui fără-ndoială să se întoarcă aici, ca să vegheze asupra desfășurării lucrurilor. Tu ești singurul care are atât un rang ce îi îngăduie să comande un pâlc de oaste, cât și o poziție de pe care să-i conducă pe preoții apărați de oșteni.

Micail clătină din cap, uluit. Spusele lui Jiri îl ui-meau mai puțin decât faptul că, pentru prima oară după scufundare, se simțea sincer interesat.

După plecarea prietenului său, se întinse în pat, rămânând treaz pentru un răstimp ce i se păru îndelungat, ascultând zgomotele petrecăreților de afară. Ploaia care începuse să răpăie pe țiglele acoperișului nu le strică nicidecum cheful. Lui îi aduse aminte de valurile de pe țărmurile Ahtarrathului, și se pomeni zâmbind.

Închise în sfârșit ochii, regăsind imaginile strălucitoare din vis. Și, tocmai când primele păsări prinseră să vestească zorii, viziunea i se schimbă. Auzi o voce proclamând:

– Fiica lui Manoh aduce viața înapoi, în lume!

Și, când soarele miezului de iarnă prinse să se înalțe, din pruncul pe care îl ținea el în brațe porni o revărsare de lumină.

Când prima aniversare a sosirii lor la Belsairath veni și trecu, până și frunzișul veșted din vremea iernii păru s-o sărbătorească, lăsându-și locul verdului strălucitor a cărui mireasmă umplea lumea, zăbovind în aer. Ciclurile soarelui, care acasă fuseseră socotite de preoți, fiind urmărite doar de ochii lor, erau

Însuși sufletul religiei locuitorilor aceluia ținut din miazănoapte. Fără nici o îndoială, Micail nu-și mai dăduse niciodată atât de bine seama cum se luminau zilele. Prins de pregătirile pentru călătoria către țara tribului Ai-Zir, se pomeni prea ocupat ca să-i mai rămână mult timp pentru meditație, dar acesta nu era singurul motiv.

Mâhnirea nu dispăruse, ci se îndepărtase. Începuse să se deprindă cu gândul că Tiriki era pierdută pentru el. Stătuse de vorbă cu neguțătorii care ajungeau în oraș, ba chiar îl convinsese pe principele Tjallan să trimită o corabie care să ocolească Beleri'in în căutarea altor locuri de acostare, dar nu primise nici o veste. Deși jelea trupul în forma căruia o iubise, Micail își spunea că, într-o altă viață, aveau să se reîntâlnească. Și uneori chiar credea asta.

Veni ziua plecării, iar el stătu pe docuri, cu robele sale albe prinse-n brâu pentru drum, cu sandale rezistente în picioare și având în mână toiagul care îi era de folos nu numai pentru magie. Auzea în spațele lui voci amestecate în timp ce se forma coloana, cu veșmintele albe ale acoliților aleși să-l însoțească părănd palide pe lângă tunicile verzi ale oștenilor. În ziua aceea valurile erau albastre, cu scăpărări de spumă. Privirea lui prinse o licărire de un auriu-roșiat și înțepeni pentru o clipă, sigur că zărise o caravelă ocolind promontoriul și îndreptându-se spre port... Dar vântul se schimbă, netezind valurile. Nu fusese decât o amăgire a razelor de soare.

Să nu înțelegeți greșit semnele ce călăuzesc spre liman, murmură în amintirile lui bătrânul Rajasta.

– Micail! Haide, omule, nu putem pleca fără tine!

Glasul lui Jiritaren îl dezmetici.

– Adio, șopti el, înălțându-și brațele într-un salut către licărul luminii de pe valuri.

Pe urmă se întoarse și se îndepărtă de port cu pași mari, pentru a-și ocupa locul din fruntea coloanei, alături de principele Tjalan.

În prima oră a celei dintâi zile de călătorie, Micail nu văzu nimic altceva decât drumul desfundat și nu dădu prea multă atenție sunetelor pe care le auzea până când cineva din spatele lui nu scoase un strigăt de uimire. Ridică ochii și zări un val de pământ acoperit de iarbă de-a lungul coastei de deal din stânga drumului.

– Localnicii au construit asta? îl întrebă pe Tjalan. Nu i-aș fi crezut în stare.

– Ei l-au înălțat, răspunse Tjalan, sau mai degrabă străbunii lor. Și au locuit în el până la sosirea noastră. Străbunicul meu a pus temelia portului... Arată cu degetul mare peste umăr. Pentru tata, porturile de pe Insula Cositorului reprezentau o înfrângere desăvârșită, dar, din punct de vedere al localnicilor, le-amers foarte bine. De fapt, Domazo, în hanul căruia ți-a plăcut atât de mult să stai, descinde direct din căpetenia aceea. Nu m-aș mira dacă ar avea acolo, în fapt, tot atâta autoritate ca mine! Oricum, după cum

vezi, aici nu mai locuiește nimeni acum. Ceea ce ne lasă o grămadă de loc în care să ne lărgim stăpânirea...

– Impresionant, spuse Micail într-un târziu.

– Da, așa e. Nu trebuie să uităm că, atunci când sunt conduși așa cum se cuvine și li se dă un motiv bun, oamenii pot înfăptui multe.

Micail îi aruncă o privire tăioasă, dar celălalt se mulțumi să-și vadă de drum, cercetând orizontul. Cu siguranță, nu voise să spună ceea ce părea să dea de înțeles – că oamenii locului nu-și doreau altceva decât un conducător puternic. Poate chiar pe el însuși? În planurile lor, vorbiseră numai despre cercetarea pământului tribului Ai-Zir și despre îngăduința ce trebuia cerută regelui localnic pentru a construi în ținutul lui. Micail nu-și aducea aminte în prorocirile lui Rajasta de nici un imperiu atlant înălțat prin truda popoarelor înrobite.

În dimineața celei de-a doua zile, Micail rămase în urmă destul de mult ca să li se alăture membrilor mai tineri ai expediției. Fusese departe de a ști sigur cum aveau să-l primească – erau adesea mai degrabă înțepeniți și stingheriți în prezența lui –, însă în ziua aceea păreau cu toții bucuroși să-l vadă.

După ce avusese de curând prilejul să dea ochii cu înfumurarea tăioasă a preoților apropiați de rangul său, se bucura că acoliții nu făceau nici o încercare de a-i domina pe cei aflați în slujba altor preoți sau preotese. Li'ija și Karagon erau priviți ca niște egali și nici poziția semiregală a Galarei, nici faptul

că era cumnata lui Micaîl nu-i aduseseră vreun privilegiu. Dar băiatul, Lanath, îl îngrijora. Rămânea întotdeauna puțin în urma celorlalți, cu ochii tulburi, de parcă și-ar fi adus aminte de un vis urât. Micaîl se retrase cu un pas în afara drumului plin de fâgașe și se aplecă, prefăcându-se că-și lega mai bine sandalele.

– Arăți obosit, spuse când Lanath dădu să treacă pe alături. Nu dormi bine?

Uimit, tânărul își ridică ochii spre el.

– De... destul de bine, se bâlbâi, ducându-și mâna la bărbie, un tic nervos pe care îl căpătase când începuse, în sfârșit, să-i mijească barba. Azi-noapte, oricum...

Micaîl dădu din cap.

– Toți visăm ceea ce am pierdut. Dar trebuie să mergem mai departe, spuse, știind că vorbea și pentru sine însuși în aceeași măsură. Eu îmi visez soția pierdută. Azi-noapte am văzut-o ca și cum ar fi stat în fața mea.

– Când nu am coșmaruri, pe care, slavă zeilor!, nu le țin minte niciodată, spuse Lanath, șovăind, îl visez pe Kanar – astrologul Templului din Ahtarrath. *Tu știi.*

– Da? făcu Micaîl, înălțând încurajator din sprâncene.

– Păi, tocmai îi fusesem dat ucenic – m-am descurcat întotdeauna bine cu numerele. Dar în vise, eu... la început nu e nimic straniu, adică îl văd în observatorul lui, sau plimbându-se pe plajă. Însă

după aceea el... e ca și cum ar încerca să-mi spună ceva, dar se pare că eu nu prea sunt în stare să înțeleg...

– Da, dar nu sunt trecute stelele în rândul lucrurilor pe care nimeni nu le poate înțelege cu adevărat? răspunse Micail.

În minte i se învârtăjiră brusc o sută de îndoieli care nu erau ale lui. Lanath își transmitea sentimentele. Nu era de mirare că toți ceilalți nu se simțeau în largul lor când se afla el în preajmă.

Băiatul avea nevoie de instruire. Micail își drese glasul.

– Ei bine, Lanath, dacă ai chemare către știința stelelor, atunci trebuie într-adevăr să stai de vorbă cu Ardral – sau cu Jiritaren, continuă el, când tânărlul tresări. Nu trebuie să-ți fie teamă de Al Șaptelea Veghetor. Glumele lui te pot învăța mai multe decât înțelepciunea sobră a altora, dar îmi închipui că Jiri o să ți se pară mai prietenos. Însă chiar acum trebuie să înveți altceva. Vocea ta a ajuns, în sfârșit, să nu mai fie în schimbare, nu-i așa?

– Da... se spune că o să fiu tenor – Lanath roși – ca tine.

– Foarte bine, zise Micail, iar asta nu e o simplă încurajare binevoitoare. Când o să vină vremea să construim noul Templu, o să avem nevoie de cântăreți bine pregătiți – așa că sunt de părere c-ar trebui să-ncepi să lucrezi acum cu mine. Ce spui?

– Chiar acum? Adică, îmi e foarte greu să mă concentrez, roși Lanath din nou, mai ales așa, în public. Dar... dar aș fi încântat să-ncerc!

Micail dădu din cap.

– Asta-i tot ce-ți cer. Să începem cu un exercițiu de mare însemnătate în privința concentrării. Poți să intonezi a cincea notă și s-o menții? Da, da, e bine, dar acum ascultă, ascultă cu mare atenție...

– E atât de frumos! exclamă Elara.

Drumul pe care îi călăuzea neguțătorul localnic Heshoth șerpuia către miazănoapte. În stânga lor se înălța un șir de dealuri joase, acoperite de copaci. Până și iarba dintre urmele adânci de roți era strălucitor de verde, presărată cu flori de primăvară.

– Călătoria noastră trebuie să fi fost binecuvântată de zei!

– Care zei? murmură Lanath. Ai noștri sau ai lor? Încă mai am de suferit de pe urma mersului de ieri!

Galara și Li'ija gemură a aprobare.

– Dacă ți-ai fi mișcat fundul mai des cât am stat în Belsairath, ai fi acum într-o formă mai bună, se răsti Elara, măsurându-l cu o privire nemulțumită.

Lanath crescuse mai înalt decât ea, aproape pe nesimțite, dar, oricâți mușchi ar fi avut, aceștia continuau să fie încă ascunși sub un strat pe care nu-l putea descrie decât drept „grăsime“. Părul castaniu-închis continua să-i cadă în ochi, ca al unui copil, dar barba începuse în sfârșit să-i mijească. Elara se obișnuise cu gândul că îi era logodnică, dar nu era nici o grabă să se căsătorească, nu și când în jur erau atât de mulți alți bărbați interesați.

– Slăvitul Ardravanant mă ține ocupat mai mult decât de-ajuns, spunea Lanath, sigur de el. Cerceta-re-a stelelor îți *cere* mai ales să stai într-un singur loc.

– Și să dormi până târziu, adăugă Cleta, visătoare.

Era robustă, serioasă și isteată, și în toane bune după ce avea parte de o noapte întreagă de somn.

– Sper că drumul o să ne-ntărească pe toți, spuse Li'ija, radioasă.

Karagon, care se alăturase expediției împreună cu maestrul lui, Valadur, pufni disprețuitor:

– Pentru tine nu e decât o plimbare de plăcere, nu-i așa?

– Absolut. Dacă n-am fi legați de pașii înceți ai acestor care cu boi ale tribului Ai-Zir, stăruai Li'ija, cu un zâmbet ce sugera că nu era pe de-a-ntregul serioasă, am putea merge de două ori mai repede!

Ideea îl făcu pe Lanath să geamă, dar ceilalți râseră. Ardral călătorea într-una dintre acele căruțe trase de boi, laolaltă cu proviziile și cu bagajele, iar Valadur îi ținea companie. Toți ceilalți mergeau pe jos, așa cum ar fi făcut de fapt și acasă, unde numai conducătorii, vârstnicii și nevolnicii erau purtați în lectici.

Data fiind starea în care se afla drumul, Elara se întrebă cât timp urma să se scurgă înainte ca Al Șap-telea Veghetor să meargă alături de toți ceilalți, în ciuda numeroșilor lui ani... oricât de mulți ar fi fost.

Pusese întrebarea de mai multe ori, dar nimeni nu părea să știe cât de bătrân era Ardral.

– Destul de bătrân ca să știu ce-i pe lumea asta – și cât îmi doresc să fi știut într-adevăr! era răspunsul pe care li-l dădea de obicei tuturor celor destul de îndrăzneți ca să-l întrebe.

Iar despre el se mai auzeau și alte zvonuri, mai sumbre. Unii spuneau că, în tinerețe, Ardral își folosisese puterile ca să ucidă. El unul o tăgăduia sau, mai degrabă, spunea că nu, dușmanii lui nu făceau decât să-și piardă mințile și să fugă... ceea ce nu era tocmai liniștitor. Însă dealurile cu păduri dese printre care treceau ar fi putut ascunde oricât de multe primejdii, de la animalele sălbatice până la tâlhari. Așa că era bucurioasă să călătorească alături de orice soi de mag.

Firește că mai erau și oștenii. Jumătate încheiau coloana, pe când ceilalți alcătuiau un soi de avangardă, apărându-i pe Heshoth, pe două călăuze locale și pe principele Tjalan, în jurul cărora stăteau. Micail mergea uneori alături de principe și de garda lui, dar se afla tot atât de des printre ceilalți preoți. Aceștia erau făurarii, Naranshada și Ocathel, și Jiritaren, a cărui îndatorire era, după bănuielile Elarei, pe de-o parte să-i poarte de grijă lui Micail și pe de alta să-l ajute pe Ardral la calculele lui astronomice...

Elara nu știa tot atât de sigur care era rostul preotesei Kyrrdis. *Dacă au vrut o cântăreață, ea e foarte bună, dar Mahadalku e mai bună; iar dacă voiau să aibă printre ei o femeie, ar fi putut să ia o saji...* Roși.

Pe urmă, mai era și Valadur. În privința rolului lui se simțea pe de-a-ntregul nedumerită. Ordinul Cenușiu avea o reputație amestecată. *Ardral o să-l țină la*

locul lui, hotărî ea. Așa că nu mai rămâne decât... Valorin. Sigur că da.

Își încetini pașii, privind în jur, dar nici așa nu-l văzu pe Valorin nicăieri. Ca preot din Alkonath care fusese ales pentru cunoștințele lui despre tot ceea ce crește din pământ, părăsea adesea poteca bătătorită ca să cerceteze câte o tufă sau câte o floare care nu-i erau cunoscute.

– Uite – acolo nu e un *sat*? exclamă Galara, arătând către un grup asimetric de parcele de teren aranjate cu grijă, parcă radiind dintr-o colibă rotundă, acoperită cu iarbă verde. O colină prelungă, înverzită, părea să stea de strajă la capătul unuia dintre ogoare.

– E cel puțin o gospodărie, își dădu Cleta cu părerea, deși se pare că nu-i nimeni acasă.

– Mai multe gospodării, observă Karagon când drumul îi aduse pe o creastă și în fața ochilor le apărură mai multe ogoare și mai multe clădiri.

Peticele de pământ erau mici, despărțite de garduri vii sau de șanțuri, și, când ajunseră mai aproape, văzură spinările de un cafeniu murdar ale unei turme de oi mănate de un băiețel într-o tunică maro, cu ajutorul unui băț și al unui câine care lătra scurt.

– În șanțuri e apă! făcu Lanath, uimit. Apă stătătoare.

Când se apropiară, un bărbat care prăsea prin șirurile de grâne de curând răsărite le strigă o urare de bun venit în limba acelor locuri și Greha, una dintre călăuzele cu înfățișare înfricoșătoare, îi răspunse.

Amândoi localnicii aveau părul castaniu buclat și ochii cenușii ai poporului lor, deși Greha era neobișnuit de lat în spate și de înalt.

– Ai învățat câteva vorbe din graiul localnicilor, nu-i așa, Cleta? Întrebă Galara. Ce spun?

– Ceva despre ciobani și oi. Cred că vorbesc despre noi! Chipul rotund al Cletei căpătă o tentă ușor rozalie. Oh, vai. Sper că principele n-a auzit asta!

Înconjurat de garda sa, principele Tjalan înainta cu pași mari, cu tot atâta îndrăzneală ca șoimii ce își fluturau aripile pe steagurile lui.

Priviți-l pe marele rege din Atlantida luând în stăpânire un nou ținut, cugetă Elara, dar oare ce va lua acest nou ținut de la el?

În zilele ce urmară, călătoria căpătă un ritm al ei. Se trezeau devreme și o porneau mai departe, cu scurte popasuri întâmplătoare, până la jumătatea după-amiezii, când cei din avangardă începeau să caute un loc de popas cu apă bună de băut. Într-o noapte îi stânjeniră urletele lupilor și Lanath îi trezi nu numai o dată cu coșmarurile lui, dar altminteri totul se desfășura în pace. Acoliții și ucenicii se obișnuiră în scurt timp cu drumul și, odată descotorosiți de teama pe care le-o stârneau locurile necunoscute, deveniră nerăbdători să cerceteze totul.

Micail nu voia să-i vadă îndepărtându-se de unii singuri, dar neguțătorul Heshoth îi asigură că oamenii din ținut nu erau doar pașnici, ci și sfioși. Când îi văzură venind pe atlanți, cu tunicile lor de un alb

strălucitor și cu mantiile lor viu colorate, ca să nu mai pomenim despre steaguri, lănci și săbii, porcarii și tăietorii de lemne din pădure le fugiră din cale chiar mai repede decât o făcuseră băietanii care păzeau oi sau vite pe pajiști.

În ziua următoare, călătorii se îndreptară, treptat, tot mai mult către miazănoapte, urmând plictisiți drumul ce ocolea capătul unui șir de coline acoperite de codri deși. Către sfârșitul după-amiezii, ajunseră în preajma unui deal singuratic, având pe culme ghebul alungit al unui gorgan vechi, ce domina ținutul.

– Poate ar trebui să ne oprim aici... Heshoth arată către un luminiș larg dintre drum și pârau. Oamenii se adunau cândva pe dealul ăsta pentru ceremoniile de la sfârșitul verii, dar a fost un război. În afară de noi, nu mai are cine veni încoace.

Ziua fusese frumoasă și după-amiaza lungă lăasă în locul său un asfințit trândav, în vremea căruia slujitorii principelui Tjalan întinseră corturile și adunară lemnele trebuincioase pentru pregătirea mesei de seară. Înainte de încheierea tuturor acestora, aco-liții și ucenicii n-aveau prea multe de făcut. Între timp, dealul îi îmbia cu frunzișul de pe pante și cu urmele sumbre ale unor tragedii străvechi.

– Să urcăm pe culme, propuse Karagon. De sus o să vedem o priveliște minunată.

– Nu ți-a ajuns cât ai mers azi? bodogăni Elara; dar, în afară de Lanath, care murmură ceva despre fantome, ceilalți păreau dornici de aventură.

Li'ija și Karagon găsiră în curând o cărăruie care urca direct către vârf și care îi apropie cu repeziciune de țință. Și ajunseră în fața unui șanț și a unui val scund de pământ, amândouă năpădite de buruieni. Era ciudat că șanțul fusese săpat din bucăți, cu poteci de teren solid între ele.

– Nici șanțul, nici valul de pământ nu par de mare folos când e vorba de apărare, observă Karagon, probabil că nu sunt fortificații, au o altă menire.

În partea de miazănoapte dădură peste stâlpii de lemn ai adăpostului străjerului porții, încă sprijinindu-se unul de altul, deși acoperișul se năruise, pe semne, de multă vreme.

– Nu e o fortăreață, ce rost o fi avut? întrebă Li'ija.

– Pare... straniu... se cutremură Lanath, grăbindu-se apoi să adauge: Există un ecou, al mai multor voci...

– Da, încuviință Li'ija. Îl aud și eu.

– E vântul. Dar ceva a scormonit într-una dintre gropile astea, zise Cleta. Se apropie și se ghemui, îndepărtând pământul cu mâinile. Aici e o râșniță, ca acelea folosite de femeile din ținutul ăsta pentru măcinatul grânelor. Dar e spartă.

– Strivită, zise Elara.

– Sacrificată, șopti Karagon, pe un ton dramatic.

– Asta e o oală?

Galara se aplecă s-o vadă mai bine.

– E o tigvă, răspunse Elara. Poate a femeii care a întrebuințat râșnița.

– Să vedem ce e înăuntru, sugeră Karagon, croindu-și drum către ruinele casei de la poartă.

Lanath și Galara se împotrivesc iarăși, dar ridică din umeri și îi urmară pe ceilalți.

– E un cerc de pietre! spuse Elara și se opri la numai câțiva pași dincolo de intrare, cercetând, așa cum fuseseră învățați să facă, acea încremenire rămasă în așteptare, dar acolo nu era nici un altar, ci doar iarbă unduind în bătaia adierii asfințitului și câțiva puieți de alun.

– Cred, spuse Galara cu voce tremurată, că le-am găsit cimitirul.

– Atunci de ce n-a fost îngropat leșul ăla?

Li'ija arătă spre mijlocul cercului, unde zăceau niște oase albite, împrăștiate prin iarbă.

– Poate c-a fost ars, medită Cleta.

Asta se făcea în Atlantida, în speranța slăbirii legăturilor karmei, care înlănțuiau sufletul, și a slobozirii acestuia, pentru a-și găsi o cale mai apropiată de înălțimi; dar pe oase nu era nici o urmă de cărbune.

– Au întins trupurile aici pentru ca păsările și animalele să se bucure de carne, spuse apoi Lanath, cu un glas domol, straniu. Țeasta a fost pusă în groapa familiei, alături de ofrande.

Elara își privi uimită logodnicul. Până atunci, Lanath nu mai fusese niciodată în stare să citească astfel istoria unui loc. Aruncă o privire spre Li'ija, ca și cum i-ar fi spus: *Credeam că lucrurile astea țin de harul tău.*

Fiica lui Ocathrel ridică din umeri și se întoarce cu spatele.

– Chiar s-a făcut târziu, spuse Galara, exagerându-și tremurul. N-ar trebui să ne întoarcem? Râpa aia o să ni se pară mai abruptă la coborâre.

Odată ieșiți pe poartă, se simțiră cu toții mai bine, dar poteca pe care o aleseră pentru coborâre nu ducea înapoi, către tabără. În schimb, se pomeniră intrând în ceea ce era în mod evident o altă împrejmuire, mult mai întinsă decât prima. Vegetația încâlcită acoperea stâlpii prăbușiți ai unei case, iar mai multe garduri vii năpădite de buruieni înconjurau locurile țarcurilor pentru animale și peticele de pământ pe care încă mai creșteau câteva tulpini răzlețe de grâu indigen.

– Locul ăsta pare pustiu, spuse Lanath, ca și cum cineva ar urma să se întoarcă. Dar, în același timp – e ca și cum n-ar fi fost locuit cu adevărat niciodată.

– Poate *erau* sălașe vremelnice, sugeră Elara, călăuza spunea că oamenii veneau aici pentru un festival...

– Ar fi trebuit să stea deoparte, dacă voiau să trăiască, spuse Li'ija, cu o voce ciudată.

Elara se întoarce și o văzu stând neclintită, privind fix un obiect pe care îl ținea în palmă.

– Ai găsit un vârf de săgeată! exclamă Karagon. Ei, nu știam că ești o senzitivă. Ce altceva vezi în el?

– Sânge, spuse fata, și ură. Vite... un atac... oameni în fugă... ziduri de flăcări...

– Stâlpii ăștia ai casei par într-adevăr... arși, zise Galara, tulburată.

– Și aici, arată Cleta cu degetul, nu e o grămadă de lemn. Astea sunt oase...

Elara o luă pe Li'ija de umeri și îi răsuci cu blândețe palma, astfel încât bucata de cremene să cadă pe pământ. Fata alkonană se cutremură și se destinse, sprijinindu-se de ea cu un oftat.

– Te simți bine?

– O să-mi treacă. Li'ija tremură iarăși. A fost straniu. Își îndreptă spatele, îndepărtându-se ușor de Elara. Mi-aduc aminte că tata mi-a povestit despre un loc de lângă Belsairath, unde a fost cândva o mină vestită de cremene, iar eu m-am gândit la drumul pe care mergem, iar vârful ăla de săgeată... a fost ca și cum ar fi ieșit din pământ, așteptându-mă. Așa că l-am ridicat și, pur și simplu...

– Te chema. Aici sunt o grămadă de spirite. Lath se uită în jur, părând să nu fie în largul lui. Craniile lor n-au fost îngropate. Nimeni nu a adus ofrande. Ele sunt încă în așteptare.

Se strânsesă mai aproape unii de alții. Soarele amurgea încununând copacii cu flăcări și spre pământ coborau drugi înclinați de lumină însângerată, desenând dăre unduitoare în văzduhul întunecat.

– Da, spuse Cleta pe neașteptate, până și eu le pot simți. Pfui! Urăsc lucrurile astea. Să plecăm de aici! exclamă ea, luând-o pe Li'ija de mână.

Când ultimul dintre ei ieșea în afara îngrăditurii, pe cer apăreau primele stele. Li'ija părea să-și revină

repede, dar Cleta și Lanath continuau să bombăne despre spirite. Toți ceilalți păreau să se aștepte ca Elara să știe ce era de făcut. Să-și unească puterile cu ale pământului nu părea cel mai bun leac – la urma urmelor, tulburarea aceea venea chiar din pământ. *Cealaltă față a Caratrei*, își spuse ea, cutremurându-se încă o dată.

Răspunsul limpede era coborârea de pe deal, care se arătă însă a fi o treabă mult mai grea decât se așteptaseră. Deși cerul era cât se poate de senin, nu se zărea luna. Sub copaci era încă și mai întuneric, în vreme ce toate potecile coteau și se învârteau de parcă ar fi încercat să-i călăuzească pe un drum greșit. În cele din urmă, nu izbutiră să facă altceva decât să-și croiască singuri drumul la vale, printre tufe de mărăcini și prin harababura de pomișori tineri, până ce simțiră mirosul fumului de lemne și îi auziră sporovăind pe servitorii lui Tjalan, care pregăteau masa de seară.

Cei mai mulți se împleticiră pe restul drumului către tabără cât de repede se simțeau în stare, dar Lanath mai zăbovi și, după o clipă, Elara urcă înapoi, alăturându-i-se.

– Vino, îi spuse ea cu blândețe, s-a terminat.

– Nu. N-am scăpat... șopti Lanath. Femeia din gorganul de pe deal. E foarte bătrână, e Mama întregului ei trib. Și nu vrea pe nimeni aici...

Și nici nu e de mirare, cugetă Elara, dacă te gândești cum am bâjbâit printre oasele lor! Îl împinse ușor pe Lanath către focul de tabără.

– Totul o să fie bine, repetă ea.

După plecarea lui, se întoarse către pădure, înălțându-și brațele într-un salut.

– Bunico, îți cerem iertare. Avem numai gânduri bune pentru tine și pentru poporul tău, îi cinstim deopotrivă pe cei morți și pe cei vii. Îngăduie-mi să-ți trimit o ofrandă în pădure, iar în zori vom pleca de aici. Îți cer să ne iei în paza ta, numai în această noapte. Nu ne trimite vise rele!

A doua zi, acoliții și ucenicii rămaseră tot timpul neobișnuit de aproape unii de alții, dar merseră mai mult în tăcere. În ziua următoare, călătorii cotiră încă o dată spre răsărit. Micail găsi că avea ciudat de puțină tragere de inimă să se îndrepte în direcția aceea, pentru că, în noaptea petrecută la poalele dealului încununit de gorgan, o visase pe Tiriki, așa cum ar fi putut deveni dacă ar fi ajuns pe acel tărâm înghețat. Pentru prima dată în ultimul an, se trezise zâmbind. Imaginea fusese atât de clară încât aproape că o văzuse stând nemișcată, încoronată cu flori de păducel și încadrată de bogăția verde a dealurilor...

Dar, pe măsură ce înaintau către soarele care se înălța, senzația prezenței ei începu să pălească... *La ce te așteptai? N-a fost decât un vis*, își spuse, cu asprime.

În noaptea aceea poposiră la marginea dealurilor. În față li se așternea un nou ținut, ale cărui ondulări domoale se turteau, preschimbându-se într-o câmpie lată, întinsă spre orizontul cețos. Pământul părea împărțit în loturi mai compacte decât până atunci, dar ogoarele cu grâu des și verde erau despărțite de

aceleași garduri vii și de același păienjeniș de canale. Dincolo de ele erau mai multe pășuni neîngrădite, unde pășteau oi mici, cafenii, sau vite cu coarne mari. Casele rotunde ale țăranilor erau mai mari decât cele pe care le văzuseră în apropierea coastei și erau acoperite cu stuf în loc de iarbă.

– Țasta e Azan – Țarcul Taurilor – unde domnește regele Khattar! le dădu Heshoth de știre. Era limpede că se mândrea cu regele său. O să ne oprim pentru masa de prânz și-o să vă puteți pune hainele de sărbătoare în cinstea lui.

Tjalan prinse privirea lui Micaîl zâmbind amuzat, dar în mod evident găsea că sfatul era bun.

– Începem prin a-i face impresie acestei căpetenii localnice, murmură el, însă cred că, în curând, ea va fi aceea care ne va cinsti *pe noi* cu atât mai mult.

– Știi ceva despre regele ăsta? întrebă Micaîl, cu voce tot atât de joasă.

– Din câte a povestit Heshoth, domnește asupra numeroaselor căpetenii ce stăpânesc pământurile din jurul câmpiei. Se războiesc între ele pentru dreptul de a-și paște turmele, apoi se strâng lângă altarul aflat în mijloc pentru marile lor festivaluri – în fruntea cărora se află regele. Se spune că a răpit-o pe femeia cu care s-a însurat apoi și care este acum marea preoteasă a poporului Taurilor. Se pare că e un războinic destul de vestit ca să descurajeze răzbunările. Ridică din umeri. Dar Heshoth zice că nu soția, ci sora lui poartă titlul de Regină. Se numește Khaman-e-Durr și fiul ei îi va fi moștenitor. Lucrurile

sunt destul de complicate și de primitive și, așa cum spuneam, nu le înțeleg pe deplin. Dar știi cum se zice, când ești în Khem, mergi pieziș.

– Cum crezi c-o să ne primească? Micaîl îi aruncă vechiului său prieten o privire întrebătoare. Ca pe niște aliați sau ca pe-o amenințare la adresa puterii sale?

– A, bine, asta o să se hotărască după cum o să ne descurcăm cu solii lui, răspunse Tjalan râzând. Sper că ți-ai adus cele mai frumoase brățări.

Ajunseră la Azan-Ylir, căminul și fortăreața marelui rege, la vremea când focurile din bucătării se stinseseră și aroma cărnii fripte începea să înmiresmeze aerul. Satul se afla pe o colină, deasupra malurilor acoperite de sălcii printre care curgea domol râul Aman, venind dinspre miazănoapte. Soarele după-amiezii strălucea blând printre frunzele tinere. Înfricoșătorul Greha, garda de corp al lui Heshoth, dispăruse din vremea popasului de la amiază, așa că Micaîl nu fu uimit să descopere că erau așteptați.

Greha îi întâmpină alături de un șir de războinici înveșmântați aidoma lui, în piei tăbăcite și în blănuri, și purtând arme de bronz. Stăteau de o parte și de alta a porții cu stâlpi făuriți din trunchiuri imense, care se înălțau deasupra palisadelor din bușteni având de două ori înălțimea unui bărbat. După intrarea atlanților, străjerii se aliniază în spatele lor.

Sunt o amenințare sau o pavăză? se întreabă Micail. Apoi, aducându-și aminte ce vorbise cu Tjalan: *Dintre acestea două, noi ce suntem?*

Satul era o aglomerare de case rotunde, cu acoperișuri conice, din paie, printre care erau împrăștiate hambare și țarcuri pentru animalele de preț. Dar o singură clădire centrală domina totul – o construcție imensă, rotundă, cu acoperișul din două părți, un con interior înălțat pe stâlpi deasupra inelului ce îl înconjură, astfel încât fumul să se strecoare pe sub el. Înăuntru, lumina furișată de sus se adăuga celei răspândite de focul din mijloc.

Sala era plină de oameni, dar, în prima clipă, Micail nu-l văzu decât pe bărbatul tolănit pe un scaun înalt, aflat între cei mai mari stâlpi și cel mai aproape de foc. Era tot atât de masiv ca un butoi, dar forma umerilor dădea de înțeles că grosimea trunchiului său li se datora în cea mai mare măsură mușchilor. Trebuia să aibă un gât puternic pentru a-și susține acoperământul capului, împodobit cu coarnele unui taur. Dar ochii lui cenușii erau limpezi și inteligenți.

Când noii sosiți se opriră în fața vetrei, regele spuse ceva în graiul gutural al triburilor.

– Khattar, fiul lui Sayet, viteaz al vitejilor, Marele Taur din Azan și Regele Regilor, vă urează bun venit în sala lui... tălmăci Heshoth.

Tjalan murmură o mulțumire îndatoritoare, apoi se prezentă pe sine însuși și pe însoțitorii săi, vorbindu-i neguțătorului, care traduse pe rând. Era un

mod curtenitor de a le îngădui celorlalți să știe ce se vorbea. Tjalan începuse să învețe limba localnicilor încă de la prima lui călătorie pe acele pământuri, cu mai mulți ani în urmă. *Mi-am irosit timpul*, pricepu Micail. *Ar fi trebuit să-mi petrec anul trecut deprinzând și eu obiceiurile localnicilor*. Dar ceea ce știa despre acestea din urmă îi dădea de înțeles că nu avea să se mai scurgă prea multă vreme înainte de a începe să se vorbească despre țelul sosirii atlanților.

Urmă un alt schimb de vorbe și Heshoth le făcu semn bărbaților din grup să se îndrepte către băncile așezate în fața meselor sprijinite pe capre de lemn de pe latura de miazăzi a încăperii. Abia atunci își dădu Micail seama că, în afară de Antar, umbra credincioasă a lui Tjalan, toți oștenii din escortă rămăseseră afară.

Femeile atlante fură călăuzite cu delicatețe într-o despărțitură dinspre răsărit, lângă un soi de tron mai mic, pe care stătea, cu fața către rege, o femeie înfășurată într-un șal a cărui țesătură cuprindea grăunțe mici de aur. Acum, când avea răgaz să se uite în jur, Micail văzu rombul auriu cusut pe pieptul tunicii fără mâneci purtate de rege și brățările de aur care îi scân-teiau pe brațe. Câțiva dintre ceilalți localnici așezați pe alte bănci purtau, de asemenea, aur sau bronz, dar cele mai multe podoabe erau din jais, din coarne de cerb sau din oase cizelate cu migală. Micail înțelese de ce îi ceruse Tjalan cu stăruință să ia cu sine noua pereche de brățări-dragon și banda pentru frunte

făurite pentru el în Belsairath. Firește că nu arătau tot atât de grandios precum propriile lui însemne regale, dar acelea pieriseră odată cu Ahtarrathul...

Schimbară multe cuvinte măgulitoare și înăuntrul se aduseră hălci mari de carne afumată, de vită și de oaie, puse pe tăvi de lemn, deasupra unui așternut de grâne. Era și băutură, o licoare fermentată cu miros de miere, servită în pocale de lut splendid modelate. Regele Khattar, observă el, bea dintr-un pocal de aur.

Barzii regelui cântară despre victoriile sale în luptă, iar un bărbat în robă de piele pe nume Droshrad, în care Micaïl recunoscuse un soi de preot, laudă modul în care dăruiseră zeii puterea lui Khattar.

Între timp se întunecase și Micaïl începea să aibă bănuiala că regele plănuise să-i năucească oferindu-le de mâncat și de băut. Situația în care se aflau nu părea destul de sigură ca să-și îngăduie să ia liniștit mai mult de câteva înghițituri de băutură, dar curtoazia îl silea să mănânce mai multă carne decât mânca de obicei într-o lună. Însă Tjalan era într-o formă foarte bună, glumind cu Heshoth și compătimentându-l pe rege pentru greutățile pe care le avea cu recoltele și cu vecinii, adică purtând exact acel gen de discuție care îl plictisea de moarte pe Micaïl în Ahtarrath și pe care nu o găsea nicidecum mai interesantă acum, când era talmăcită... Dar chinul părea să se apropie de sfârșit. Singuri sau în grupuri, mesenii păraseau curtea regală.

Însă regele și regina rămaseră pe locurile lor, alături de câțiva însoțitori. Nici șamanul Droshrad și

ceilalți preoți nu se clintiră. Micail prinse privirea lui Ardral și văzu că bătrânul urmărea totul cu obișnuitul său zâmbet sardonice.

– Da, firește că avem destui oameni ca să construim gorgane pentru căpeteniile noastre venerate, tălmăci Heshoth ultimele cuvinte ale regelui, dar, în vremurile vechi, mai multe triburi se adunau laolaltă ca să înalțe monumente grandioase. Construind unul nou, din piatră dură, mi-aș dovedi cu siguranță puterea!

– În țara mea erau multe monumente de acest fel, răspunse Tjlan, și aveau întrebuințări la care nici măcar nu ai visat vreodată...

– Poate, îi întoarse regele zâmbetul, dar lucrătorii voștri zac în fundul mării, cu puterea voastră alături de ei.

– Nu, mărite rege, oamenii care stăpânesc magia de a înălța pietrele pentru tine sunt aici...

Tjlan vorbea foarte încet, susținând privirea regelui.

Micail deveni foarte atent, privindu-și vărul cu băgare de seamă. Plănuiseră să ceară îngăduința regelui pentru a cerceta locul găsit prin calculele lor și, poate, pentru a construi acolo. Ce joc începuse Tjlan?

– Oamenii din neamul meu au multe puteri, continuă principele, dar, așa cum ai spus, acum suntem puțini. Tu ai supuși numeroși și, dacă vom lucra împreună, vei ajunge... un rege și mai mare. Poporul Taurului va stăpâni acest pământ pentru totdeauna.

Khattar se trase de barbă, îngustându-și ochii, în vreme ce șamanul îi șoptea la ureche. Micail îi urmări cu privirea și își dădu seama cât de tare își strânsese pocalul abia după ce îl lăsă din mână și văzu că modelul în formă de șnur ce îl împodobeau se întipărise în palmă.

– Ce câștigați voi oferindu-ne asta? întrebă Khattar într-un târziu.

Tjalan îi întoarse privirea cu o sinceritate sobră. Când, copii fiind, juca jocul Penelor cu Micail, privirea aceea însemna de obicei că alkonanul avea de gând să facă o mișcare hotărâtoare, sau poate amăgitoare.

– Regatele Mării nu mai există. Avem nevoie de un loc unde să înflorească arta noastră... Avem nevoie de o patrie...

– Droshrad poate invoca spiritele și poate su-pune sufletele omenesti, spuse Khattar, cu o privire piezișă, dar numai sudoarea oamenilor poate clinti piatra.

– Sau cântecul lor... zise Tjalan, cu blândețe. Se întoarse spre Ardral și Micail. Pentru a urni lucruri mai grele e nevoie de un cor întreg, dar marii noștri preoți pot lucra singuri. Prieteni, vreți să le arătați de ce e în stare puterea Atlantidei?

Acum, când zâmbetul acela cuceritor se îndrepta către ei, Micail răspunse cu o privire aspră, dar mânia i se spulberă când îl auzi pe Ardral chicotind sec.

– De ce nu? spuse Al Șaptelea Veghetor, înălțându-și pocalul într-un salut adresat regelui și dându-l apoi peste cap. Se întoarse spre Micail și îi

șopti: E rândul bătrânului Taur să închine în cinstea noastră, nu crezi?

Aruncă o privire plină de înțelesuri către cupa de aur și, fără să aștepte răspunsul lui Micaïl, începu să cânte.

Oricare i-ar fi fost vârsta, vocea lui baritonală era gravă și răsunătoare deopotrivă. O înălță pe o notă fără cuvinte, dar cu o țintă precisă. Cu un gest mai degrabă pripit, Khattar lăsă jos pocalul de aur care începuse să-i vibreze în mână. Ardral îl îndemnă pe Micaïl să intre în joc aruncându-i o privire piezișă..

De ce n-aș face-o? se gândi el dintr-odată. Cine sunt barbarii ăștia ca să-l ia în răs pe fiul celor o sută de regi? Respiră adânc și, cu tot atâta precizie, îndreptă spre aceeași țintă o a doua notă, cu un semiton mai înaltă decât a lui Ardral. Pocalul zăngăni și dansă pe lemnul mesei – apoi se înălță și pluti în aer preț de o clipă îndelungată, răsucindu-se încet în jurul propriei axe, până când sfârși prin a coborî cu tot atâta încetineală, pentru a se odihni alături de mâna tremurândă a marelui rege.

Pentru o clipă, Khattar se mulțumi să se holbeze. Pe urmă izbi cu palma în masă. Când se răsturnă pocalul, începu să rădă cu voce tunătoare, care păru să devină din ce în ce mai puternică, până ce urechile lui Micaïl abia mai izbutiră s-o îndure.

11

– Când mi-a spus marele preot Bevor pentru prima oară c-o să fiu acolită, cu un an înainte de Scufundare... remarcă Selast. Îți vine să crezi c-au trecut trei ani de atunci? Oricum, *a spus* că trebuia să-mi strunesc mintea și trupul mai presus de orice auzisem vreodată... Dar am crezut că postește numai cine vrea!

Damisa dădu din cap, dar rămase cu ochii la cele trei femei ale Lacului în urma cărora mergeau ea și Selast pe poteca îngustă, mărginită de bălării cu spini.

– Foamea de care rabzi de bunăvoie e doar o neplăcere a cărnii, cită, fără sarcasm. Era sincer convinsă că începuse să se învețe cu senzația de gol din pântec și cu felul în care atârnav straiile pe trupul ei cândva robust... Spiritul ținut în frâu în ciuda dorințelor trupului, încheie apoi citatul, e singura cheazășie ce poate înfrunta amăgirea bogăției și a siguranței.

– Îhî, încântător, mormăi Selast, numai că una e să înțelegi cum trăiesc oamenii mlaștinilor, fără să știe niciodată dacă au destule provizii și punându-și încrederea în zei... Se uită la Damisa și se sili să râdă. Dar cred că noi *am făcut asta* pe corabie! În plus, anul trecut a fost mai bine decât acum. A fost mai bine decât acum și în anul sosirii noastre aici! Atunci era mâncare din belșug.

– Sst, o sfătui Damisa, te înfurii degeaba. Oricum, anul în care ne aflăm e întotdeauna mai greu

decât cel care a trecut – n-ai băgat de seamă? Iar ție ți-e întotdeauna foame, în fiecare an.

Cealaltă fată se strâmbă, dar nu tăgădui. Chiar și ținutul ei de baștină, Cosarrath, unde i se îngăduise să mănânce oricând și orice voia, nu avusese pe trup nici măcar un dram de grăsime. Umblând după de-ale gurii pe poteca aceea, într-o tunică scurtă, albastră, arăta într-un totu ca o făptură a sălbăticiiei, întotdeauna prudentă, cu mușchii unduindu-i sub pielea întinsă, maronie.

Totuși, chiar acum două zile l-a auzit pe unul dintre băieți spunând despre ea că e la fel de drăgălașă ca un iepure jupuit, cugetă Damisa, cu o clătinare a capului. Așa ceva nu poate fi bine.

Pe vremuri, chiar și o acolită logodită fusese liberă să-și ia un iubit, iar uneori chiar mai mulți, sau cel puțin ea așa auzise. Aici se părea că nu o făcuse nimeni. Dar nu le ajuta nici faptul că abia dacă erau trei bărbați în jurul lor, adică nu mai erau alții din casta preoților. *E Kalaran, care nu pare să-l aibă deloc pe vino-ncoace, și Rendano, care nu e interesat, se vede limpede, și maestrul Chedan, dar, ei bine...*

În minte îi veni, nepoftită, imaginea lui Reidel, ochii lui adânci și calzi, umerii lui puternici... Își surghiuni gândul scuturând din cap. În Atlantida, genealogistul Templului ar fi fost îngrozit de simpla idee a unei asemenea legături, iar ea era de aceeași părere. Dar Tiriki pomenise de curând despre posibilitatea de a atrage în casta preoților pe câte ceva din rândurile corăbierilor sau ale neguțătorilor. Damisa

știa, firește, că, în vremurile grele de dinainte de ridicarea Regatelor Mării fuseseră adoptați destul de mulți oameni din alte caste. Ea însăși se trăgea din stirpea regală a Alkonathului, iar Selast era, de asemenea, dintr-o spiță nobilă, pură, însă majoritatea acoliților aveau strămoși de origine umilă.

Nu se putea spune că asta ar mai fi avut importanță, oftă Damisa. *Noi, fetele, ar trebui să ne culcăm una cu alta, așa cum se povestește că făceau femeile războinice pe câmpiile de pe Pământul Străvechi...* Își înăbuși un hohot de râs și privirea i se întoarse, meditativă, către Selast. Aproape fără să-și dea seama, începu să imite umbletul furișat al cosarranei... până când se dezmetici, roși și se împiedică în propriile sandale.

Femeile mlaștinilor se opriseră chiar în locul unde cotea poteca, aducând o ofrandă într-unul dintre altarele lor din pădure, o alcătuire rudimentară din paie împletite și pene așezată în scorbura unui stejar. Damisa simți foamea reînnoindu-și junghiurile la vederea căpățânilor de usturoi sălbatic ce zăceau acolo. Ce mod ciudat de a înțelege că, în ținutul acela, câteva rădăcini erau o jertfă mai prețioasă decât tămâia... Dar, chiar dacă altarele de pe drumuri erau cu mult mai umile decât piramidele și turnurile din Atlantida, trebuia să admită că puterile locului erau bine slujite, pentru că păreau să răsplătească simplitatea aceea.

Din câte putea ea spune – deși vânătoria și căutarea hranei drămuiau cu asprime timpul rămas pentru studii teologice – spiritele ținutului păreau mult mai ușor de invocat decât zeii Atlantidei, care erau, în

esență, forțe nonumane ce sălășluiau dincolo de sfera muritorilor. Prin toate însușirile și fiefurile lor legendare, Manoaah și Ni-Terat păreau mai puțin divinități individuale și mai degrabă noțiuni abstracte, reprezentând puterile incomensurabile ce mișcau soarele și stelele.

Deși corăbierii își îndreptau rugăciunile către Făuritorul Stelelor, pentru că el era Stăpânul Mării, iar copiii se rugau la Marea Mamă, fiindcă le dădea somn bun pe timpul nopții, nici măcar Ni-Terat, Mama Întunecată a Tuturor, nu intervenise vreodată pentru a salva măcar o singură viață umană. Doar despre Caratra, Dătătoarea de Viață, Copila care devine Mamă, se credea, prin tradiție, că ar fi arătat un interes sincer față de oamenii obișnuiți, iar asta se petrecea doar de câteva ori pe an.

În schimb, poporul mlaștinilor venera spiritele simple ale câmpurilor și ale pădurii. Și nici măcar nu le trata ca pe niște mari zei; nu erau făpturi magnifice care îți puteau acorda, în cele din urmă, o favoare, ci... *Zeii Lacului sunt mai curând niște vecini cumsecade, hotărî Damisa, înclinați să-ți fie de ajutor, indiferent dacă îți dau sau nu de știre...*

Când ajunse în preajma copacului o cuprinse un tremur ușor și se întrebă, ca întotdeauna, dacă în fața acelor altare rustice avea parte de o amăgire zămislită de credințele poporului mlaștinilor sau simțea ceva mai puțin măsluit – adevărata prezență a unui spirit real.

– Strălucitorule, primește ofranda mea, spuse ea, îndesând între paie o crenguță de păducel cu flori albe. Ajută-ne să găsim mâncare pentru oamenii noștri.

Se trase într-o parte și o lăsă pe Selast să adauge câteva flori de ciuboțica-cucului. Când își înălțară privirea către crengile prin ale căror frunze fragede pătrundeau razele de soare, căpătând o strălucire de un verde palid, întreg văzduhul păru să sclipească și să danseze.

Pe urmă, pentru o clipă, Damisa avu impresia că o altă prezență îi atingea sufletul – o senzație stranie, ușor amuzantă, dar nu dușmănoasă. Căzu instinctiv în genunchi, odihnindu-și palmele pe pământul jilav. Cineva o asculta, iar asta era mai mult decât simțise vreodată în oricare dintre splendidele temple ale Atlantidei.

Strălucitorule! Ajută-mă! Aici îmi e atât de foame! strigă inima ei și, în secunda aceea, înțelese că golul pe care îl simțea nu se afla în trupul, ci în sufletul său.

Selast o pornise deja pe urmele femeilor Lacului. Damisa se ridică în picioare, bucuroasă fiindcă momentul ei de slăbiciune îi scăpase celeilalte fete. Treaba ei era să găsească hrană pentru trupurile lor și, până izbuteau să o facă, sufletul trebuia să-și poarte singur de grijă.

În primul an, refugiații curățaseră pământul din preajma izvoarelor și plantaseră semințele pe care le aduseseră cu ei, dar poate nu o făcuseră la momentul potrivit, pentru că întreaga recoltă se pierduse. Fără făina de miez de nucă pe care o făceau femeile saji,

fără fructele conservate, fără norocul corăbierilor la vânătoreea lor neconținută și fără ajutorul inimos pe care și-l dădeau unul altuia, s-ar fi luptat cu o foame mult mai chinuitoare decât cunoscuseră vreodată.

În anul următor se descurcaseră mai bine în unele privințe, dar cantitatea de grâne destul de coapte pentru a fi culese fusese într-adevăr mică. Dacă Elis nu ar fi avut un adevărat har ce făcea plantele să crească, supraviețuirea lor ar fi fost mai mult decât îndoielnică. Deși nu putea „face o piatră să dea rod“, așa cum spunea adesea Liala, totuși fiecare sămânță plantată de Elis cu mâna ei prinsese rădăcini și supraviețuise. Fusese chiar în stare să facă să înflorească acel copac-pană stâlcit care îl aparținuse principelui Micael.

După cum spuneau locuitorii mlaștinilor, mai departe, către centrul insulei, erau oameni care plantau grâne și creșteau vite. Poporul mlaștinilor trăia din fructele pământului fiindcă terenul lor nu era bun pentru semănături. Însă localnicii nu șovăiau nicio dată să împartă cu atlanții ceea ce aveau și erau întotdeauna dornici să-i ia cu ei la vânătoreea sau în căutare de plante bune de mâncat și de păsări de apă, de pești și de scoici și de o grămadă de alte lucruri bune, dintre acelea pe care știau unde să le găsească. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care venise tribul lui Bâtlan în acele locuri.

Dar viața lângă lac nu mai e la fel de îmbelșugată după ce se încheie anotimpul cald! Probabil ne cred pe toți niște idioți fiindcă rămânem aici. Damisa râse, apoi grăbi pasul ca să le ajungă din urmă pe celelalte. Se

strâmbă, pizmuind priceperea cu care înainta Selast în salturi lungi. Poate reușea să le prindă mai repede dacă o lua pe o scurtătură, traversând pajiștea... dar pământul de sub iarba mătăsoasă era, în parte, o mlaștină. La pasul următor, piciorul îi pătrunse prin suprafața moale și ea alunecă în jos țipând. Abia reușise să se elibereze, cu piciorul noroit până la genunchi, când Selast alergă înapoi, către ea.

– Nu-ncerca să te ridici! se răsti fata mai tânără. Unde te doare? Lasă-mă să văd! Degetele ei abile cercetară glezna și apoi genunchiul Damisei.

– N-am nimic, serios, sunt doar plină de noroi... stăruii Damisa cu toate că, de fapt, era plăcut să simtă pe piele degetele acelea calde.

Smulse o mână de iarbă și se strădui să-și curețe piciorul.

Selast se așează lângă ea cu un oftat de ușurare.

– Mulțumesc!

Damisa se simți cuprinsă de o căldură neașteptată și întinse brațele, îmbrățișând-o pe cealaltă ca să-și arate recunoștința.

Selast era numai mușchi și oase; i se părea că strânge în brațe o sălbăticiune mlădioasă. Pentru o clipă, nimic nu se clinti, apoi Selast răspunse îmbrățișării ei, cu forță, dar fără brutalitate...

– Mai bine ne odihnim până suntem sigure că piciorul te poate susține, spuse Selast, câteva clipe mai târziu.

Iar Damisa, uimită fiindcă se simțea atât de bine cu ea în brațe, nu îi dădu drumul.

– Ții minte prăvălia aia din Ahtarra, întreabă ea, cu nostalgie, cea care era chiar alături de pilon, unde vindeau prăjiturilele alea delicioase, stropite cu miere?

Se lăsă pe spate în iarba moale și cealaltă o urmă, cuibărimdu-se în curbura brațului ei.

– O, da, spuse Selast, cu ochii pe jumătate închși. Mi-aș da viața pentru încă una dintre ele! Semințele nătânge de grâu roșu și de orz ar face bine să-nvețe anul ăsta cum trebuie să-ncolțească! Cred că din nuci iese o făină bună în vremuri grele, dar... nu e același lucru.

Damisa oftă, alintând pe jumătate conștientă umezii puternici ai lui Selast.

– Când eram mică, în Alkona se aduceau, la sfârșitul verii, care pline cu struguri și cu fructe de ila din viile de pe dealuri, atât de multe încât nu-i păsa nimănui dacă se împrăștiau pe lângă căruțe. Și cădeau tot mai multe, zdrobindu-se de bolovani, până când prin șanțuri părea să curgă vin.

– Aici n-o să reușim niciodată să culegem struguri buni. Nu e destul soare...

Dar era destulă lumină ca să preschimbe pielea lui Selast în aur, dându-i o strălucire caldă în iarba răvășită de vânt a pajiștii.

Damisa se săltă într-un cot și privi în jos, către ea.

– Buzele tale sunt de culoarea strugurilor ăloră, șopti.

Selast o privi fix, cu chipul plin de lumină.

– Gustă-le, cuteză ea să spună, apoi zâmbi.

Când le ajunseră din urmă pe celelalte, trecuse de amiază. Femeile mlaștinii se strânseseră grămadă, pălăvrăgind cu voce scăzută în vreme ce se furișau printre trestiile dese de pe malul lacului. Auzindu-le pe Damisa și Selast apropiindu-se, una dintre ele bolborosi entuziasmată și arătă cu degetul; pe urmă, fiindcă era limpede că ele n-o înțeleseseră, femeia fâlfâi din mâini, apoi le aduse laolaltă, ca și cum ar fi ținut ceva cu grijă între palme.

– Ouă? întrebă Damisa.

După doi ani, toți acoliții învățaseră câte ceva din limba poporului Lacului, dar Iriel și Kalaran erau singurii în stare s-o vorbească. Damisa nu izbutise să treacă mai departe de un vocabular sărăcăcios. Femeia mai scundă zâmbi și se mulțumi să-și îndoaie brațele, într-un gest care le chema.

Mergând pe urmele ei, Damisa avu grijă să-și salte fustele, apoi se bucură fiindcă o făcuse: ținta lor era cuibul unei rațe stranii, care se credea, desigur, bine ascunsă printre trestii.

Când totul se preschimbă într-un amestec năprasnic de sudălmii și de zbierete, nu s-ar fi putut spune cine se simțea mai nefericită din cauza întâlnirii, rața sau acolita. Ea lăsa în cuibul fiecăreia dintre mamele rațe cel puțin câte un ou de clocit, dar asta nu păru să le liniștească. Damisa n-ar fi crezut că o rață putea să muște, dar, înainte de a pleca spre terenurile mai înalte în căutarea legumelor de primăvară, avea tăieturi și zgârieturi pe ambele mâini.

Frunzele fragede și plăpânde de studeniță, de spanac sălbatic și de muștar puteau fi mâncate crude, și mai erau și crinii, ai căror bulbi erau o hrană mult mai sățioasă. Și urzicile erau bune de mâncare, fierte ca legumele sau opărite pentru ceai, dar femeile locului râdeau întotdeauna când acolitele se străduiau să le culeagă, pentru că nu aveai cum să te ferești de pișcături, care le făceau pe fete să suduie într-un mod foarte necuviincios pentru niște viitoare preotese.

Chiar și pe drumul de întoarcere către casă, Selast își sugea degetele umflate, îmbufnată.

– Ar fi putut fi mai rău, spuse Damisa, luându-i mâna și sărutându-i urzicăturile înroșite, Kalaran a trebuit să plece cu vânătorii. Urzicile te pișcă, dar nu e nevoie să le vânezi. Și nu se furișează ca să te-atace. Și n-au gheare și colți uriași.

– Mai bine aș vâna, mormăi Selast, dacă n-ar trebui s-o fac alături de Kalaran.

Damisa oftă, chinuită de emoții contradictorii. Se împăcase de multă vreme cu gândul că sentimentul pe care i-l trezea pierderea bărbatului ce îi fusese hărăzit era mai ales de ușurare. Dar Selast și Kalaran continuau să fie logodiți oficial și era de așteptat să se căsătorească într-o zi, deși arătau unul față de altul tot atât interes ca o pereche de bolovani. *De ce, cugetă ea, indiferent cât de des ni s-ar spune că regulile s-au schimbat, că lucrurile sunt altfel aici – își simți obrajii încălzindu-se când își aminti faptele petrecute în după-amiaza aceea – continuăm să facem într-o atât de mare măsură ceea ce am fi făcut acasă?*

Dacă ar fi putut păstra splendoarea vieții din vechea Atlantidă, nu i-ar fi păsat, dar se părea că supraviețuiseră numai constrângerile, nu și recompensele.

– Dar suntem atât de puțini, zise ea într-un târziu. Ai putea spune, cu toată sinceritatea, că nu te-ai sinchisi dacă el ar păți ceva?

– Are norocul unui bețiv! răspunse Selast, batjocoritoare. Nu e rănit niciodată – decât în sentimente. Pe lângă asta, atacurile animalelor nu fac parte dintre grijile noastre.

Damisa se încruntă, dar știa ce voia să spună cealaltă fată. Cu un an înainte, la începutul verii, dispăruseră doi corăbieri. Poporul mlaștinilor trimisese oameni în căutarea lor, dar nu se găsisese nici o urmă. Grupul de colibe răzlețite în care trăiau corăbierii însurați cu femei localnice, alături de neguțatori și de ceilalți atlanți, în afară de preoți, gemea de povești. Unii se gândeau că oamenii mării care dispăruseră se săturaseră să tot aștepte ca *Șarpele Stacojiu* să se îndrepte din nou spre ocean și se întorseseră pe coastă, de unde ajunseseră pe vreo corabie în trecere, dar numai câțiva luau povestea în serios. Indiferent dacă o spuneau sau nu, cei mai mulți credeau că dispărutii căzuseră pur și simplu într-o mlaștină și fuseseră supti în adâncuri.

În ceea ce privea moartea Malaerei, lucrurile erau mai puțin cețoase. Posomorâtă de la bun început, ceea mai bătrână dintre preotesele cu Robă Albastră izbutise în cele din urmă să se înece în lac. Damisa bănuia că Liala o învinuia pe ea fiindcă îi îngăduise

femeii mai vârstnice să-și găsească moartea. *Nici măcar nu era rândul meu să stau cu ea*, își spuse, cu o împunsătură de vinovăție, recunoscând că ea fusese cel mai des însărcinată să-i poarte de grijă.

– Asta-i o cruzime, spuse, pe neașteptate. Chiar n-ai simți deloc lipsa lui Kalaran, nu-i așa?

– Depinde, răspunse Selast, posomorâtă. Aș căpăta mâncarea lui?

– Ești groaznică, zise Damisa, fără să-și dea seama că în propriii ei ochi apăruse o lacrimă. Îmi închipui că nici *mie* nu mi-ai simți lipsa!

– Cum? Oh, *nu* fi proastă, începu Selast, dar, înainte de a apuca să spună mai multe, ieșiră din pădure și găsiră așezarea zumzăind de viață.

– Vine o corabie! Iriel alergia spre ele. Reidel și oamenii lui s-au îmbarcat ca s-o călăuzească încoace.

– Au plecat cu ore în urmă, adăugă Elis, apropiindu-se. N-ar trebui să mai avem mult de așteptat.

Toată lumea se întoarse când ieși Tiriki din colibă, luându-și rămas-bun de la fetița ei cu fluturări de mână și gângureli, deși micuța Domara părea să fi uitat de ea în brațele Metiei, o saji. Nașterea și faptul că fetița creștea sănătoasă păreau s-o fi preschimbat pe înalta preoteasă într-o femeie mult mai veselă, dar, când se răsuci spre ele, întâmpinându-le cu un zâmbet, Damisa văzu că în ochi i se întorsese vechea durere obsedantă, atât de bine cunoscută.

– Speră că noii sosiți aduc vești de la Micaïl, spuse Elis, cu voce scăzută.

– După tot acest timp? Nu prea cred, spuse Selast, batjocoritoare.

– Ție-ți convine să iei totul în răs, se răsti Elis. Logodnicul tău e încă viu și bine sănătos. Iar eu măcar știu ce i s-a întâmplat lui Aldel – și pot să-l jelesc așa cum se cuvine... Dar să nu știi nimic... Clătină din cap, cu ochii umezi de milă. Ăsta trebuie să fie cel mai cumplit lucru.

Damisa se strâmbă, dar ea și logodnicul ei nu se cunoscuseră decât vreme de un an. După tot acel timp, abia dacă își mai amintea cum arătase Kalhan.

Dinspre lac se auzi, ascuțit și limpede, strigătul omului de veghe.

– În sfârșit! strigă Iriel și o luă la fugă în josul potecii către râu. Ceilalți o urmară râzând.

Ajunseră exact la timp ca să vadă cum ancora lângă *Șarpele Stacojiu* o corabie mai mică, nu un vas de luptă, ci unul de pescuit, de dimensiuni mijlocii, cu un singur catarg și având în interior un soi de adăpost rudimentar. Vântul și valurile îi mâncaseră vopseaua cândva strălucitoare, albastră cu arămiu. Alături de caravela lui Reidel, arăta ca un catâr lângă un cal de curse; însă catării sunt animale încăpățănate. Corabia aceea nu numai că supraviețuise Scufundării, dar reușise și să ajungă până acolo...

– Mă întreb câți or fi, murmură Damisa.

– Sper c-au adus ceva bun de mâncare, spuse Selast.

– Ah, ai început iar, o muștră Elis. E tot atât de posibil să fie mai flămânzi decât noi și va trebui să tragem la sorti fiecare îmbucătură.

– Bun, mârâi Selast. Mă simt norocoasă!

Până în momentul acela, toată lumea care sălășluia în jur, pe o întindere de mai multe pogoane, aflate probabil despre noii sosiți. În fiecare clipă se mai alătura cineva mulțimii, până când țărmul noroios ajunsese să fie ticsit de oameni ai mlaștinilor și de atlanți ce se înghesuiau unii într-alții, ovaționând entuziasmați.

Când corabia lui Reidel își găsi locul alături de cealaltă, câțiva bărbați de pe țărm rostogoliră lângă ea bușteni neteziți, apoi două grupuri de corăbieri săriră jos cu ușurință, ca să-și termine treaba legând vasele de cioturile de copaci ce slujeau drept stâlpi pentru acostare. Damisa se pomeni ținându-și răsuflarea în vreme ce siluetele îngrămădite pe punte se distanțau una de alta destul de mult ca să poată fi văzut primul pasager, un bărbat solid, cu barba neagră încărunțită. Înaintă cu prudență pe platforma de lemn, ducând în brațe o fetiță ce părea să aibă vreo cinci ani. Când bărbatul păși pe cărare îngustă de pe mal, copila își slăbise deja strânsoarea brațelor din jurul gâtului și umerilor lui și privea în jur, îngăduindu-i astfel Damisei să-i zărească fața – sprâncene bine conturate, un nas superb și o gură în formă de inimă.

Bărbatul masiv se întoarse și se uită neliniștit la corăbierii care ajutau o femeie zveltă să coboare de pe platformă. Ea aruncă o privire către mulțime, apoi, plângând recunoscătoare, alergă în îmbrățișarea bărbatului cu barbă.

- O familie! șopti Iriel. O familie adevărată!
- Spre deosebire de una falsă? o luă Selast în râs.

Dar Damisa înțelese, sau crezu că înțeleșese. Căsătorii sau nu, oamenii din casta preotească nu alegeau întotdeauna să-și ducă traiul în mijlocul unei familii; printre cei care se salvaseră pe *Șarpele Stacojiu* nu existaseră astfel de perechi. Firește că existau numeroase familii ale oamenilor Lacului, dar cei sosiți cu acea corabie erau atlanți, poate chiar preoți... Damisa își dădu seama că ochii o usturau din pricina lacrimilor. Și le șterse pe furiș, în vreme ce Tiriki se grăbea să-i întâmpine pe noii veniți, întinzându-și brațele.

Damisa o privi cu o răbufnire de ranchiună. Se părea că marea preoteasă uitase cum se alcătuia o escortă a oaspeților, după canoanele bunei cuviințe... Dar oamenii aceia aveau să-și dea măcar seama că Tiriki era preoteasă? Damisa strânse din ochi, străduindu-se să împace amintirea fapturii diafane care îl întâmpinase, cu atât de mult timp în urmă, pe principiile Alkonathului la sosirea în Ahtarra cu femeia al cărei păr blond, încâlcit, alunecase deja de sub o simplă panglică. Deși purta o robă grosolană, prost țesută, cu tivul zdrențuit și cu pete de noroi, Tiriki li se adresă străinilor cu toată seriozitatea și cu tot calmul protocolar al unei Veghetoare a Luminii.

Între timp, Chedan se alăturase de asemenea grupului ieșit în întâmpinare. Damisa observă, cu mândrie, că măcar el purta cordonul auriu al Robei de Ceremonie, deși era încins în jurul unei tunici

spălăcite... Bineînțeles că și oamenii ăștia sunt destul de zdrențăroși. Dar ei au o scuză, au fost pe mare!

Bărbatul bărbos se înclină, izbutind cumva să nu-și ia ochii nici de la femeie, nici de la fetiță.

– Preaslăviților! spuse el, cu un glas cald ce se auzi până în ultimele rânduri ale mulțimii. Sunt Forolin, neguțător din orașul Antharra. Iar aceasta este Adeyna, iubita mea soție, care vă salută de asemenea cu adâncă venerație – și fiica mea, Kesil. Noi... a mai fost una, născută după Scufundare, dar...

Dându-și seama că devenea confuz, Forolin se opri. Bărbia îi zvâcni scurt.

– Aducem mulțumiri zeilor! Își atinse inima și își înălță palma spre cer. Pentru că v-am găsit!

– Și sunteți cât se poate de bine-veniți aici! repetă Tiriki, binecuvântându-i apoi pe cei trei. Forolin, Adeyna – îngăduiți ca acest bun venit să fie și din partea mea, personal, pentru că am o fetiță, doar cu puțin mai mare de un an. Poate lui Kersil îi va plăcea să se joace cu Domara?

– Sunteți într-adevăr bineveniți, îi spuse Chedan lui Forolin. Dar îmi este îngăduit să întreb de unde veniți? Vă rog, spuneți-mi că n-ați petrecut doi ani pe mare, în bărcuța asta!

– Nu! Nu, într-adevăr... Chipul lui Forolin se aspri iarăși, în timp ce își punea fiica în brațele nerăbdătoare ale soției. Am căutat adăpost pe continent, la Olbairios, unde casa mea de negoț era cândva inima unei așezări negustorești. Am găsit-o în ceea mai mare parte părăsită, dar am sperat că acolo am

fi putut s-o luăm de la început. Însă eram atât de puțini – și pe urmă a venit molima. Suntem singurii supraviețuitori.

– Dar cum de-ați știut unde să ne căutați? Întrebă Chedan.

– V-am spus – Olbairios era odinioară un port negustoresc bine cunoscut. Firește că flota negustorilor a dispărut de mult, dar localnicii încă mai trec din când în când pe acolo – vin chiar și unii din insulele astea. Am auzit vorbindu-se nu numai o singură dată despre oameni de-ai noștri care s-au stabilit aici.

– De mai multe ori? Tiriki se întoarse spre el cu o nouă durere ascuțindu-i vocea. Știți ceva și despre alții?

– Ei bine, slăvită preoteasă, nu i-am văzut cu ochii mei. Și, desigur, cei care mi-au adus veștile se ocupă cu negoțul mai ales în așezările de pe coastă. Se spune că triburile care sălășluiesc în interior sunt puternice și sălbatice. Însă se zvonea că la Beleri'in au fost văzute mai multe caravele, așa că ne-am dus într-acolo; părea de-a dreptul părăsit, de aceea nu ne-am împotrivit prea tare când furtuna ne-a împins înapoi, în larg. Am fost siliți să ne îndreptăm spre apus și apoi spre miazănoapte și, când am izbutit în sfârșit să ajungem la țărm, am întâlnit un grup de vânători care ne-au spus că vă aflați aici. Pe când vă căutam, căpitanul vostru a venit să ne călăuzească, în această corabie a lui. Vă rog să-i mulțumiți în numele meu! Vă suntem îndatorați pentru vecie, și lui, și vouă.

– Și pe noi ne-a adus înapoi tot furtuna, spuse Chedan, dus pe gânduri. Poate că nimeni nu izbutește să găsească locul ăsta, în afara celor chemați de zei...

– Nu vă putem oferi prea multe, zise Tiriki, dar am fost preveniți de sosirea voastră, așa că vă așteaptă o masă caldă și niște adăposturi uscate și călduroase, în care să vă odihniți. Haideți, să-ncepem să ne-mprietenim.

Îi conduse pe neguțător și pe familia lui pe cărarea de scânduri ce ducea spre așezarea de la poalele Torului.

– Din asta înțeleg că *noi* trebuie să ne ducem la culcare flămânzi... bodogăni Selast.

Dar n-o asculta nimeni. Iriel o strânse pe Damisa de braț și arată către o siluetă ciudată care traversa platforma dinspre vasul de pescuit.

– Cine e *omul ăsta*?

Înalt și mai degrabă slab, străinul purta o robă albă, zdrențuită, care, după o scurtă cercetare, dovedi că era preot al Templului Luminii. Ducea în fiecare mână câte o desagă mare de piele. Se opri la mijlocul platformei, încruntându-se și privind agitat mulțimea curioasă, dar chipul i se luminează când îl recunoscu pe Chedan.

– Înțeleptule! Făcu o plecăciune, atât de bine pe cât se putea fără să-și scape desagi în nămolul de pe chei. Sunt Dannetrasa, din Caris. Mă îndoiesc că îți aduci aminte de mine, dar în Ahtarra lucram alături de Veghetorul Ardravanant în Sala Hrisoavelor...

– Ardral! se lămuri Chedan. Ai vreo veste despre el? A scăpat?

– Ah, măcar dacă aş ştii, făcu Dannetrasa, cu o privire care cerea iertare, dar, dacă îl cunoşteai...

– Era unchiul meu.

– Atunci ştii că n-ai de ce să crezi că n-ar fi scăpat! Era pregătit, dacă vreun om poate fi pregătit pentru așa ceva vreodată... Dannetrasa se întrerupse din nou, apoi săltă desagii. Ştii, desigur, că datoria noastră a fost să salvăm tot ce se putea. Iar eu am cu mine un număr de hărţi, mai multe tratate despre stele – şi alte lucruri care ar putea fi de folos...

Dannetrasa tăcu din nou şi prin faţa ochilor păru să-i alunece o amintire tristă.

După expresia feţei, Chedan părea tot mai interesat.

– Vino cu mine, prietene. Îmi dau seama că ai trecut prin vremuri amare – o să te facem să te simţi bine-venit. O să te alături ospăţului – atât cât este el, apoi o să-mi arăţi comorile pe care le-ai adus în desagii aştia ai tăi.

– Multe lucruri, repetă Dannetrasa, cu o strâmbătură, dar, din păcate, nimic despre ştiinţa vindecării... Dar e posibil să nu fi fost oricum de folos. Boala care ne-a gonit din Olbairios nu semăna cu nimic din tot ceea ce ştim.

În ciuda soarelui încă strălucitor, Damisa se cutremură, bucuroasă că nu mai putea auzi amănuntele discuţiei după îndepărtarea celor doi. Observă că Reidel luase asupra lui îndatorirea de a întâmpina

așa cum se cuvenea echipajul vasului de pescuit. Era straniu că se simțea atât de ușurată fiindcă îl văzuse întorcându-se cu bine.

– O întreagă familie de supraviețuitori! Iriel fre-măta. Și bărbatul a spus că mai sunt și alții. Poate că n-o să fim întotdeauna atât de singuri aici! Dar ați *văzut-o* pe fetiță? *Ce ochii incredibil de scânteietori!* Sper...

– Nu e ca și cum n-am *avea* deja o familie, făcu pe neașteptate Damisa, dar își dădu seama că vorbise cu glas tare abia când celelalte două se întoarseră spre ea, Selast încruntându-se, Iriel plină de curiozitate. Într-un fel, așa e, stăruie ea. Chedan ne este tată, iar Tiriki ne este mamă. Și nu spun ei întotdeauna că aici suntem cu toții frați și surori?

– Atunci haideți, surioarelor, zise Iriel zâmbind și prinzându-le pe amândouă de braț. Vidră, fiul căpeteniei, mi-a promis câteva bucăți din căpriorul ăla pe care l-a ucis ieri și o să le-mpart bucuroasă cu voi...

– Dulce Iriel! spuse Selast, veselă. De ce nu mă pot logodi cu tine?

În ziua următoare celei în care ajunsese la Tor noua corabie, Chedan se întâlnește cu preotesele sub salcia de pe malul apei, ca să stea de vorbă despre urmările acestei sosiri. Era una dintre zilele de primăvară în care razele soarelui se strecoară printre nori, aici caldă ca vara, aici amenințând cu ploaie. La început, discuția se învârti asupra mâncării și a

caselor, dar, în timpul cugetărilor sale din miez de noapte, prin mintea magului trecuseră alte lucruri.

– Să lăsăm deocamdată toate astea deoparte, spuse el în cele din urmă. Sunt importante, firește, și tocmai de aceea nu pot fi nesocotite. Ne întrebuițăm într-o măsură atât de mare puterile făcându-se griji pentru supraviețuirea trupurilor, încât uităm motivul care ne-a îndemnat să înfruntăm mările în loc să ne găsim sfârșitul pe pământul nostru.

– Am fost trimiși să salvăm înțelepciunea străveche, spuse rar Tiriki, părând să repete o lecție aproape uitată. Trebuie să clădim un Templu al Luminii pe un nou Pământ.

Parcă răspunzându-i, soarele pătrunse printre nori, dând strălucire culorii vii a părului ei.

– Și n-am făcut o treabă prea bună, nu-i așa? oftă Liala.

– Cum am fi putut, când a fost nevoie de aproape tot timpul și energia noastră ca să supraviețuim? exclamă Tiriki. Dar nu-mi pot imagina să înălțăm aici un Templu precum acela din Ahtarrath. Chiar dacă am avea cu ce, ar fi... nepotrivit. Oftă, apoi șopti: Sunt atât de multe pe care nu le știm, iar eu nu m-am ostenit să le aflu. Cum am putea construi un nou Templu, zămislit din minunatele noastre amintiri, când memoria însăși s-a năruit și s-a împrăștiat peste mări?

Chedan dădu din cap, încuviințând.

– Locul ăsta are o putere a lui și de aceea se îngreunează atât de mult totul. Chipurile noi mi-au

adus aminte lucruri de care ar fi trebuit să ne îngrijim tot timpul. Cel puțin Tiriki știe povestea celor petrecute când Reio-ta și fratele lui, tatăl lui Micail, au căzut sub stăpânirea Robelor Negre. Micon nu și-a îngăduit să piară de pe urma torturilor lor, pentru că încă nu zămislise un fiu care să moștenească puterea furtunii. Nu putea încuviința ca puterea aceea să-i fie trecută unuia dintre cei cu Robă Neagră care se întâmplase să-i fie rudă de sânge. Cu toate acestea, puterea lui Micail nu a fost singura ce s-ar putea desprinde din tainița moștenită.

Alyssa, care se juca acum cu un con de pin, chicoti pe neașteptate.

– Soare pe boltă nu s-a-nălțat, fiul pe lume nu a venit, unde-i puterea nu s-a aflat, Regele Mării e părăsit.

În ultimele câteva luni, starea minții clarvăzătoarei devenise din ce în ce mai instabilă.

O priviră încruntați, întrebându-se dacă avea să mai adauge ceva, dar ea se mulțumi să revină la jocul cu conul de pin. Liala se întoarse din nou spre Chedan, întrebând:

– Ce vrei să spui?

Magul șovăi înainte de a începe.

– Ceea ce mă sperie este acea forță ascunsă în noi toți, în acoliții noștri, ba chiar și în corăbieri și negustori, care ar putea fi trezită de puterile acestui pământ.

– Nu e nefastă! exclamă Liala.

– Puține forțe sunt nefaste prin ele însele, îi reaminti magul. Dar o minte nepregătită e periculoasă pentru sine și pentru cei din jur.

– Trebuie să ducem la bun sfârșit inițierea acoliților, spuse încet Tiriki. Vor ține mult mai bine piept unor asemenea energii după ce vor deprinde toate practicile, după ce vor primi toate peceteile și după ce vor fi zăgăzuiți de regulile rangurilor ce li se potrivesc.

– Chiar și inițiații ar putea fi o amenințare care să dezlănțuie puterile nefaste, observă Liala. Dar sunt de acord că trebuie să încercăm. Damisa se descurcă... așa cum se cuvine. Dar ea este acolita lui Tiriki. Ar trebui să-i pregătim pe fiecare separat.

Magul îi zâmbi.

– Ai mare dreptate, slăvită Atlialmaris, îi spuse, rostindu-i numele întreg, oficial. Am amânat destul de mult, nădăjduind că vor sosi alții care să ne scape de o parte dintre aceste poveri. Dar e limpede că nu va mai veni nimeni din casta preoților. Kalaran ar putea fi ucenicul meu, așa cred. Am studiat din nou ce îi menesc stelele, precum și istoria vieții lui, și cred că flăcăul e pe măsura celor ce îl așteaptă.

A căpătat așijderea câteva deprinderi de mare folos și a învățat cum să se stăpânească pentru a le întrebuința. Cred că se cunoaște deja destul de bine pe sine însuși și că va primi cu bucurie cunoștințe noi. Singura mea teamă...

Tăcu, și femeile îl priviră cu ochi întrebători.

– Mă tem că se va uita la mine și va vedea un bătrân, o fantomă a trecutului – care nu e în stare să-i dezvăluie ceea ce își dorește cel mai mult să afle, și anume cum să clădească un viitor pe atât de multă nesiguranță.

– Știe vreunul dintre noi cum să-l învețe asta? spuse Tiriki, atingându-i mâna.

– Ei bine... Chedan își dresă glasul. Chiar așa, o să vorbesc cu el mâine și o să ne facem un plan. Și, dacă are potențialul pe care i-l bănuiesc, o să-l învăț și cum să caute semne care spun că unul dintre corăbieri, sau oricine altcineva, s-ar fi putut trezi pentru a primi puterea spirituală.

– Crezi c-o să se-ntâmple asta?

– E posibil să se fi întâmplat deja, remarcă Tiriki. Știm cu toții că Reidel e interesat de Damisa. Ea nu-i dă atenție, dar eu am văzut că are un har al previziunii – nu numai când e vorba de trebuințele Damisei, lucru ce s-ar putea datora iubirii, ci și în ceea ce ne privește pe mine, pe Domara sau pe oricine altcineva se află în preajma lui. Când cade cineva, el e acolo să-l prindă și, când nu trebuie să facă nimic, știe cum să stea deoparte.

– Așa e, spuse Chedan, am băgat și eu de seamă în timpul călătoriei. O să stau de vorbă cu el. Dacă vor învăța împreună, s-ar putea să fie bine și pentru Kalaran.

– Atunci fetele rămân pentru noi, spuse iute Liala.

O cercetă din priviri pe Alyssa, dar clarvăzătoarea se rezemase de trunchiul salciei cu ochii închiși, părând să doarmă.

– Elis e pregătită să fie inițiată ca preoteasă a Caratrei, continuă Liala. Are o putere asupra a tot ceea ce crește și ați văzut ce bine se descurcă nu numai cu Domara, ci și cu orice alt copil. *Și e o cântăreață*. Adică ar putea fi o cântăreață *adevărată*. Înainte, Templul plănuise să i-o dea cântăreței Kyrrdis ca ucenică. Despre mine aș zice că nu sunt cine știe ce cântăreață; dar știu destul de multe ca s-o călăuzesc pe Elis pe calea asta. Dacă e dornică s-o urmeze.

– Cel puțin asta e o veste foarte bună, spuse Tiriki. Eu și Damisa am avut grijă să se facă exercițiile fundamentale.

– Fiecare lucru la timpul lui, zise Liala. Mai întâi va trebui să-i găsim înclinația interioară. Însă, în ce le privește pe Iriel și Selast... ei bine, pur și simplu nu știu. Selast nu *vorbește* cu adevărat cu mine, nu și dacă se poate feri de asta, iar Iriel, ei, ea *spune* uneori atât de multe încât mi-e greu s-o urmăresc!

– Am adesea aceeași senzație, încuviință Chedan. Uneori par să fie încă atât de tinere, chiar și după toate cele prin care au trecut.

– Tinere, repetă Tiriki, dar nu fără minte. Iriel dă dovadă de multă chibzuință când judecă oamenii și își întrebuintează rareori senzitivitatea pentru a nedreptăți pe cineva. Poate ar trebui să le privim pe ea și pe Selast ca pe o echipă, mai mult decât o facem acum. Selast e mărunță pentru vârsta ei, dar

e puternică precum un căluț și, de obicei, dă dovadă de o judecată sănătoasă...

– Așa nu vor înflori... Ochii Alyssei se deschisera brusc și, în clipa aceea, reveni alături de ei, pe de-a-n-tregul trează și conștientă. Spiritele lor cântă din esențe diferite. Selast o va urma numai pe Damisa, până când chemarea sângelui o va călăuzi spre bărbatul ei... Lăsați-o pe Iriel să stea o vreme cu Taret, nu atât ca să deprindă niște lucruri, ci ca să învețe că răbdarea nu e numai un har al copiilor Atlanti-dei și că înțelepciunea nu te îndepărtează de bucurie, ci te învață în schimb să-i vezi numeroasele fețe.

De fapt, noii veniți aduseseră cu ei ceva hrană, dar deveni limpede că aveau și o altă contribuție, ce se dovedi mai puțin bine-venită și puse în pericol supraviețuirea tuturor. La câteva zile după sosirea lor, Bâtlan, căpetenia satului, veni la Chedan, plângându-se că îl dureau mușchii și capul. Poate că oamenii mlaștinilor erau imuni față de asprimea climei, dar nu aveau destulă vigoare pentru a se împotrivi duhurilor bolilor aduse de corabie de pe continent.

O fierbințeală, așa numi Chedan boala, spunând că, în călătoriile lui, întâlnise nu numai o dată oameni atinși de o asemenea febră. Înainte de a i-o cere cineva, Metia plecase să stea de vorbă cu Taret despre fierturile din ierburi de leac.

Era ciudat, își spuse Chedan, privind-o îndepăr-tându-se, cu Iriel sporovăind alături de ea, cum ajunseseră să le accepte treptat pe femeile saji ca parte a

comunității. Acasă nu le fusese niciodată îngăduit să îi vorbească unei preotese a Luminii, însă Metia era o doică devotată a micuței Domara, iar surorile ei ajunseseră în mod firesc să îi poarte de grijă Alyssei. În Regatele Mării, vlăstarele castei preoțești le vedeau pe fetele Templului numai de la distanță, străbătând în goană câte o curte sau câte un pasaj, aidoma unui stol de păsări cu aripi strălucitoare.

Zvonurile spuneau că ar fi fost, în cel mai bun caz, libertine și spurcate, că erau alese numai din afara castelor – prunci nedoriți din așezările negustorești, sau chiar mai rău. Iar asta era, în parte, adevărat. Dar, chiar și după desființarea Templului Cenușiu, credința populară spunea că femeile saji erau întrebuințate pentru cele mai scandaloase ritualuri, pe jumătate în afara legii. Ceea ce nu era decât bigotism de cel mai rău soi.

Chedan începuse să le acorde atenție abia după ce văzuse cu câtă răbdare înduraseră călătoria pe *Șarpele Stacojiu* și scosese din străfundurile memoriei sale o poveste despre străbunele lor care, cu multă vreme în urmă, fuseseră devotate unui îndeletniciri nu mai puțin respectate decât a sa. *Saji* însuși nu era altceva decât prescurtarea unui cuvânt foarte vechi, care însemna „străină strămutată”.

Dar, indiferent de obârșia lor, era cu adevărat bucuros fiindcă femeile saji se aflau alături de ei, fiindcă erau maestre în amestecarea leacurilor naturale.

Boala adusă de refugiați se răspândise cu repeziune printre oamenii mlaștinilor și printre corăbieri

deopotrivă. Damisa și Selast erau adesea trimise să adune ierburi în loc de hrană, în timp ce femeile saji, sau Liala, sau Elis, se mutau întruna de la căpătâiul unui bolnav la al altuia. Cu chipurile acoperite de văluri ce le fereau de strănuturi, puneau cu răbdare comprese reci pe frunțile înfierbântate și împărțeau ceai din coajă de salcie și din alte plante. Însă boala continua să se răspândească.

Într-o dimineață cenușie, Chedan ieși din coliba căpeteniei și o găsi pe Tiriki așteptându-l, cu fiica ei în brațe. Ceața coborâse în jurul Torului, așternându-și vălul peste vârfurile copacilor, dar undeva, deasupra ei, era soare, pentru că se auzea strigătul de vânătoare al unui șoim.

– Bâtlan își revine, spuse Chedan, ca răspuns la întrebarea din ochii lui Tiriki, așa cum se întâmplă cu mulți alții. Dar boala l-a lovit greu pe fiul lui, Vidră.

– De ce e atât de vulnerabil? Chipul lui Tiriki se încreți când se încruntă, îngrijorată. Vidră e cel mai puternic băiat de aici.

Chedan oftă.

– Atunci când cad victime, cei tineri și puternici se dovedesc uneori mai puțin rezistenți decât oamenii mult mai obișnuiți cu boala.

– Dar va trăi?

Tiriki își mută copilul agitat, cu părul roșu, din brațe în poală. Vederea chipului fetei ogoi pentru o clipă inima lui Chedan, însă el clătină din cap.

– Numai zeii știu cum o să se sfârșească. Oricum ar fi, nu vreau ca tu și Domara – și, din același motiv, Kestil – să stați în preajma bolnavilor.

– Dacă lecuirea lor e datoria ta, atunci e și a mea!

Vorbise încet, ca să nu-și tulbure fiica, dar nimic nu-i ascundea privirea răzvrătită. Magul o studie o clipă. Pentru un ochi obișnuit nu era decât o femeie tânără, subțirică, deși acum dobândise o nouă maturitate, o strălucire care venise odată cu nașterea copilului. *Într-adevăr, cugetă el, se pare că îi priește aerul acestui ținut nordic – deși cred că nu i-ar plăcea să mă audă spunând asta.*

– Și cum rămâne cu Domara? întrebă, înverșunat, cu glas tare. Ai primejdui și viața ei?

Brațele lui Tiriki se strânsesă mai tare în jurul fiicei ei.

– Tu n-ai luat boala, observă ea.

– Cel puțin nu încă, zise magul, cu mai multă blândețe. Bănuiesc că e o nouă formă a unei boli față de care aș fi putut deveni oarecum rezistent în timpul călătoriilor mele, dar e posibil să nu fie așa. Și lasă-mă să adaug că am un motiv bun pentru a-mi face speranțe! Mă bucur că Dannetrasa a fost pe corabie – el și femeile saji s-au dovedit neprețuiți! Iar Alyssa are cu siguranță dreptate în privința lui Iriel și Taret. Nu, nu cred că vom avea soarta Olbairo-sului. Însă adevărul e că numai un singur lucru poate fi spus fără nici o îndoială. *Se face tot ceea ce este cu putință.* Tu o să ne ajuți cel mai bine ținându-te pe tine și pe copii în afara pericolului. Știu că

erai obișnuită cu ajutorul Metiei, dar cred că te descurci perfect singură. Nu-i așa?

Pe chipul lui Tiriki se războiau emoții învrăbite, dar în cele din urmă dădu din cap, deși fără tra-gere de inimă.

– Zeii fie cu tine, șopti, și îi adresează salutul cuve-nit rangului lui, de parcă ar fi oficiat împreună un soi de ritual.

– Binecuvântări asupra voastră, fiicelor, spuse el, cu voce joasă, salutându-le, ca răspuns, pe Tiriki și pe fetiță.

Când și le coborî, mâinile îi alunecară peste forma dură din punga care îi atârna de mijloc.

– Așteaptă! Sunt hotărât să te trimit de aici – dar se întâmplă să am la mine ceva ce voiam să-ți dau.

Scoase o cutie mică, din lemn de cedru, și i-o oferi.

– Dar... asta e a mea! exclamă Tiriki, cu ochii ei luminoși mutându-se de la cutie la Chedan. Cum a ajuns la tine?

– Am scotocit printr-unul dintre sacii mei de călătorie, în căutarea unui pachet cu ierburi, și era acolo. Mi-a dat-o Micail. În ziua dinainte... Lăasă fraza neterminată, știind că ea avea să înțeleagă. Cu toată agitația asta, am pierdut-o din vedere. Am luat împreună o gustare în timp ce ne uitam pe o listă și Micail mi-a întins dintr-odată cutia, spunând... oare ce-a spus?

Scutură ușor din cap, silindu-se să recheme o amintire legată de aerul încins, sclipitor, și de gus-tul spaimei.

– A zis că trebuia s-o ai, dar că împachetai cu atâta pricepere încât ai fi spus că era mai bine să fie lăsată acolo. A spus... zâmbi Chedan într-o parte, că era foarte sigur că nu l-ai fi lăsat nici pe el s-o păstreze.

– E în stilul lui, râse Tiriki. Ne-am sfădit de mai multe ori în legătură cu cele care trebuiau luate sau lăsate în urmă.

I se încețoșară ochii și căută să-și ascundă emoția desfăcând închizătoarea cu o mișcare bruscă și uitându-se înăuntru. Cutia era ticsită cu tot felul de obiecte mărunte, un amestec de cercei, pandantive sau lăntișoare, inele bizare.

– Principii dau întâietate unor lucruri stranii.

Dădu să închidă la loc cutia, apoi ochii îi căzură brusc pe ceva.

– Mamă a Noptii, murmură ea, fii binecuvântat, Chedan. Fiți binecuvântați amândoi.

Magul își lungi gâtul, străduindu-se să vadă.

– Ce este?

Tiriki își desfăcu pumnul și el zări strălucirea unui inel, un mic obiect cu incredibil de multe suprafețe, solzos și neted, intalie și camee în același timp, un filigran de umbre și sclipiri...

– Nu eram cu mult mai mult decât niște copii când mi l-a dăruit. Era probabil o jucărie, o amintire de familie, șterpelit dintre însemnele regale ale bunicii lui.

Chedan dădu din cap, recunoscând imaginea dragonilor imperiali, cel roșu și cel alb, înlănțuiți în

înfruntarea lor neostoită, în lupta binelui împotriva mai binelui. Dar mai văzu și că, pentru Tiriki, nu era un blazon al Regatelor Mării, ci primul și cel mai frumos semn al iubirii lui Micail.

– Mă întreb dacă mi se mai potrivește, murmură ea, cu voce tremurătoare. A trecut atât de mult timp...

Și-l împinse pe deget, se strâmbă când i se întepeni de încheietură, apoi îl sili să treacă mai departe.

– Vezi... spuse Chedan cu blândețe. Indiferent ce s-ar întâmpla, dragostea lui Micail continuă să te învăluie.

Privirea ei uimită zbură spre a lui înainte de a izbuti să ascundă gândul care îi trecuse prin minte, că ei avea să-i fie de folos orice alinare dacă boala se înrăutățea, dacă el nu avea să supraviețuiască.

De-a curmezișul ierbii pâlpâi o umbră. Chedan se uită în sus, cu inima înălțându-i-se, în ciuda îngrijorării, când zări forma plină de grație a șoimului conturându-se în lumina soarelui.

12

Șoimul pluti deasupra câmpiei, un grăunte de viață în imensitatea cerului. Pasărea nu vedea nici o deosebire între preot și plugar, între oamenii care săpau ogorul și aceia care se trudeau să urnească blocurile imense de gresie, mișcându-le de-a lungul câmpiei. Șoimul privea toate îndeletnicirile omenești

cu aceeași indiferență semeată. Străduindu-se să contopească șapte cântăreți într-o unealtă ce putea face piatra să plutească, Micail își dori să fi putut simți același lucru.

În noaptea care trecuse, se visase stând alături de Chedan într-o mică tavernă din Ahtarra, chiar sub bibliotecă, sorbind *raf ni'iri* și lăsând discuția să rătăcească, așa cum făcea uneori cu Ardral. De fapt, era mai degrabă uimit fiindcă nu *fusesse* Ardral și se întrebă dacă, dintr-un anumit motiv, nu așeza chipul unuia peste imaginea celuiilalt; deși îl respectase pe magul alkoran, nu se întâlнисeră destul de des pentru a ajunge prieteni apropiați. Însă, fără nici o îndoială, acesta nu era decât o plăsmuire zămislită de îndeletnicirea lui din acele zile și lipsită de orice semnificație. Din câte își aducea aminte, discutaseră peste învățătura dată ucenicilor și despre diversele întrebuintări ale cântecului.

– Foarte bine, atunci...

Silindu-și gândurile să se întoarcă în prezent, arată către bolovanul pe care îl așezase pe un ciot de copac, la vreo trei metri distanță.

– Dați-mi notele voastre, cântați-le mai întâi încet și, la semnul meu, ațintiți vibrațiile asupra pietrei...

Își adusesese grupul de cântăreți nepuși la încercare pe un petic de pământ împădurit, aflat între câmpie și mănunchiul de colibe construite de tribul Ai-Zir ca locuințe pentru oaspeți. Stăteau deja acolo de mai bine de un an și, dacă încă nu putea spune că se afla acasă, locul era cel puțin un adăpost.

– Gata, zise el, când vocile vibrară și alunecară către o lipsă de armonie. E mai bine să-ncepem cu cei mai experimentați cântăreți.

Gesticulă către preotul alkonan Ocathrel, care, cu o zi în urmă, se mai afla încă pe câmpie, alături de Naranshada și de constructorii novici, alegând și despiciând blocuri de gresie pentru a alcătui marele inel. Gresia era un soi de piatră de nisip, dar forțe pe care nici măcar Ardral nu le putea explica pe deplin o presaseră într-un ev îndepărtat cu atâta putere, încât era și mai grea și mai densă decât orice altă piatră naturală pe care o văzuseră vreodată atlanții. Dacă nu s-ar fi format între straturi de piatră mai ușoară nu ar fi fost nicidecum cu putință să desprindă lespezi atât de mari. Dar aceeași comprimare aliniase particulele cristaline amestecate în piatră și loviturile de ciocan le stârniseră.

Acela nu era Templul făgăduit, ci un mijloc de a-l zidi, o construcție care avea să le îngăduie nu numai să calculeze mișcările celeste, ci și să înalțe și să concentreze puterea.

Ocathrel se oferise abia în dimineața aceea să-l ajute să le dea lecții acoliților, în parte pentru că avea el însuși trei fete și simțea că era posibil să știe mai bine cum să le ofere un îndemn. Micail avusese îndoieli la început, însă se văzuse în curând că preotul mai vârstnic nu spusese nimic altceva decât adevărul.

Ocathrel zâmbi, își netezi părul rar și își umplu plămânii cu aer. Apoi scoase o notă atât de adâncă, atât de rezonantă, încât Micail îi simți vibrațiile

surgându-se încet prin propriile sale oase. El era tenor, dar putea acoperi registrul unui bariton, și veni cu următoarea notă, cu patru tonuri mai sus.

Lanath asuda deja de încordare, cu tonalitatea vocii oscilând, dar Micaîl îl călăuzi cu o privire și tremoloul băiatului dispăru, vocea lui păstrând același ton. În aceeași clipă, Kyrrdis o aduse pe Elara în cor, cu patru tonuri mai sus în registrul de contralto, și le adăugă apoi, pe rând, pe Cleta și Galara, care dovediseră, fapt mai degrabă neașteptat, că aveau voci frumoase de soprane, deși nu deosebit de puternice.

Concentrarea încreți frunțile și cântăreții își păstrară notele prin respirație circulară¹, până când cele șapte tonuri se uniră într-o armonie simplă; sunetul nu deveni mai puternic, dar vibrațiile avură de câștigat în privința calității. Micaîl își domoli entuziasmul și recălăuzi concentrarea lor către bucata de piatră ce aștepta pe buturugă. Armonicile se înălțară și coborâră ușor, ajungând la un unison ce zăngăni în dumbrava umbroasă, devenind una cu vântul... până ce piatra prinse să se înalțe, mai sus și apoi... *tot mai sus...* Cu un găfâit, Lanath își pierdu locul în ritm. Corul se destrămă și piatra se legănă și căzu la pământ.

– Când unul dă greș, dă greș totul! se răsti Micaîl. Acum adunați-vă energiile și *uniți-vă cu pământul!*

Cei șapte închiseră ochii, uniformizându-și intenționat răsufierea.

¹ Inspirație pe nas, umflând simultan obraji și gâtul.

– Îmi pare rău, șopti Lanath, cu fața roșie de rușine. Mă descurc foarte bine când sunt singur...

– Știu, băiete. Și te-ai descurcat foarte bine, până în ultimul moment.

Micail se sili să vorbească blând. Privirile aspre ale fetelor erau, pe moment, o dojană suficientă.

– Ți-ai pierdut concentrarea; nu e o greșală fatală. Dar de acum înainte vreau să exersezi și când nu ești singur, până când o să poți păstra nota, indiferent ce s-ar întâmpla! Se întoarse spre ceilalți. Ocathrel, Kyr-diss – vă mulțumesc pentru ajutor. Știu că aveți și alte îndatoriri. Precum noi toți... Se încruntă la cei rămași. Vedeți-vă mai departe de treabă. Așteptați, Galara – Ardral vrea să copiezi un text. Vino cu mine.

– Dar la ce ne trebuie încă un exemplar din *Bătălia de la Ardath*? bombăni Galara în timp ce mergeau printre copaci. Ar fi totuna dacă s-ar fi întâmplat acum un milion de ani...

– Au fost mai degrabă opt sute. Și te asigur c-o să găsești în ea ceva mai mult decât o simplă legendă, răspunse Micail cu o răbdare deprinsă cu greu.

La început se temuse că lucrând împreună cu sora vitregă a lui Tiriki aveau să-și reamintească amândoi mult prea dureros ceea ce pierduseră. În loc de asta, fiind împreună păreau să-și găsească o stranie alinare.

Galara se dovedise a avea foarte puține în comun cu Tiriki, care, o știa cu certitudine, la vârsta de cincisprezece ani nu dăduse niciodată pe față ceva asemănător cu stările schimbătoare de spirit ale acestei

fete, ce oscilau, cu atâta îngăduință de partea ei, între o atitudine morocănoasă și o revoltă deplină. Se văzuse nevoit să-și aducă aminte cât de tânără era Galara. Nu fuseseră crescute ca surori, așa că de ce ar fi semănat?

– Adică, ce importanță mai au *toate* astea? se înfurie Galara. Adică – știi ce mi-ai spus tu, de fapt, mai întâi? Când ai spus, la început, că trebuia să plecăm? Că pe noul pământ vom îndura multe lipsuri! Și ai avut dreptate! Așa că de ce primul lucru pe care vrea toată lumea să-l facă este construirea unui alt Templu, închinat acelorași zei care n-au făcut nimic pentru noi atunci când aveam cea mai mare nevoie?

Micail se opri locului, privind-o cu asprime.

– Sst, gata, Gallie, murmură el, uitându-se în grabă în jur ca să vadă dacă o mai auzise cineva.

Păstrarea moralului atlanților era aproape tot atât de importantă precum imaginea de grup unit pe care trebuiau să o arate în fața tribului Ai-Zir.

– Cine altcineva ne-a salvat, dacă nu zeii? N-aveau nevoie să trimită vreun mesager ca să ne prevină, dar au trimis de fapt mai mulți – pe care noi nu i-am ascultat cu adevărat. Ne-au salvat pentru a reînălța Templul...

– Și chiar crezi asta? Galara îi puse o mână pe braț, sfredelindu-l cu privirea. Eu nu pot – nu și când trebuie să o faci cu nătărăi ca Lanath și cu morocănoasa asta de Cleta! Dacă zeii voiau într-adevăr să li se reconstruiască Templul, de ce n-au salvat-o pe Tiriki în locul lor?

– Nu spune asta! Să nu mi-o mai spui mie vreodată!
Îl năpădi o mânie neașteptată și o împinse la o parte.

Galara făcu în grabă un pas ca să-și recapete echilibrul, pălind dintr-odată.

– Îmi pare rău – n-am vrut să spun că...

– Nu te-ai gândit ce spui! spuse Micaïl printre dinții încleștați.

Se crezuse lecuit de amărăciune. Acum puteau trece săptămâni sau chiar luni fără să o viseze pe Tiriki – apoi câte o amintire îl sfâșia, redeschizându-i rana.

– Du-te. Știi drumul. Dă-mi pace. Torturează-l pe Ardral cu întrebările tale, dacă îndrăznești, izbuti în sfârșit să rostească. Nu știu de ce au hotărât zeii să trăim *noi*. Nici măcar nu știu dacă e bine să mai salvăm ceva din Atlantida! Dar prorocirea nu spune că tu sau eu vom domni asupra acestui nou pământ – ci doar că vom construi aici un nou Templu. Și, pe toți zeii, asta o să fac!

– Principele Micaïl – zici că și el e un prinț de sânge regal? Khayan-e-Durr, regina ținutului Ai-Zir, înclină din cap când Micaïl trecu pe lângă umbrarul sub care torceau femeile. Pământul cu atât de mulți conducători e nestatornic, continuă ea, dusă pe gânduri, însă el are ceva ispititor.

Elara schimbă o privire cu Cleta și își ascunse un zâmbet. Avuseseră nevoie de câteva luni ca să învețe limba destul de bine pentru a fi înțelese și adevărata

comunicare începea să fie posibilă abia acum. *Micail e într-adevăr un bărbat pe care îl urmăresc ochii femeilor*, se gândi ea, în vreme ce principele își încetini pentru o clipă pașii și se înclină în semn de răspuns. Însă Elara se îndoia că el era cu adevărat conștient de salutul reginei. Răspunsese dintr-un reflex deprins la curtea lui Mikantor, în Ahtarrath.

– Era moștenitorul celui mai vârstnic dintre fii, da, spuse ea într-un târziu. În Cele Zece Regate și, înainte de ele, pe Pământul Străvechi, existau puteri moștenite mai ales pe linia bărbătească a casei regale. Dar principele nostru a fost întotdeauna înclinat spre preoție. Unchiul său, Reio-ta, guverna în locul lui.

– Așa că principele nu și-a luat tronul și pământul a fost pierdut, ripostă regina. Noi avem o poveste asemănătoare, pe care o istorisesc oamenii uneori. Totuși, sângele regal a însemnat întotdeauna ceva. Păcat că acest bărbat nu e tatăl nici unui copil. Șamanul nostru, Droshrad, spune că voi, străinii, ați fost aduși de vânturi și veți pleca în curând, dar eu nu sunt chiar atât de sigură.

Se opri, meditând, iar aluzia la un conflict între șamani și femeile tribului o făcu pe Elara să înalțe dintr-o sprânceană.

Cleta începuse să se încrunte.

– Am auzit că Droshrad a fost împotriva hotărârii de a ne primi aici, zise ea, cu prudență, dar credeam că a ajuns să pună preț pe cunoștințele pe care le aducem – cel puțin n-am avut nici un fel de greutăți în ultimele luni.

– Teme-te de lup când se furișează, nu când îl auzi urlând la amiază, răspunse regina. Moșneagul ăla se duce-n pădure să urzească planuri și să murmure vrăji. Ar fi mai bine dacă oamenii voștri și-ar amesteca sângele cu al tribului nostru. Poate împreunarea cu o femeie de alt neam va spori rodnicia principelui Micail, așa cum se întâmplă când amesteci turmele. Da – Khayan-e-Durr chicoti încet – va trebui să-i găsim principelui vostru care n-a dat rod o soție dintr-o stirpe prețuită, de sânge regesc.

Elara își sili chipul să nu-i trădeze șocul, atât din pricina înțelesului vorbelor, cât și a planului din spatele lor. Dogoarea furiei posesive care îi încinse obraji era aproape tot atât de înspăimântătoare. Regina avea într-un fel dreptate – ar fi fost păcat să se stingă stirpea lui Micail. Dar sămânța lui aparținea seminției sacre a Templului. Dacă trebuia să i se găsească o pereche ce nu îi era rudă, atunci erau potrivite alte femei – Cleta, sau – bătaile inimii i se întetiră pe neașteptate – ea însăși i-ar fi putut dărui, cu siguranță, un copil.

Însă se stăpâni și o privi pe regină cu un oftat.

– Principele încă își mai jelește soția, care a dispărut în timpul salvării noastre, spuse ea, cu voce solemnă. Nu cred că se gândește cu adevărat la astfel de lucruri.

Dar eu mă gândesc, nu se putu împiedica să cugete, *însă nu la Lanath!* Aruncă încă o privire grăbită spre Cleta și își dădu seama că și ea îl urmărea din ochi pe Micail, care se pierdu, în cele din urmă,

printre oamenii tribului Ai-Zir. Era ciudat. Elara se gândise întotdeauna la Micail considerându-l soțul unei înalte preotese. Era ciudat să vadă dintr-odată în el... un bărbat, și încă disponibil.

– Ei, încă nu e nici o grabă, spuse liniștitor regina, lăsându-și fusul să se răsucescă, dar alianța dintre popoarele noastre ar trebui întărită printr-o căsătorie.

Elara stătuse destul de mult în Azan-Ylir ca să priceapă că, după cum o cerea tradiția, aproape toate căsătoriile erau aranjate de cele mai de seamă femei ale clanului. Nesigură, se uită din nou la regină. Stând în bătaia caldă a soarelui, își scosese capa regală din piele de cerb fin tăbăcită, pictată cu însemnele rangului ei și ale tribului. Mânele lungi până la coate și tivul veșmântului din lână de culoare palidă, cenușiu-verzuie, ce îi acoperea partea de sus a trupului, erau mărginite de un șnur colorat, de care erau cusute discuri de os și care se întindea cu puțin deasupra pieptului ei amplu, împodobit cu coliere de chihlimbar și jais. În jurul picioarelor îi cădea în falduri o fustă largă, în care se împleteau fâșii de lână de diferite culori. Părul castaniu al lui Khayan-e-Durr, strâns într-o plasă de șnur răsucit, era brăzdat de fire cărunte, dar regina radia o măreție ce nu avea nimic de-a face cu straiile de preț.

În lunile ce se scurseseră, devenise limpede că femeile dețineau o putere reală, deși oarecum diferită. Așa cum era obiceiul, regină nu era soția lui Khattar, ci cea mai vârstnică dintre surorile lui, care părea să-l privească uneori ca și cum nu s-ar fi maturizat. Fiul

ei, Khensu, nu fiul lui, avea să fie succesorul lui Khat-tar; mai mult decât atât, ea și mamele clanului aveau dreptul de a spune ultimul cuvânt când era vorba să înceapă un război.

Țineau socoteala împreunărilor dintre animale și dintre oameni deopotrivă și, înainte ca bărbații să facă război, femeile trebuiau să fie de acord că aveau destule mijloace. În casta preotească din Atlantida, anumite puteri erau moștenite de bărbați sau de femei, dar, în Templu sau la palat, sexul nu era o stavilă pe drumul către conducere. La urma urmelor, sufletul și-l schimba de la o viață la alta. Însă nimeni nu se aștepta ca niște primitivi neinstruiți să știe un asemenea lucru.

– Regele are o fiică pe nume Anet, spunea acum Khayan. E coaptă pentru patul de nuntă. A plecat la Carn Ava, la sanctuarul Zeiței, împreună cu mama ei, dar se va întoarce înainte de venirea iernii. O să vedem dacă-l găsește pe placul ei, da... împreunarea asta ar putea fi de mare folos...

Cleta își lăsă capul în jos, șoptind:

– Dar *ea* o să fie pe placul lui Micail? Și ce-o să zică Tjlan?

Khayan își făcea griji pentru bunăstarea poporului ei, asta era limpede, dar sprijinea oare visul regelui de a-și aduce tribul în frunte? În lunile din urmă, făcuse din Elara un soi de favorită și, cu ocazia ultimei lui vizite la Azan, Tjlan o îndemnase să câștige încrederea reginei... însă Elara simțea că nu ajunsese

mai aproape decât până atunci de înțelegerea adevăratelor intenții ale acesteia.

– Și voi, cele tinere, spuse pe neașteptate regina, trebuie să vă gândiți și voi la viitorii soți.

– Oh, Cleta are un logodnic care mai e încă la Beisairath. Iar eu sunt logodită cu Lanath, răspunse Elara, cu un strop de amărăciune.

– Ați spus că nu sunteți măritate.

Elara ridică din umeri

– Mai sunt... încă multe de făcut mai întâi. Trebuie să ne întregim învățătura...

– Eh! zâmbi regina. Fetele își închipuie că vor fi mereu tinere. Dar e adevărat că, pentru cele născute din neam de preoți, lucrurile stau altfel.

Urmă o clipă de tăcere, dar, înainte ca altcineva să fi apucat să scoată vreun cuvânt, Khayan reîncepu să vorbească.

– Slăvita voastră Timul e departe, iar voi sunteți aici. Poate ar trebui să vă trimit la Ayo.

Cleta se încruntă, străduindu-se să înțeleagă:

– Ayo? Soția regelui?

Khayan dădu din cap, zâmbind.

– Dar și Soră Sacră, care locuiește în Sanctuar. Femeile triburilor își împărtășesc lucruri pe care, uneori, bărbații nu le știu. Una a venit la noi din satul vostru de pe mal. Spune că preoteasa cu Robă Albastră care a construit acolo Templul Mamei cunoaște o parte a Misterelor noastre. Și asta... asta nu e o treabă de-a șamanilor. Da, cred că surorile vor fi dornice să stea de vorbă cu voi.

Trebuie să-i spun lui Ardral. Elara se holbă la regină, cu gândurile învârtindu-i-se. *Sau n-ar trebui?* Khayan n-o fi fost decât o Ai-Zir, dar avea dreptate. Acelea erau misterele femeilor, neîmpărtășite nici unui bărbat. Trebuia să-i trimită, cumva, un mesaj lui Timul...

În cele din urmă, își regăsi vocea:

– Îmi doresc foarte mult să le cunosc.

Micail trase în piept, adânc și prelung, adierea plăcută ce mângâia câmpia. Încă de pe când începuse să se înalțe soarele, promițând o zi arzătoare, pornise către locul unde în aceeași dimineață, de vreme, avea să fie construit cercul de pietre. Acum, în spațiul acela, mireasma ierburilor în pârg părea de tămâie – tămâia pământului, aromată de mirosurile mai calde ale vitelor de pe pășune. La jumătatea distanței către orizont, o mică turmă ținută pe câmpie pentru a fi mulșă pe durata verii se îndrepta către casă pe urmele vacii conducătoare, iar pielea cafenie a animalelor licărea arămiu în lumina piezișă a amurgului.

Treptat, înțelegea din ce în ce mai mult importanța lor pentru oamenii acelor locuri. Masa unui atlant de rând fusese alcătuită din fructe, legume și grâne fierte, la care se adăugau, poate, câțiva pești mărunți, pentru aromă.

În Azan, vitele însemnau însăși viața unui popor, sănătatea și numărul lor era o măsură a puterii tribului, iar pielea și oasele erau purtate ca haine și

podoabe, sau întrebuințate într-un miliard de alte scopuri. Grânele erau mâncate sub formă de terci fiert sau de pâine nedospită, alături de legumele din fiecare anotimp, dar, pe toată durata anului, hrana preferată erau carnea și laptele vacilor.

La început, celor mai mulți dintre atlanți le fusese greu să digere mâncarea bogată în proteine și, chiar și după ce se obișnuiseră, le părusese încă și mai greu să se folosească pe deplin de puterea ei hrănitoare. *Ne-am rotunjit cu toții...* se gândi cu amărăciune, bătându-se cu palma pe pântec, *în afară de Ardral*. Bătrânul veghetor părea că trăiește cu aer și cu berea localnicilor, deși spunea întruna că aceasta din urmă nu era decât un slab înlocuitor al băuturilor adevărate. Însă, indiferent ce mânca sau nu mânca, Ardral era plin de vioiciune. Părea să nu înceteze niciodată să umble dintr-un colț al locului unde munceau într-altul, observând, poruncind și corectând, cu robele fâlfâindu-i în jurul trupului aiodoma aripilor cocorilor uriași ce treceau mândri pe deasupra râului și a ruinelor.

În afara șirului de pari înfipti în pământ pentru a trasa cercul, niște bărbați modelau două blocuri mari de gresie lovindu-le cu maiuri din aceeași materie dură. Prin cântecele lor, cântăreții izbutiseră să desprindă, din bucăți de piatră încă și mai mari, lespezi imense care zăceau împrăștiate pe întreaga câmpie, dar ultima modelare trebuia făcută de mâinile omului. Loviturile de mai se înălțau în aerul răcoros, într-o melodie monotonă.

– Vino aici, vrei?

Vocea lui Ardral îl dezmetici pe Micail, întrerupându-i teoriile.

– Adu-l pe Lanath. Am nevoie de o a doua verificare a acestei alinieri.

Micail se uită în jur și își văzu acolitul stând alături de una dintre găurile lăsate de un bloc dezrădăcinat de piatră vânată, cu privirea pierdută în lungul câmpiei, către lumina ce pălea încetul cu încetul.

– Lanath, e nevoie de noi. Vino, băiatule, acolo nu e nimic de văzut.

– Doar Stelele Prevestitoare, răspunse Lanath, cu glas monoton. Dar orice s-ar putea furișa, nevăzut, în întuneric. Tot ținutul ăsta e bântuit de stafii... Arată către gorganele rotunjite de pe câmpie. Când se lasă noaptea, totul le aparține. Poate asta îmi spunea Kanar.

– Kanar? Fostul tău maestru? Vorbești despre un alt vis de-al tău?

– El îmi vorbește, răspunse Lanath cu aceeași voce pierită.

– Se știe foarte bine că stafiile nu sunt mesageri demni de încredere, mai ales când nu ai habar ce trebuie să le-ntrebi, făcu Micail, cu mai multă duritate decât ar fi vrut. Să lăsăm asta acum; poveștile șamanilor îi tulbură pe oameni destul de mult și fără să mai adaugi închipuirile tale. Avem nevoie de munca lor, băiatule – nu putem face totul numai cu cântecul.

Îl prinse pe Lanath de umeri și îl aduse înapoi, în centrul cercului, unde Ardral se uita lung la stâlpii de lemn așezați astfel încât să marcheze răsăritul și apusul soarelui verii.

– Uită-te într-acolo... porunci el, arătând către apus. Acolo e lumina!

Nori mânâți de vânt dinspre marea îndepărtată erau atinși acum de văpaia soarelui în coborâre. În timp ce privea, un mănunchi prelung de raze pâlpâi de-a curmezișul cerului, așternând peste câmpie o potecă aurită. Ardral murmură câteva cuvinte și inscripționă cu repeziciune un șir de hieroglife pe tăblița lui de ceară.

Micail închise ochii, ferindu-și-i de strălucirea orbitoare, și avu impresia că lumina soarelui se preschimba într-un torent de energie – de parcă ar fi stat într-o apă curgătoare, sau la răscrucea mai multor ape. Una venea dinspre apus, din locul unde asfințea soarele la echinox, iar o alta își avea izvorul mai departe, către miazăzi. Noul inel de pietre avea să se centreze pe o aliniere de la nord-est către sud-vest, astfel încât să prindă lumina răsăritului din miez de vară, sporind puterea fluxului de energie.

– Ai fost acolo ieri, la sfârșitul zilei, nu-i așa? îl auzi pe Ardral spunându-i. La răsăritul și la apusul soarelui curenții se simt cu multă putere. De aceea ne-au călăuzit înapoi senzitivii. Dacă așezăm pietrele sub unghiul corect, locul ăsta va fi un imens concentrator de putere.

Micail deschise ochii și își dădu seama că zidarii amuțiseră.

– Dacă Piatra Omphalos ar fi fost salvată, Tjalan ar fi adus-o aici, adăugă Ardral. Poate e tot atât de bine că...

Indiferent ce ar mai fi vrut să spună se pierdu când cineva scoase un urlet de groază.

Lanath stătea în picioare, cu ochii din nou către gorgane. Lucrătorii îl priveau.

– Uitați-vă, ceva a ieșit din mormânt!

Murmurele deveniră mai puternice.

– Preotul mai tânăr îl vede! Bătrânul preot e mănios fiindcă am mișcat pietrele! Droshrad a avut dreptate! N-avem ce căuta aici!

Micail își miși ochii, cercetând umbrele din depărtare și, când zări un cap cu coarne mari, începu să râdă.

– Sunteți copii, vă lăsați băgați în sperieți de o vacă bătrână?

Urmă o clipă de tăcere încordată, spartă de un muget jalnic.

– Ea ar fi putut lua chipul unei vaci, murmură cineva, dar toți ceilalți începură apoi să râdă.

– Și dacă aici ar fi fost un demon...

Vocea lui Ardral le poruncea să-l asculte.

– ...credeți că nu aș fi fost în stare să vă apăr?

În lumina săracă, toată lumea văzu licărul strălucirii care se învoldura în jurul lui.

Micail știa că nu era decât un truc de magician, un gen de manifestare privit de inițiații și de înalții cunoscători de la care își primise învățătura ca fiind

nedemn de ei... dar nu mai presus de puterile lor. Respirând adânc, Micail își lăasă propria stare de cunoaștere să se schimbe, călăuzindu-și toată energia spre aură, până ce prinse să strălucească el însuși.

Oare Droshrad e în stare de asta? se întrebă, cu o pâlpâire de mândrie ce se preschimbă în rușine când lucrătorii se traseră înapoi, făcând semne menite să le stea în apărare. Prorocirea spusese că, prin strădaniile sale, avea să dea naștere unui nou templu, dar construcția pe care o înălțau era oare un loc pus în slujba puterilor Luminii, sau a unei năzuințe mult mai pământești?

La vreme de iarnă, atlânții sufereau cel mai mult de dorul căminului lor pierdut. După aproape trei ani, pe Micail încă îl mai dureau oasele când vânturile dinspre miazănoapte aduceau zăpada. *Zeu al Iernii, pe frigul ăsta, Însuși Banur Cel cu Patru Fețe ar pune mai mulți bușteni pe foc!* era el adesea în stare să jure. Dar, pe moment, flăcările care trosneau în centrul casei regale rotunde și simpla căldură a trupurilor celor adunați înăuntru pentru ospățul din miezul iernii ridicaseră temperatura destul de mult, așa că Micail se simțea aproape dornic să-și scoată capa din blană de oaie.

În stânga lui Khattar stăteau Droshrad și șamanii celorlalte triburi, iar în dreapta lui se aflau preoții atlânți, într-o simetrie neliniștitoare. De cealaltă parte a focului, căpeteniile celor cinci triburi își lepădaseră capele și căciulile rotunde cu mult timp în urmă și

leneveau pe băncile lor în tunici din lână cu modele colorate. Droshrad încă mai era înfășurat în straiile lui din piele de cerb, pictate și împodobite cu multe bucățele zăngănitore de os.

Micail se întrebă dacă, pe durata iernii, nu ar fi trebuit să-i trimită pe Jiritaren, pe Naranshada și pe acoliți înapoi în Belsairath, împreună cu Ardral și cu ceilalți, dar viața socială din noua capitală a lui Tjalan i se părea un surghiun mai greu de îndurat decât viața printre sălbatici. Cu o toamnă în urmă, faptul că rămăseseră locului se dovedise o alegere înțeleaptă. El și Lanath izbutiseră să acordeze cu mare finețe modul de verificare al poziționării pietrelor. Însă în anul acela Droshrad părea să-i urmărească vădind ceva mai mult decât obișnuitul său dispreț supărător.

– Nu prea seamănă cu celebrarea Trecerii sub Oblăduirea lui Nar-Inabi – nu-i așa? întrebă Jiritaren în graiul Templului Luminii.

Cuvintele rituale sunară ciudat de nelalocul lor în timp ce Jiri rupea cu un trosnet o bucată de coastă friptă. Pentru oamenii triburilor, porcul îndopat cu ghindă era mâncarea preferată la sărbătorile din vremea iernii, carnea grasă fiind o pavază în calea frigului. Așa cum era și berea. Micail își săltă pocalul și luă încă o sorbitură.

– Trebuie să recunosc că nu sunt încântat, spuse Naranshada, într-o formă mai puțin rafinată a limbajului Templului, încruntându-se și scărpinându-se în barbă. Aștept cu nerăbdare ziua când se va încheia

lucrarea asta și nu vom mai fi nevoiți să trăim aici. Însă tocmai am auzit că n-o să mai primim oameni care să trudească la celelalte pietre decât după ce se vor încheia semănăturile din primăvară.

– Cum? întrebă Jiritaren. E adevărat, Micail?

– Așadar... vă place ospățul nostru? îi întrerupse regele Khattar, în limba atlantă comună, accentuând greșit cuvintele, dar făcându-se foarte bine înțeles.

Învățată repede, se gândi Micail, zâmbind din reflex. Un bun mod de a ni se aduce aminte că, deși folosim cele mai tainice dialecte ale Templului, trebuie să ne controlăm cu mai multă atenție spusele.

– Carnea e grasă și berea e tare, Mărite Rege, răspunse curtenitor Naranshada.

Micail îi ținu isonul, dându-și seama că toate cercurile și romburile cioplite care împodobeau stâlpii sălii începuseră deja să se strâmbe și să se înceteșeze. Poate era bine ca, pentru o vreme, s-o lase mai ușor cu băutura.

– A fost o recoltă bună! Privirea aspră a regelui înfrunța pe oricine ar fi vrut să-l contrazică. Cei Bătrâni sunt mulțumiți. Vor avea curând un nou Templu!

– Suntem norocoși fiindcă străbunii au acea răbdare pe care o îngăduie veșnicia. Dar lucrul înaintează așa cum se cuvine.

Micail se întrebă, nu pentru întâia oară, cât de bine înțelesese de fapt Khattar explicațiile lor despre țelul căruia îi era de folos alinierea pietrelor.

Și, își spuse el, *ce anume înseamnă pentru mine pietrele? Primul pas către înălțarea Templului pe care am fost menit să-l construiesc, sau pur și simplu un motiv pentru a mai trăi încă o zi?*

– Bine, încuviință regele. Cât mai durează?

– Blocurile de gresie pentru trilitoanele¹ din curtea interioară au fost transportate la fața locului, spuse Naranshada, socotind totul pe degete. Sunt cincisprezece pietre. Multe dintre ele mai trebuie modelate, dar nici o echipă nu se poate ocupa de asta înainte de a fi aduse mai multe. Pentru inelul exterior au fost tăiate peste zece pietre – asta înseamnă că trebuie să mai găsim încă patruzeci de pietre verticale – cred că ne-am putea descurca și cu mai puține, dar am subestimat înainte și s-ar putea să fie nevoie să dăm deoparte și unele dintre cele noi. Eu m-aș feri mai degrabă de o greșală în ceea ce privește totalul. Și bineînțeles că aici nu sunt cu-prinși buiandrugii care le unesc.

Khattar se încruntă.

– O să fie nevoie de o grămadă de oameni ca să transportăm atât de multe.

– Da, încuviință Jiritaren, dar, dacă totul merge după plan, o să putem înălța trilitoanele...

Se uită la Naranshada.

– Oh, cu siguranță la anul, zâmbi Ansha, ușor cherchelit. Dar când a mers vreodată ceva după plan?

¹ Grupuri alcătuite din câte două pietre în poziție verticală ce sprijină una culcată în partea de sus.

– De-aia țăranii trebuie să stea pe câmp, nu să târască pietre. Vocea guturală a lui Droshrad venea de undeva, din spatele regelui. Zeii pun stavilă creșterii grânelor când nu sunt slujiți îndestul. Te-am prevenit și înainte, rege Khattar – oamenii bodogănesc prea tare.

Micail aruncă o privire către nepotul regelui, Khensu, așezat alături de războinicii mai tineri în partea de miazănoapte a sălii și, în ochii care se repeziră să-i întâlnească pe ai lui, citi că se gândea la același lucru. Așa cum se întâmpla și în Regatele Mării, un principe era sufletul pământului său. Tatăl lui Micail preferase să îndure mai degrabă tortura decât să trădeze această credință sacră. Dar Micail începea să înțeleagă că, în ținutul acela, relația dintre rege și țară era încă și mai redusă la esență. Regina o slujea pe zeița fără nume a pământului, care era nemuritoare, însă zeul ce o făcea să rodească era reprezentat de rege. Dacă recoltele se pierdeau prea des, trebuia ales un bărbat mult mai viril, iar fostul rege trebuia să moară.

Fără să-i dea atenție șamanului, Khattar ridică o mână, cu degetele răsfirate.

– Faceți cinci pietre mari pentru cele cinci triburi-mamă și cercul din afara lor pentru clanuri.

– Ei, nu e chiar..., dădu să spună Naranshada, dar Jiritaren îl înghionti cu putere.

Droshrad se încruntă mai tare.

– Aduceți puterea soarelui în cerc... începu Khattar, dar restul vorbelor sale se pierdură sub urale și se auziră primele lovituri sacadate de tobă.

La începutul ospățului, flăcările dogoriseră atât de tare, încât spațiul din jurul lor fusese lăsat liber. Pe măsura scurgerii orelor, buștenii se mistuiseră și nu mai împrăștiu decât o strălucire blândă, dar căldura rămasă în urma lor era de-ajuns pentru ca temperatura din sală să fie plăcută. Toboșarii se adunau acum în jurul focului și unii continuau să își încline tobele către dogoare ca să le întindă mai tare pielea, pe când alții începeau să pună cap la cap loviturile ușor ritmate care sileau pe oricine să le acorde atenție. Toate discuțiile încetară când începu răpăitul tobelor.

Nepotul regelui se ridică, făcându-le semn prietenilor lui, și aceia care nu se îmbătaseră încă prea tare i se alăturară lângă foc. Ținându-și mâinile pe umeri, dansară în jurul lui, aplecându-se și sărind într-un ritm desăvârșit. În timp ce țineau pasul, adăugară mișcări din ce în ce mai complicate ale picioarelor, până când unul se împletici, urmat de un altul, și ieșiră din șir râzând. Micaïl nu fu uimit să vadă că ultimul dansator rămas era Khensu. Se mișca mai degrabă cu forță decât cu grație, dar energia lui era impresionantă. Cu păr castaniu ondulat și trup muscular, dădea de înțeles cum arătase probabil regele Khattar în tinerețe. Oricare dintre cei doi putea fi cumplit în luptă, se gândi Micaïl, întrebându-se apoi de ce dansul trebuise să-i aducă aminte de război. Pe urmă se opri și Khensu, ridicându-și brațele pentru a primi ovațiile oamenilor, în vreme ce regele îl privea cu o expresie care sugera că ar fi preferat ca succesul său să stârnească mai puțin entuziasm.

– Înălțați pietre repede – a mea prima, murmură Khattar. Pe urmă străbunii îmi dau putere.

Își ridică pocalul spre a fi umplut.

Micail oftă și nu spuse nimic, sperând că întrebările aveau să înceteze. Totul se reducea la o problemă de putere, dar cu ce scop și în folosul cui? Khattar voia pietrele ca să ajungă în fruntea tuturor triburilor locale. Tjalan le dorea ca punct în jurul căruia ar fi putut reface Regatele Mării, sau chiar imperiul. Dacă aveau vreo importanță pentru ei, Naranshada, Ocathrel și majoritatea celorlalți preoți le voiau ca pe un prilej de a-și dovedi harurile, ca pe o dovadă că supraviețuirea lor avusese un rost... *Și eu am privit lucrurile așa la început, cugetă Micail, și poate o mai fac încă. Ce spunea Ardral alaltăieri? E ca atunci când sculptorii dau formă statuii unui zeu – doar pentru a vedea dacă sunt în stare.*

Pentru ce vreau eu noul Templu? Era o întrebare pe care nu și-o pusese niciodată, până de foarte curând; dar acum se preschimbase într-o iritare neconținută a conștiinței sale.

– Ah! murmură Khattar cu glas răgușit, întinzându-și spre umărul lui Micail mâna murdară de grăsime și lipicioasă de bere. Asta o să-ți placă! Privește!

Dinspre Partea Femeilor se auziră foșnete și murmure în vreme ce mai multe bănci se goleau. Bărbații tineri prinseră să fluiera când în lumina focului pătrunse un șir de fete cu șaluri și fuste din lână și piele, cu franjuri lungi ce se legănau odată cu trupurile

lor. Pe sâni tineri le tresăltau coliere din os, jais și chihlimbar. Înconjură focul cu ochii plecați, ținându-se de mâini, cu pași tot atât de complicați precum bățile tobelor, pe când un fluier de os ciripea și cânta. Trupurile zvelte se arcuiău și se îndreptau aidoma mestecenilor tineri de la marginea pădurii, aidoma sălciilor din preajma undelor susurânde ale apei. Nici măcar Micail nu se putu împiedica să zâmbească.

– Îți plac fetele noastre, da!

Regele își șterse berea de pe mustați și zâmbi larg.

– Sunt tot atât de frumoase ca niște juninci tinere pe o pășune verde... răspunse Micail, iar regele se cutremură de un hohot de râs.

– Facem totuși un taur din tine, străinule!

Slujitoarele umblau prin mulțime purtând coșuri cu nuci și fructe de pădure uscate, ultimele dintre darurile toamnei, și cu numeroase bucăți tari și rotunde de brânză. Micail își șterse palmele unsuroase de tunică și luă o mână plină de nuci, amintindu-și cu tristețe de numărătele vase filigranate cu apă aromată care, acasă, ar fi fost aduse printre oaspeți ca să-și spele degetele. Îi lipseau și paharele superbe, pline-ochi cu cele mai înmiresmate vinuri. În schimb, era limpede că trebuia să bea încă și mai multă bere de-a localnicilor, care îl făcea deja să-și piardă echilibrul. Dar așa părea să fie obiceiul – bărbații de pe băncile de pe margini erau deja beți de-a binelea – și nu avu nimic împotrivă când următoarea slujitoare veni să-i umple pocalul.

Dansatoarele se întorceau cu mers unduios în partea lor de sală, însă tobele nu își încetară bătăile răsunătoare. În loc să se destindă, trecând la discuțiile vesele ce vesteau încheierea unei ceremonii oficiale, mulțimea de pe bănci se îmbătoșă mai tare și așteptă într-o tăcere incitată.

În cele din urmă, tobele se opriră, ușa largă se deschise cu un scârțait ce păru îngrozitor în liniștea sălii și cineva pătrunse înăuntru. Nimeni nu observă ușa închizându-se în timp ce silueta subțire se apropia de lumina focului – o fată înfășurată într-o mantie din blană de urs, cu părul castaniu-închis înnodat sus, în creștet, și căzându-i apoi pe spate într-o coadă lucioasă.

Regele făcu un pas înainte și o privi cu o expresie de nedescifrat.

– Te salut, tată.

Brățele subțiri ale fetei, cuprinse de brățări de chihlimbar, se iviră dintre faldurile blănii pentru a-i atinge fruntea, buzele și pieptul.

– Îți urez bun venit, fiica mea, răspunse regele. Aduci la festivalul nostru binecuvântarea mamei tale?

– Da – binecuvântarea ei și pe a Mamei! răspunse ea, înaintând cu o eleganță concentrată, pe care Micail o recunoscuse, cu o oarecare uimire, drept un semn al disciplinei spirituale.

Probabil că fata era Anet, fiica regelui, despre care îi povestise Elara și a cărei mamă era o mare preoteasă a acelor locuri.

Regele Khattar se așeză confortabil.

– Atunci oferă-ne-o, spuse el, cu blândețe.

Fata zâmbi iarăși și se întoarse spre toboșari, desprinzându-și mâinile de pe blana lucioasă a mantiei și lăsând-o să-i cadă la picioare. Micaïl făcu ochii mari fiindcă, pe dedesubt, fata nu purta decât o mulțime de bijuterii din jais și chihlimbar și o fustă scurtă, din șuvițe de lână răsucite, unite, sus și jos, de câte o fâșie de țesătură. Dar murmurul care străbătu sala era de încântare. Era limpede că se așteptaseră la asta, că era o parte a ceremoniei, și de ce l-ar fi uimit pe Micaïl, care le văzuse pe fetele saji de pe pământul străvechi dansând înveșmântate numai în vălurile lor de culoarea șofranului?

Cele mai puternice tobe răsunară brusc, o dată, de două ori și încă o dată, în vreme ce Anet pășea în locul gol din fața focului, cu brațele ei frumoase înălțate. Pe urmă se amestecară celelalte tobe, cu propriile lor semne de exclamare, într-o țesătură de întrebări și răspunsuri fără cuvinte ce făcu inima lui Micaïl să răspundă la rândul ei, pulsându-i fierbințeală în vene – și dansatoarea nici măcar nu se mișcase. Abia când silueta de chihlimbar lustruit ce se odihnea între sâni tineri ai fetei pâlpâi în lumină își dădu el seama că fiecare bucată a pielii ei... licărea în valuri bine stăpânite ce îi urcau de la genunchi către piept, pentru a coborî înapoi.

– Călăuzește puterea, spuse Naranshada cu o voce joasă, plină de venerație, iar Jiritaren dădu din cap, amețit de băutură.

– Asta le învață în sanctuarul de la Carn Ava, răspunse el, ar trebui să le trimitem și pe fetele noastre acolo!

Micail îi auzea, dar nu era în stare să vorbească. Îi venea greu până și să respire și își simțea pielea pradă furtună. Era conștient de existența fiecărui fir de păr de pe ceafă – și aerul însuși părea să trosnească de încordare. Fata nu semăna nicidecum cu iubita lui, însă ținuta ei avea o concentrare și o grație care îi aminteau în mod straniu de Tiriki în timpul rugăciunii.

Aproape pe nevăzute de seamă, fata începuse să-și îndoie genunchii, cu brațele coborându-i încet, șerpuitoare, rotindu-se și înălțându-se iarăși, într-o neîntreruptă mișcare unduitoare ce o făcea să înainteze, desenând o spirală în jurul stâlpilor înalți ce susțineau acoperișul. Lumina focului dădea strălucire părului ei castaniu, acoperindu-l cu acel auriu neuniform al ierbii uscate de pe dealurile atinse de mângâierea soarelui. În ochii lui Micail, era ca și cum ea ar fi licărit în însăși strălucirea lui Manoaah, și își spuse: *Dansul ei readuce Lumina în lume...*

Ea făcu ocolul de patru ori, șerpuind înăuntrul și în afara cercului de stâlpi. De fiecare dată se oprea, se întorcea cu fața într-o altă direcție, cădea în genunchi și se arcuia, lăsându-se pe spate, pentru a-și îndrepta apoi atât brațele, cât și picioarele în timp ce spatele i se rotunjea precum un arc, până când se ridica răsucindu-se brusc, cu brațele înălțate, pentru a o lua de la început. Cu pași învârtajiți, laterali,

parcursese pentru o ultimă oară cercul, își săltă mantia din blană de urs în căușul brațului și și-o azvârli în jurul trupului. Și lumina păru să dispară din încăperea. Ea rămase în picioare, nemișcată, zâmbind ușor când spectatorii își sloboziră răsuflările într-un același suspin, apoi se întoarse și străbătu mulțimea, îndreptându-se către ușa deschisă.

În trecere, privirea ei o întâlnește pe a lui Micael pentru o scurtă clipă. Avea ochi verzi.

– Ce fată uimitoare! exclamă Jiritaren, cu puțin cam prea multă aprindere.

– Da. Ca mama ei pe când era tânără, când am fugit cu ea. Regele zâmbi larg, a aduce aminte, cu dinții stricați zăbindu-i-se prin barba căruntă. Trebuie să-i găsesc lui Anet un soț bun înainte ca vreunui înfierbântat cu mai mult curaj decât judecată să-i vină ideea să mă imite! Privirea lui ageră o prinse pe a lui Micael. Khayan-e-Durr spune că ar trebui să-o mărit cu tine, străinule sfânt. Tu ce spui?

Uluit, Micael îl privi cu ochii holbați. *Dar eu sunt însurat cu Tiriki*, se gândi înțelegând, în același timp, că nu îndrăznește să dea nici un răspuns. Naranshada fu acela care îl salvă.

– Mărite rege, îți suntem recunoscători pentru această onoare, dar te implor să nu uiți că, pentru poporul nostru, slăvitul Micael este de neam regesc și nu poate face nici o alianță cu... fără să ceară părerea principelui Tjalan, încheie Ansha, aproape tot atât de curgător cum ar fi făcut-o dacă ar fi avut răspunsul pregătit dinainte.

Micail îl zări, dincolo de umărul masiv al lui Khattar, pe Droshrad încruntându-se încă și mai tare, dacă așa ceva era cu putință. Propunerea fusese un șoc și pentru șaman. Înțelegând că, în afară de propria sa încurcătură, ar fi putut exista mai multe motive pentru a ocoli un răspuns imediat, Micail își simți mintea limpezindu-se.

– Așa este... se bâlbâi el, și văzu cum se înnegura chipul regelui.

– Atunci, dinspre partea mea, sfătuiește-te cu celălalt principe, mormăi Khattar, în atlantă, cu accentul lui mizerabil. Voi, Oamenii Mării, spuneți că vreți să mă slujiți, să mă faceți mai mare peste triburi. Dar, fără Femeia Regală, n-am nici o putere! Cântăriți-vă răspunsul cum doriți, dar nu prea multă vreme. Fără o legătură de sânge, o să vă pierdeți brațele de muncă, pietrele și tot ce se mai află aici.

13

– Mămico! Frumoase! Vezi?

Domara înaintă dansând și arătând către păsările negre presărate prin iarbă, cu penele lucioase scânteind în toate culorile curcubeului sub razele de soare. Cu o noapte înainte plouase torențial și păsările se ospătau cu râmele scoase din pământ de șuvoaiele de apă. Tiriki încercă s-o înșface pe fetiță,

dar nu izbuti și își îndreptă spatele zâmbind. Domara își sărbătorise a treia aniversare în primăvară și era tot timpul în mișcare, cu părul ei strălucitor pâlpâind în jurul Torului ca o flacără minusculă.

Kersil, fiica lui Forolin, mergea cu demnitatea cuvenită celor șapte ani ai ei.

– De ce le fugărești? Nu fac decât să zboare de aici...

Domara se uită peste umăr.

– Frumoase! repetă, fâlfâind din brațele ei voinice.

Tiriki o săltă râzând și o săltă în sus.

– Zboară, pasăre micuță! cântă ea. Dar niciodată atât de sus încât să uiți unde ți-e cuibul... Prietenii tăi, Arici, Țestoasă și Cănepă, te așteaptă la joacă, știi.

O sprijini pe copilă de șoldul ei și o porni pe cărarea de scânduri ce ducea spre vechiul sat de vară, pe care oamenii mlaștinilor începuseră deja să-l reconstruiască de un an, făcând din el o așezare permanentă. Simți din nou o mică tresărire de mândrie gândindu-se la primul an petrecut în ținutul acela, când fusese atât de limpede că localnicii îi crezuseră pe atlanți nebuni fiindcă încercau să locuiască în smârcuri pe toată durata anului...

Dar în același timp știa că, dacă pe ea o respectau, pe Chedan îl venerau fiindcă îi îngrijise cu mâinile lui pe atât de mulți dintre ei în vremea molimei. Când trecea el prin sat, își aduceau copiii să-i binecuvânteze și adunaseră pene de șoim ca să-i facă o mantie de ceremonie. De dragul lui, nu de dragul lui Tiriki, fuseseră de acord să trăiască acolo și în vremea iernii și să dezgroape și să târască pietrele

pe care le folosea magul pentru a construi prima sală din piatră a comunității.

Tiriki oftă și hotărî că nu era invidioasă, ci doar puțin cam... conservatoare. Ideea unui vindecător bărbat o tulbura, era tot atât de stranie ca aceea că o femeie, chiar și ea însăși, conducea ceremoniile oficiale. Cu toate acestea, pe Pământul Străvechi, propriul ei tată fusese un vindecător ale cărui scrieri în această privință ar fi putut fi considerate de Stăpânii Karmei o ispășire mulțumitoare a păcatelor sale.

„*Obiceiuri noi pentru pământuri noi*“, obișnuia să spună bătrânul ei profesor Rajasta Înțeleptul. Tiriki își lăsa gândurile să hoinărească. *Poate, dacă aș fi dat mai multă atenție profețiilor lui, mi-ar fi fost mai ușor să pun lucrurile la punct. Dar poate nu trebuie să fie ușor.*

Deasupra capului ei, soarele dogorea prin nori și prin ceața mlaștinii, nemailăsând sub bolta cerului decât un simplu vâl de abur. Ea și Domara pășeau într-un cerc limpede, al cărui contur se înțețoșa într-o viziune îndoielnică. De la distanță, satul părea să licărească, apărând și dispărând din vedere, însă, când se apropiară, văzura femei măcinând semințe, rupând păstăi sau tăind cartofi în aer liber și bărbați reparând plase sau împodobind săgețile cu pene.

Mulți săteni ridicară câte o mână în semn de salut și Domara le răspunse sporovăind încântată. Tiriki o lăsa adesea să se joace cu copiii din sat și, ca

urmare, fetița repeta cuvintele dialectului lor gutural tot atât de des pe cât le articula pe cele rafinate, din graiul Regatelor Mării.

– Mor-gan, tu întârzii. Mă bucur că ești bine, spuse soția lui Bâtlan, o femeie veselă, ce purta un nume caraghios, Urzica.

În privința deprinderii limbii străine, localnicii se descurcaseră mult mai bine decât Tiriki, dar ea putea de obicei să priceapă înțelesul celor mai multe dintre numele oamenilor Lacului. *Morgan*, repetă ea, în gând. Chedan îi spusese că numele descria un spirit al mării din mai multe legende le-randiene, însă apoi începuse să râdă și nu mai adăugase altceva.

Dar cum îi spun lui? Tiriki se strădui să-și amintească. *Crainicul Cerului? Aripă de Lumină?*

– Șoimul Soarelui! exclamă ea. L-ai văzut azi pe Șoimul Soarelui?

– El merge la noua casă a spiritelor. Urzica rupse încă o mână de păstăi de fasole. Discută despre *pietre*. Bărbați, ridică ea din umeri.

Tiriki dădu aprobator din cap, dar atenția îi era abătută de același mic fior de entuziasm pe care îl simțea ori de câte ori se gândea la noul Templu – în același timp o refacere a splendorii tradiționale și un legământ față de noul ținut. Forolin se dovedise îndeosebi de mare folos, pentru că era dintr-o familie care adusese pe lume mai mulți constructori decât negustori. Experiența lui practică întregia atât de bine cunoașterea teoriei de care dădea dovadă

Chedan, încât Tiriki începuse să creadă că planul lor avea într-adevăr sorți de izbândă.

Și de ce nu? se întrebă. *Am fost în stare să facem atât de multe alte lucruri.* În cei patru ani scurși de la sosirea lor, primele colibe rudimentare fuseseră înlocuite de construcții solide, din bușteni călăfătuiți și tencuiți ca să-i apere de vremea rea. Dincolo de acoperișurile de stuf ale caselor, Tiriki zărea oile care pășteau în luncile de lângă apă și, pe terenurile mai înalte, lanuri de grâu roșu și de orz unduind, verzi și argintii, în bătaia vântului.

Își închipuia că nu numai clădirile, ci și oamenii se schimbaseră, deși totul se petrecuse treptat. Încă mai existau câteva dintre superbe robe strălucitoare din Atlantida, dar erau purtate foarte rar; pe măsură ce straiile lor de zi cu zi, din pânză de in, se preschimbaseră în zdrențe, mulți dintre refugiați începuseră să umble îmbrăcați în veșminte simple, din piele de căprioară, aidoma oamenilor mlaștinilor.

Dar asta s-ar putea să nu dureze, își spuse ea, văzând-o pe una dintre sătence dărăcind lână cu stângăcie. Acum, după ce hărțile preotului Dannetrasa le îngăduiseră corăbierilor lui Reidel să găsească de cumpărat mai multe oi, hainele țesute căpătau tot mai multă popularitate, iar Liala și femeile saji începuseră să folosească inul sălbatic din împrejurimi, vopsindu-l cu o plantă ce se găsea în preajmă, care îi dădea o încântătoare culoare albastră.

Și, dacă n-o să avem destulă grijă, bărbații vor sfârși prin a se înveșmânta și ei în albastru, se gândi

cu repulsie, cutremurându-se fără să vrea. Pentru ea, albastrul avea să fie întotdeauna culoarea Caratrei, consacrată preoteselor ei.

Când se apropiară de marginea satului, dintr-o casă ieșiră în goană o droaie de copii, țipând ascuțit, ca niște păsări, cu glasurile lor suave. Domara le răspunse în aceeași limbă și Tiriki o lăsă să li se alăture. Îi urma o femeie zveltă, brunetă, și Tiriki o salută.

– Toate binecuvântările zilei fie asupra ta, Feriga-Roșie. O pot lăsa pe Domara din nou cu tine? Astăzi o să dau lecții pe insula mică, dar mă-ntorc la apusul soarelui.

Feriga-Roșie dădu din cap, zâmbind.

– Avem grijă. Kestil, adăugă ea, întorcându-se spre fiica lui Forolin, ajuți? O ții pe Domara de parte de apă, să nu cadă?

– Da! strigă Kersil în limba poporului mlaștinilor, înainte de a se apuca să alerge după copiii Urzii, Arici și Cănepă.

Măcar Domara știe să înoate, se gândi cu resemnare Tiriki.

Dâmbul stâncos din capătul opus al potecii era înconjurat atât de des de apă încât, cel mai adesea, era numit insulă. Tiriki ajunsese să-și dea seama că, în sălbăticia aceea stranie, pământul, aerul și apa nu aveau aceeași identitate bine definită pe care o avuseseră în Atlantida. În ceață, totul avea tendința să se

întrepătrundă, așa cum începuseră să se șteargă și deosebiriile de castă dintre preoți, corăbieri și localnici.

Acolii și ceilalți elevi ai ei o așteptau în luminișul pe care îl croiseră tăind hățișul de ferigi și de arini din mijlocul insulei. Energia acelui loc avea o anumită frăgezime care îl făcea potrivit pentru transmiterea învățaturii către cei mai tineri. Nu că elevii ei ar fi fost chiar atât de nevârstnici. Fiind dornici să echilibreze numărul preoților cu al preoteselor, îi adoptaseră în rândurile preoților de rang inferior pe Reidel și, după discuții îndelungate, pe corăbierul Cadis.

Tiriki nu se îndoia că făcuseră bine primindu-l pe Reidel. Marea îl deprinsese să prevadă curenții de putere și orice căpitan trebuie să învețe cum să-și poruncească lui însuși înainte de a le da porunci altora. Ajutorul lui ferm își dovedea valoarea în timpul ritualurilor. Motivele pentru care acceptase Reidel să fie inițiat erau mai puțin limpezi, însă Tiriki bănuia că Damisa se număra printre ele. Dădu din cap, salutându-i, și, văzând zâmbetul care îndulcea trăsăturile lui aspre, își dădu seama că Reidel era cu adevărat un bărbat frumos.

– Astăzi vorbim despre Cealaltă Lume, începu ea. Datinile noastre ne învață că existența are mai multe planuri, dintre care cel material nu este altceva decât acela care sare în ochi. Inițiații s-au aventurat în lumile spiritului și au făcut hărți, dar sunt aceste hărți întotdeauna aceleași?

Își lăsa privirea să alunece în jurul cercului. Subțire și vâjnoasă, părând să freamăte de energie deși nu se clintea, Selast se așezase pentru prima oară alături de logodnicul ei, Kalaran. De când începuse să lucreze cu regularitate alături de Chedan, expresia încruntată care urâtea cândva trăsăturile feței lui cu osatură fină slăbise, însă Tiriki bănuia că băiatului îi venea probabil greu să-i accepte pe Cadis și Reidel fiindcă simțea încă lipsa vechilor săi prieteni, acoliții care pieriseră... Alături de el, Elis își trecea gânditoare degetele prin țărâna neagră. Dar nici Damisa, nici Iriel nu erau acolo.

Damisa nu avusese de gând să lipsească. De fapt, vina era întru totul a lui Iriel. Dacă Liala nu i-ar fi cerut Damisei să-i ducă lui Iriel un mesaj, Damisa ar fi venit direct la lecție și nu și-ar fi bătut capul cu fata mai tânără. Dar, când ajunsese în sfârșit la umbrarul pe care și-l făcuse Iriel printre sălcii, ea nu-i aruncă decât o privire grăbită înainte de a-și întoarce din nou ochii către tufele încâlcite de mure la care se holbase până atunci.

– Liala spune că Alyssa încă nu se simte bine, zise repede Damisa, așa că vrea să aduci mai multe flori uscate de coada-șoricelului data viitoare când mergi pe deal.

Iriel nu răspunse și nici nu se mișcă.

– Poți să i le duci după ce se încheie lecția, la care, fiindcă tot a venit vorba, ar trebui să iei parte acum... Ce faci aici? La vremea asta nu sunt mure...

– Sst.

Deși Iriel vorbise cu voce blândă, era o poruncă și Damisa se pomeni supunându-se înaintea de a avea timp să se întrebe de ce. Se lăsă instinctiv în genunchi alături de fata mai tânără. Se scurse o clipă... apoi încă una. Nu se auzea nici un zgomot în afara vântului care unduia printre sălcii și a susurului pârâului ce curgea lin prin apropiere. Damisa nu vedea nimic care să explice privirea fixă a lui Iriel.

– Îți petreci prea mult timp numai cu Taret – ai năluciri! bombăni Damisa. Acum uite ce-i. E frumos aici, dar trebuie să...

– Sst.

De data asta, șoapta sugera clar spaima și, simțind-o, Damisa amuți din nou. Tremurând, prinse să se îndepărteze, așteptându-se ca Iriel să o înșface pe neașteptate și să izbucnească în râs.

– Te rog, insistă cealaltă. Nu te mișca!

Nu rostise cu glas tare cuvintele, își mișcase doar buzele și, în tot acest timp, nici măcar nu clipise și nici nu-și luase ochii de la acel ceva pe care îl fixa cu privirea – o întunecime mai densă din tufișuri, pe care Damisa încă nu o observase.

Și apoi se auzi un zgomot, un soi de spintecare umedă și un foșnet al rugilor de mure. Iriel se destinse pe neașteptate.

– Ce e? nu se putu împiedica Damisa să întrebe.

– Un duh al pădurii, șopti Iriel cu un zâmbet straniu, dar acum nu mai ascultă. Dacă te miști foarte lin și foarte încet, poți să-l vezi și tu.

Damisa schiță un gest, dar, înainte de a face ceva mai mult decât să-și răsucescă umărul, Iriel sâsâi din nou.

– Am spus încet. Aproape c-a terminat. Când termină într-adevăr o să plece. Pe urmă plecăm și noi.

Simțind furtive pe ceafă, Damisa înaintă treptat, până ce izbuti să-și concentreze privirea în întunericul dintre rugi. La început i se păru că arăta întru totul aidoma oricăror altor o sută de locuri din pădurile aceluia ținut mlăștinos, dar, când se schimbă vântul, simți un iz de sânge și ceva în plus: un alt miros, puternic, violent.

Sau am înnebunit amândouă de-a binelea, hotărî ea, sau acolo e ceva.

Privi din nou cu atenție scena tăcută, concentrându-se cu înverșunare asupra fiecărei ciuperci, a fiecărui petic de iarbă, până ce zări o creangă groasă, maronie, la marginea întunecimii – o creangă îmblănită, care se termina cu o copită neagră, lucioasă, despicată. Jupuise destui cerbi ca să-și dea seama ce era, dar de ce zăcea astfel acolo?

Piciorul cerbului mort se răsuci spasmodic și ea auzi din nou sunetul straniu de sfâșiere, de zdrobire în dinți.

Pesemne că, în uimirea ei, făcuse vreun zgomot, pentru că rugii se mișcară și ea desluși brusc, cu claritate, un cap masiv, cu fălci puternice, cu botul picurând de sânge, și strălucirea unor ochi de chihlimbar. Rugii tresăltară iarăși când creatura se

legănă pe picioare, cu fălcile încă încleștate de pulpa de cerb, pe care începu s-o târască, ducând-o în alt loc.

Pentru o clipă, Damisa văzu animalul pe de-a-n-tregul, o siluetă întunecată conturându-se în lumina zilei, de forma unui bărbat înveșmântat într-o blană de un maroniu întunecat. Un instinct puternic, care nu avea nimic de-a face cu învățătura primită în Templu, o făcu să rămână complet nemișcată, venerând o forță mai veche decât însăși Atlantida.

– O ursoaică! exclamă Iriel, după ce pârâitul crengilor rupte deveni din ce în ce mai slab. I-ai văzut țâțele umflate? Trebuie să aibă pui ascunși prin apropiere!

– O ursoaică...

Cuvântul părea prea firav pentru a cuprinde o asemenea putere. Damisa văzuse odată un urs, în Marea Grădină a Minunilor din Alkonath, dar acela era cu mult mai mic și de o altă culoare, iar ea își închipuise că nu mânca decât plante. Însă în Regatele Mării fuseseră foarte puține alte animale în afara celor aflate în slujba omului.

– Asta-i *tot* ce ne mai lipsea. Damisa încercă să se adune. Dar nu spunea Vidră că în valea asta nu e nici un animal primejdios?

– Nu e – de obicei. De asta-i atât de minunat, făcu Iriel, cu chipul strălucind de entuziasm. Taret spune că Mama Ursoaică e cel mai bătrân duh, mama tuturor puterilor animalelor. Îi aduce noroc celui care o vede.

Damisa nu era sigură în privința norocului, dar nu se îndoia de putere. Privind în ochii aceia aurii, simțise, în adâncul spiritului ei, un fior de venerație și de spaimă cu totul diferit de cel din timpul ritualurilor.

– După cum spune Taret, continuă Iriel, Cei Vechi din aceste locuri i se închinău. Aveau grote în care săvârșeau lucruri magice. E posibil să mai existe încă! Nu Cei Vechi, grotele. Poate ursoaica a găsit una dintre ele și viețuiește acum acolo! Ar fi un loc de mare putere...

– Asta e o mlaștină, Iriel. Damisa scrâșni din dinți, scoasă din fire. Cum ar putea fi grote aici?

Iriel se întoarse spre ea, cu ochii îngustându-i-se.

– Sunt grote în Tor, spuse ea, ca și cum ar fi lămurit lucrurile. Haide, adăugă, ridicându-se în cele din urmă, nu spuneai că suntem așteptate?

Unul dintre obiceiurile din Atlantida pe care reușiseră să le reia era acela de a se aduna cu toții la masa de seară. Pe Ahtarrath, acoliții cinău într-o încăpere pătrată, luminată de lămpi suspendate, cu fresce îmbinând imagini ale caracatițelor, a căror carne fragedă era unul dintre elementele principale ale bucătăriei atlante.

Spre deosebire de locuințele localnicilor, sala de mese construită de atlanți la Tor era dreptunghiulară, având de-a lungul pereților acoperiți cu țesături mai multe uși ce se puteau deschide atunci când vremea o îngăduia. Acolo se aduna întreaga comunitate – în afară de câțiva corăbieri care se însuraseră cu femei localnice și trăiau în sat – în jurul

vetrei prelungi din mijloc, al cărei fum se spirala înălțându-se printre paiele acoperișului ascuțit.

Într-unul dintre capete se afla o statuie a Caratrei, așezată pe un soclu făcut dintr-un buștean masiv. Tiriki observă, cu un zâmbet, că în fața zeiței fuseseră deja puse una sau două crenguțe cu flori purpurii de ochiul-boului. Se întrebă cine le adusese și ce cuvinte întrebuințase, dacă rostise vreunele.

Refugiații încă mai vorbeau adesea despre Caratra numind-o Ni-Terat, în timp ce localnicii o numeau Mama-Vatră, însă erau cu toții alinați de privirea ei prietenoasă. Totuși, în ziua aceea Tiriki se pomeni simțindu-se dintr-odată mai nelalocul său decât i se întâmpla de obicei. Acasă îi slujise Luminii, sub forma puternicului, dar distantului Manoh, a cărui prezență era simțită numai în rarele stări de extaz din timpul transei. Dar la Tor trăiau mai aproape de pământ și de aceea părea mai potrivit ca Mama ce nu își părăsește niciodată copiii să-și aibă sălașul acolo, în mijlocul comunității.

Tiriki se uită din nou în jurul sălii de mese pline și zâmbi, amintindu-și cuvintele învățătorului ei, Rajasta: *Dar omul, nu Manoh, e acela căruia îi sunt trebuitoare mărturiile săpate în piatră. Manoh nu poate fi dat niciodată uitării. Soarele e propriul său monument... Și, pe lângă asta, înțelese ea, acesta este un loc al Luminii.*

Și chiar așa era. De parcă ar fi vrut să ofere ceva în schimbul lipsei sale de putere prelungindu-și lumina, soarele zăbovea în serile de vară, cu razele lui

prelungi pătrunzând pieziș prin ușile dinspre apus și umplând spațiul cu o strălucire aurie. Lumina de culoarea mierii le ascundea defectele straielor, preschimbând nenumăratele pete și petice în podoabe subtile. Tiriki simți un val neașteptat de mândrie. Deși încă mai putea recunoaște aceeași castă trufașă a preoților care condusesese Pământul Străvechi, chipurile care se întorceau acum să o întâmpine purtau urmele suferinței și radiau într-un fel pe care nu îl zărise niciodată în Templul din Ahtarrath, iar ei, se părea că până și în ochii bătrânului și înțeleptului Chedan lucea o nouă filozofie a vieții.

Când își ocupă locul în capul uneia dintre mesele lungi, cu Domara alături, foarte aproape, Tiriki începu să strige în gând numele tuturor. Reidel și corăbierii neînsurați stăteau împreună la o masă, continuând să păstreze disciplina de pe vas. Chedan era în capul unei alte mese, cu Forolin și familia lui pe o latură și cu preoții Rendano și Dannetrasa pe o alta. Femeile saji nu erau de față – de obicei mâncau separat, împreună cu Liala și Alyssa –, dar masa lui Tiriki era departe de a fi cufundată în tăcere, fiindcă acolo erau așezați acoliții.

Damisa și Selast stăteau împreună, așa cum o făceau de obicei în zilele acelea, iar Elis și Kalaran se sfădeau, un lucru de asemenea obișnuit. Kalaran nu părea să se împace nici măcar acum prea bine cu vreunul dintre ceilalți, de parcă suferința pentru pierderea prietenilor săi încă l-ar mai fi împiedicat

să se bucure de cei care îi rămăseseră. Observând că locul de lângă el era gol, Tiriki se încruntă.

– Unde e Iriel? Întrebă ea cu glas tare.

Acoliții se uitară la ea și apoi unii la alții.

– N-am mai văzut-o de la lecția din după-amiaza asta, răspunse Elis. Damisa, nu ne-ai spus de ce-ai întârziat voi două atât de mult. Lucrează la ceva anume, e posibil să se fi întors și să fi uitat din nou că timpul trece?

Damisa își lăsa pe spate capul cu păr castaniu, cu fruntea încrețită de gânduri.

– Nu lucrează la ceva aparte, zise ea în sfârșit. Dar – aveam de gând să vă spun – am întârziat fiindcă am văzut o ursoaică.

Vorbise cu voce ridicată și oamenii de la alte mese își întoarseră capetele spre ea.

– O *ce?* exclamă Reidel. Aici *sunt* urși?

– Am dedus că n-au mai fost de mult timp, răspunse Damisa. Iriel era în extaz. Se pare că Mama Ursoaică e aici o mare putere și că oamenii mlaștinilor obișnuiau să săvârșească ritualuri în cinstea ei în niște grote sacre.

Își rostogoli ochii, continuând să nu fie tocmai convinsă de ultima parte a spuselor sale.

– Oare nu s-o fi dus să caute ursoaica?

Elis dăduse glas gândului care se înfiripase în mintea tuturor. În panică, ochii lui Tiriki se întâlneau cu ai lui Chedan.

– Trebuie s-o găsim! Reidel își împinse scaunul în spate și se ridică, oferindu-și autoritatea

comandantului. Mlaștinile pot fi înșelătoare și nu vrem să mai pierdem pe nimeni. O să alcătuim grupuri de cercetare – Tiriki și Chedan pot conduce totul din sala asta, iar Elis ar trebui să rămână cu ei, în caz că au nevoie de un mesager. Cadis, vreau să te uiți prin toată așezarea, ca să fim siguri că nu e aici. Teiron, caut-o în jurul lacului, apoi dă o fugă până în sat și spune-i lui Bâtlan să trimită vânători care să ia urma ursoaicei. Vidră o să fie dornic să ne ajute. Pare să aibă o slăbiciune pentru Iriel. Damisa, tu, Se-last și Kalaran veniți cu mine – trebuie să căutăm pe Tor și sătenii nu merg acolo...

Când îi alunecă din nou piciorul, Damisa se prinse de o altă creangă și se ținu zdravăn, trăgându-și răsuflarea cu icnete răgușite. Deasupra ei, pe cerul nopții, se rotunjea Torul, aidoma Muntelui Stea. Scoase un mic țipăt când își simți brațul cuprins de degete puternice.

– Eu sunt, îi murmură Reidel la ureche.

Ea se destinse, sprijinindu-se cu un suspin de mână puternică, oarecum uimită de senzația de siguranță pe care i-o trezea sprijinul lui. Torțele se stinseseră cu ceva timp în urmă și lumea recăzuse într-o învăl-mășeală de umbre. Brațul lui Reidel era singurul punct sigur dintr-un univers sălbatic.

– S-a mărit Torul sau noi trecem prin același loc de mai multe ori? Întrebă ea, când își recăpătă glasul.

– Așa s-ar părea, răspunse Reidel, cu tristețe. Toți copacii ăștia – mă fac să mă simt agitat. Aproape că-mi doresc să fiu din nou pe mare!

– Cel puțin putem vedea stelele. Damisa nu simți nici o șovăire în brațul lui. Pe uscat nu ne vor călăuzi la fel pe bine ca pe apă?

– E adevărat... El își înclină capul, privind spre cer, unde o împletitură de crengi părea să fi prins în cursă Roata sclipitoare. Și, de fapt... Tăcu o clipă și, când reîncepu să vorbească, avea în voce o sfială care nu fusese până atunci acolo. De fapt, nu îmi doresc să fiu acum în altă parte. Îi eliberă mâna cu multă tandrețe. Sper că Selast și Kalaran s-au descurcat mai bine decât noi, adăugă, privind din nou spre cer, fără să-i dea Damisei ocazia de a răspunde.

Ce aș fi avut de zis? se întrebă ea. Cum să-l întreb ce vrea să spună, când o știu deja? În lumea veche, chiar dacă nu ar fi fost hărăzită Templului Luminii, o fată de rangul ei nu ar fi vorbit niciodată cu un bărbat ca Reidel, darămite să se mai fi și întrebat cum ar fi fost să o cuprindă în brațele lui puternice. Îi simți din nou căldura trupului când el se opri, ajutând-o să treacă peste un copac prăvălit. Se temea de nevoia împreunării, dar, pentru prima dată, îi trecu prin cap că poate nu era chiar atât de cumplit. Zâmbind în întuneric, îl urmă pe Reidel în susul dealului.

– Sărmana Alyssa... Da, știu ce gândești!

Prezicătoarea își făcu o cărare în părul creț și zbârlit care îi acoperea fața și o cercetă pe Tiriki cu un zâmbet pieziș.

– Totuși, dacă sunt nebună, de ce mă-ntrebi *pe mine* dacă ți-ai pierdut încă o acolită? Iar dacă am mintea întreagă – de ce ai așteptat până la miezul nopții ca să mă întrebi?

Tiriki nu izbuti să găsească un răspuns. Privirea ei uimită o căută pe Liala, care se mulțumi să ridice din umeri și să clatine din cap. Clarvăzătoarea era, de obicei, spălată și pieptănată ori de câte ori o aducea Liala la vreo ceremonie, dar se părea că aceasta din urmă nu izbutea să controleze și sălașul Alyssei, care era o harababură de lucruri pe jumătate mâncate, de sfărâmaturi și bucăți de obiecte stranii, de amintiri de pe Pământul Străvechi, toate zăcând alături de pietre cu forme ciudate și de alcătuiuri bizare, din nuiiele și conuri de pin...

– Aici nu e vorba despre sănătatea minții – am nevoie de viziunea ta!

Tiriki amuți brusc, dându-și seama cum o trădase propria neliniște. De obicei își cântărea cuvintele cu mai multă grijă. Se simți ceva mai ușurată când Alyssa izbucni în râs.

– Oh, da. Nebuna vede clar când de cei dragi e vai și-amar. Și, de când Piatra Omphalos îmi grăiește neîncetat...

Arată către peretele dincolo de care se odihnea Piatra, înfășurată în mătase în lada ei de lemn din coliba construită ca s-o adăpostească.

Ăsta era un alt lucru la care nu se mai gândise de prea multă vreme, înțelese Tiriki cutremurându-se. Susținu privirea Alyssei, așteptând.

Prezicătoarea închise ochii, apoi se uită în altă parte.

– Fata e nevătămată. Dar nu pot spune dacă se află în siguranță.

– Cum? Unde?

– În inimă de deal scotociți. Umplutura o s-o găsiți.

Păru îi căzu din nou peste ochi când reîncepu să se legene pe taburetul ei, încet, înainte și înapoi.

– Ce vrei să spui? Ce vezi? Întrebă Tiriki, dar Alyssa îi răspunse fredonând fără cuvinte.

– Sper că ți-a fost de folos, zise Liala, oftând, fiindcă în noaptea asta n-o să mai scoți nimic de la ea.

– Îmi dă o idee, spuse Tiriki, o clipă mai târziu. Au căutat și alții în grote, dar poate eu izbutesc să văd semne pe care nu le-au zărit ei...

I se tăie răsuflarea când privirea îi fu din nou atrasă de amestecul de pietre, nuiele și vechituri de pe podeaua Alyssei. Alcătuiau imaginea Torului, înțelese ea dintr-odată, așa cum trebuia să fi arătat privit de sus...

– Dacă nu le-a mai văzut deja altcineva, adăugă ea, cu o nouă încredere.

– Vin cu tine. Liala se ridică și întinse mâna după șal. Din fericire, saji Teviri e aici și poate sta de veghe. Din starea asta, Alyssa cade de obicei într-un somn adânc și nu se mai trezește decât după ce trece de amiază.

Pe măsură ce Tiriki și Liala se apropiau, flăcările torțelor începură să pâlpâie puternic în bătaia adierii reci ce ieșea din gura peșterii. Taret îi povestise multe lucruri despre locul acela, dar Tiriki avusese întotdeauna prea multe de făcut ca să-și găsească timp să-l cerceteze. Sau poate se temuse. Privi întunecimea cu un amestec de incitare și neliniște.

– Poate ar trebui să lăsăm asta pe seama cuiva mai tânăr.

Liala privi cu îndoială pământul plin de hârtoape.

– Te-ai înmuiat! În plus, adăugă Tiriki cu mai multă seriozitate, dacă Iriel are nevoie de noi, nu poate aștepta până o găsesc ceilalți.

Fără să se convingă că Liala o urma, prinse să înainteze pe malul pârâului.

Albite de apa bogată în calcar, pietrele scânteiau în lumina torței. În unele locuri, mineralele se cristalizaseră în timpul curgerii și atârnav de bolta tunelului în șiruri neuniforme de piramide răsturnate. În vârfurile lor se formau picături de apă, ce apoi se desprindeau. Când întinse mâna să se sprijine de peretele povârnit, simți sub palmă piatra rece și umedă.

Oare tunelul era natural, sau fusese săpat de mâna omului? În cele mai multe locuri, stânca era netezită de apă, dar ici și colo, deasupra capului ei, părea să fi fost spartă. Curioasă, grăbi pasul, izbutind cumva să-și găsească sprijin pe pietrele alunecoase. Abia când o opri o cotitură neașteptată își dădu seama că Liala nu mai era în spatele ei. O strigă încet pe nume, dar sunetul se pierdu curând în șuierul apei pe piatră.

Rămase o clipă locului, chibzuind. Tunelul nu se ramificase, așa că Liala nu avea cum să se rătăcească – și ea ar fi auzit apa împrășcată dacă ar fi căzut de pe pietrele alunecoase. Era mult mai probabil ca preoteasa mai vârstnică să fi renunțat pur și simplu și să se fi întors din drum. Strângându-și mai tare șalul în jurul trupului, Tiriki începu din nou să înainteze. Firește că nu se simțea mai singură decât înainte, dar după câțiva pași își dădu seama că, nemaiștiind-o pe Liala în spatele ei, devenise mai atentă. Observă că, de partea cealaltă a pârauului, exista un tunel secundar, ducând către stânga. Când înălță torța, văzu curbele voluptuoase ale unei spirale dăltuite în stânca din jurul intrării. Damisa spusese că era posibil ca Iriel să fi căutat un templu ascuns în grotă aceea străveche. Strângând hotărâtă din buze, Tiriki se aplecă și desenă în noroi o săgeată cu vârful spre stânga, ca să arate încotro mergea, apoi traversă undele sclipitoare ale pârauului.

Ochiul vedea puține deosebiri între tunelul acela și cel de dinainte, dar ea simțea o neîndoielnică schimbare. Încruntându-se ușor, puse vârful unui deget pe urma săpată și începu să urmărească spirala, îndreptându-se către centru și apoi iarăși în afară.

Rămase așa, ținută locului de modelul acela, până ce își dădu dintr-odată seama că mâna îi atârna pe lângă trup și torța îi pâlăia periculos de aproape de poale. Speriată, o îndepărtă cu o tresărire, uitându-se în jur.

Cât de mult o ținuse spirala în transă? Cât de departe ajunsese? Scutură din cap; ar fi trebuit să știe că nu trebuia s-o atingă. Taret o prevenise că, undeva pe insulă, exista un labirint ce te putea conduce în Cealaltă Lume dacă îl străbăteai până la capăt.

Tunelul curbat din fața ei părea mai puțin întunecat, dar nu putea să vadă nimic din ceea ce se afla mai departe, așa cum nu putea zări nici ceea ce se afla în urmă, pe drumul pe care venise. Nu m-am rătăcit, își spuse, cu hotărâre. Nu trebuia decât să urmărească spirala, făcând cale-ntoarsă, pentru a regăsi pârâul. Și, cu această siguranță de sine, își sprijini mâna de stâncă și își continuă din nou drumul...

După următorul cot se pomeni sub cerul liber.

Torța păru să-și piardă brusc strălucirea și ea clipi în lumina din jur. Era cu putință să fie deja dimineată? Cerul avea paloarea argintie a răsăritului, dar poalele Torului erau învăluite în ceață și panta lui ascundea orizontul.

Tiriki continuă să urce, dar, când ajunse pe ceea ce părea să fie culmea dealului, nu văzu decât inelul de pietre, mai înalte decât și le amintea și părând să-și răspândească propria lucire. Soarele nu era izvorul luminii aceleia, pentru că, la răsărit, cerul nu era mai strălucitor decât la apus. Aerul nu era rece, dar ea fu străbătură de un tremur când privi orizontul. *Nu mă mai aflu în lumea pe care o cunosc...*

Vântul perinda pe deasupra pământului valuri de pâclă, dar nu și fumul înălțat din focurile la care se pregătea, în așezare, mâncarea de dimineată; nu

se zărea cu adevărat nici un semn că ținutul ar fi fost locuit, într-un fel sau altul... Însă ceața însăși era luminescentă, de parcă ceea ce ascundea ar fi avut o lumină interioară. Ținându-și respirația, Tiriki se încordă ca să-și focalizeze privirea.

– Te străduiești prea mult, spuse, în spatele ei, o voce blândă, amuzată. Ai uitat ce ai fost învățată? *Eilantha...* scoate-ți aerul din piept... și trage-l înapoi... deschide-ți viziunea interioară și privește...

Din copilărie nu mai avusese nimeni puterea de a-i stăpâni senzațiile, dar, înainte de a-i trece prin gând să se împotrivească, Tiriki răspunse și, în loc de copaci și pajiști, văzu licărirea unor zăbrele ce își radiau strălucirea. Orbită, se întoarse și văzu Torul însuși ca pe un singur cristal străbătut de curenți de energie ce i se învârtteau în jurul vârfului, dând naștere unui cerc ce îți lua vederea și se înălța către cer. Își ridică mâna și, în locul unui braț, zări dansul unor dragoni izvoditori de lumină, care se refracta și se contopea pe rând cu tot restul, într-o împreunare tot atât de complicată precum a șerpilor de pe inelul ei.

– *De ce ești uluită?*

Nu ar mai fi putut spune dacă gândul venea din afara sau din interiorul ei.

– *Nu știai că ești și tu o parte a lumii?*

Adevărul era limpede. Tiriki era, în același timp, conștientă de propria ei ființă și de miliardele de zăbrele de lumină împletite, întinse dintr-o dimensiune către următoarea și cuprinzând orice entitate, de la spiritul pur până la piatră și praf. Era conștientă

de spiritul tulburat al Alyssei, de dogoarea neconținută a credinței și a puterii lui Chedan și de strălucirea pâlپătoare care era Iriel, cu sufletul scânteindu-i atât de aproape de al lui Vidră încât păreau aproape unul și același. Puterea Torului pulsa în tot locul, în râuri de lumină. Emoția ei crescuse când își extinsese simțurile, mergând mai departe, unde toate planurile existenței erau unul și unde putea cu siguranță să îl găsească pe Micail...

Apoi, pentru o clipă, atinse spiritul lui. Dar valul emoțiilor era prea puternic și Tiriki se afundă amestită în trupul ei – sau, mai degrabă, în forma pe care o avea trupul ei în acel loc, fiindcă propria ei piele strălucea precum a femeii pe care o văzu stându-i înaintea, cu o robă de lumină și cunună de stele.

– Micail trăiește! exclamă Tiriki.

– *Toate lucrurile trăiesc, veni răspunsul, cele trecute, cele prezente și cele viitoare, fiecare în propriul său plan.*

Sub frunzele pielose ale unor plante necunoscute se mișcară forme monstruoase, dar în același timp gheața acoperea lumea și nimic nu creștea. Văzu, într-o aceeași clipă, Torul acoperit de păduri și dezgolit, un povârniș de iarbă cosită încoronat de pietre așezate în picioare și, de asemenea, o construcție stranie de piatră ce se năruia în aceeași secundă, lăsând în urmă doar un turn. Văzu oameni îmbrăcați în blănuri, în robe albastre, în veșminte multicolore, și clădiri, ogoare și pășuni întinzându-se peste mlaștinile pe care le știa... Viziunile o copleșiră și se simți de parcă n-ar mai fi știut absolut nimic...

– *Toate acestea sunt adevărate, o lămuri glasul din mintea ei. Lumea se schimbă de fiecare dată când iei o hotărâre și un alt strat iese la lumină.*

– Cum o să-l găesc pe Micail? strigă spiritul lui Tiriki. Și cum o să te găesc pe tine?

– *Nu trebuie decât să urmărești spirala, înainte sau înapoi...*

– Ești teafără, principesă? întrebă un glas de bărbat.

– Tiriki! Ce-i cu tine aici?

Rămânând distincte, vocile se contopiră într-o armonie interioară. Tiriki deschise ochii și își dădu seama că zăcea pe iarbă, chiar în interiorul cercului de pietre din vârful Torului. Se strădui să se salte în capul oaselor, închizându-și pe jumătate pleoapele ca să se apere de lumina soarelui ce răsărea.

– Și tu ai rătăcit sub cerul liber toată noaptea?

O siluetă robustă, în care îl recunosc pe Reidel, întinse mâna, ajutând-o să se ridice în picioare.

– Am rătăcit într-adevăr, răspunse ea, amețită, dar oare pe unde?

– Principesă?

– N-are importanță...

Simțea înțepeneala fiecărei încheieturi, dar, cu toate că iarba deasă era umedă de rouă, straietele ei erau aproape pe de-a-ntregul uscate. Clipi și se uită din nou în jur, comparând cele văzute cu amintirile ei.

– Pare năucită, spuse Damisa, cu o nuanță de exasperare în glas. E mai bine s-o coborâm de pe deal cât mai curând.

– Haide, principesă, spuse Reidel cu blândețe, te poți sprijini de mine. N-am dat de urma lui Iriel, dar măcar te-am găsit pe *tine*.

– Iriel e în siguranță... Vocea lui Tiriki părea un orăcăit și ea mai făcu o încercare. Duceți-mă la Chedan... Ceea ce am văzut eu... trebuie să afle.

14

Un stâlp de praf străbătea câmpia, însemnând înaintarea unei alte bucăți imense de piatră. Micail se urcă pe valul de pământ care înconjura construcția rotundă și se uită spre miazănoapte, de-a lungul șanțului, umbrindu-și ochii cu mâna ca să poată desluși șirul de bărbați asudați care o trăgeau. Alții mergeau înaintea lor, fiind gata să se repeadă pentru a înlocui pe oricine l-ar fi lăsat puterile și curățând drumul pentru tălpicile rotunjite de lemn care susțineau povara.

Un pâlț de cântăreți puteau ridica o asemenea piatră pentru scurt timp; de șapte ori mai mulți puteau chiar s-o transporte pe deasupra pământului, dacă distanța nu era prea mare, dar în lumea întreagă nu mai rămăseseră destul de mulți cântăreți pentru a face unul dintre blocurile mari de piatră de nisip să levi-teze traversând întreaga câmpie. Iar pentru a ridica pietrele deja aduse în cerc avea să fie nevoie de talentul tuturor cântăreților instruiți care mai rămăseseră.

Încercaseră să mute pietrele folosindu-se de boi, dar oamenii erau în stare să trudească mai din greu și pentru un timp mai îndelungat și învățau cu mult mai ușor. Regele Khattar părea să nu poată pricepe de ce vedea Micail o problemă în asta. Vreme de generații, după ce răsăreau grâul roșu și orzul, iar vitele erau duse pe dealuri, în grija fetelor și a flăcăilor, regele putea să-și cheme oștenii. Se cerea câte un bărbat în putere de pe fiecare moșie sau din fiecare sătuc care să muncească pentru întreaga așezare. Așa fuseseră construite marile fortificații înconjurate de șanțuri, precum și gorganele, clădirile rotunde de lemn și probabil toate celelalte cercuri de pietre așezate în picioare.

Sunt totuși atât de multe lucruri pe care nu le știm, cugetă Micail, și nu pot decât să sper că nu vom ajunge să regretăm golurile din cunoștințele noastre. Se răsuci și cuprinse cu privirea cele cinci perechi de blocuri de gresie ce fuseseră deja înălțate în cerc. În ciuda îndoielilor sale, simți un fior de mulțumire la vederea acelor forme cioplite ce se înălțau către cer. Magia atlantă nu putea face totul, dar ajuta cu siguranță ca totul să se facă mai repede. Începea să fie vizibil că o lucrare pentru care toți oamenii buni de muncă din toate triburile conduse de regele Khattar ar fi fost nevoiți să trudească vreme de aproape zece ani avea să fie dusă la bun sfârșit în mai puțin de trei. Într-un singur an, pregătiseră cinci perechi de monoliți pentru semicercul interior. Erau gata și buian-drugii, așezați pe pământ, în așteptare.

După ce soseau ceilalți cântăreți din Belsairath și după ce buiandrugii aveau să fie ridicați la locurile lor pe aripile sunetului, șamanii aveau să priceapă că era mai bine să i se alătore acestei noi puteri în loc să i se împotrivească. *Apoi vom izbuti să terminăm noul Templu fără să se mai amestece altcineva.* Lui Micail îi trecu prin minte că, în ultimii doi ani și jumătate, se concentrase cu atâta tărie asupra construcției cercului de pietre, încât îi venea greu să dea un contur celor ce aveau să urmeze.

– Principe?

O atingere pe umăr îl trezi din visare și dădu cu ochii de Lanath, aflat în așteptare.

– Ce este?

– Vrei să verifici acum cea de-a treia piatră?

Pielea bronzată a acolitului avea o strălucire sănătoasă în lumina soarelui de vară, iar rigurozitatea muncii transformase băiatul în bărbat. Trecuse destul de multă vreme, se gândi Micail, întorcându-se în semicercul de pietre pe urmele lui Lanath, de când nu mai fusese nevoit să-l trezească dintr-un coșmar.

Al treilea bloc de gresie era înconjurat de un cadru din grinzi, din vârful căruia zâmbea un lucrător localnic.

– Arată la fel ca partea cealaltă, da? Uită-te să vezi...

Micail ocoli piatra o dată, apoi încă o dată, comparându-i laturile între ele și, în același timp, cu ale celei de a doua pietre. Toți monoliții fuseseră finisați în linii mari înainte de a fi ridicați și fiecare avea

o latură mai netedă decât restul și ușor concavă. Dar numai după ce erau puși în picioare puteau fi îngustați la vârf și la bază, ceea ce făcea ca verticalitatea suprafețelor să pară perfectă.

– Da, e bine. Poți să cobori. Spune-le c-am poruncit să ți se dea o porție de bere în plus.

Zâmbi cu bunăvoință.

Apoi își așază mâna pe suprafață aspră. Ori de câte ori atingea un bloc de gresie cioplit simțea freamătul subtil al energiei din interiorul lui. Bănuia că, după desăvârșirea construcției, avea să-i simtă puterea fără să o atingă.

Poate oamenii obișnuiți se gândeau la pietre văzând în ele doar niște lucruri neînsufletește, dar Micail deslușea în ele potențialul unei forțe mult mai mari, mereu în creștere. Se simțea deja, într-o anumită măsură, la răsăritul și la apusul soarelui. Mulți dintre lucrătorii localnici refuzau să vină în locul acela în asemenea clipe. Spuneau că pietrele începuseră să vorbească între ele, dar Micail nu credea asta decât pe jumătate.

– În curând te va auzi toată lumea, îi șopti monolitului. Când vei fi unit cu fratele tău și ceilalți îți vor sta alături, îți vom invoca spiritul și toți oamenii vor înțelege...

Și, pentru o clipă, vibrațiile ce le scăpau simțurilor se preschimbară într-un murmur perceptibil. El tresări, dar observă că și Lanath auzise.

– În locul ăsta sălbatic, e ușor să dai uitării toate splendorile care nu mai sunt, îi spuse băiatului, dar

adevărata noastră comoară a fost întotdeauna înțelepciunea stelelor. Vom face din acest loc un monument ce îi va spune lumii că noi am fost aici chiar și atunci când până și numele Atlantidei se va pierde în uitare.

– Aici e! Elara arată dincolo de linia copacilor ce însemna albia șerpuitoare a râului Aman. Se pot vedea buștenii din palisadă.

Timul își umbri ochii cu mâna.

– Ah, da. La început am crezut că stâlpii ăia sunt alți copaci... Ce e în vârfurile lor? Coarne de taur? Ah. Barbar, dar de folos.

Și ceilalți sporovăiau cu ușurare și curiozitate pe măsură ce restul așezării tribului Ai-Zir li se dezvăluia înaintea ochilor. Micail trimisese vorbă că munca la cercul de pietre ajunsese în stadiul în care era nevoie de toată lumea și până și aceia care își petrecuseră până atunci tot timpul în Belsairath răspunseseră chemării sale.

Elara aruncă o privire înapoi, în lungul șirului. Ocathrel se întorsese, aducându-le, de data asta, pe toate cele trei fiice ale sale și totodată, pe Galara, verișoara principelui Micail. Mai erau și marii cântăreți Sahurusartha și Reualen, soțul ei, alături de Aderathis, Kyrrdis, Valadur și Valorin cu diverșii lor ucenici, dintre care cei mai mulți mai fuseseră acolo cel puțin o dată. Însă acum îi însoțeau Veghetorii vârstnici – îndârjitul Haladris și încruntata Mahadalku, ba chiar, călătorind în litiere, fragila Stathalkha

și bătrânul Metanor – și mai era și Vialmar, aproape în coada coloanei, privind neliniștit în jur, de parcă s-ar fi așteptat să fie ținta unui atac în orice clipă, în ciuda prezenței oștenilor lui Tjalan.

Aproape toți preoții și preotesele care navigaseră spre Belsairath erau acolo – cel puțin aceia care supraviețuiseră după tusea din timpul iernii. Soția prințului Tjalan și doi dintre copiii lor se numărau printre morți. Elara era în Belsairath când izbucnise molima și Timul o pusese imediat la treabă ca vindecătoare. Se părea că acolita înfruntase prea multă vreme mizeria și moartea; descoperise că era uimitor de nerăbdătoare să revadă satul Azan. *Bietul Lanath, trebuie să se fi plictisit până la lacrimi. Mă-ntreb dacă l-o fi convins pe Micail să-nvețe cum se joacă Pene.*

– Știu că pare mic în comparație cu Belsairath, spuse ea, dar celelalte așezări ale triburilor sunt doar pâlcuri de câteva case grupate în preajma gorganelor, cu toate că, în vremea festivalurilor, pe coasta dealului răsar o mulțime de corturi și de colibe din stuf.

– Nu mai trăncăni, fetițo, am înțeles.

Ochii întunecați ai lui Timul alunecau, vioi, dintr-un punct al priveliștii într-altul.

Scrisoarea lui Micail chemase toți cântăreții, cerându-le ajutorul pentru terminarea, consacrarea și activarea Roții Soarelui. Evenimentul părea să fi căpătat importanță și în ochii tribului. Elara era curioasă dacă regina avea să fie de față. În momentul plecării ei, Micail scosese din discuție căsătoria, spunând că trebuia să fie singur ca să poată lucra cu

pietrele. Se întrebă dacă avea să izbutească vreodată cineva să se strecoare în patul lui.

Micaîl cuprinse cu privirea grupul de preoți și preotese care așteptau sub sălciile de pe malul râului.

Cum de ne-am înstrăinat atât de mult unii de alții? oftă el. Sau eu sunt singurul care s-a schimbat?

Pe vremuri, conducerea unor asemenea întruniri făcuse parte dintre îndatoririle lui de zi cu zi. Se pomeni repetând în gând saluturile tradiționale, micile complimente și protocolul discret care fuseseră cele mai bune unelte ale sale pe când guverna asupra Templului și a orașului Ahtarrath, apoi se crispă, de parcă amintirile ar fi fost niște mușchi înțepeniți din pricina lipsei de întrebuințare. În zilele acelea, îi erau mai familiare curtoazia necizelată a tribului Ai-Zir și prietenia lejeră cu Jiri și Ansha.

Respiră încă o dată și începu să vorbească:

– Vă mulțumesc tuturor pentru că ați răspuns chemării mele. Nu știam câți dintre voi aveau să poată face această călătorie, dar lucrul cel mai important este să ne dovedim puterea de a mișca pietrele. Se întoarse spre Ardral: Slăvite Veghetor, ai vrea s-adaugi ceva?

Bătrânul inițiat își arcui o sprânceană și clătină din cap.

– Nu, nu vreau, băiete dragă. Acum, când am ajuns în stadiul mișcării în plan fizic, țin bucuros seamă de părerea ta.

Micail își înăbuși un alt oftat. Celălalt lucru pe care nu îl avusese cu adevărat în vedere când își trimisese mesajul era că, în general, Veghetorii nu își dobandeau rangul înainte a ajunge la jumătatea vieții. Dintre bărbații și femeile așezați în jurul lui, cei mai mulți erau *bătrâni*. Din fericire, tipicul Templului îi păstrase relativ sănătoși, iar somnul bun din timpul nopții le îndepărtase o parte a oboselii. Bineînțeles că Ardral era evident fără vârstă, dar bătrânul Metanor părea mai încărunțit decât de obicei – trebuiau să aibă grijă de inima lui dacă munca devenea prea grea. Și Stathalkha părea cu un picior în Cealaltă Lume, dar ea era clarvăzătoare.

Pe de altă parte, Haladris din Alkonath și Mahadalku din Tarisseda se arătau ciudat de rezistenți, ceea ce îl ducea cu gândul la blocurile de gresie, deși nu știa cum îi venise în minte comparația aceea, pentru că nu se dovediseră a fi din cale afară de înverșunați, de îndărătnici sau de neînduplecați... *Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu*, își repetă el, cu un zâmbet crispat. Dar nici măcar marii veghetori nu își păzeau întotdeauna limbile în preajma preoților tineri; își propuse să țină minte s-o întrebe pe Elara ce auzise; sau pe Vialmar, care stătuse în Belsairath de la sosirea lor pe noul pământ.

– Bineînțeles că a trebuit să venim, spunea acum Mahadalku, cu un aer maiestuos, de parcă le-ar fi vorbit de sub porticul Templului Luminii din Tarisseda, nu de sub un umbrar de stuf din Azan. Orașul negustoresc ne oferă numai... supraviețuirea. Acesta

e locul unde ne construim viitorul. Nu ne-am dori să ne aflăm în altă parte.

Majoritatea celorlalți murmurară politicos a aprobare.

– Da, ei bine...

Micaïl se strădui să își aducă aminte formularea elevată întrebuințată în Templu pentru ceea ce avea de spus, dar nu izbuti. Își mușcă buzele și se mulțumi cu un gest care semnifica lipsa timpului convenit unei prezentări mai amănunțite. Asta avea să deschidă subiecte mai generale de discuție, dar se așteptase oricum la așa ceva.

– Dacă ne adunăm cu toții, împreună cu acoliții și ucenicii, ar trebui să putem alcătui trei pâlcuri de cântăreți – ceea ce ar fi mai mult decât destul pentru a ridica buiandrugii și trilitoanele. Nobilul Haladris va conduce corul.

– Oh, probabil că el ar fi în stare să ridice pietrele de unul singur! exclamă Ardral.

Haladris clătină din cap, lăsându-și pleoapele să-i ascundă ochii când se încruntă.

– Nu, nu pot face să leviteze pe de-a-ntregul decât un bolovan de greutatea unei femei micuțe, atât și nimic mai mult, și trebuie să mărturisesc că, după aceea, mă simt istovit. O să fiu foarte bucuros de ajutor, vă asigur.

Micaïl strânse gânditor din buze. Își reamintise că Primul Veghetor alkonan avea darul telekineziei. Dar uitase că simțul umorului îi lipsea cu desăvârșire.

– O să terminăm mai întâi trilitonul cel mai înalt, care înfățișează tribul regelui Khattar, continuă el.

– Despre care *crede* regele că înfățișează tribul, îl corectă Mahadalku, cu vocea ca de mătase.

– Ceea ce nu schimbă rezultatul, o întrerupse Micaïl. Te rog să-mi ierți neobrăzarea, Prea Slăvită Veghetoare, dar asta ne va sluji și pentru a ține minte cum vor vedea *ei* lucrurile. Nu ne mai aflăm în Regatele Mării...

– De parcă ar putea cineva să uite! exclamă Mahadalku și se întoarse să privească dincolo de râu, unde se întindeau pășunile, pierzându-se într-o ceață aurie... *Dar se-nvârte Roata.*

– Sunt de acord că nu trebuie să nesocotim ceea ce crede Khattar, spuse, în cele din urmă, Naranshada. Noi suntem puțini, iar ei sunt mulți. Este pământul lor, iar noi construim întrebuințând munca lor, pietrele lor...

– Teoretic, da, firește, răspunse Haladris, cu răceală. Nu vă sfătuiesc să ne lepădăm de el. Pare un aliat folositor – n-avem de ce să-l insultăm. Dar sunt sigur că acești războinici barbari nu se pot măsura cu sulițașii lui Tjalan. Ai totuși dreptate, nobile Micaïl. Indiferent ce și-ar imagina localnicii că reprezintă pietrele, cercul va continua să fie o unealtă menită sporirii și călăuzirii vibrațiilor sunetului. Roata Soarelui odată terminată, vom fi în stare să-i folosim puterea – așa cum vom dori.

Haladris vorbise de parcă părerea lui despre situația în care se aflau nu ar fi putut trezi nici o

împotrivire. Micail prinse privirea lui Ardral, cerându-i să se amestece din nou, dar inițiatul clătină din cap.

Oricum ar fi, oftă Micail, avem nevoie de Haladris ca să mișcăm pietrele. Nimeni nu se poate concentra așa cum o face el. Cât despre cine pe cine folosea și în ce scop, răspunsurile puteau să mai aștepte până își terminau munca.

– Cât timp avem, întrebă Mahadalku cu voce scăzută, până la acest... festival al regelui... când ai de gând să-nălțăm pietrele?

– Mă bizui pe cifrele slăvitului Adravanant, pe care le-am găsit întotdeauna foarte exacte. Festivalul va începe peste o jumătate de lună, când vor fi aduse cirezile de pe dealuri. Se obișnuiește ca triburile să se adune atunci lângă pietre. Se ține un târg de vite, se fac întreceri și sunt aduse ofrande străbunilor. Toți șamanii vor fi acolo...

Precum și Surorile Sacre de la Carn Ava, se gândi apoi, neliniștit. O întâlnise de mai multe ori pe mama lui Anet, dar până atunci se ferise să meargă mai departe de o conversație ușoară. Începând din seara ospățului la care o văzuse pentru prima oară, Anet îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– Așadar nu ne vom mulțumi să înălțăm pietrele, vom fi văzuți făcând-o... În zâmbetul lui Mahadalku nu era nici o urmă de căldură. Îmi place asta, adăugă ea. Ne va sluji foarte bine.

Timul se uită lung, cu interes, la oamenii ce se îmbulzeau în marele târg ținut acolo an de an, la sfârșitul verii.

– Cred, spuse ea, că acum, după ce i-am văzut în locul unde își duc, ca să zic așa, traiul de-o viață, îi înțeleg ceva mai bine pe oamenii care vin la templul din Belsairath.

Elara zâmbi, îndatoritoare, gândindu-se că sărbătorile triburilor fuseseră întotdeauna pe placul ei, deși zgomotul și forfota o făceau să sufere de dorul unei zile de târg din Ahtarra. Își imagina că, pentru ei toți, amintirile de neocolit despre Regatele Mării deveneau tot mai puțin sfâșietoare. O mireasmă neașteptată sau o priveliște mai aveau încă puterea de a-i străpunge inima cu o familiaritate amăgitoare, dar momentele de acest fel nu mai erau atât de dese. Iar în ziua aceea vedea atât de multe lucruri, auzea atât de multe sunete și simțea atât de multe mirosuri pe care era sigură că nu le mai întâlnise niciodată.

Câmpia pustie de dincolo de cercul de pietre fusese preschimbată de potopul de oameni. Cele cinci triburi își înălțaseră cercurile de corturi de piele și își făcuseră chioșcuri din ramuri împletite, însemnate cu câte un stâlp în vârful căruia stătea o țeastă de taur, cu tot cu coarne, și vopsite în culorile tribului: roșu, albastru, negru, galben-ocru sau alb, ceea ce i se păruse Elarei de prisos înainte de a vedea cu ochii ei totul. Poporul regelui Khatarr urma taurul roșu, iar stindardul lui se înălța cel mai sus, ai-doma stâlpilor celui mai apropiat triliton.

– Unde mergem? întrebă Timul, în timp ce Elara o călăuzea printre oamenii ce pălăvrăgeau, îngrămădiți în jurul mărfurilor înșirate de meșteșugari: câni, străchini și pocale de lut, obiecte frumoase din piele și din lemn sculptat, suluri și baloturi de lână dărăcită, securi, vârfuri de săgeți și lame de plug din piatră. Nu aveau nimic din bronz. Armele de metal, de mare preț, erau păstrate și împărțite numai de rege.

– La Taurul Albastru...

Elara arată către o țeastă vopsită cu drobușor, abia vizibilă pe deasupra capetelor mulțimii. De ea atârnau ciucuri de lână albastră, fluturând ușor în bătaia vântului. În jurul coarnelor se împleteau flori de vară.

– Sunt cel mai dinspre miazănoapte trib Ai-Zir. Așezarea lor sacră e Carn Ava.

– Ah. Locul unde sălășluiesc preotesele. Timul dădu din cap, cu un entuziasm abia ascuns. Speram că ea o să fie aici. Arată-mi drumul.

Cortul lui Ayo era ușor de găsit – era tot atât de mare precum al căpeteniei. Sculpturi bogate împodobeau stâlpii, iar pe pielea întinsă peste ei fuseseră pictate, cu drobușor albastru, semne sacre. De deasupra intrării, ochii Zeiței le priveau apropiindu-se. O femeie tânără, care stătea în fața ușii, dând grâne printr-o râșniță, se ridică în picioare.

– Intrați, slăvite preotese. Stăpâna mea vă așteaptă.

Ziua era călduroasă și părțile laterale ale cortului fuseseră ridicate, lăsând să pătrundă lumina și aerul.

Fata care le întâmpinase le făcu semn să se așeze pe perne de piele umplute cu iarbă și le oferă apă rece în cupe de lut cu modele ca niște șnururi ce le făceau ușor de ținut în mână. În vreme ce ea se retrăgea, ieșind din nou afară, perdeaua care despărțea partea din față a cortului de cea intimă fu trasă într-o parte și își făcu apariția însăși Ayo.

Aidoma slujitoarei ei, preoteasa purta un veșmânt simplu, fără mâneci, de culoare albastră, prins pe umeri cu ace de os. Își răsucise părul într-o plasă susținută de banda de pe frunte. Spre deosebire de toate celelalte femei de rang înalt pe care le văzuse Elara, nu o împodobeau nici un colier. Nu era nevoie de asta – era învăluită într-o mantie de putere ce o ducea pe Elara cu gândul de Mahadalku, sau chiar la Timul. Așa arăta soția lui Micail, Tiriki, când conducea un ritual, își aminti ea, cu tristețe.

Timul îi oferă celelalte femei salutul datorat unei înalte preotese a Caratrei și, zâmbind, Ayo îi răspunse după cum se cuvenea.

– E adevărat ce se spune. Faci parte dintre surorile de pe pământurile îndepărtate.

Ayo era mai bătrână decât păruse la început, dar se așeză mlădiindu-și trupul cu o grație ce i-o aminti Elarei pe fiica ei, Anet.

– Dar pământul nostru nu mai există, spuse Timul, fără nici o inflexiune în glas. Trebuie să aflăm ce chip are Zeița pe pământul acesta, altminteri s-ar putea să nu ne mai ia în seamă.

– Asta e bine, zâmbi Ayo. Vorbești frumos limba noastră, dar cu accentul tribului Taurului Negru. Auzisem că există cineva care le ajută pe surorile noastre când vizitează casele strănii de piatră de lângă mare. E o bucurie să te cunosc. Însă mă întreb de ce-ai venit aici.

– Preoții poporului meu vor săvârși mâine o mare vrajă. Am fost chemată să iau parte.

– Și tu, copilă? Ești pricepută la tămăduiri, așa am înțeles.

Ochii cenușii ai lui Ayo se întorseseră către ea și Elarei i se păru greu să-și ferească privirea.

– Sunt și cântăreață, răspunse ea. Și voi da ajutor la înălțarea cercului de piatră.

– Ah. Și cărui scop îi va sluji această vrajă?

Elara își mușcă buzele, nefiind sigură ce ar fi trebuit să răspundă. Acoliților și ucenicilor nu li se spusese totul, dar ea auzise destul de multe ca să știe că Veghetorii nu credeau că regele Khattar înțelegea rostul cercului și că preferau să lase astfel lucrurile. Iar aceea era soția lui Khattar, indiferent cât de independentă față de el ar fi fost. Elarei nu-i plăcea să mintă, așa că trebuia să-și aleagă cuvintele cu grijă.

– Sunt o slujitoare a Luminii, spuse ea, fără grabă, și cred că, atunci când se va întregi cercul, pietrele vor aduce lumina în acest ținut.

– Lumina e deja aici. Curge precum un râu. Sufletele străbunilor sunt purtate de undele sale către Cea-laltă Lume și se întorc apoi, încă o dată, în pântecul femeilor noastre, se încruntă Ayo, dusă pe gânduri.

– Am auzit că șamanii nu sunt încântați de ceea ce facem, spuse Timul, pe neașteptate, și că ar opri lucrarea dacă preoții noștri nu ar fi sprijiniți de rege. Și tu crezi că... greșim?

– Poate. Sau poate nu. Dar sunteți puțini, răspunse Ayo, și sunt multe lucruri pe care nu le înțelegeți.

Elara o privi cu îndoială.

– Despre ce vorbești?

– Dacă *aș putea* să-ți spun, n-ar fi nevoie s-o fac. Ayo zâmbi. Dar, în timp, vom deveni cu toții un singur popor.

– E vorba despre căsătoria dintre fiica ta și nobilul Micail?

Ayo râse.

– Khatarr și regina Khayan doresc unirea asta. Dar fiica mea nu îi e hărăzită casei nici unui bărbat. Se va dăruia dacă i-o poruncește Zeița, nu regele. Cu voi nu e tot așa?

Timul dădu din cap.

– În ordinul meu, da, suntem libere.

– Khatarr nu vrea altceva decât să lege poporul vostru de el, spuse Ayo. Dacă nu prin patul cununiei, atunci va căuta să-și atingă țelul prin alte mijloace. Poate că el țintește prea sus, dar vedeți unde țintiți voi, adăugă, cu un zâmbet larg.

Ne amenință sau ne previne? cugetă Elara, uluită.

În clipa aceea apăru slujitoarea, aducând un coș cu turte unse cu miere și discuția se întoarse, cu bună știință, către viața comunității. Însă mai târziu, pe când Elara o călăuzea pe Timul pe drumul

de întoarcere către tabăra atlanților, amândouă se mai străduiau încă să descifreze înțelesul zâmbetului misterios al lui Ayo.

În ziua aleasă pentru ridicarea pietrelor, oamenii se strânseseră în afara șanțului ce înconjura satul, zumzăind ca un stup uriaș. Regelui Khattar îi fusese pregătită o bancă de pe care putea privi spre intrare.

Pentru Micail era dureros să-i vadă și să-i salute pe cântăreții care așteptau în cerc ca tot atâtea fantome ale vieții lui trecute, în straietele lor fine, albe, încă răspândind parfumul de neconfundat al plantelor aromate atlante în care fuseseră împachetate. Propriul lui veșmânt, o robă foarte frumos lucrată, dar destul de largă, împrumutată de la Ocathrel, stârni exclamațiile de admirație ale celorlalți, ba chiar și un număr de lacrimi aduse în ochi de amintiri. Însă cei mai mulți dintre cântăreți se așezară curând la locurile lor, alese după înălțimea vocii.

Când se lăsă pe deplin tăcerea, Micail dădu din cap și azvârli câte o mână de tămâie în fiecare dintre cele trei vase susținute de trepiede în pătrarul din spre răsărit, închinat lui Nar-Inabi. Cărbunii încinși clipiră aidoma unor stele și rășina prinse să se topească, lăsând fumul aromat să se înalțe în văzduh. Dulceața intensă, familiară, îi strânse gâtul și, pentru o clipă, Micail fu din nou în Templul Luminii din Ahtarrath; dar, în aceeași clipă, Jiritaren, aflat înspre miazăzi, rosti celălalt Cuvânt al Focului și din torța lui neagră se revărsă brusc lumina.

Sahurusartha îngenunche în fața unui mic potir de marmură așezat pe un altar scund din partea de apus și intonă versiunea alkonană a Imnului Împăcării lui Banur Cel cu Patru Fețe, Nimicitorul și Veghetorul, Zeul Iernii și Al Apei; în acest timp, preotul tarissedan Delengirol înălță și coborî de două ori un taler filigranat, plin cu sare, îndreptându-l către miazănoapte, pentru că Ni-Terat era venerată fără cuvinte.

Micail se apropie cu pași mari de marginea dinspre miazăzi a valului de pământ, cu toiagul ridicat. Sub soarele amiezii, măciulia lui de oricalc ardea precum o stea.

– Fie acest loc purificat prin Puterea Luminii Sacre! strigă el. Fie ca înțelepciunea Luminii Sacre să vegheze asupra lui! Forța Luminii Sacre să-l apere!

Se întoarse spre dreapta și începu să ocolească încet cercul, urmat de ceilalți trei, purificând fiecare pătrar. În acest timp, ceilalți preoți și preotese cântau încetișor:

*Manoah sloboade lumea
Din a negurii tristețe;
Renăscuți eră de eră
Luminii îi dăm binețel!*

Micail simțea alunecarea și modificarea familiară a gravitației, care îi spuneau că în jurul lor se înălța o putere protectoare. Fumul gros de tămâie nu era singurul care făcea să unduiască imaginea tuturor

lucrurilor de dincolo de cerc, de parcă ar fi fost privite prin apă. Cântăreții despărteau pietrele de lumea obișnuită...

*Cu ochii sufletului nostru
Din templul sfânt privim în lume...
Cerem blagoslovirea voastră,
Stăpâni pe Crez și-Nțelepciune!*

Micaïl încheie ocolul odată cu încetarea cântecului și rămase o clipă locului, așteptând. Le dăduseră pietrelor o formă potrivită pentru a cuprinde deopotrivă sunet și energie. Indiferent ce zgomote ar fi făcut oamenii din tribul Ai-Zir în afara cercului, erau mai firave decât foșnetul vântului printre trestii. Răsuflă ușurat. Tot stând de vorbă cu lucrătorii localnici, se învățase să se gândească la pietre numindu-le Roata Soarelui, dar menirea lor era aceea de rezonator ce sporea puterea undelor sonore, contopindu-le într-o forță ușor de călăuzit de-a lungul liniilor de energie ce străbăteau ținutul. Având în slujba lor o asemenea putere, ar fi putut construi un nou Templu, care să rivalizeze cu cel vechi. La drept vorbind, pentru o astfel de Lucrare nu aveau nevoie de o apărare atât de redutabilă, dar Micaïl respecta puterea șamanilor lui Droshrad într-o măsură destul de mare ca să se protejeze împotriva oricărei suprapunerii magice posibile.

Elementele sacre odată reîntoarse în altarele lor, Micaïl și ceilalți înalți preoți își scoaseră măștile și li

se alăturară cântăreților. În trecere, își îngădui să îi privească pe fiecare câte o clipă – concentrarea ștersese deja orice expresie de pe chipurile celor cu o experiență bogată, iar cei mai tineri priveau cu ochi măriți de nervozitatea ultimelor clipe.

Haladris își ocupase poziția și li se adresă tuturor.

– Știți ce avem de făcut... Uităndu-se pe sub pleoape, țintui ochii fiecărui conducător de grup cu câte o privire aspră. Eu vă voi da nota dominantă, apoi bașii o vor îndrepta către piatră. Pe măsură ce se va naște acordul, ea se va înălța și eu o voi călăuzi. Nu uitați! Aici ne trebuie concentrare, nu forță. Să-ncepem.

Fredonă, foarte încet, scurta și aparent inofensiva secvența de note pe care o repetaseră în ultimele câteva zile.

Haladris ridică mâna și cei trei bași, Delengirol, Immamiri și Ocathrel, înălțară un murmur fără cuvinte, atât de grav încât vibrațiile păreau să izvoarscă din pământ. Firește că piatra încă nu se clinti, dar ochiul interior al lui Micaîl putea să-i deslușească particulele ce răspundeau agitându-se.

Intrară baritonii, cu Ardral și Haladris dominând până ce își potriviră glasurile, contopindu-le cu ale lui Metanor și Reularen, precum și cu ale tuturor celorlalți cu același registru vocal, până când din toate gâtlejurile se desprinsе o unică notă bogată. Energia ce pâlpâia în jurul pietrei alese era aproape vizibilă cu ochiul liber când Micaîl și ceilalți tenori

se alăturară cu luare-aminte rezonanței din ce în ce mai puternice, echilibrând registrul de mijloc.

Blocul de gresie tremura, cu fața concavă scânteind bizar într-o lumină interioară. Acum era nevoie de cea mai mare atenție, dacă nu voiau să-l sfărâme în loc să-l înalțe.

Altistele își adăugară vocile armoniei ce lua naștere, urmate de intrarea sopranelor, care dublă volumul, și acordul se preschimbă într-un curcubeu de sunete copleșitoare. Piatra se clinti – sub ea se zărea spațiul gol.

Cântăreții modulară acordul, înălțându-l lin. Piatra se ridică mai sus de genunchi, apoi ajunse în dreptul taliilor, urcând odată cu muzica până ce se află la înălțimea umerilor... și mai sus decât ei. Micail simțea forța imensă curgând în jurul lui Haladris și prin el, chiar în timp ce își întrebuinta propriul har pentru a o spori și purifica.

Pietrele verticale ale trilitonului aveau de trei ori înălțimea unui om. Pe când buiandrugul din piatră de nisip plutea către ținta lui, capetele cântăreților se lăsară pe spate pentru a nu-l pierde din vedere.

Voința neînduplecată ținu încă o dată în frâu emoțiile lui Micail în vreme ce brațele marelui preot se înălțau lin, ridicând vocile – și blocul de piatră odată cu ele. Își simți sufletul crescând, cu o bucurie pe de-a-ntregul pură. *Asta e ceea ce căutăm – îi străfulgeră prin gând. Nu puterea, ci armonia...*

Piatra șovăi, plutind deasupra vârfurilor blocurilor verticale. Haladris îi îmboldi să o salte ceva mai

sus, pentru a vedea proeminențele cepurilor din centrul fiecăruia, apoi lăsară buiandrugul să înainteze până ce găurile din suprafața sa de jos ajunseră exact deasupra acestora; și, coborându-și ușor mâinile, modulă volumul cântecului și îi îngădui pietrei să se așeze la locul său.

Micail își îndreptă spatele și își slobozi răsuflarea într-un oftat prelung. Izbutiseră! Dădu din cap către cântăreți, ale căror chipuri tăcute străluceau de mândrie. Dar umerii li se încovoiaseră și își dădu seama că erau tot atât de istoviți cum se simțea el însuși. Auzi din nou murmurul mulțimii din afară, având acum stridența uimirii. Regele Khattar zâmbea larg, ca după o izbândă pe câmpul de luptă. Deja bubuiau tobele. Micail se cutremura la fiecare bătaie, ca și cum loviturile ar fi izbit în carnea lui, dar știa că nu aveau să înceteze. *E totuna cu a-i cere unei găște sălbatice să nu mai zboare.*

Încântat de izbânda Lucrării, regele Khattar era hotărât s-o sărbătorească, de parcă ar fi ridicat piatra el însuși. Celorlalți preoți și preotese li se îngăduise să se retragă în sălașele lor, dar regele insistase ca Micail să rămână, reprezentându-i la ospăț. El căscă și se strădui să-și limpezească privirea ochilor încetoșați. Noaptea era frumoasă, aproape fără vânt, iar focurile în jurul cărora petrecea fiecare clan și fiecare șef de trib străluceau aidoma unor stele răsfirate. Corturile regelui Khattar se aflau cel mai aproape de cercul de pietre. El însuși trona pe

o bancă de o formă stranie, peste care azvârliseră oamenii lui o piele roșie de vită. Pentru oaspeții de seamă fuseseră aduse alte bănci, însă oștenii regelui se întinseseră în voie pe blănuri așternute pe pământ. Tjalan, Antar și căpeteniile oștii lor se instalaseră ceva mai departe, alături de fiii căpeteniilor altor triburi.

În fața trilitonului terminat fuseseră înălțate torțe, astfel încât regele să poată continua să-l privească, vrăjit. Luminile roșii dansau pe cele două pietre verticale, masive, și pe buiandrugul greu ce le încorona, detașându-se în lumina rece a stelelor, și în mintea lui Micail se plăsmui dintr-odată ideea stranie că lespezile se preschimbaseră într-o poartă uriașă către Cealaltă Lume. *Și ce-o să găsesc dacă trec printre ele? Oare Tiriki mă așteaptă dincolo?*

Își ridică pocalul pentru a fi umplut și își dădu prea târziu seama că fecioara grațioasă care purta urciorul era Anet.

– Magia voastră e cu adevărat măreață, spuse ea, aplecându-se mai mult decât ar fi fost nevoie doar pentru a turna berea.

Măcar de data asta era complet îmbrăcată, totuși Micail se retrase puțin, amestecat de parfumul părului ei. Văzându-i gestul, ea râse ușor și, întinzându-și urciorul uneia dintre celelalte fete, se lăsă să alunece pe bancă, alături de el.

– Acum, când piatra e sus, nu mai trebuie să dormi singur, nu?

– Știi că principele meu nu îmi va îngădui să mă însor...

Ea clătină din cap, cu ochii scânteind.

– Râd! Vorbele astea sunt pentru tata, nu pentru mine. Știu că sunteți egali în rang. Dar n-ai de ce te teme. Căsătoria e ideea tatei, nu a mea.

Se sprijini de el zâmbind ademenitor, cu trupul simțindu-i-se, cald, chiar și prin tunica lui aspră.

Micail ridică mâna, dând s-o îndepărteze, dar, în loc de asta, palma ajunse cumva să i se așeze pe părul ei mătăsos. Sprâncenele lui se arcuiră a nedumerire.

– Atunci, de ce...? De ce...?

Ce faci? încerca de fapt s-o întrebe, dar limba nu voia să i se supună.

– Ești în slujba adevărului, zise ea apoi. Poți spune, cu sinceritate, că nu mă dorești?

El își simți sângele năvălindu-i în obraji, precum și altundeva, și, luând cu bună știință o hotărâre, o trase mai aproape și buzele li se întâlniră. Gura ei era foarte dulce, iar el era dureros de conștient de îndelungatul timp scurs de când nu mai ținuse în brațe o femeie.

– Mi-ai răspuns, zise Anet, când el îi dădu în sfârșit drumul. Acum o să-ți răspund eu. Nu vreau să-ți fiu soție, prințule de pe pământuri îndepărtate. Dar vreau să-ți port copilul.

Mâna ei alunecă mai jos. Fără îndoială, el nu mai putea nega acum că o dorea.

– Nu aici, nu încă, spuse, cu voce răgușită. Tatăl tău ne privește...

Și în clipa aceea îl auzi într-adevăr pe regele Khat-tar strigându-l pe nume.

Tresări și se uită în jur. Regele zâmbea. Oare văzuse?

– Acum pietrele *sunt* sus, nu? Acum toată lumea îmi vede puterea! Pietrele trimiseră înapoi ecourile râsului regal. Acum vine vremea s-o folosesc!

Micail se crispă, neliniștit.

Khattar se aplecă spre el, cu răsuflarea duh-nindu-i a băutură și a carne.

– Le arătăm noi lor, da! Celor care nu urmează Taurul! Poporului Iepurelui, tribul Ai-Akhsi, de pe pământul pe care-l numiți voi Belerî'n – oamenii ăia ne sfidează. Și Ai-Ilf, tribul Mistrețului de la miazănoapte, ne fură vacile! Acum o să-i atacăm, nu după pradă, ci pentru a-i supune, fiindcă o s-avem săbii care nu se strâmbă și nu se rup în luptă! Săbii care taie lemnul, pielea și osul!

Micail scutură din cap, încercând să se descoto-rosească deopotrivă de efectul poftei de femeie și de al băuturii, în vreme ce Anet se îndepărta pe neobservate, strecurându-se în mulțime. Și principele Tjalan stătea acum în capul oaselor, îngustându-și ochii în strădania de a desluși ce se petrecea de cealaltă parte a focului.

– Ai lame bune, din bronz tare, începui Micail, dar regele îl lovi peste genunchi.

– Nu! Am văzut lamele voastre cu muchii albe tăind lemnul tot atât de iute cum taie cuțitele noastre iarba!

Khattar lovi cu mâna în pumnalul din teaca agățată de cureaua împletită din jurul gâtului său, făcând minusculele ținte aurii ce îi împodobeau mânerul să sclipească în lumina flăcărilor. Khensu se ridicase și stătea acum, amenințător, în spatele unchiului său, cu mâna pe mânerul sabiei.

Micail își înăbuși un oftat. Îl sfătuisese pe Tjalan să nu le îngăduie oamenilor lui să dezvăluie cu atâta nepăsare ascuțimea acelor lame.

– Nu avem destul de multe ca să-ți înarmăm războinicii, dădu el să spună, dar Khattar nu încetă să zbiere.

– Dar *voi* sunteți marii șamani despre care pro-rocesc legendele! Am văzut cu ochii noștri! O să faceți mai multe.

Micail clătină din cap, întrebându-se dacă avea îndrăzneala de a recunoaște că nu erau în stare de așa ceva, chiar dacă ar fi dorit-o. Cu timpul, chiar și oricalcul de pe tăișul săbiilor lor avea să se cojească, pentru a se descompune în cele din urmă în mine-ralele care îl alcătuiau, iar printre preoții și magii care scăpaseră cu viață după Scufundare, nu se afla – din câte știa el – nici unul care să aibă harul de a forja din nou metalul sacru.

– O să juri c-o s-o faceți...

Șoapta aspră a lui Khensu îi sună în ureche, pe când un braț puternic le prinse pe ale sale, lipindu-i-le de trup, și simți pe gât sărutarea rece a metalului.

– Sau guști *asta*.

Micail aruncă o privire înnebunită spre Tjlan, dar nu-l zări nicăieri. Dacă principele alkonan izbutea să ajungă la oamenii săi, ar fi putut măcar să-i apere pe ceilalți. Respiră adânc, o dată și încă o dată, și, în vreme ce bătăile inimii i se linișteau, i se păru că auzea strigăte de dincolo de foc. *Mare Mamă, se rugă fierbinte, nu le îngădui să-l prindă pe Tjlan!*

O grămadă de bărbați dădură buzna și el recunoscu două căpetenii ale celorlalte triburi, urmate de războinicii lor.

– De ce vrea regele Khattar să-l ucidă pe șamanul străin înainte de a termina de ridicat pietrele? se auzi vocea unei fete, sâcâitor de familiară.

Era Anet? Se încordă, încercând s-o vadă, străduindu-se să priceapă ce se petrecea.

– Ești marele rege, Taur Roșu, dar nu ești singur! strigă bărbatul care stăpânea ținutul unde se afla Carn Ava. Dă-i drumul preotului străin.

Strânsoarea brațului lui Khensu se înteti, cu mușchi ca niște frânghii puternice sub piele, și Micail simți atingerea caldă a sângelui prelins pe gât. Bărbatul mai tânăr mirosea a fum de lemne și a spaimă.

– Dacă vrei să fii rege după unchiul tău, ar trebui să li te supui acum, spuse el, dar Khensu nu-l asculta.

Dincolo de toată agitația și de tot vacarmul, se putea totuși auzi un tropăit uniform de picioare. Se întorcea Tjlan, cu oștenii săi.

Micail nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze, dar nu avu răgaz să-și pună prea multe întrebări. Năvălind ca o oștire disciplinată, lăncierii își

croiră drum cu forța, printre prieteni și printre dușmani – și o singură suliță trasă un arc în văzduh.

Mai târziu, Micail se gândi că străjerul o aruncase numai ca să-l înspăimânte pe rege. Dar Khattar tocmai se ridicase de pe locul lui ca un urs înfuriat și sulița îl nimeri în plin, în umărul drept. Se răsuci cu un țipăt slab și se prăvăli la pământ. Strânsoarea lui Khensu slăbi și lama se îndepărtă de gâtul lui Micail. Folosind prilejul, el înșfăcă mâna care ținea cuțitul și o răsuci, îndepărtând-o și eliberându-se dintr-un salt – apoi oștenii apărură dintr-odată în jurul lui.

Înghiți cu grijă, asigurându-se că gâtulejul nu-i fusese tăiat. Îl văzu pe Khensu luptându-se cu un oștean, în timp ce Khattar zăcea încovrigat la pământ, blestemând și ținându-se de umărul străpuns. Micail rupse cercul protector al oștenilor și îngenunche alături de rege, desfăcându-i cu greu degetele însângerate ca să cerceteze rana. Când i-o apăsă cu palma, străduindu-se să țină sângerarea sub control, Khattar își ridică privirea spre el cu o furie lipsită de orice înțelegere. Micail se răsuci și trase aerul cu putere în piept.

– Potoliți-vă!

Era vocea care ajutase la ridicarea pietrei și zgudui mulțimea, amuțind-o.

– Regele Khattar trăiește!

– Întoarceți-vă la focurile voastre! Măine dimineață vom ține sfat...

Glasul lui Tjalan păru ecoul glasului lui și, chiar dacă nu avea puterea de a sili, toată lumea recunosc

tonul poruncitor. Mulțimea începuse să se împrăștie încet. Tjalan se aplecă și puse mâna pe umărul lui Micail.

– Ești teafăr?

– O să supraviețuiesc, spuse Micail, scurt, așa cum o să supraviețuiască și el. Adu-mi o fâșie de piele și o bucată de pânză! Nu-și întoarse privirea spre vărul său înainte de a lega rana. A fost o faptă rea!

Tjalan se mulțumi să rânjească.

– Ce, îți pare rău că te-am salvat?

– Băiatul intrase deja în panică. Peste încă o clipă l-aș fi convins singur să mă elibereze.

– Poate...

Privirea de pasăre de pradă a principelui se opri o clipă asupra străjerilor săi, care luaseră poziție în jurul lor.

– Dar clipa asta era sortită să sosească. Acum e tot atât de bine cum ar fi fost mai târziu, nu crezi?

Nu, se gândi Micail cu o strâmbătură, mai bine niciodată. Prorocirea lui Rajasta nu vorbea despre această zi... dar ceva din interiorul său îl puse în gardă, îndemnându-l să păstreze tăcerea.

15

În toiul verii, cerul de deasupra mlaștinilor rămânea uneori senin câte o săptămână întreagă. Stând cu ochii închiși, în plin soare, Damisa aproape izbutea

să-și imagineze că se lăfăia în căldura strălucitoare a Ahtarrathului. Era cald până și în umbra împrejmuirii construite pentru a o adăposti pe Selast în timpul lunii de izolare dinaintea nunții.

Prea cald, se gândi ea, făcându-și vânt cu mâna ca să-și răcorească obraji. *M-am învățat să trăiesc în ceață*, și apoi: *Am stat prea mult în ținutul ăsta*. Totuși, chiar dacă ar fi rămas în Regatele Mării, tot n-ar fi putut s-o păstreze pe Selast pentru totdeauna.

În vreme ce Iriel și Elis scoteau roba pe care o purtase Selast în timpul băii rituale în Izvorul Roșu, lumina soarelui cădea printre crengile de deasupra îngrăditurii, pătându-i pielea, ca pe a unui pui de cerb. Cinci ani de viață în cețurile noului pământ îi făcuseră bronzul pielii să pălească, căpătând o nuanță aurie, iar munca fizică neîntreruptă le dăruise membrilor ei subțiri o putere vânoasă și o suplețe a mișcării ce îi aminteau Damisei încă o dată de o faptură mult mai grațioasă decât cele umane. Dar Selast nu era un pui de cerb, își spuse ea, cu o neașteptată împunsătură de durere, era o iapă tânără, cu o coamă deasă de păr negru și cu vâpăi în ochii întunecați.

– Și acum fii gata pentru robă..., spuse Iriel, ridicând în brațe faldurile de pânză albastră de in, iar apoi te vom încununa cu flori!

Se uită în jur, încruntându-se când dădu cu ochii de coșul gol.

– Kestil și ceilalți copii trebuiau să le adune în dimineața asta! Dacă au uitat...

– Dau o fugă până jos, în sat, zise Elis, pornind-o către ușa.

– Dacă vă duceți amândouă găsiți flori mult mai repede, se amestecă Damisa. Rămân eu s-o păzesc pe mireasa noastră.

După plecarea lor, Selast măsură locul cu pasul. Ridică mai întâi cămașa fără mâneci din in alb, apoi roba albastră – croită din in tors de ele însele și vopsită cu drobușorul din acele locuri. Nu era întocmai albastrul purtat acasă de preotesele Caratrei, dar nuanța semăna destul de mult pentru ca Damisa să nu se simtă în largul ei. A te înveșmânta în acel albastru însemna să te oferi pe tine însăși în slujba Mamei. Damisa se simțea oarecum bolnavă gândindu-se la trupul zvelt al lui Selast rotunjit de copilul din pântec.

– Ești neliniștită?

– Neliniștită? făcu Selast cu acea răsucire bruscă a capului pe care Damisa învățase s-o iubească. Cred că da, puțin. Dacă îmi uit replicile?

Damisei i se părea puțin probabil. Fuseseră deprinse să memoreze încă din copilărie, de când fuseseră alese pentru templu.

– Neliniștită fiindcă te măriți, asta voiam să spun.

– Fiindcă mă mărit cu Kalaran? Selast râse. Îl cunosc de când aveam nouă ani, încă dinainte de a fi aleși caicoliți, deși trebuie să recunosc că nu m-am gândit prea mult la el până anul trecut, în noaptea când am căutat-o pe Iriel. Părea întotdeauna atât de furios pe toată lumea. Abia atunci mi-am dat seama cât de vinovat continuă să se simtă fiindcă trăiește,

pe când Kalhan și Lanath și ceilalți au pierit. De aceea e uneori atât de... batjocoritor. Încearcă să-și ascundă durerea.

– Oh, asta era motivul? Damisa auzi tonul batjocoritor al propriei sale voci și se strădui să zâmbească. Atunci te măriți cu el din milă în loc s-o faci din datorie?

Selast se opri în sfârșit locului și se holbă la ea încruntându-se.

– Poate puțin din amândouă. Și măcar suntem prieteni. Are vreo importanță? Ziua asta trebuia să vină.

– În Ahtarrath da, dar aici? Damisa se ridică pe neașteptate și își încleștă mâinile de umerii firavi ai celeilalte. Nu avem nici un Templu și doar câteva rămășițe ale preoțimii. De ce trebuie să ne distrugem viețile pentru a aduce pe lume mai mulți?

Selast făcu ochii mari și își ridică mâna, atingând părul Damisei.

– Ești geloasă pe Kalaran? Între noi două n-o să se schimbe nimic...

Dar s-a schimbat deja, se gândi Damisa, uitându-se în jos, la prietena ei, cu privirea rătăcită.

– O să dormi alături de el, o să ai grijă de casa lui și o să-i porți copiii, și crezi că n-o să te schimbi? Își dădu seama că striga când Selast se trase înapoi. Nu trebuie să faci asta, stăruia ea. Ții minte poveștile lui Taret despre insula de la miazănoapte, unde sunt instruite femeile războinice? Am putea merge acolo și am fi împreună...

Selast scutură brusc din cap și scăpă din strânsoarea Damisei cu o mișcare neașteptată.

– Și când te gândești că eu am fost întotdeauna răzvrătită, iar tu preoteasa la locul ei, cu nasul pe sus! Nu gândești ceea ce spui, Damisa – ești acolita lui Tiriki!

Kalaran are nevoie de mine, continuă Selast. În noaptea aceea, pe munte, mi-a spus că, după Scufundare, și-a pierdut întreaga credință – nu mai poate simți puterile nevăzute. Însă când ne-am lipit unul de altul, rătăciți și tremurând, și-a dat seama că nu e singur.

– *Eu* am nevoie de tine! exclamă Damisa, dar Selast clătină din cap.

– Tu mă *dorești*, dar ești destul de puternică, poți trăi fără mine. Nu crezi că de aceea am căutat plăcerea de care am fost lipsite când au murit atâția alții?

– Să fie-afurișiți ăia care-au murit, și Tiriki odată cu ei, bombăni Damisa. Selast... te iubesc...

Întinse mâinile ca s-o cuprindă din nou pe cealaltă fată în brațe, cu inima plină de tot ce nu putea spune. Se grăbi să-i dea drumul când poarta zvâcni în lături, împinsă de Iriel și Elis, care intrară cu brațele pline de flori. Cu obrajii în flăcări, Damisa fugi din casa miresei și nu o urmări decât sunetul râsetelor.

Procesiunea miresei se apropia, șerpuind prin pădure și pornind-o pe cărarea ce ducea către panta de răsărit a Torului. Tiriki le întrezări robele strălucitoare printre copaci, în timp ce vântul aducea

clinchetul clopoștilor. Chedan apropie cu grijă de flacăra lămpii o așchie îmbrăcată în ceară pe care o aprinse și o aruncă între vreascurile așternute pe piața altarului.

Vântul biciui scânteia, preschimbând-o în flăcără, și făcu să fluture straietele preoților și preoteselor care așteptau în interiorul cercului de pietre. Greutatea colierului și a diademei i se păreau stranii lui Tiriki, care nu mai purtase nici o podoabă de atât de multă vreme, iar veșmintele de mătase erau ciudat de moi pentru cineva care se obișnuise cu pielea și cu lâna grosolană.

O să-mi aduc aminte, se gândi ea când grupul nuntașilor traversa culmea dealului, *dar n-o să plâng. Nu vreau să arunc nici o umbră peste ziua lui Selast și Kalaran.*

Tiriki și Micail se căsătoriseră în templul ce încununa Muntele Stea – cel mai sacru loc din Ahtarath. Unirea lor fusese consfințită de Deoris, Reio-ta și de toți marii preoți ai Templului și binecuvântată de bătrânul Veghetor Rajasta, într-unul dintre ultimele ritualuri pe care le săvârșise înainte de moarte.

Acum Chedan era acela care aștepta să întâmpine mirii, cu simbolurile sacre ce îi împodobeau mantia scânteind în soare. În loc de Muntele Stea, templul lor era un cerc grosolan de pietre de pe vârful Torului. Însă, cu toate că acelui sanctuar din mlaștină îi lipsea maiestruozitatea Ahtarrathului, Tiriki aflase în ultimii cinci ani destul de multe ca să aibă bănuiala că, în privința puterii, stătea pe aceeași treaptă.

Micail fusese superb, îmbrăcat în alb și având de-a lungul frunții o bandă aurie, nu mai puțin strălucitoare decât părul lui, iar ea purtase pentru prima oară roba albastră și panglica de păr a Caratrei, deși nu era cu mult mai mult decât o fetiță. *Am căutat să rămân grea de când eram prea tânără?* se întrebă. *De aceea n-am izbutit niciodată să dau naștere unui copil viu? Niciodată înainte de a veni aici,* adăugă când Kestil și Domara apărură în fruntea procesiunii, dansând și presărând cărarea cu flori. Dar Selast ajunsese în cel de-al douăzecilea an al vieții și traiul în sălbăticie o făcuse sănătoasă și puternică. Pruncii ei aveau să crească frumos.

Domara își goli coșul cu flori și veni în fugă alături de mama ei. Tiriki o ridică recunoscătoare în brațe, încântată de greutatea caldă și de mi-reasma de flori de câmp a părului ei roșu. *L-am pierdut pe Micail, dar, prin fiica lui, o parte din el continuă să trăiască...*

Gândurile o împiedicaseră să asculte cuvintele de bun venit rostite de Chedan. La propria ei nuntă fusese atât de entuziasmată, atât de pe deplin absorbită de Micail, încât și prima oară abia dacă le auzise. Magul lega deja încheietura mâinii drepte a lui Kalaran de încheietura mâinii stângi a lui Selast și îi trecea, încă astfel uniți, pe deasupra pâlپării flăcărilor. Apoi, tot legați, cei doi prinseră să ocolească piatra de altar în sensul rotirii soarelui.

Chedan îi călăuzi de-a lungul legămintelor rituale, prin care făgăduiau să-și crească toți copiii

punându-i în slujba luminii și să se poarte unul față de altul ca un preot și o preoteasă. Tiriki observă acum că nu era nici un cuvânt de dragoste în ritual, dar, pentru ea și Micail, dragostea existase deja.

Stelele însele au prorocit împreunarea noastră! strigă inima ei, slobozită de încordarea clipei din frâu ce o făcuse în stare să supraviețuiască. *Atunci de ce-am fost despărțiți atât de curând?*

Vocea lui Kalaran tremura, însă răspunsurile lui Selast erau răsunătoare și hotărâte. Se respectau unul pe celălalt și poate dragostea avea să înflorească de-a lungul timpului. Jurămintele lungi odată încheiate, Chedan își înălță mâinile într-o binecuvântare și se întoarse cu fața către ei, stând de partea cealaltă a focului.

– O, Tu, Mare Necunoscut, dă-le acestui bărbat și acestei femei înțelepciune și curaj! Dă-le pace și înțelegere! Dă-le celor două suflete ce îți stau înaintea purității țărilor și adevărata cunoaștere. Dă-le lor împliniri pe cât au trebuință și tăria de a-și face datoria în întreagă măsură. O, Tu Cel Care Ești femeie și bărbat deopotrivă și mai mult decât oricare dintre ei îngăduie-le acestora doi să viețuiască întru Tine și pentru Tine.

Tiriki își amintea partea asta. Cu încheietura mâinii legată de a lui, simțise căldura lui Micail ca pe a ei însăși și, ceva mai târziu, în timpul invocației, un al treilea spirit îi învăluise pe amândoi într-o putere care îi unise chiar și după ce se înălțase deasupra lor. Acum simțea globul acela de energie,

cu toate că stătea la marginea lui, conștientă pentru o clipă nu doar de legătura dintre Selast și Kalaran, ci de întreaga împletitură de putere care îi unea pe toți cei din cerc între ei și, mai departe, cu pământul din jur, rezonând în tărâmurii despre care știa acum că existau în și dincolo de acesta, dar nu puteau fi văzute.

– *O, Tu Cel Care Ești*, strigă sufletul ei, cu Micail încă în gând. *Îngăduie-ne tuturor să viețuim întru Tine!*

Era straniu, se gândi Chedan, lăsând din mână coasta de căprioară de pe care rosese carnea, cum își schimbau lipsurile purtarea în privința mâncării. Privind-o pe Tiriki și pe toți cei adunați la ospățul dat de oamenii din Satul Lacului în cinstea tinerilor căsătoriți, își aduse aminte că, în Atlantida, preoțimea vedea în mâncare o abatere a atenției de la cultivarea sufletului. Dar, în Regatele Mării, corăbiile negustorilor aduceau tot ce nu puteau oferi marea și pământul. În Alkonath, cu nu prea mulți ani în urmă, Chedan fusese pe punctul de a deveni corpulent. Acum își putea număra coastele.

În unele clipe, mai ales în lunile de iarnă când singura hrană rămasă era terciul de mei, Chedan se întrebase de ce se străduia într-o asemenea măsură să-și păstreze trupul în viață. Însă până și Templul recunoscuse că plăcerile oferite de masă și de patul căsătoriei ajutau omul să se împace cu încarnările în trupuri, ale căror lecții erau trebuitoare pentru

evoluția sufletului. Așa că mestecă încet, savurând atât amestecul sării și grăsimii cu aromele ierburilor cu care fusese frecată friptura, cât și carnea roșie, suculentă, de căprioară.

– A fost o ceremonie frumoasă, comentă Liala. Iar puterea din Tor înseamnă... chiar mai mult decât am crezut noi. Nu e așa?

Fusese bolnavă în cea mai mare parte a primăverii, dar refuzase să lipsească de la sărbătoarea aceea.

– Cred că a știut cineva asta, chiar și aici, fiindcă au construit cercul de pietre ca să concentreze puterea, observă Rendano, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Se încruntă, parcă îndoindu-se că primitivii aceia ar fi fost în stare de o asemenea faptă.

– Nu suntem primii de felul nostru care au venit aici, spuse Alyssa, cu voce plată. Templul Soarelui ce se înălța pe malul fluviului Naradek, pe coasta acestui pământ, e acum în ruine, dar femeia înțeleaptă a poporului de aici e un soi de inițiată.

– Un soi de! făcu batjocoritor Rendano. Asta o să lăsăm cu toții în urma noastră? Asta vor ști copiii ei despre măreția Atlantidei?

Arătă spre Selast, care se străduia să hrănească un Kalaran hohotind de râs cu o bucată de turtă de ovăz.

– Atlantida nu mai există, spuse Chedan cu voce scăzută, dar Misterele rămân. Mai sunt multe lucruri de înfăptuit aici.

– Da... Vă aduceți aminte de labirintul de sub templul de pe Muntele Stea? Întrebă apoi Tiriki. Nu era menit să ne învețe cum se face trecerea între lumi?

– Asemenea lucruri dau învățături sufletului numai în legende, o luă peste picior Rendano.

– În noaptea când s-a rătăcit Iriel... Tiriki se strădui să caute cele mai potrivite cuvinte. Am străbătut labirintul din inima dealului și am ajuns într-un loc care nu era din această lume.

– Spiritul tău a pribegit în vreme ce dormeai pe povârniș, zise Rendano, cu un zâmbet subțire.

– Nu, eu o cred, obiectă Liala. Am mers pe urmele ei prin tunelul săpat de apele Izvorului Alb și m-am întors s-o aștept la intrare când a-nceput să mă doară șoldul. Nu a ieșit pe acolo și am găsit-o pe culmea Torului.

– Atunci există o altă ieșire...

– Acoliții au cutreierat dealul la lumina zilei și n-au găsit nici una, comentă Chedan. Eu însumi am cercetat, în primăvară, drumul urmat de ea, fără să găsesc tunelul – cred că e acolo, deși nu găsesc nici o explicație logică pentru asta.

Se întoarse spre Alyssa.

– În ultima vreme, tu ai stat mult de vorbă cu Taret... Ea ce zice?

Spălată, pieptănată și îmbrăcată în veșmintele ei de ceremonie, clarvăzătoarea părea să-și fi recăpătat, într-o oarecare măsură, echilibrul minții și al emoțiilor. Puteau profita de momentele ei trecătoare de luciditate.

– Multe pe care nu le pot spune, răspuse Alyssa, cu un zâmbet ce le reaminti de femeia pe care o cunoscuseră în Ahtarrath. Dar am văzut... Vocea îi tremură și Liala întinse mâna s-o liniștească. Am văzut un deal de cristal, în care licărea un labirint de lumină.

Se cutremură și privi în jur, parcă întrebându-se ce căuta acolo.

Liala îi aruncă lui Chedan o privire învinovățitoare, apoi îi întinse Alyssei o cană de lut plină cu apă.

– Mulțumesc, Alyssa, spuse încet Tiriki, bătând-o pe umăr. Asta încercam să spun. Se întoarse către ceilalți. Poate calea a fost deschisă de o conjuncție rar întâlnită a stelelor, sau poate era menită numai pentru mine. Dar mă întreb... dacă am izbuti să creștăm modelul labirintului pe suprafața dealului, simt că, într-un fel sau altul... că am învăța cum să ajungem în Cealaltă Lume străbătându-l. Și cine știe ce am mai putea afla apoi?

– Plăsmuiți și idei, bombăni Rendano, nu tocmai încet.

Dar Chedan se încruntă, dus pe gânduri.

– Munca noastră de aici s-a îndreptat atât de multă vreme numai către supraviețuire. Oare a sosit timpul să construim pe această temelie, să ne adunăm cântăreții și să făurim ceva nou?

– Vrei să spui că ar trebui să înălțăm pietre și să construim un oraș imens în jurul Torului? Nu cred că oamenii mlaștinilor s-ar simți prea bine înăuntrul... spuse Liala, cu îndoială.

– Nu, murmură Chedan. Orașele se înalță pentru un motiv. Cred că locul ăsta n-ar izbuti niciodată să hrănească o populație atât de numeroasă și că nici n-ar fi bine s-o facă. Încep să întrezăresc cu totul altceva. Poate... Să începem prin a însemna labirintul pe suprafața dealului și să învățăm cum să mergem pe cărarea aceea spiralată... Cred că darul care ni s-a oferit este prilejul de a făuri în acest loc acea armonie spirituală ce exista cândva pe Muntele Stea.

– Un nou Templu? Întrebă Rendano, șovăielnic.

– Da, dar nu va semăna cu nici unul dintre cele dispărute.

Vidră e șarpe cu blană –

Tra la, tra la la!

O ști să vâneze, mamă?

Tra la la...

O duzină de voci se uniră în cor când Vidră se ridică de pe bancheta lui și începu să se învântească în jurul cercului, prefăcându-se gata să sară la unul sau la altul dintre cei care se ospătau când ajungea în dreptul lor.

Oamenii mlaștinilor pregătiseră, în cinstea nunții, o mare cantitate din ceea ce numeau ei bere de iarbă neagră. Nu era foarte tare, dar, fiindcă atlanții se abțineau de obicei de la băutură, iar localnicii beau numai la festivaluri, chiar și acel strop de alcool își făcuse efectul. Cu toate că, la început, amestecul aromelor de plante foarte puțin îmbunătățit de un

ușor gust de miere o făcuse să strâmbе din nas, Damisa ajunsese la o desfătare din ce în ce mai deplină și se tot întorcea la burduful agățat de un stejar, dornică de mai mult. După cel de al patrulea pocal, încetase să le mai numere.

*Elis sapă în noroi –
Tra la, tra la la!
Ce găsești s-aflăm și noi!
Tra la la...*

Observă, fără să se mire, că grupul de cântăreți terminase cu toți localnicii și începuse să-i tachineze pe atlanți. Asemenea nerozii n-ar fi fost tolerate acasă. Și nici nu s-ar fi făcut o sărbătoare publică dintr-o simplă nuntă. Faptul că sătenii se oferiseră să pregătească un ospăț pentru tinerii căsătoriți pe pajiștea lată de pe malul apei era o măsură a gradului în care noii și vechii locuitori ai Torului deveniseră o comunitate. Tiriki și Chedan acceptaseră numai după o discuție serioasă cu toți ceilalți. În Atlantida, căsătoriile din casta preotească fuseseră sărbătorite prin ceremonii elevate, nu cu glume proaste și cu băuturi tari.

Dar de ce m-aș sinchisi? se întrebă Damisa, în vreme ce zumzetul din urechile ei devenea mai puternic. *Pentru mine n-o să se găsească nici o pereche, nici după obiceiul vechi, nici după cel nou...*

*Liala în albastru strai –
Tra la, tra la la!*

Sfaturi n-ai vrea să ne dai?

Tra la la...

Jocul cerea ca persoana „onorată” să se ridice și să danseze în jurul cercului. Cu obrajii îmbujorați și ochii strălucind, Liala făcu încet ocolul, apoi, acompaniată de strigăte entuziaste, îl sărută din toată inima pe conducătorul cântăreților, un bărbat vârstnic, cu barba căruntă, singurul om din sat care se asemena cât de cât cu un bard.

Selast, tu, ce-alergi ca vântul –

Tra la, tra la la!

La glume nu îți stă gândul?

Tra la la...

*Nu și de acum înainte... cugetă posacă Damisa.
Acum e priponită, la cheremul lui Kalaran...*

Strălucirea zilei lungi de vară pălea, preschim-bându-se într-un amurg luminos. Vârfurile copacilor mărgineau poiana cu o împletitură de crengi, negre pe fundalul rozaliu al cerului dinspre apus, dar, în partea de răsărit, panta prelungă a Torului continua să fie scăldată în lumină. Damisei i se păru, preț de o clipă, că strălucirea venea din interior. Sau poate nu era decât băutura, își spuse ea apoi, căci, după ce clipi, nu mai izbuti să vadă decât întunecata formă masivă de deasupra vârfurilor copacilor.

Kalaran, știi să vâslești –

Tra la, tra la la!

Dar ciuta știi s-o iubești?

Tra la la...

Cineva strigă ceva în graiul poporului mlaștinilor și i se răspunse cu urale și râsete. Damisa avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că se cereau voluntari care să-i conducă pe miri către patul de nuntă. Își îngădui să arunce o privire către iubita ei. Cununa de flori stătea strâmb pe fruntea lui Selast și în ochii ei lucea un amestec de emoție și de teamă.

– Du-te cu *bărbatul* tău... murmură Damisa, înălțându-și pocalul într-un salut ironic, și fie ca atunci când vei sta întinsă în brațele lui să-ți dorești să mai fi fost încă într-ale mele.

Însoțitorii se întoarseră și dansul reîncepu. Reidel luase una dintre tobe. Degetele lui loveau cu mișcări scurte pielea întinsă și, când zâmbi, dinții îi licăriră, albi pe chipul întunecat. Damisa observă, cu o oarecare ranchiună, că părea să se distreze foarte bine. O parte dintre corăbieri se învârteau în dans, mână în mână cu fete din sat. Iriel era așezată lângă Elis, pe un bușean de la marginea luminișului. Vidră stătea în picioare, alături de ele, și, în timp ce Damisa îi privea, Iriel începu să râdă de vorbele lui și îi îngădui s-o ducă printre dansatori.

Când se ridică să-și umple pocalul, Damisa o întâlni pe Tiriki, care era gata să părăsească petrecerea,

ținând-o de mână pe somnoroasa Domara. Chedan și ceilalți preoți vârstnici plecaseră deja.

– Ora ei de culcare a trecut de mult, spuse Tiriki zâmbind, dar vrea să stea aici, să vadă dansul.

– Sărbătorirea e cu siguranță diferită de cele din Templu, răspunse ursuză Damisa, aducându-și aminte de mesele excelent pregătite și de dansurile maiestuoase.

– Însă ne putem da seama de ce. Supraviețuirea aici e atât de nesigură. Nu e de mirare că, atunci când au mâncare și foc din belșug, oamenii benchetuesc. Pentru ei e o confirmare a vieții, așa cum este și pentru noi. Dar acum e timpul să mergem la culcare, nu-i așa, draga mea? adăugă Tiriki când Domara căscă. Vrei să te-ntorci la Tor împreună cu noi?

Damisa clătină din cap.

– Nu sunt gata să-mi caut patul.

Tiriki dădu cu ochii de pocalul din mână ei și se încruntă, de parcă s-ar fi întrebat dacă era sau nu bine să-și folosească autoritatea.

– Nu sta să meditezi aici. Știu că tu și Selast erați apropiate, dar...

– Dar ai zice că e puțință să trăiești fără să ai pereche? Ca tine?

Damisa își dădu seama, chiar în timp ce vorbea, că berea o trădase.

Tiriki se îmbătoșă, cu ochii fulgerând, și fata se trase, fără să vrea, cu un pas înapoi.

– Ca mine? făcu Tiriki, într-o șoaptă apăsată. Roagă-te zeilor să nu cunoști niciodată plăcerea de

care am avut eu parte, ca nu cumva să simți vreodată durerea mea de acum.

Îi întoarse brusc spatele și se îndepărtă cu pași mari, lăsând-o să se holbeze prostește în urma ei.

Pe urmă totul deveni ceva cam cețos. La un moment dat, își înălță privirea și îi zări pe Vidră și Iriel îndreptându-se către tufișuri, cu brațele împletite. Se ridică în picioare, clipind. Lângă foc nu mai rămăseseră decât câțiva oameni. Unul era Reidel. El se îndreptă în grabă spre Damisa.

– Te simți bine? Vrei să te ajut să te-ntorci la Casa Fecioarelor?

– Bine? Foarte bine...

Ea chicoti și se sprijini de umărul lui. Mirosea a bere de iarbă neagră și a sudoare.

– Dar sunt... puțin cam beată. Sughiță și râse iarăși. Poat' ar treb'i s-așteptăm... o vreme.

– Mersul o să-ți priască, spuse el hotărât, încolăcindu-i brațul cu al lui. O s-o luăm pe cărarea care ocolește Torul.

Damisa nu era pe de-a-ntregul sigură că voia să scape de zumzetul cald al berii. Dar mai observase și înainte că brațul lui Reidel era puternic și încurajator. Sprijinindu-se de el se simți într-adevăr mai bine și, când se așezară să se odihnească pe iarba de pe mal, unde luna se oglindea în apă, i se păru firesc să-și sprijine capul de umărul lui. Amețeala prinse să i se împrăștie încetul cu încetul.

Avu nevoie de ceva vreme ca să bage de seamă că mușchiul puternic de sub obrazul ei era străbătut de un tremur ușor. Se îndreptă, scuturând din cap.

– Tremuri... ți-e frig, sau am fost prea grea pentru tine?

– Nu... Și vocea lui părea încordată. Niciodată. Am fost neghiob gândindu-mă că aş putea... că tu n-o să știi...

– Ce să știi?

El îi dădu brusc drumul și îi întoarse spatele, cu trupul ca o formă întunecată profilată pe cerul plin de stele.

– Cât de greu îmi e să te țin în brațe și să nu fac nimic mai mult...

Berea de iarbă neagră te-a făcut și pe tine să-ți pierzi controlul, se gândi ea, *altfel n-ai fi cutezat să spui asta!* Însă de ce să-l respingă, se întrebă apoi, dacă Selast era pierdută pentru ea?

– Atunci fă-o... îi spuse, prinzându-l de braț și întorcându-l din nou cu fața spre ea.

Reidel veni mai aproape dintr-o singură mișcare lină, care o luă prin surprindere, cuprinzându-i strâns talia cu brațul în vreme ce își ridica mâna cealaltă, încălcându-i-o în păr. În clipa următoare o lipise de el, cu buzele căutându-le pe ale ei, mai întâi nesigure, apoi apăsându-se cu putere când dorința ei răspunse dorinței lui. Stelele i se învântejiră deasupra capului când o întinse pe iarbă, cu mâini mai întâi întrebătoare, apoi poruncitoare, pe când panglicile și acele le făceau loc.

Respirația ei se iuți când sub piele prinse să-i mocnească un foc ce nu avea nimic de-a face cu berea. În clipele acelea, când buzele lui nu aveau o altă îndeletnicire, vocea lui Reidel era o șoaptă, ținând isonul admirației și adorației sale.

Nu e drept, se gândi Damisa, într-o clipă de limpezime a minții, când el se desprinsese de ea ca să-și scoată tunică. *Eu nu sunt îmboldită decât de dorință, dar el e călăuzit de iubire...*

Dar Reidel se răsuci apoi din nou spre ea și mâna lui rătăcitoare îi găsi sanctuarul dintre coapse. Dorința se pogorî asupra Damisei asemeni ivirii unei Zeițe, topindu-i orice gând de împotrivire și întâmpină cu încântare strânsoarea puternică a bărbatului când trupul lui îl acoperi pe al ei.

Tiriki stătea întinsă în patul ei îngust, dar somnul nu voia să vină. Auzea tobele din cercul din jurul focului pulsând asemeni inimilor unui bărbat și unei femei în spasmele dragostei. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amuzat. Când o adusese pe Domara la culcare, auzise gâfâieli și râsete din tufișuri și se simțise recunoscătoare fiindcă fetița nu era trează ca s-o întrebe ce făcea acele zgomote. Nunțile erau celebrate în momente prielnice împreunării și nu era de mirare că și alții erau stârniți de aceleași energii.

Din nefericire, ea simțea dorința precum oricine altcineva, dar era singură. Se putea imagina în brațele lui Micail, însă fiorul amintirilor nu era un

înlocuitor al magnetismului din clipa contopirii cu un partener real.

Oh, iubitul meu... nu numai trupul meu tânjește după tine... când ni se atingeau sufletele, replămădeam lumea.

De dincolo de draperie se auzeau respirația uniformă a Domarei și, din când în când, câte un sforăit al Metiei, care încă mai era dădaca fetei. Mișcându-se încet, ca să nu le trezească, Tiriki se ridică și se înfășură cu un șal peste cămașa în care dormise.

Avea de gând să vadă dacă Taret, care se culca de obicei la ore târzii, era de asemenea trează. Înțelepciunea femeii mai bătrâne îi fusese de ajutor în timpul multor crize – poate Taret știa s-o învețe cum să-i supraviețuiască singurătății nesfârșite din anii ce urmau să vină.

– O să ni se îngăduie... crezi că ne vor lăsa să ne căsătorim?

Tresărind, Damisa redeveni pe deplin conștientă când își dădu seama despre ce îi vorbea Reidel. Și, de fapt, vorbea de ceva timp, îi spunea vorbe de dragoste pe care ea nu le luase în seamă pentru că se străduia să înțeleagă ce se întâmplase între ei și de ce.

– Căsătorie?

Îl privi uluită. Reidel i se păruse întotdeauna atât de retras. Cine ar fi bănuir că în el se ascundea atâta pasiune?

– Crezi că aș fi cutezat să te ating dacă gândurile mele n-ar fi fost curate?

El se săltă în capul oaselor, șocat.

Crezi că eu te-aș fi lăsat dacă ale mele ar fi fost? Damisa își înghiți cuvintele amare, amintindu-și că ea dorise asta la fel de mult cum o dorise el, deși din alte motive. Se ridică la rândul său, întinzându-și mâna după robă.

– Căsătoriile acoliților sunt sorocite de stele...

– Dar acum fac parte din casta preotească, de aceea cu siguranță...

– Nimic nu e sigur! se răsti ea, pierzându-și brusc răbdarea. Cu atât mai puțin în privința mea! Crezi că adineauri am făcut un legământ? Mă trag din principii Alkonathului și nu mi se îngăduie să-mi amestec sângele cu al unei stirpe aflate mai prejos!

– Dar te-ai culcat cu mine... repetă el, neînțelegând.

– Da. așa e. Simt și eu nevoia să o fac, așa ca tine...

– Nu, nu așa ca mine...

Reidel trase îndelung aerul în piept, cutremurându-se. Ea simți înțepătura remușcării când își dădu seama că el înțelese, în sfârșit.

– Eu te iubesc...

– Păi... spuse ea după ce tăcerea se prelungise prea mult. Îmi pare rău.

Reidel își înșfăcă tunică și centură, aruncându-și-le pe umăr de parcă ar fi refuzat să-și ascundă goliciunea. „Îmi pare rău! N-aș fi putut găsi niște cuvinte mai crude!” Dar nu spuse asta și Damisa înțelese astfel că dragostea lui era într-adevăr sinceră. Pentru o clipă, îi zări linia elegantă a umerilor musculoși și a șoldurilor conice reliefându-se pe fundalul

stelilor, apoi el îi întoarse spatele și prinse să coboare cu pași mari în josul potecii, lăsând-o singură.

Am spus adevărul! își zise ea. *Nu-l iubesc.* Atunci, se întreabă apoi, de ce încetșosaseră dintr-odată lacrimile ultima imagine a siluetei ce se pierdea în depărtare?

16

Noaptea e rece și vântul trage de păr și de haine ca un copil zburdalnic, dar mantia de călătorie a lui Chedan e călduroasă. Trupul lui e din nou tânăr, se supune oricărei porunci a voinței. Rânjind, pândește printre frunzele aspre ale unor garduri vii înalte, cu ochii pe cărarea croită de căprioare în josul dealului.

Liniștea e sfâșiată de țipătul neașteptat al unei păsări de pradă

– Schiriiiiii!

Șoimul apare brusc în spatele și deasupra lui. Chedan se ghemuiește instinctiv, dar nu e un atac.

O clipă mai târziu, pornește către inelul strălucitor de pietre așezate în picioare. Prin ceață se profilează cinci trilitoane și, în forma lor, recunoaște măiestria Atlantidei. Dar între el și pietre stă statuia unui dragon. Se oprește, ascultând, în vreme ce o voce ascuțită de durere, dar ciudat de familiară bocește:

– Tiriki, Tiriki.

– Ești acolo? cântă Chedan. Micail? Tu ești?

Însă dragonul s-a preschimbat într-un șoim având chipul lui Micail și își flutură aripile de un negru scânteiitor în pâcla cenușie.

– Osinarmen? Ești deghizat? Aici?

– Schiriiiiii!

Același țipăt sălbatic e singurul răspuns.

– Așteaptă! strigă Chedan, dar spiritul lui Micail a fugit într-un târâm al viselor întunecate și, cu toate că e mag și are o mare putere, el nu cutează să-l urmeze.

– De aceea n-ai reușit să-l găsești.

Chedan se întoarce, dar nu vede decât inelul strălucitor de pietre.

– N-o să te recunoască. Deși are nevoie de sfatul tău mai mult ca niciodată, nu-l mai poți călăuzi. Cu atât mai puțin aici! Te crede mort. Se teme că aduci un mesaj pe care nu vrea să-l primească. Dar n-are importanță – Micail e cel pus la încercare. Prin propriile sale fapte, trebuie să rabde sau să dea greș. Nu-l poți împiedica să-și împlinească soarta.

– Cine ești? Chedan cântă, poruncind: Arată-te aievea!

– Vai, nu mă pot arăta celui ce nu mă zărește. Când o să mă poți vedea, murmură vocea, o să-ți apar. Însă bărbații nu sunt niciodată atât de prinși în mrejele trecutului ca atunci când întrezăresc viitorul...

Vocea se preschimbă în uragan, dându-l de-a dura și îndepărtându-l de cercul de pietre.

– Fă cale-ntoarsă, Chedan, porunci vocea. Când o să vină vremea să-ți treci mai departe moștenirea, drumul ți se va deschide. N-o să te întrebi cui, sau când,

sau de ce – o s-o știi. Dar până atunci – fă cale-ntoarsă. Încheie ceea ce trebuie să faci.

Chedan se trezi asudând sub păturile aspre, cu mintea încă plină de rostogolirea imaginilor pietrelor verticale prinse într-un dans sălbatic, pierind rotindu-se în ceață.

Micail! strigă sufletul lui. *Unde ești?*

De când ajunseseră la Tor, îl visase adesea pe Micail. Uneori erau înapoi, în Ahtarrath, sau chiar pe Pământul Străvechi. Se plimbau împreună, sau stăteau în fața unei carafe cu vin elin, desfătându-se cu acele conversații ce cuprindeau atât de multe și pe care le îndrăgeau amândoi. Chedan era pe deplin conștient că discuțiile erau un soi de lecții, ca și cum, în somn, s-ar fi străduit să împartă toată înțelepciunea pe care nu i se dăduse timp s-o împărtășească altora în lumea treziei.

Unde se duceau toate acele cunoștințe? se întrebă el. Știa că, în taina inimii sale, Tiriki era convinsă că iubitul ei trăia încă undeva, în lumea lor. Știa însă și că era tot atât de posibil să-l întâlnească pe Micail în vise pentru a-i pregăti sufletul pentru renașterea pe acel nou pământ... Însă acea ultimă viziune, dacă viziune fusese, era cu totul altfel. Îi adusesese același sentiment de ușurare care urma întotdeauna după o transă. Și, cu toate că Micail fugise de el, el fusese în stare să îi vorbească.

Dar eram din nou tânăr. Amintirea acelei vigori îi stăruia în minte – deși, cu fiecare clipă, trupul îi aducea dureros aminte că îi slujise sufletul mai bine

de șaptezeci de ani. Iar cei cinci scurși de când ajunseseră la Tor fuseseră cei mai grei. Nu i-ar fi părut rău să-și aștearnă la pământ carnea îndurerată și să plece în călătoria către Sălașul Karmei, chiar dacă asta însemna că trebuia să stea în fața judecății.

Clătină din cap cu tristețe. *Încheie ceea ce trebuie să faci*, spuse vocea. În clipa aceea, Chedan ar fi făcut bine să se dea jos din pat. *Poate a fost o fătă-duială*, se gândi el, plin de speranță.

Un vânt înviorător dezmiarda câmpia, turtind iarba sub lujerii albiți de iarnă și apoi lăsând firele să țâșnească în sus unul câte unul – verde, argintiu și iarăși verde.

Soarele după-amiezii încălzise aerul, dar lumina zilei pălea și speranța care înălțase sufletul lui Micail se zbârcea ca o floare înghețată de suflarea iernii. Amintirea visului, alungată de muncă, se reîntorsese – fusese dragon, sau șoim – o făptură feroce, sălbatică – străduindu-se nebunește să scape dintre pietre. Și, încă o dată, Chedan fusese acolo.

Micail se uită cu tristețe la oamenii care munceau în fața lui. Visul lui Tjalan, înțelese el acum, era să făurească, pur și simplu, ceva care să dăinuie după ce ei vor fi dispărut cu toții; dar, uneori, cele cinci trilitoane mărețe păreau să răspândească o aroganță mai presus de imaginația unui principe...

Inelul neterminat din blocuri de gresie părea, măcar în ochii lui Micail, mai puțin intimidant, poate fiindcă nu era complet. În jurul trilitoanelor

fuseseră înălțate douăzeci și patru de pietre verticale, printre care se număra una mai scundă, ce le îngăduia până și oamenilor obișnuiți să privească în lungul Căii, către punctul unde răsărea soarele în miez de vară... Cele șase pietre lipsă aveau să fie transportate în vara următoare, de lucrători adunați, probabil, din rândurile tribului Taurului Albastru.

Încă șase buiandrugii fuseseră aduși deja, doi dintre ei fiind înălțați pentru a sugera mai bine efectul final – o Roată a Soarelui întinsă pe cincizeci de coți. Găsirea și aducerea celorlalte douăzeci de pietre trebuitoare pentru a întregi modelul avea să le mai ia un an de muncă.

Mulțumită mai ales strădaniilor lui Timul și ale Elarei, regele supraviețuise febrei provocate de rană, dar lovitura de suliță îi distrusese pentru totdeauna umărul. Khattar n-avea să mai ridice niciodată o secure de luptă, fie ea din bronz sau din oricalc. Se vorbea, mai ales printre războinicii tineri, că ar fi trebuit să renunțe la rangul de mare rege și să-i îngăduie lui Khensu să-i ia locul. Dar o asemenea poruncă nu putea fi dată decât de matriarhe, iar Partea Femeiască refuzase pe față să ia o hotărâre.

Oare se temeau și ele de sulițașii principelui Tjалан? Uneori nici măcar Micail nu se simțea în largul său văzând cum își arătau alkonanii fără întrerupere puterea, însă trebuia să admită că s-ar fi putut să fie necesar ca Tjалан să facă paradă de forță. Tribul Taurului Roșu dăduse de veste că nu avea să le mai ofere ajutor înainte de a se dovedi că regele Khattar era în

stare să-și conducă poporul. Celelalte triburi nu se alăturaseră răzvrătirii, dar Micaîl știa că nu se puteau bizui pe sprijinul lor deplin.

Își închipuie că nu suntem apărați decât de o sută de săbii, și e adevărat – deocamdată. Din fericire pentru noi, și triburile vor să vadă terminat cercul de pietre. Se vor pune în mișcare când ultima piatră își va ocupa locul – dar va fi cel mai neprielnic moment pe care l-ar putea alege! Nu își pot imagina ce puteri vom fi în stare să atragem îndată ce se va închide cercul de forțe.

– Se lasă întunericul, mărite prinț, spuse bătrânul care conducea grupul lucrătorilor din tribul Taurului Alb. Ne putem întoarce la focurile noastre?

– Da, e vremea, încuviință Micaîl cu o înclinare a capului.

Se așază pe una dintre pietrele pe jumătate lustruite și privi oamenii ce plecau, unul câte unul, către tabăra lor de dincolo de râu. Nici el n-ar fi trebuit să se ducă prea departe ca să găsească mâncare și adăpost, dar descoperi că nu-l trăgea inima să se urnească. Vorbăria prea multă – asta era necazul – ciorovăiala pentru lucruri mărunte și uneltirile neîncetate pentru putere îl înnebuneau.

Continuă să stea acolo, privind numai pe jumătate jocul tainic al razelor asfințitului cu norii și gândindu-se că, dacă se întorcea destul de târziu, le-ar fi putut convinge pe Cleta sau pe Elara să-i aducă mâncarea în coliba lui, departe de ceilalți. Îi trecu prin minte că simțea rareori nevoia să se ferească

de acoliți – nici măcar după ce Elara îi spusese că, dacă regele îi cerea cu prea multă stăruință să își găsească o pereche, era ea însăși dornică să-i poarte copilul. Însă nu insistase și, așa cum stătea, singur, în lumina asfințitului, începu să se gândească într-adevăr la propunerea ei, fie și numai pentru a îndepărta amintirea tulburătoare a felului în care îi căzuse Anet în brațe.

Simplul gând la trupul ei mlădios, de dansatoare, îi aprindea fiecare fărâmbă de carne. Se încruntă, cu viziunea pe jumătate nepermisă spulberată de revenirea bruscă în memorie a unei legende pe care o auzise de curând și care povestea că pietrele din cercuri mai vechi se trezeau în întuneric, începând chiar să danseze în vremea marilor festivaluri. Despre cele din jurul lui se spunea, în șoaptă, că o porniseră deja pe calea spre dobândirea unei conștiințe.

Inelul inițial de pietre făcuse fără îndoială parte dintr-un simplu cimitir pentru incinerări, aidoma valului de pământ care îi înspăimântase atât de mult pe acoliți în timpul drumului într-acolo. Se părea că, dintre celelalte cercuri, cele mai multe fuseseră construite pentru același scop. Însă nu se putea nega că, la căderea nopții, locul acela părea să se îndepărteze oarecum și devenea, în același timp, mai larg, preschimbându-se într-o prezență nedeslușită și amenințătoare, care te împiedica să te gândești la altceva. Micail se ridică oftând și, străduindu-se să-și alunge orice gând, o porni pe drumul lung de întoarcere, traversând câmpia.

În noaptea aceea, somnul nu se grăbi să vină. Dar, în ceasul liniștit de dinaintea zorilor, visele lui tulburi se retraseră în fața viziunii unor îndepărtate dealuri verzi și a unei poteci aurii, pe care o văzu apropiindu-se pe Tiriki, într-o robă de lumină albastră.

În ținutul mlaștinilor, primăvara era întotdeauna un anotimp al speranței, când pământul înverzea și văzduhul se umplea de țipetele păsărilor migratoare. Când păsările de apă își găseau locul pe lacuri și chemările în surdină deveneau mult mai melodioase, de parcă înșiși zeeii vânturilor ar fi înălțat imnuri în cinstea gliei. Era vremea să adune ouă și să ofere frunze fragede, iar proviziile tot mai mari de hrană reînnoiau încrederea și puterea locuitorilor din jurul lacului. Era un timp al cerului senin și al traiului mai bun, dar era și timpul să repornească lucrul la construcția labirintului spiralat care începuse să fie săpat în Tor după sărbătoarea nunții lui Kalaran cu Selast.

Tiriki își îndreptă spatele, afundându-și încheieturile degetelor mâinii stângi în șale ca să-și domolească durerea, în timp ce sprijinea pe pământ vârfurile din corn de cerb ale sapei. *Casta preoților n-a fost niciodată învățată să facă o astfel de muncă*, se gândi, cu tristețe, cuprinzând cu privirea bucata ei din noua cărare a labirintului în spirală pe care îl făceau în jurul dealului. Observă că umbra pe care o arunca ea însăși era destul de zveltă și știa că era

toată aproape numai mușchi. Îi trecu prin minte că era, probabil, mai sănătoasă ca oricând.

Ceea ce se potrivea pentru toți ceilalți. Întrezărea alți săpători, înaintea și înapoia ei, coborându-și și ridicându-și uneltele cu care îndepărtau lutul moale. Ea, Chedan și câțiva dintre ceilalți îi cântaseră pământului de pe cărare și-l afânaseră, dar se îndoia că un cor, oricât de experimentat, ar fi putut clinti atât de multe particule în același timp... deși ar fi putut strămuta, cu siguranță, mult mai lesne bolovanul din capătul potecii.

Chiar în fața ei, Domara înfipse în pământ bățul cu care săpa și răsse. Împlinise cinci ani în iarnă și de curând crescuse dintr-odată, ceea ce îi răpise pentru totdeauna drăgălășenia bucalată a bebelușului. Tiriki întrezărea acum copila în care se preschimba. Nu femeia – slavă zeilor, asta era încă departe, în viitor – dar adolescenta subțire, cu picioare lungi, cu smocul ei de bucle roșcate. *O să fie ca Micail, se gândi Tiriki, înaltă și puternică.*

Poate că adulții se plângeau de aparent nesfârșita muncă istovitoare, dar copiii se simțeau în elementul lor, încântați să sape până ce se umpleau de noroi din cap până-n călcâie. Dacă ar fi izbutit să se încredințeze că micuții se țineau de muncă, vârstnicii ar fi putut lăsa treaba în seama lor, se gândi Tiriki în timp ce bucățile de pământ zburau în jur. Însă până și Domara, care stăruia atât de mult să dea o mână de ajutor la toate treburile adulților

Încât o numeau „mica preoteasă“, se putea lăsa atrasă de un fluture.

Când izbi din nou pământul, Tiriki simți ceva cedând. Legăturile care fixau de mâner dintele din corn de cerb se slăbiseră din nou. Oftă.

– Domara, iubita mea, vrei să duci asta jos, la Bâtlan, și să-l întrebi dacă-o poate repara?

După ce fetița o porni în josul dealului, Tiriki luă osul unui omoplat și îngenunche pe potecă, să netezească locul și să arunce la vale țărâna strămutată. Avea să fie în curând timpul să se oprească. În dimineața aceea curățase o bucată întreagă și aproape că ajunsese în punctul de unde începea partea lui Kalaran. În afară de Liala și Alyssa, care erau bolnave, și de Selast, care era însărcinată, întreaga comunitate lucra la labirint, lucrau până și oamenii Lacului, cu toate că munca aceea li se părea tot atât de străină de felul lor de viață cum li se părea preoților și preoteselor din Atlantida.

Lui Chedan i se interzisese să sape. Firește că el protestase, spunând că trândăvia avea să-l facă să se simtă mai rău, dar ea știa cât de tare îl dureau oasele. Își făcuse partea lui de muncă, ba chiar mai mult decât atât, îi spusese Tiriki, atunci când luase imaginea drumului prin deal din amintirea ei și o transformase în modelul unui labirint oval, care șerpuia înainte și înapoi pe pantele Torului. Pornind de parcă ar fi fost menit să urce drept spre creastă, drumul ocolea povârnișul de la jumătatea dealului în sensul mișcării soarelui, apoi cobora și

se întorcea. Se arcuia în sens invers, aproape până în punctul de pornire, înainte de a coborî iarăși și de a ocoli poalele dealului, numai pentru a se întoarce, începând din nou să urce și ajungând la o înălțime cu foarte puțin mai mare decât a primei poteci. De acolo șerpuia înainte și înapoi, ajungând aproape în vârf, dar, în loc să continue urcușul, se rotunjea desenând o altă curbă ce îl aducea, în sfârșit, în cercul de creste de pe culme.

Fusesse nevoie de truda unui an întreg ca să sape numai prima parte, croind o potecă lată de un cot și jumătate. Acum coborau și făceau acel ocol care era prima buclă de întoarcere. Restul drumului era însemnat cu grijă cu bețe înfipte în pământ, dar pașii îl bătătoriseră deja destul de mult ca să croiască o cărăruie îngustă, cu puțin mai lată decât o urmă lăsată de căprioare.

Tiriki se clătină pe picioare, cuprinsă de o ușoară amorțeală în timp ce vizualiza labirintul – chiar și primele schițe făcute de Chedan o amestiseră, amintindu-i de un simbol sau de o inscripție pe care era sigură că o mai văzuse undeva, deși nu izbutea să-și amintească unde și când. Magul o asigurase că forma aceea nu semăna cu nici un caracter și cu nici o hieroglifă care să-i fie familiară, iar Dannetrasa, care citise încă și mai multe scrieri, repetase aceeași concluzie, dar ideea continua totuși s-o obsedeze.

Vechi sau nou, modelul avea efect. Ea și Chedan îl străbătuseră în mai multe rânduri și, de fiecare

dată, simțiseră apropierea unei alte lumi și atinse-seră spiritul interior al pământului. Acela nu era Templul pe care îl descriau prorocirile, dar puterea lui era temeinică și vădită. Era sigură că, po-teca odată terminată, oricine avea s-o poată urma, gă-sind o binecuvântare.

Tiriki nivelă din nou țărâna cu lama de os, res-pirând adânc când mirosul abundent umplu aerul. Acolo, sub copacii ce înveșmântau baza Torului, pământul era îmbogățit de humusul în care se pres-chimbaseră frunzele căzute vreme de mai multe veacuri. Săpatul avea să fie o muncă mult mai grea pe pantele acoperite cu iarbă de sus, unde peste stânca de dedesubt abia dacă se așternea un strat sub-țire de lut. Își înfipse degetele în pământ și îi simți puterea urcându-i în trup, de parcă ar fi fost ea însăși o parte din viața complexă a Torului, crescând din vânt și din ploaie, din soare și din țărână...

– *Soarbe adânc... întinde-ți brațele spre înălțimi... vom supraviețui furtunii...*

Își ridică uluită mâinile și vocea stranie amuți...

Furtună? se întrebă Tiriki, privind lung cerul fără nori. Însă gongul vechii corăbii răsuna, anun-țând masa de la amiază, iar stomacul ei îi spuse că era bine-venită.

Razele lungi și roșii ale soarelui ce cobora către apus se strecurau pieziș printre copacii de deasupra gardurilor vii. La răsărit, luna argintie se înălța dea-supra Torului. Damisa stătea în picioare în lacul

format de Izvorul Roșu, luând apă în căușul palmeilor și lăsând-o apoi să i se scurgă pe trup. Apa bogată în fier trecuse mai întâi printr-un lac puțin adânc, unde absorbise o parte din căldura firavă a soarelui, însă răceala ei îi făcea pielea ca de găină.

Taret le învățase să caute izvorul, ori de câte ori o îngăduia vremea, în ziua de după încetarea sângerei lor lunare. Și acesta era un ritual de trecere. *Femeile sunt ca luna de pe cer*, spunea bătrâna înțeleaptă, *o luăm de la început în fiecare lună a anului*. Damisa spera că era adevărat. Uneori simțea că i-ar fi plăcut să-și ia de la început întreaga viață. Oricum și-o irosise. Fusesse născută în luxul nobilimii alkonane și pregătită să slujească în Templul Luminii, nu să muncească, în zdrențe, în lumea grosolană a sabelor și a oalelor de gătit.

Pentru o vreme, găsisse măcar speranța unei bucurii – sau măcar un strop de fericire – dar era limpede că se terminase. Nu numai că Selast era pierdută pentru ea, dând atenție numai copilului ce urma să vină pe lume în curând, dar îl mai și gonise, ea însăși, pe Reidel. Îi plăcea să-și spună că onoarea o împiedica să-l caute din nou, în clipele când nu-și dorea decât să găsească alinare în brațele cuiva. Însă, în tot acel timp, nu găsisse pe nimeni altcineva spre care să fi dorit să se-ntoarcă. Lăsa să-i picure mai multă apă în cap și privi stropii prinzând lumina ca niște giuvaiere și scânteind, roșii și aurii, în părul ei castaniu.

Dintr-un impuls, depuse o sărutare pe vârful degetelor și o trimise către crusta subțire de perle ce plutea pe cerul asfințitului.

*Lună, lună nouă, lună-adevărată –
Adu-mi mie, lună, alt noroc, îndată!*

O poezioară prostească, pentru copii, își spuse ea cu un zâmbet, întrebându-se dacă luna ar fi fost dornică să-i dea lecții în ziua aceea.

O rafală bruscă de vânt răscoli vârfurile copacilor și ea se înfioră. Pe când se întorcea către malul pe care își lăsase hainele, își aminti că promisese să-i ducă Alyssei niște apă din izvor. Se întinse să țină un urcior de ceramică sub micuța cascadă ce forma lacul, apoi ieși și începu să-și frece zdravăn pielea cu un prosop de lână.

Când ajunse în fața colibei în care locuia prezicătoarea, asfințitul așternea peste pământ vâluri gingașe, albastre. Bătu ușor în stâlpul ușii, dar nu auzi nici un răspuns. În zilele acelea, Inițiata Cenușie dormea mult, dar una sau alta dintre femeile saji care o îngrijeau ar fi trebuit să se afle prin apropiere. Se simți tentată să lase pur și simplu urciorul în fața ușii și să plece, dar, când se aplecă, auzi din interior un sunet straniu.

Șovăind, trase deoparte blana care acoperea intrarea și zări ceva care la început i se păru o grămadă de pânză cenușie aruncată lângă vatră. Pe urmă își dădu seama că tremura și că de acolo se auzea

zgomotul bizar. Un singur pas grăbit o aduse alături de Alyssa.

– Unde sunt îngrijitoarele tale? întrebă, dând deoparte pânza de pe fața bătrânei și străduindu-se să-i îndrepte membrele răsucite. Îi trecu prin minte că, indiferent cine s-ar mai fi aflat acolo, plecase deja să cheme ajutoare. E bine acum – fii liniștită – sunt aici, adăugă, știind încă de pe când murmură cuvintele că nu erau adevărate. Alyssa *nu* se simțea bine, cu siguranță.

– Cercul nu e echilibrat! bombăni clarvăzătoarea. Dacă se folosesc de el, vor muri...

– Cum? Cine va muri? întrebă disperată Damisa. Spune-mi!

– Șoimul Soarelui gonește în văzduh ca un șarpe... Alyssa clipi și deschise ochii, holbându-se nebunește în jur. Cercul e pătrat, dar soarele se rotește, iar piatra ce nu se-nlănțuiește rotundă crește, cu sunet se-plinește...

Pentru o clipă, Damisa văzu o câmpie pe care se înălțau trei arcade imense, pătrate, în interiorul unui cerc de stâlpi masivi, de parcă Alyssa ar fi trimis cumva imaginea de la o minte la alta. Pe urmă capul bătrânei prinse să zvâcnească și Damisa trebui să facă eforturi ca s-o împiedice să și-l izbească de pietrele vetrei.

Auzi voci înăbușite și își ridică privirea, simțindu-se ușurată când dădu cu ochii de Virja, care trăgea draperia. Pe urmă intră Chedan, șchiopătând, urmat de Tiriki.

– Nu s-a trezit? Întrebă magul, cu glas strident.

– A *vorbit*, răspunse Damisa, și chiar *m-a* făcut să văd locul... la care se uita ea. Dar n-am izbutit să-nțeleg nimic.

Lumina roșie a focului cădea pe fața Inițiatei Cenușii, creând impresia amăgitoare că era sănătoasă. Dar ochii ei închiși erau lacuri de întuneric, coborâte în fundul capului. Arăta deja ca o moartă, numai că încă mai răsufla...

Chedan se lăsă cu băgare de seamă pe un taburet și, sprijinindu-și greutatea pe toiagul lui sculptat, se aplecă și luă mâna ca de ceară a Alyssei într-a sa.

– Alyssa din Caris! spuse el, cu asprime. Neniath! Îmi auzi vocea, mă cunoști. Te chem de dincolo de spațiu și de timp, *întoarce-te!*

Virja îi vorbea lui Tiriki pe șoptite.

– A fost somnoroasă toată ziua, mai întâi n-am putut s-o fac să mănânce și apoi n-am putut s-o mai trezesc...

– Te aud, fiu al lui Naduil...

Cuvintele erau puternice și clare, dar ochii Alyssei rămaseră strâns închiși.

– Spune-mi ce vezi, clarvăzătoare!

– Bucurie acolo unde a fost tristețe – teamă acolo unde ar trebui să fie bucurie. Cel care va deschide ușa se află printre voi, dar uitați-vă dincolo de el. Micuță cântăreață...

Se întoarseră cu toții spre Tiriki, fiindcă acesta era înțelesul numelui ei. Ea se grăbi să îngenuncheze între Chedan și Alyssa.

– Sunt aici, Neniath. Ce vrei să-mi spui?

– Îți spun păzește-te. Dragostea e vrăjmașul tău – se poate împlini numai prin pierdere. Ai păstrat Piatra – și ea se preschimbă acum în sămânța Lumini. Trebuie plantată mult mai adânc.

– Piatra Omphalos, murmură Chedan, ca și cum nu și-ar fi dat seama că vorbise cu voce tare.

Spusese odată că încă mai avea coșmaruri în care trebuia s-o înfrunte singur, ducând-o pe corabie...

Când s-au pierdut atâtea altele, se gândi Damisa, de ce n-o fi alunecat și Piatra sub apele mării?

– Vorbești despre... un vrăjmaș... sub masca iubirii? spunea Tiriki, nedumerită. Nu înțeleg! Ce trebuie să fac?

– O să știi... Vocea Alyssei slăbi. Dar poți primejdui totul... ca să câștigi totul...?

O ascultau încordați, dar nu se mai auzi decât un hârâit când prezicătoarea se chinui să respire.

– Alyssa, cum te simți? Întrebă Chedan, după un scurt timp.

– Sunt istovită – și Ni-Terat așteaptă. Vălurile ei negre mă înconjoară. Vă rog... îngăduiți-mi să plec...

Magul își trecu mâinile pe deasupra trupului ei, dar zâmbetul lui era trist. Pentru o clipă, deasupra prezicătoarei se învârtăjiră pete de lumină, pâlind apoi și dispărând.

– Mai stai puțin, sora mea, și îți vom cânta pe drumul tău, spuse magul, cu blândețe.

Tiriki atinse brațul Damisei.

– Du-te să-i chemi pe ceilalți...

Pe când se apleca, trecând pe sub cadrul ușii, Damisa auzi glasul lui Chedan începând Imnul Serii.

*O, Mamă a tuturor ce-s pieritoare,
Noi te chemăm când Ziua vrea să plece,
Lumină, Tu, de dincolo de beznă,
Hotarul acestei lumi de Forme-l trece...*

Vreme de mai multe ore, preoții și preotesele cântară pe rând, ușurând trecerea Alyssei, iar Tiriki și Chedan rămaseră cu Inițiata Cenușie până la sfârșit, sperând o altă clipă de luciditate. Chiar dacă nu erau prezicători, vederea celor aflați în pragul morții răzbătea destul de departe, dar, atunci când vorbi din nou, Alyssa părea să se creadă pe insula Caris, locul unde se născuse. Ar fi fost o cruzime s-o cheme înapoi.

Căzură de acord că trupul Alyssei avea să fie ars în noaptea următoare, pe culmea Torului. Până atunci, munca la croirea potecii se întrerupsese. Domara fusese trimisă, alături de copiii sătenilor, să culeagă flori de câmp pentru împodobirea catafalcului. Copila era eliberată astfel de durerea vârstnicilor, dar, în lipsa ei, casa părea foarte tăcută. Neavând nici o altă îndatorire care s-o țină ocupată, Tiriki se hotărâse s-o însoțească pe Liala, care o vizita după-amiaza pe Taret, și acum își încetini pașii, potrivindu-și-i cu înaintarea grijulie a celeilalte preotese, care ajunsese să nu mai poată merge fără un toiag.

– Ne-au mai murit și alții, firește, zise Liala, cu greutate, pe când străbăteau cărarea, dar Alyssa e prima *din soiul ei* care pleacă.

Tiriki dădu din cap, încuviințând. Știa ce voia să spună femeia mai vârstnică. Până și sărmana Malaera nu fusese decât o simplă preoteasă, fără nici un har sau putere deosebită. Alyssa era prima prezicătoare ce murea pe noul pământ. Oare sufletul ei chinuit avea să-și găsească odihna, sau avea să rătăcească, prins între trecut și viitor?

– A fost din pricina ultimului ritual din Templu, cu Piatra Omphalos. Tiriki se pomeni uitându-se fără să vrea înapoi, spre coliba în care se afla acum acel ou prevestitor de rele. Atunci s-a surpat ceva în mintea ei, chiar înainte de a se surpa Ahtarrathul. Pe urmă... n-a mai fost niciodată aceeași.

– Caratra s-o odihnească!

Liala își făcu semnul Zeiței pe piept și pe frunte.

– Da, acum merge alături de Dătătoarea de Viață, spuse Tiriki, dar mintea ei era departe.

Se gândise s-o însoțească pe Liala ca să-i fie de folos, dar își dădu seama că ea însăși avea mare nevoie de alinarea pe care i-o aducea înțelepciunea lui Taret. Bătrâna o slujise pe Marea Zeiță mai multă vreme decât își putea ea imagina. Avea să le ajute să înțeleagă.

Ușa casei lui Taret era proptită ca să stea deschisă și, când se apropiară, o auziră spunând, în limba tribului Lacului:

– Vezi, ea e acum aici, așa cum ți-am spus... Intrați, fiicele mele, adăugă Taret. Am în ospeție pe cineva care aduce un mesaj pentru voi.

De partea cealaltă a focului stătea o femeie tânără, îmbrăcată într-o tunică scurtă, fără mâneci, din lână vopsită în albastru. Zveltă și mlădioasă, avea părul castaniu-închis prins la spate, într-o coadă. Își scoase încălțările de călătorie și i se zăreau tălpile de dansatoare, arcuite și puternice.

Văzându-i tunică albastră, Liala îi oferă salutul unei preotese a Caratrei către alta – așa cum o salută și Tiriki. Străina cu irisuri întunecate făcu ochii mari.

– Da, și ele sunt în slujba Mamei, amândouă, spuse Taret, cu privirea ei ca de pasăre săgetând printre ele. Aceasta e Anet, fiica lui Ayo, Sora Sacră a popoului din Azan. A fost trimisă cu vești ce nu îi pot fi încredințate unui alt mesager.

Anet se ridică de pe banchetă și se aplecă, lin și grațios, în salutul neofitei către o înaltă preoteasă. Tiriki ridică dintr-o sprânceană. Oare fata își închiupia că se îndoiau de cele spuse despre ea, sau voia să le impresioneze din alte motive?

– Pe Stelele Prevestitoare, copilă, nu trebuie să fii atât de ceremonioasă! spuse Liala cu un zâmbet.

– Nu vreau să risc, răspunse Anet, reluându-și cu grație poziția de mai înainte, cu picioarele încrucișate.

Tiriki simți că, indiferent ce ar fi stat în spatele gestului fetei, nu fusese vorba de umilință.

– Ceilalți Oameni ai Mării sunt foarte ceremonioși, mai ales față de noi. Foarte mândri.

Tiriki simți sângele zvâcnindu-i dintr-odată în urechi.

– Oameni ai Mării? Ce vrei să spui...?

– Străinii, zise simplu Anet. Preoții și preotesele care au venit pe mare, în bărci cu aripi. Oamenii din neamul vostru.

Tiriki se stăpâni cu greu să n-o strângă pe față de braț.

– Cine sunt? Ne poți spune vreun nume?

– La început, am crezut că bătrânul șaman era căpetenia lor. Cel pe care îl numesc Ar-dral.

Lui Tiriki i se tăie răsuflarea.

– Ardral? repetă ea. Nu Ardral din Atalan! Al Șaptelea Veghetor al Templului din Ahtarrath? Ardravanant?

– I-am auzit numindu-l așa. Dar nu l-am mai văzut atât de des, de când principele lor... Anet se strâmbă. Tjalan – cu oștenii lui i-a adus pe ceilalți preoți, să ridice pietrele cu cântece. Dar acum văd că voi două aveți veșminte foarte asemănătoare cu ale preoteselor *lor*. Poate le cunoașteți și pe ele. Este Timul, și mai este Elara...

– Elara! Era rândul Lialei să se entuziasmeze. Vorbești despre acolita Elara?

– Da, sună cunoscut...

Anet dădu din cap, cu ochii mari.

– Și e o vindecătoare? Știam eu! exclamă Liala, cu un zâmbet.

– Asta înseamnă... Vocea lui Tiriki tremură. Spuneai că mai sunt și alți preoți. *Cum se numesc?*

– Oh, sunt atât de mulți... Fata se opri, clipind cu drăgălășenie. Este Haladris, și Ocathrel, și Immami – sunt mulți. Îmi pare rău că n-am reușit să-nvăț numele tuturor, fiindcă tata își dorea atât de mult să mă mărit cu *celălalt* prinț, ca să aduc sângele lui în neamul nostru. Anet îi adresă lui Tiriki un zâmbet pieziș. Un bărbat înalt și frumos, cu părul ca focul abia aprins. Nobilul Micail.

Era păcat, cugetă Chedan, că veștile astea trebuiseră să sosească tocmai acum. Sărmana Alyssa nici măcar nu se bucurase de întreaga lor atenție la funeraliile sale.

Nu avuseseră nevoie de mult timp ca să adune întreaga comunitate și nici ca să afle ce avea de spus fata Ai-Zir despre atlanti și despre planul lor de a construi în Azan un mare cerc de pietre. Tiriki dorise să plece imediat în călătoria lungă de o săptămână și, când încercaseră s-o oprească, leșinase. Dacă te gândeai cât de bine făcuse ea față ne-număratelor primejdii pe care le înfruntaseră, era o ironie să vezi c-o doborâse bucuria. Dar asta se întâmpla adesea, își aminti magul, după ce jeleai vreme îndelungată.

Tiriki odată dusă în pat și oaspeții instalați în adăposturi peste noapte, Chedan rămase mai multe ore în fața focului adunării. Cerul se roti deasupra lui, dezvăluindu-i atât stelele familiare, cât și altele,

încă necunoscute, de pe bolta neobișnuit de senină a nopții. Lui Tiriki i se dăduseră ierburi ca să doarmă, dar ceilalți i se alăturară unul câte unul, cu gândurile prea pline de presupuneri pe care voiau să le rostească. Când din foc nu mai rămaseră decât tăciuni arzând mocnit și câteva șuvițe albe de fum, toate chipurile se vedeau clar, pentru că se iviseră zorii.

– Trebuie să mergem la ei, spunea Rendano, și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. E limpede că acești Ai-Zir au la-ndemână mai multe decât locuitorii de aici. Am putea spera să ne refacem propriul nostru mod de viață.

Privirea pe care o aruncă spre construcțiile rudimentare ale căror acoperișuri de stuf se zăreau printre copaci era de un dispreț grăitor.

– Nu sunt atât de sigură, se amestecă Liala. Înainte de moarte... Alyssa a vorbit despre pericolul venit din partea cercurilor și a pietrelor. Iar acum am aflat despre cei de un neam cu noi că se află de partea cealaltă a acestor dealuri, construind... un cerc de pietre. Oare nu e cu puțință ca primejdia despre care ne-a prevenit Alyssa să vină din partea *lor*?

– Din partea poporului nostru? exclamă uluită Damisa.

– Nu trebuie să-i vorbești de rău pe morți, dar știm cu toții că Alyssa era nebună, îi ținu Reidel izonul.

Auzindu-l, Chedan își ridică privirea, dar își înghiți cuvintele. Reidel făcuse progrese însemnate, dar nu înțelegea nimic despre forțele stranii pe care

trebuia să le înfrunte un prezicător – nimeni care nu o apucase pe o asemenea cale nu putea înțelege cu adevărat.

– De când împiedică *nebunia* pe cineva să vadă adevărul? întrebă mica Iriel care – observă Chedan dintr-odată – nu mai era atât de mică.

În ultimii șase ani devenise femeie. Acasă, cugetă el, toți acoliții ar fi fost deja înălțați la rangul de preoți și preotese în toată puterea cuvântului.

– Alyssa a trăit în propria ei lume, continuă Iriel. Dar, atunci când am izbutit să dăm un înțeles delirului ei, a avut întotdeauna o parte de adevăr. Așadar... așadar eu cred că Liala are dreptate. Dacă acești oameni din câmpii îi silesc pe preoții noștri să construiască pentru ei? Taret spune că tribul lor e puternic.

– Cred că fata nu ne-a spus tot ce știe, se amestecă Forolin, pe neașteptate. Tatăl ei e regele – dacă principele Tjalan a luat într-adevăr puterea, ce zic de asta celelalte triburi? Dacă unul dintre ele ar vrea să se revolte, noi am fi niște ostatici prețioși – ceva de soiul ăsta s-a petrecut pe un drum al negustorilor, pe care călătoream în tinerețe. Sunt la fel de nerăbdător ca toți cei de aici să ajung într-un loc mai civilizat, continuă el, cu gravitate, dar nu trebuie să ne grăbim. Aici lucrurile nu sunt chiar atât de rele.

– Da, viața e grea, dar suntem în siguranță. Selast își așază pe pântec o mână ocrotitoare. Iar mie mi-ar fi greu să rățesc acum prin lume.

Chedan își mângâie barba, dus pe gânduri. Era dispus să-i lase pe ceilalți să facă presupuneri despre

pericolul reprezentat de localnici, dar spusele Alyssei încă îi mai răsunau în minte. Ea nu vorbise de o primejdie care venea dinspre oameni, ci de la pietrele însele.

Ceilalți amuțiseră. Ridicându-și ochii, Chedan își dădu seama că îl priveau. Se uită de la un chip la altul.

– Simt că ne apropiem de un soi de hotărâre, observă el, dar, dacă experiența m-a învățat ceva, atunci știu că există cineva care are întotdeauna de spus un ultim cuvânt...

Damisa se încruntase mai tare.

– Păi, nimeni nu mi-a cerut părerea! zise ea, cu voce ascutită. Cum am putea să nu ne ducem? Nu numai că e vorba de propriul nostru popor, dar acolo se află Micaîl și o mulțime de Veghetori. Indiferent ce ar construi, face cu siguranță parte din noul Templu, întocmai așa cum spune prorocirea aceea despre care toată lumea obișnuia să facă atâta zarvă! Credeți într-adevăr că o droaie de sălbatici ar putea supune atât de mulți inițiați și preoți – mai ales când Tjalan se află acolo ca să-i apere? Sau din pricina *lui* vă faceți griji? Ne va apăra și pe noi – sau nu vă încredeți în nimeni care nu e din Ahtarrath?

– Nu, nu, nu, spuse Chedan, pe un ton liniștitor. Dragă Damisa, de unde ai scos *asta*? Selast și Kalaran nu sunt nicidecum ahtarrani. Și poate-ți aduci aminte că eu însumi sunt alkonan... Nu, prieteni, la bine și la rău, pe acest nou pământ suntem cu toții atlanți.

– Nu de principele Tjalan ne îndoim, spuse Kalaran, ci de oamenii aflați între noi și el.

Liala dădu din cap.

– Forolin a spus un lucru important. Dacă Tjalandan are destul de mulți oameni ca să amenințe triburile, localnicii s-ar putea într-adevăr gândi să ne folosească drept scut împotriva lui. Iar dacă Tjalandan nu e destul de puternic ca să-i țină-n frâu, atunci... e nevoie să spun mai mult?

De ce nu s-ar duce câțiva dintre noi să facă legătura? propuse ea. Unii dintre cei tineri, care pot merge repede. Dacă totul e bine, principele poate trimite o escortă pentru noi, ceilalți. După ce am fost despărțiți atât de mult timp, mai putem aștepta cu siguranță încă o scurtă vreme înainte de a ne revedea prietenii și compatrioții.

– Și eu mă gândeam cam la același lucru, dădu din cap Dannetrasa.

– Atunci se pare că suntem aproape cu toții de acord, observă Chedan. Poate Damisa ar trebui să facă parte din grup, de vreme ce e atât învățată cu viața în sălbăticia de aici, cât și verișoara lui Tjalandan. Damisa? Ce spui?

– Eu și o parte dintre oamenii mei vom merge s-o apărăm, se oferă Reidel când o văzu încuviințând cu o mișcare nerăbdătoare a capului.

– Dar n-ar trebui să trimitem pe cineva... mai vârstnic? întrebă Rendano.

– Sper că nu te gândești la mine. Chedan clătină din cap. Vrei să mergi tu? Pe lângă asta, Damisa e cea mai vârstnică dintre Cei Doisprezece Aleși și de

aceea are, prin lege, un rang și o poziție în orice palat sau templu atlant.

– Dar Tiriki? întrebă Damisa. Va fi dornică să meargă...

– Dar n-ar trebui s-o facă acum, așa cred. Are nevoie de timp ca să-și revină, răspunse Chedan.

Vorbele Alyssei continuau să-l tulbure și ar fi fost lipsit de tact să le atragă atenția că înalta preoteasă nu trebuia pusă în primejdie...

– Dar, într-un fel, mă îndoiesc că ea ar fi de acord cu mine. Propun ca tu și Reidel să adunați câțiva oameni, să luați provizii și să plecați în curând – cât mai curând cu putință, adăugă el, cu o strâmbătură – cel mai bine înainte de a se trezi ea. Nu vreau să fiu nevoit s-o leg ca s-o împiedic să vă urmeze.

17

– Ai auzit? Anet se-ntoarce de pe pământurile Lacului...

Vocea era a uneia din slavele localnice cum-părate de curând de alkonani ca să ajute la muncă în noua comunitate.

Trecând prin spatele colibeii în care se afla bucătăria, Micaïl nu se putu împiedica s-o audă.

– Da? spuse o altă sclavă. Și-a adus arcul și săgețile? Numai așa o să-l prindă pe Păr-de-foc!

Micail își simți sângele urcând încet și împurpurându-i obrajii când femeile izbucniră în râs. Știuse care îi era porecla, dar nu știuse că toată lumea aflase despre interesul pe care i-l arăta Anet.

Prima voce se auzi din nou.

– Vestea e că alături de ea călătoresc niște străini. Alți Oameni ai Mării – diferiți de cei de aici.

– De unde vin? Întrebă cineva.

– De undeva din smârcuri. Sunt acolo de ani de zile, așa se spune. Am auzit că nu seamănă prea mult cu noii noștri stăpâni; se îmbracă la fel ca oamenii mlaștinilor. Dar sunt mai înalți, sau așa cred.

– Ia zi, am auzit că una dintre ei e...

– Sst, le întrerupse o nouă voce, probabil a unei supraveghetoare, toată lumea vă aude strigătele. O să aflăm totul destul de curând. Fără îndoială că stăpânii Șoimi vor dori să-i vadă.

Scâșnetul, scrâșnetul, scrâșnetul pietrelor de măcinat nu încetase nici o clipă, dar, în afara lui, în coliba bucătăriei se lăsă o tăcere asurzitoare.

Micail se întoarse din drum și o porni către curtea din mijloc. Cu o curiozitate detașată, își dădu seama că, deși se oprise locului, inima continua să-i bată cu putere. *Poate ar fi mai bine să rămân aici și să vorbesc cu Tjalan...* cugetă el.

Când își făcură apariția Anet și însoțitorii ei, întreaga comunitate aflase deja despre venirea lor. Zvonurile se răspândeau nebunește, unele mai absurde decât altele. Mahadalku și cei mai mulți dintre preoții

bătrâni refuzaseră să se alăture mulțimii care aștepta în câmp deschis, dar Haladris era acolo.

O a doua picătură de ploaie căzu în creștetul Elarei și ea își ridică spre cer privirea încruntată. Tot mai mulți nori se iveau de niciunde, pătând seninul fragil al dimineții. Localnicii socoteau zilele verii începând dintr-un punct aflat la jumătatea distanței dintre echinocțiu și solstițiu, dar nimeni nu trebuia să-ncerce să ghicească anotimpul judecând după vreme, se gândi Elara, cu un aer sumbru. Își trase șalul pe cap când primii stropi se transformară într-o ploaie ușoară.

Cineva din fața ei arăta cu degetul și Elara își dădu seama că ajunsese exact la timp. Un grup de oameni se apropia, traversând câmpia. Chiar și de la distanța aceea, recunoștea părul castaniu-închis al lui Anet și ușurința ei în mișcări, precum și pe cei doi războinici din tribul Taurului Albastru care o escortau întotdeauna. În spatele lor zări un grup de oameni înalți, arși de soare, purtând straie de lână și de piele, și licărind printre ei, un cap cu părul lung, de un castaniu-auriu, ce nu putea fi al cuiva din neamul triburilor.

– Cine sunt? Întrebă Cleta, ridicându-se pe vârfuri alături de ea și ștergându-și ploaia de pe ochi. Poți vedea?

– Sunt atlanți, asta e sigur... Pe inima lui Manoah! Cred că e Damisa!

Elara clipi, încercând să împace amintirea adolescenței stângace cu tânăra zeiță care se apropia de ei cu pași mari.

Grupul lui Anet ajunsese alături de mulțime. Micail făcu un pas înainte, părăsindu-și locul de lângă Tjalan, ca și cum n-ar mai fi fost în stare să mai stea nemișcat. Părea să aibă umerii mai puțin crispați, dar ținuta lui își păstra încordarea. Elara își simți inima strângându-se de milă, apoi văzu că și Anet se uita la Micail, cu expresia unei vulpi care vede un fazan, întrebându-se dacă el va reuși să scape luându-și zborul. *Încă nu-ți dai seama că nu-i de nasul tău*, se gândi înverșunată Elara. *Sau de-al meu...*, cugetă, cu tristețe. El îi refuzase oferta ei curtenitor, dar limpede. *Dacă Tiriki trăiește, se va duce la ea. Iar dacă nu... cred că va rămâne așa cum e.*

Acum înaintă și Tjalan, tot numai zâmbet. Când îl zări, Damisa făcu o plecăciune, cu chipul radiind, adresându-i salutul cuvenit unui principe domnitor. Pe urmă se plecă așa cum se cuvenea în fața lui Ardral și a lui Micail, preoți slăviți ai Templului, dar privirea ei părea să nu se poată dezlipi de principele din Alkonath.

– Ei, dar e micuța mea verișoară! exclamă Tjalan. Slavă Zeului Drumurilor pentru sosirea ta! Să fie într-un ceas bun și să nu te tulbure nici o spaimă cât timp te afli pe domeniul meu. Fii bine-venită! Cu adevărat bine-venită, verișoară. E o bucurie mai presus decât mi-aș fi putut imagina.

Când Damisa se ridică, neizbutind să își oprească năvala sângelui în obraji, Elara o văzu trăgându-și pe furie în jos poalele veșmântului și își ascunse un zâmbet. *Și ea a crescut mai înaltă!*

– Principele meu, spunea Damisa, sunt cu adevărat recunoscătoare fiindcă vă găsesc aici. Vă aduc salutări din Ținutul Verii și din partea conducătorilor comunității noastre – Veghetorul Chedan Arades și Veghetoarea Tiri... Eilantha.

În timp ce vorbea, privirea Damisei se îndreptase spre Micail. *Să-l ajute cineva!* se gândi Elara când văzu culoarea pierindu-i cu totul din obraji. Iar Ardral făcu un pas înainte, încleștându-și mâna de umărul lui Micail.

– Ne veselim la vederea ta, o, acolită. Mesajul tău de speranță ne alină inimile.

Cuvintele lui Ardral curgeau lin, dar vocea lui avea oare o asprime neobișnuită? Cu sprâncenele arcuite, privirea lui pătrunzătoare îl săgeta pe tânărul aflat în spatele Damisei.

Ea nu așteptă să fie întrebată.

– Vi-l prezint pe Reidel, fiul lui Sarhedran, fostul căpitan al *Șarpelui Stacojiu*, inițiat acum în cel de-al Șaselea Ordin al Templului Luminii...

Sub privirile uluite ale preoțimii, chipul ars de vânt și de soare al lui Reidel deveni și mai apatic, dar izbuti să facă o plecăciune îndeajuns de elegantă.

– Dacă au primit printre ei un om de rând, înseamnă că sunt un grup chiar mai mic decât al nostru, murmură Cleta, aplecându-se spre Elara.

– Veniți, spuse Tjalan cu căldură, preluând controlul situației, nu mai stați în ploaie, intrați și cereți-vă răsplata călătoriei. Și, după ce vă veți odihni

și întări, poate ne veți povesti câte ceva despre pățaniile voastre din ținuturile Lacului.

Tradiția atlantă cerea ca noii veniți să fie întâmpinați cu mâncare și băutură. Micail își aminti de ospățul dat după ce își adusese Tjalan corăbiile în Ahtarrath, un alt moment în care curtoazia prefăcută fusese precum capacul pus peste un cazan în care clocoteau intenții nerostite. Damisa se grăbise să înșire numele celor care își găsiseră adăpost pe Tor și să-l asigure pe Micail că Tiriki era sănătoasă. Dar, în timp ce povestea cum descoperiseră Torul și cum își întemeiaseră așezarea, șovăise o dată sau de două ori, sau dăduse câte un răspuns prea pripit, trezindu-i lui Micail bănuiala că ar fi fost posibil să existe câteva lucruri despre care fuseseră instruiți să nu vorbească.

Tiriki trăiește! Mintea lui Micail clocotea de întrebări pe care nu le putea pune acolo. Tiriki se simțise, în toți acei ani, la fel de pustiită cum se simțise el? Ce dureri și ce tristeți o făcuseră să sufere când el nu-i fusese alături, alinând-o? Damisa spunea că era sănătoasă – atunci de ce nu venise cu ei? Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu alerge în căutarea războinicilor din tribul Taurului Albastru, cerându-le să-l ducă neîntârziat în Ținutul Verii. Dar ei erau cu Anet. Dădea înapoi la gândul de a-i cere fetei să-l ducă la femeia pe care ea o privea, probabil, ca pe o rivală. Poate era mai bine să vadă ce avea de gând Tjalan.

Vesel, Tjalan povestea pe scurt tot ce li se întâmplase, cu încă și mai puțină sinceritate. Buna-cuviință îl împiedica pe Micail să-l întrerupă ca să întrebe despre Tiriki; aștepta cu nerăbdare o clipă în care să poată vorbi cu Damisa între patru ochi. Dar, înainte de a o putea face, principele puse pur și simplu capăt adunării sugerând că noii veniți doreau probabil să meargă în sălașele ce li se pregătiseră și să se odihnească. Reidel părea nefericit de despărțirea de Damisa, însă, îndată ce înțelese că dintre cele ce li se ofereau făcea parte și o baie după obiceiul atlant, ea îngădui să fie condusă de slujitorii lui Tjalan fără să arunce nici o privire înapoi.

Între timp, principele stăruia ca Ardral și Micail să-l însoțească în încăperea din inima fortăreței sale, unde ceilalți Veghetori așteptau deja, așezați pe banchete cu spătarele bogat sculptate aranjate în jurul focului aprins în vatră. Micail nu mai intrase până atunci în încăperea aceea, dar nu fu nicidecum surprins că, până și acolo, în sălbaticul Azan, unde sub rogojini și covoare se afla o podea din pământ bătătorit, Tjalan reușise cumva să se înconjoare de obiecte de lux. Exista până și un soi de tron, un scaun mare ale cărui picioare erau șoimi sculptați.

În timp ce servitorii lui Tjalan umblau de colo-colo, având grijă ca toată lumea să aibă băutură și mâncare, Micail se lăsă călăuzit de Ardral către un loc mai apropiat de Naranshada decât de Haladris.

– Mă bucur că am putut avea parte de această întâlnire, spunea Mahadalku, cu un zâmbet tot atât

de rece precum ploaia care lovea în acoperiș. Chedan Arados e cunoscut drept un cântăreț foarte puternic și am auzit același lucru și despre principesa ta – dădu ea din cap către Micail. Vor fi niște ajutoare cât se poate de bine-venite și nu mă îndoiesc că vom găsi o întrebuințare pentru mulți alții, deși nu sunt sigură în privința acestui... corăbier... Reidel.

– Pare un tânăr plăcut, își dădu cu părerea Stathalkha.

– Da, e destul de plăcut, răspunse Mahadalku cu răceală, dar nu a fost pregătit în Templu încă din copilărie. Cum ar putea spera să radieze o putere adevărată?

Naranshada ridică din umeri.

– Printre Cei Doisprezece Aleși au fost întotdeauna câțiva care nu au fost pregătiți toată viața și s-au descurcat destul de bine. Nu s-ar putea spune că acest nou pământ e plin de atlanți din toate castele. Noi vom avea, până la urmă, aceeași problemă – chiar dacă o să dăm peste oamenii de pe o duzină de corăbii rătăcite. Iar eu nu-mi pot imagina că, dintre toți preoții, tocmai maestrul Chedan Arados ar fi inițiat pe cineva care n-are nici un har.

– Te pot asigura că n-ar face-o, se amestecă Ardral, apoi se auziră nu doar unul sau două murmure de aprobare, căci faima lui Chedan nu fusese un lucru de nimic.

– Au fost tot timpul aici, spuse Micail pe neașteptate, chiar dincolo de dealuri. Cum de nu i-ai

văzut? Am fost încredințat că senzitivii tăi au căutat peste tot – de ce nu i-ai găsit?

– Poate i-am găsit. Ochii decolorați ai lui Stathalkhai se îndreptară clipind către el și ea își răsuci ușor trupul îmbătrânit, ca să-l poată înfrunta mult mai de-a dreptul. Am găsit mai multe puncte de putere întrebuițată, unde energia părea... familiară. Cred că un deal ca acela pe care l-a descris fata se deslușea perfect într-unul dintre ele. Dar noi căutam un loc unde să ne construim Roata Soarelui. Eu și Mahadalku am simțit că, dacă aici se aflau mai mulți oameni de-ai noștri, aveam să le dăm de urmă cu timpul. Iar acum, vezi, i-am găsit! Încheie ea, cu un aer triumfător.

Micail își dădu seama că Ardral îl strângea de umăr și că degetele i se descleștau încet. Dacă ar fi redus-o la tăcere pe fragila preoteasă tarissedană n-ar fi avut nimeni nimic de câștigat.

– Da, într-adevăr, murmură T'jalan dus pe gânduri, cu trăsăturile lui puternice lucind ca bronzul în lumina focului. Iar acum, când știm unde sunt, trebuie să-i aducem aici.

– Dacă îmi permiți să spun asta, comentă Ardral, nu e niciodată bine să te miști *prea* repede. Construirea unui alt port, pe coasta opusă, ar putea fi de un oarecare folos. E clar că ei se află undeva, mai aproape de noi decât Belsairathul.

– Mă îndoiesc c-ar fi potrivit, se opuse Hala-drîs. Din tot ce am auzit, acolo condițiile sunt...

primitive, în cel mai bun caz. La ce-ar fi bun un asemenea loc?

Ardral îi adresă un zâmbet sumbru.

– Ca refugiu, dacă lucrurile nu merg bine aici?

Tjalan se încruntă.

– Ce vrei să spui? E adevărat că triburile se agită, dar, pentru o vreme, nu vor fi în stare să se adune și să pornească împotriva noastră. Între timp Roata Soarelui va fi gata și vom putea să dăm o lovitură fatală în orice punct al câmpiei, ba chiar mai departe. Atunci Ai-Zir ni se vor supune destul de iute.

Micail simți o amețeală neașteptată.

– Cum adică? Puterea trebuie folosită pentru construirea Templului.

– Firește, firește, făcu țăfnos Delengirol, dar o să ne fie greu să construim ceva fără mai multe brațe de muncă.

– Și s-ar putea ca puterea cercului să trebuiască dovedită... adăugă cu răceală Haladris, ca să impresionăm triburile așa cum se cuvine.

– Să le impresionăm?

Micail își simți pielea furnicându-l, ca și cum fulgerul ar fi fost gata să coboare din nori, lovind în plin. Ardral își îndreptă spatele, privindu-l cu îngrijorare.

Mahadalku dădu din cap cu vigoare.

– Da, sigur recunoști că trebuie să-i putem ține pe localnici în frâu. Cel puțin până când își vor fi... dobândit harurile.

Zâmbetul ei îndelung exersat se dovedea plin de condescendență.

Micail se luptă cu mânia, cu toate simțurile vibrând. Uluit, recunoscuse focul familiar – puterile moștenite nu se treziseră în el în toți acei ani goi scurși de când fugise din muribunda Atlantidă – dar era ceva diferit în totul.

Cum de putea să se atingă de puteri care erau ale sale – nu ca Veghetor al Luminii, ci ca principe al Ahtarrathului – când insula nu mai exista? În timp ce se străduia să capete controlul, încordarea din încăpere deveni palpabilă. De afară, cerul trimise ecoul tunetului din interior și o rafală de vânt izbi de pereți stropii de ploaie.

Dintre toți cei adunați în cameră, numai Tjалан, necunoscător al tradițiilor din Ahtarrath, nu pricepu ce însemna acel tunet îndepărtat. În ochii celorlalți preoți, uimirea și presupunerile se amestecară când înțelesesă, la rândul lor, că puterile Ahtarrathului fuseseră redobândite.

În vreme ce Veghetorii se holbau la Micail, Tjалан sorbi din vin, iar zâmbetul lui era îngăduitor.

– Știu, știu, pare să se bată cap în cap. Impunem, în numele Luminii, o povară de sudoare și de suferință. Dar e o povară vremelnică. Când vor vedea de ce suntem cu adevărat în stare, ne vor ovaționa. Pentru că, la drept vorbind, vere, cum altcumva crezi că s-au construit templele din Ahtarrath? Așa cum ai văzut cu ochii tăi, până și cei mai mari magi au nevoie de ajutorul oamenilor obișnuiți.

E Tiriki, se gândi Micail, abia auzindu-l pe Tjалан. *Știu că e în viață și asta e de-ajuns ca să mă facă*

din nou bărbat întreg. Credeam că puterile mele vin din pământul meu, însă le-am adus cu mine. Dar va trebui să fiu cu băgare de seamă.

Luând tăcerea lui Micail drept încuviințare, Tjalan continuă:

– Micail, vechiul meu prieten, după tot acest timp, nu simți posibilitățile fără de margini ale aces-tui pământ? Cu bogățiile, cu oamenii lui – locul ăsta ar putea dobândi mai multă măreție decât toate Regatele Mării laolaltă!

Micail stătea nemișcat, cu inima încă alergându-i în vreme ce își recăpăta stăpânirea de sine. În clipa aceea nu îl îngrijorau posibilitățile ascunse ale pământului, ci ale sale. Poate că venind aici, i se schimbaseră într-un anume fel. Bucuria lui îngheță.

– Toate templele lui Manoah, adăugă Tjalan, stăruind, chiar și acela în care ai slujit în Ahtarrath, au fost construite după modelul primului Templu din orașul Șarpelui Încolăcit de pe Pământul Străvechi. Tu te-ai născut acolo, Micail – nu se poate să nu-ți aduci aminte de coloanele de marmură, de treptele de aur. Este destinul tău să reconstruiești acel Templu, în toată splendoarea sa. În locul acesta, tu și cu mine putem reînvia întreaga măreție a Imperiului Strălucitor!

Dar ar trebui? se întrebă Micail. Zbuciumul său interior îl împiedică să răspundă. Oare punea la îndoială motivele lui Tjalan sau pe ale sale? Naranshada era singurul care părea să-i împărtășească neliniștea. Fețele lui Mahadalku și Haladris erau calme, senine.

Când se întoarse spre Ardral, zări în ochii cenușii ai bătrânului Veghetor un licăr căruia nu izbuti să-i priceapă înțelesul.

– Atâta vreme cât nu repetăm greșelile lor, bombănea Naranshada. Au existat anumite motive care au dus la căderea Imperiului Strălucitor...

– Și a Regatelor Mării, murmură Micaîl, regăsindu-și vocea.

– Fiți siguri, spuse Tjalan, cu un aer prietenos.

– Totuși suntem cu siguranță de acord că nu trebuie să luăm acum o hotărâre, trase de timp Ardral. Poate Tiriki și Chedan construiesc ceva care va fi de folos pentru ceea ce vrem să înfăptuim. Căile zeilor sunt tainice.

– Da... încuviință Naranshada. Nu vorbim despre câțiva ucenici îndărătnici care trebuie mânați înapoi, în turmă. Chedan e mag, iar Tiriki, Veghetoare. Și-au condus propriul Templu vreme de cinci ani. Trebuie să aflăm ce au de spus.

– Și de aceea ar trebui să se afle aici! exclamă Tjalan, întorcându-se spre Micaîl. Pe zei, omule – ești soțul lui Tiriki! Unde altundeva ar trebui să fie ea, dacă nu alături de tine?

Principele clătină din cap.

– Bineînțeles că vreau să fiu împreună cu ea! se răsti Micaîl.

Și nu se îndoia – nu se putea îndoii – că ea dorea același lucru. Dar ideea de a-i *porunci* lui Tiriki să facă pe placul lui îl înspăimântă. Se priviseră întotdeauna unul pe altul considerându-se egali.

– Indiferent dacă vrea sau nu să ni se alăture, trebuie silită s-o facă, pentru binele tuturor, spuse Mahadalku, înverșunându-se. Cu toată venerația, principe Micail, soția ta nu e o Veghetoare de *cel mai înalt rang*.

– Ce vrei să spui cu asta? făcu Micail, scrâșnind din dinți.

– Că nu poate fi lăsată să hotărască de una singură, răspunse Haladris. Tocmai această egalitate despre care vorbești cere să-și ocupe locul cuvenit în ierarhia noastră. Numai tipicurile tradiționale ne pot păstra stilul de viață. Altminteri suntem prea puțini ca să asigurăm supraviețuirea castei noastre. Dacă marele Chedan Arados s-ar afla aici în loc să se afle acolo, nu mă îndoiesc că ți-ar spune același lucru.

– S-ar putea, zise Ardral cu voce liniștitoare, să ne gândim la mai multe necazuri decât vom avea. Comunitatea de pe Tor ar putea fi nerăbdătoare să ni se alăture – de ce să-i tulburăm cu amenințări și porunci? Chedan e nepotul meu, dar, mai presus de asta, mi-am dat seama că e un bărbat înțelept. Cred că putem fi siguri că va alege aceea cale care aduce binele nostru, al tuturor.

De data asta era rândul lui Micail să înalțe dintr-o sprânceană. Când era vorba de o neînțelegere, Ardral prefera pur și simplu să se afle în altă parte. Dar, indiferent ce motive ar fi avut inițiatul pentru a liniști în repetate rânduri adunarea din ziua aceea, Micail îi era recunoscător. În toate visele sale,

regăsirea lui Tiriki nu-i adusese nimic altceva decât bucurie, dar discuția îl umpluse de neliniște. În afară de Tjalan, toți oamenii aceia erau de asemenea Veghetori, aflați în slujba acelorași idealuri, legați prin jurământ de aceiași zei pe care îi sluja el însuși. Atunci de ce simțea că se află printre dușmani?

Când Ardral o porni spre ușă, Micaïl se ridică să-l urmeze, dar Tjalan îl prinse cu delicatețe de braț.

– Simt că întâmplările din această seară te-au supărat.

Micaïl se holbă la el, necutezând să se lase atras într-o altă discuție. Valul de putere pe care îl simțise mai devreme îi zguduise sufletul deși îi întărise trupul, și nu se mai bizuia pe stăpânirea sa de sine.

– Oamenii ăștia pot fi greu de mulțumit – după cum o știi, spre propria mea durere, continuă Tjalan.

Supus întregii puteri a farmecului lui Tjalan, Micaïl se simți destinzându-se ușor. Principele adăugă, cu nerăbdare:

– Nu uita, sunt bătrâni – măcar dacă ar avea inimi atât de tinere cum e a ta! i se adresă lui Ardral, cu căldură.

Mai ales Haladris și Mahadalku... zâmbi el apoi, reîntorcându-și întreaga atenție spre Micaïl. Acasă, amândoi erau învățați să-și conducă propriile temple! Nu facem rău nimănui dacă-i lăsăm să vorbească acum. Când toți oamenii noștri vor fi din nou uniți, tu vei fi acela care va conduce noul Templu. Poziția asta ți-a fost menită dintotdeauna.

Dar aş putea purta o asemenea răspundere? se întrebă Micail când, în sfârşit, el şi Ardral îl părăsiră cu hotărâre pe Tjalan, lăsându-l singur cu tronul, cu străjile şi cu visele lui despre imperiu. Este acesta destinul pe care mi l-a prevestit prorocirea lui Rajasta? E ca şi cum aş sta între nişte animale flămânde, străduindu-mă să-l aleg pe cel care mă va înghiţi cu lăcomie.

Micail rosti vorbe curtenitoare şi îi îngădui lui Ardral să-l conducă până la poartă, dar, aproape imediat ce bătrânul Veghetor se reîntorsese în întunericul fortăreţei lui Tjalan, se răsuci pe călcâie şi făcu acelaşi lucru, deşi urmă un alt drum.

După câteva căutări, îi găsi pe Reidel şi pe unul dintre oamenii săi stând de vorbă pe coridor. Când îi întrebă ce făceau acolo, Reidel se mulţumi să arate dincolo de cadrul uşii, unde Damisa stătea lângă foc, înconjurată, după cum se părea, de majoritatea acoliţilor şi a ucenicilor. Micail şovăi o clipă. Păreau atât de tineri, atât de viguroşi şi atât de plini de speranţe. Avea dreptul să-i tulbure cu neliniştile lui? Dar trebuia să ştie.

Toate feţele se întoarseră spre el când păşi în lumină. Văzu urări de bun venit şi presupuneri, ba chiar şi o neaşteptată compătimire în ochii calzi ai Elarei – dar ea părea să ştie întotdeauna când era foarte agitat. Însă toată atenţia lui se îndrepta către Damisa.

– Vrei...? îşi dresе glasul. Damisa, n-aş vrea să te despart prea repede de prietenii tăi, dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai vrea să facem o scurtă plimbare împreună.

– Desigur... Ea se ridică dintr-o singură mișcare lină. Ești dornic să afli toate noutățile, iar eu o să am destul timp să stau de vorbă cu acești... Se întrepruse, zâmbind larg. ...mai degrabă nu tocmai sacri slujitori ai Luminii.

Când se întoarseră să plece, simți din nou privirea încordată a străinului Reidel și fu cât pe ce să se oprească, asigurându-l pe fostul căpitan de corabie că avea să o aducă pe fată înapoi vie și nevătămată. Dar Reidel era acum preot, mai mic în rang chiar și decât un acolit. Cu siguranță nu avea dreptul de a pune la îndoială oricare dintre hotărârile unui Veghetor Investit.

– Tânărul ăsta, spuse el gânditor în timp ce se îndepărta alături de Damisa, Reidel? Pare... ciudat de protector. Își închipuie că ți-aș putea face vreun rău?

– Oh, nu! exclamă Damisa, întorcându-se pe jumătate ca să arunce în urma ei o privire aspră. Îmi cer scuze pentru el, nobile Veghetor. Se crede îndrăgostit de mine.

– Dar tu nu-i împărtășești sentimentele?

Micail dădu din cap către străjer când ieșiră pe poartă și o porni spre cărăruia ce ducea spre râu. Ploaia încetase și soarele se strecura printre șirurile de nori care pâlpâiau ca niște flamuri de foc deasupra dealurilor îndepărtate. *Tiriki vede același apus*, se gândi el, năpădit de emoție.

– Ca să fiu sinceră, spuse Damisa cu voce monotonă, cred că i-am dat câteva motive care îl fac să creadă c-ar fi cu putință. Dar se înșală. Am încercat

să-l lămuresc. Nu mai spune nimic despre asta, dar... se uită la mine.

– Dacă îți face necazuri..., începu Micail, dar ea clătină din cap.

– Nu! Roși. Îmi pare rău. Sunt atât de obișnuită cu viața simplă de pe Tor și din mlaștini. Deja m-am făcut de râs în fața principelui Tjalan. Te rog, nobile Veghetor! Reidel e problema mea – greșeala mea. Răspunderea mea. Te rog.

Micail dădu din cap, privind-o cercetător. Cu siguranță că nu mai era fetița serioasă pe care o cunoscuse în Ahtarrath, însă femeia tânără care stătea în fața lui mai păstra încă aceeași ardoare aflată într-un echilibru precar.

– Văd că ai avut profesori buni, spuse el, cu un zâmbet. Dar nu trebuie să-mi spui „nobile Veghetor”. Sunt deja sătul de asta. Spune-mi Micail. Și povestește-mi, te rog, despre Tiriki, adăugă cu sete.

– Sigur că da, îi răspunse Damisa. E bine sănătoasă, slavă Caratrei. Ea e cea care ne-a făcut să mergem mai departe în toți acești ani – ea și Chedan.

– Atunci de ce n-a venit cu tine?

– Sunt sigură că voia, se grăbi Damisa să spună. Dar stătuse deja toată noaptea lângă patul de moarte al Alyssei. Și să afle că ești aici – într-un mod atât de straniu – a fost un șoc pentru ea. Nu a renunțat niciodată la speranța că te va regăsi într-o zi, dar... o pusese deoparte. De aceea Chedan a simțit că e bine să trimită pe cineva mai puternic – care nu e de neînlocuit, cred că despre asta e vorba... zâmbi ea. Cred

că, după ce s-a trezit și a aflat că am plecat, a fost furioasă din cauza lui Chedan și i-a spus-o foarte clar.

Damisa roși din nou.

Micaïl strânse din ochi, încercând să și-o imagineze pe blânda lui Tiriki ocărând pe cineva.

– Așadar Chedan e căpetenia voastră?

– Nu tocmai... oh, într-un fel, poate. Spune întotdeauna că suntem un grup prea mic ca să avem nevoie de un conducător oficial. Adevărul e că el și Tiriki își împart răspunderea în aproape toate privințele.

Așa cum făceam amândoi acasă. Cum altcumva îmi mai ține el locul? se întrebă Micaïl, cu un licăr de gelozie. Dar, chiar în timp ce gândul îl mistuia, știa că nu avea dreptul să ia în nume de rău orice lucru ar fi fost nevoită soția lui să facă pentru a supraviețui într-un ținut care părea cu mult mai primejdios decât Belsairath sau chiar decât Azan.

Sălciile foșneau în bătaia ușoară a vântului și de undeva, de deasupra, se auzi strigătul de vânătoare al unei bufnițe. Era ciudat, dar acele sunete mărunte păreau doar să sporească liniștea. Șirurile întunecate de copaci de pe malul râului ascundeau câmpia, dar el ar fi putut arăta chiar și cu ochii închiși în direcția cercului de pietre.

– Poate Chedan a simțit și că ea nu trebuie să lase copilul singur, se desprinsese din tăcere vocea Damisei.

Capul lui Micaïl zvâcni, dând uitării Roata Soarelui.

– Al ei... adică al tău. Acum sunt sigură de asta. Părul Domarei e întocmai ca al tău! Semeni într-adevăr cu ea... adică ea îți seamănă...

– Dar Tiriki nu era... nu mi-a spus nimic!

Se întrebă dacă inima care îi bătea nebunește avea să-i sară din piept.

– N-a știut, spuse Damisa, cu o simpatie neașteptată. Pe drumul înapoi a crezut că avea rău de mare. A suferit cumplit. Taret i-a spus... femeia înțeleaptă de la Tor. Ea are Viziunea...

– O fiică, șopti Micail.

– O cheamă Domara. Ar fi trebuit să vorbesc despre ea când am povestit prima dată, dar noi ne-am obișnuit atât de mult s-o avem în preajmă, nu m-am gândit... Oricum, trebuie să te bucuri că n-ai primit o asemenea veste în mijlocul adunării! Domara s-a născut la solstițiul de iarnă, în primul an. Anul ăsta a împlinit cinci. E o adevărată scumpete...

Micail socotea în gând, abia auzind-o. Datele se potriveau, dacă Tiriki rămăsese grea în acele ultime zile dinaintea Scufundării. Dar cum – când sămânța lui nu rodise niciodată în anii lor de liniște – cum putuse să poarte un copil până la soroc în mijlocul dezastrului?

Neavând habar de zbuciumul lui, Damisa continuă să vorbească.

– Copilul lui Selast o să se nască la vară, așa că, vezi, avem ceva copii la Tor. Dar îmi închipui că și printre ai voștri trebuie să fi fost o mulțime de nașteri...

– Nu știi, murmură el.

Înțelese dintr-odată că, observând astfel de lucruri, n-ar fi făcut altceva decât să-și sporească durerea. Și nu era sigur ce anume simțea acum. Mândrie? Bucurie? Spaimă? N-avea importantă. Inima lui cânta: *Am un copil!*

Era limpede, își spuse Damisa, așezându-se pe scaunul oferit de principele Tjalan, că aceea era seara în care i se puneau întrebări. Abia ce o adusesese Micail înapoi în încăperile acoliților, când un servitor venise să o invite la curtea principelui, în mijlocul așezării. Deoarece nu exista nici un deal lângă care să fi înălțat zidarii o fortăreață de prima mână, îi întăriseră laturile cu bolovani și tencuiseră zidurile.

Se instală între perne, oftând când trupul ei își aminti cum era să te scufunzi într-o asemenea moliciune. La Tor aveau câteva hamacuri, dar mult mai multe taburete tari și o mulțime de banchete grosolane, din bușteni fixați laolaltă. Trecuse mult timp de când nu mai stătuse pe un scaun adevărat. I se înceteșară ochii când recunoscuseră modelele alko-nane ale tapiseriilor de pe pereți.

O servitoare tăcută aduse o carafă elegantă și două cupe filigranate pe o tavă verde cu auriu, apoi se retrase. *Visez!* se gândi ea. *Ultimii cinci ani au fost un vis urât, iar acum m-am trezit și sunt din nou acasă, în siguranță...* Dar nu putea nesocoti ridurile amare de pe chipul principelui Tjalan, nici noua dantelă argintie din părul lui negru.

Un lichid de un auriu palid se scurse, gâlgâind, din carafă în cupe.

– Toastăm? spuse principele, întinzându-i una dintre ele. Pentru Imperiul Strălucitor? Pentru Cei Șapte Veghetori?

– Pentru speranța noului pământ? răspunse ea, cu o ușoară sfială, ridicându-și cupa ca s-o întâlnească pe a lui.

– Ha! *Da*, zâmbi Tjalan, cu înverșunare. Ești într-adevăr rudă cu mine!

Licoarea era amăgitor de dulce, dar îi simți arsură când îi alunecă pe gât.

– E *raf ni'ri*, o preveni Tjalan, așa că ai grijă. Până și mie mi se pare întotdeauna ceva mai tare decât mă așteptam.

Se lăsă pe spătarul propriului scaun, legănând cupa între degetele sale lungi și sorbindu-i aroma delicată. Dar Damisa observă că, în tot acel timp, o privea zâmbind, într-o mare măsură, cu două înțeleșuri... Își simți obrajii înfierbântându-se și n-ar fi putut spune dacă îi ardeau de stinghereală sau din pricina băuturii tari.

– Draga mea, ai făcut mai mult decât să-ți îndeplinești făgăduiala, spuse el într-un târziu. Te-ai pârguit, preschimbându-te dintr-o floare delicată într-o femeie încântătoare. Una care, pe deasupra, mai știe și cum să propună un toast!

Ea se simți îmbujorându-se mai tare. Era ciudat că, atunci când îi spunea Reidel astfel de lucruri, credea în sinceritatea lui. Cu Tjalan – clătină din cap.

Bineînțeles că nu făcea altceva decât să fie curtenitor. La urma urmelor, soția lui era – fusese – o frumusețe.

– Crezi că te măgulesc, eh?

Încurcătura ei îl făcu pe Tjalan să chicotească.

– Ei bine, draga mea, când o să te duc la Belsairath, o să te înveșmântăm așa cum se cuvine pentru o prințesă dintr-o casă regală și atunci o să ai parte de măguliri adevărate.

Dar sunt preoteasă, nu prințesă... Clipi, înălțându-și privirea spre el. Are dreptate, băutura asta e foarte tare. Își duse cupa la nas și se prefăcu că îi soarbe aroma, așa cum făcuse el, apoi o așeză cu hotărâre pe masă.

– Când vom salva restul grupului tău din mlaștile alea și vom termina de construit Roata Soarelui, vom făuri un nou imperiu pe pământul acesta...

Ochii lui Tjalan străluciră când începu să-i descrie orașele pe care avea să le înalțe, drumurile și porturile – cuvintele zugrăveau imaginea refacerii a tot ceea ce pierduseră, dar cu o și mai mare splendoare. O parte din mintea Damisei se întreba dacă acest nou imperiu putea exista cu adevărat. Din câte îi spusese Micaïl, Tjalan nu avea chiar atât de mulți preoți și oșteni.

Oare m-au otrăvit îndoielile bătrânului Chedan? se muștră singură. *Am început și eu să cred că tot ce s-a pierdut nu se va putea reface nicicând?* Nu-i povestise niciodată nimănui, nici măcar lui Selast, despre numeroasele coșmaruri în care încercase și nu izbutise să țină piept forțelor stranii ce izvorau din

Piatra Omphalos. Chedan zicea că e mai bine să nu povestesc nimănui că Piatra se află la Tor, se gândi ea, amețită.

– Așa că, spunea Tjalan, când o să mergem să-i aducem aici, mă bizui pe tine să mă ajuți să-i lămuresc.

Ea se dezmetici, încruntându-se.

– Nu sunt sigură că Tiriki o să vrea să plece. Munca ei se vede în... locul ăla. Cel mai bine ar fi să mergem să stăm de vorbă cu ei – imediat ce putem găsi o altă călăuză.

– Tu nu știi drumul? Întrebă el cu voce ascutită și un fior de neliniște limpezi mintea Damisei încă și mai mult.

– Oh, dacă nu văd Torul, mie toate dealurile mi se par la fel, minți ea voioasă, și sunt sigură că tot așa stau lucrurile și cu Reidel. Zice întotdeauna că pe mare e mai simplu.

Chedan o prevenise să nu spună prea multe despre locul în care se aflau înainte de a fi sigură că îl putea dezvălui fără nici un pericol, iar ea își dădu seama că nu se încredea în Tjalan, în ciuda măgulirilor lui, sau poate tocmai din pricina lor. Pe lângă asta, se încredință singură, nu trebuie să folosești dintr-odată tot ce ai. Informațiile sunt singura mea monedă.

– Asta e... e păcat, spuse Tjalan. Ei, ai avut o zi istovitoare. E mai bine să te odihnești acum. Slujitoarea mea o să-ți arate unde vei locui.

Ușor nedumerită de bruschetea lui, Damisa se lăsă călăuzită către un pat ce părea aproape prea

moale. Mădularele ei se obișnuiseră cu salteaua din piele de căprioară umplută cu paie, și adormi cu greutate. Se trezi cu mult timp după încheierea rugăciunilor de dimineață. Când se puse în sfârșit în mișcare, descoperi că nici unul dintre acoliți nu părea să știe unde își petrecuseră noaptea Reidel și corăbierii lui.

Când se îndreptă spre poartă, cu gândul că o plimbare pe malul râului avea să-i limpezească mintea, un străjer zâmbitor îi bară calea cu sulita. Atunci înțelese Damisa că era prizonieră.

– Ai văzut-o pe Damisa în dimineața asta?

Lanath o luă pe Elara de braț și o conduse spre băncile lungi de sub un grup de trei nuci, unde așteptau ceilalți acoliți și discipolii. Când vremea le-o îngăduia, se adunau adesea acolo pentru lecții, dar în ziua aceea preoțimea de rang înalt se retrăsese într-un conclav. Însă Elara bănuia că vârstnicii discutau despre același subiect care îi frământa pe ei înșiși.

După sosirea Damisei și a lui Reidel, zvonurile începuseră să vâjâie prin așezare ca vântul printre copaci – triburile puneau la cale o răsccoală... Corăbierii lui Reidel veneau să-și salveze căpitanul... Principele pregătea o expediție ca să înăbușe răzvrătirea... Niște lucrători din cercul de pietre fuseseră îngroziți de fulgere care nu veneau din cer... Tot ce se putea spune cu siguranță era că oștenii lui Tjalan își ascuteau săbiile și își reparau armurile de piele.

– Dacă am văzut-o? repetă Elara, așezându-se. Am *auzit*-o – blestemând un străjer care nu o lăsa să

iasă pe poartă. I-am întâlnit mergând către casa lui Tjalan și, când au trecut pe lângă mine, ea mi-a șoptit: „Găsește-l pe Reidel!“ Dar n-am izbutit să-i dau de urmă.

– O acolită ținută prizonieră? murmură Galara. Asta nu poate fi bine.

– Trebuie s-aflăm unde e el, repetă Elara.

– Nu-mi place, murmură Lanath. E ca și cum am înfăptui ceva pe la spatele mai-marilor noștri.

Cleta îl aruncă o privire încruntată.

– Crezi că ei ne vor cere părerea? Ce altceva am putea face?

– Nu pricep de ce sunt toate astea o problemă, se amestecă Vialmar, măturând cu palma părul negru și aspru ce îi cădea în ochi. De ce n-ar vrea și ei să ni se alăture? Eu chiar îmi doresc să-i revăd pe Kalaran și pe ceilalți. Ei nu vor să ne vadă? Adică, locul ăsta e destul de rău... Își plimbă privirea de-a lungul palisadei, parcă gândindu-se că o hoardă de războinici Ai-Zir înnebuniți i-ar fi putut ataca în orice clipă. Dar, din câte spunea Damisa aseară, acolo n-au *nimic*. Mă gândesc c-ar trebui să fie foarte încântați să vină încoace.

– Indiferent ce au sau ce nu au, observă Elara, au învățat să supraviețuiască. Nu știu câte butoaie cu vin au adus cu ei Tjalan și ceilalți, dar, când se vor goli, n-or să mai fie altele. Poate Chedan și Tiriki sunt mai înțelepți decât noi, fiindcă au început prin a învăța cum să trăiască așa cum va trebui s-o facem cu toții odată și-odată.

– Nu și după ce va fi gata cercul de pietre, interveni Karagon. Atunci vom avea destulă putere ca să rezolvăm orice.

– *E bine* să fie terminat? Întrebă Lanath. Tot locul ăla are ceva care îmi dă *mie* fiori.

– Problema e că oamenii ar trebui să fie liberi să hotărască singuri, iar a-i închide sau a-i sili să plece în alt loc nu se potrivește cu tradițiile Templului, așa cum le-am învățat eu! zise Elara.

Cleta dădu din cap.

– Sunt de acord. În Ahtarrath, nobilul Micail era atât principe, cât și mare preot, așa că nu exista nici un conflict... dar în ultima vreme – nu știi. M-aș simți mai fericită dacă aș afla ce s-a întâmplat cu Reidel.

– Nu e decât un corăbier oarecare, făcu batjocoritor Karagon.

– Nu, Damisa a spus că e un inițiat, îl corectă Li'ija. Dar asta nu contează. Tjalan n-ar trebui să-l răpească pe nici unul dintre ei.

Galara oftă.

– Foarte bine. Ce propuneți să facem?

– V-am spus că l-am căutat, zise Elara. M-am uitat în toate clădirile. Nu e în așezarea noastră.

– Poate a fugit deja acasă, sugeră Karagon, plin de speranță.

– Să nu contăm pe asta, îi sfătui Cleta. Dacă nu e aici, poate e în sat.

Unul câte unul, toate capetele se întoarseră din nou către Elara. Ea avea cele mai multe legături importante cu tribul Ai-Zir.

– Bine. Mă duc.

O găsi pe regina Khayan-e-Durr torcând lână, ca de obicei, alături de femeile sale, sub soarele cald al primăverii. După tradiționalele saluturi ceremonioase, Elara începu să-și spună povestea, dar nu se miră cu adevărat descoperind că regina știa deja totul. Problema era, evident, cum s-o facă să se sinchisească.

– Dacă principele Tjalan își impune voința, fiul tău n-o să mai aibă ce moșteni, n-o să mai aibă a cui căpetenie să fie. Dacă principele încearcă să-i țină în țarc pe cei din neamul lui, crezi că ai voștri vor cuttoreia de capul lor? Elara n-ar fi putut spune dacă făcea vreo impresie. Orice le e de ajutor celor care au alte idei îi ciuntește lui puterea.

– Așa e, zise regina, dar, cu mulți ani în urmă, doi dintre șamanii noștri s-au certat. Când s-a terminat totul, o molimă lovise deja ambele triburi. Mă întreb cine-o să zacă mort când termină magii voștri?

– Ai prefera să trăiești în siguranță, ca sclavi? exclamă Elara. Trebuie să hotărâți de partea cui sunteți!

Dar eu când m-am hotărât? se întrebă apoi.

Khayan îi aruncă o privire ciudată.

– Așadar îți trădezi propriul popor?

– Nu cred că fac asta, răspunse ea, cu gravitate. Cred că unii dintre ai mei se trădează singuri. Cât despre mine, le sunt credincioasă zeilor mei.

Regina își schiță pe sân semnul Caratrei.

– Această Tiriki, soția principelui Micail. Îi este juruită Zeitei?

– Așa am auzit – deși a slujit în Templul Luminii.

– Atunci vom căuta s-o ajutăm pe ea, zâmbi Khayan. Dar numai zeii știu dacă asta o va uni cu Micail sau îi va înstrăina... Nu e de-ajuns să elibereăm prizonierii, dacă asta sunt cu adevărat. Tjalan va găsi destul de curând pe cineva din triburi care să știe drumul către ținuturile Lacului. Noi n-o străbatem des, dar calea într-acolo nu e o taină. Și acest Reidel va avea nevoie de o călăuză, altfel dușmanii lor vor ajunge mai iute decât el. O călăuză și propunerea unei alianțe, adăugă ea, dusă pe gânduri, altminteri s-ar putea să fim atrași într-un război fără sfârșit. O să i-o spun lui Tjalan de îndată ce ei vor fi plecat cu bine.

– Ai grijă! exclamă Elara. N-aș vrea ca mânia lui să cadă asupra ta!

– Atunci el o să fie cel căruia o să-i pară foarte rău, răspunse regina. Fiecare suflet din Azan o să se ridice, răzbunând orice rană de-a mea! Dacă Tjalan nu înțelege asta, tu și slăvita Timul ați face bine să-l lămuriți.

Pe măsură ce se apropiau de solstițiu, în preajma Torului vremea devenea tot mai capricioasă, de parcă n-ar fi fost în stare să aleagă între iarnă și vară. Așteptând întoarcerea Damisei și a lui Reidel,

Tiriki căuta să scape de frustrare lucrând la poteca din jurul dealului.

Ziua asta e ca sufletul meu, prinsă la mijloc, se gândi ea, ridicându-și ochii de la pământul reavăn al potecii către nori.

Știind că Micail trăia, se simțea în extaz, însă Micail alături de o preoteasă localnică însemna o trădare mai cumplită decât o pierdere. Dar, în același timp, înțelegea că îndatoririle unui preot sau ale unei preotese puteau impune o împreunare rituală pentru a spori rodnicia pământului. *Eu n-am făcut așa*, își spuse, cu un val de pasiune.

Poate Micail se culcase cu prințesa localnică dintr-un asemenea motiv, cugetă. Anet nu spusese că și-l dorea pe Micail ca pe un iubit, ci ca pe un taur adus între vaci – pentru a avea o cireadă mai bună. Însă nopțile îi erau bântuite de gândul că Anet nu povestise dacă Micail fusese de acord să se culce cu ea... iar Tiriki nu întrebese.

Și dacă a luat-o în patul lui dintr-o simplă nevoie, îl pot învinui? se întrebă ea pentru a o suta oară. *M-a crezut moartă. Sigur că mi-am dorit destul de des să fie în viață și să-și poată găsi alinare – oriunde ar fi fost cu putință. Oare eu i-am rămas credincioasă din virtute sau fiindcă nu m-a ispitit nimeni să răătăcesc calea?* Rațiunea nu găsea nici o vină, dar, în străfundul inimii ei, nu putea accepta asta. Dacă ea fusese condamnată să doarmă într-un pat gol în toți acei cinci ani, Micail ar fi putut la fel de bine să doarmă singur!

Înfipse cu ranchiună în pământ unealta din corn de cerb, de parcă îndepărtând țărâna ar fi putut scăpa de nesiguranță. Nici măcar nu-l putea ocări pe Chedan fiindcă în timp ce ea dormea o trimisese pe Anet atât de repede la drum, împreună cu Damisa și Reidel. Magul respirase greu toată primăvara. Spunea că vârsta înaintată îl ajungea din urmă, dar ea se temea că ar fi putut fi ceva mai mult decât o tuse pe care n-o lecuisse vremea caldă.

Își ridică privirea când Elis, care lucra pe o porțiune a spiralei de deasupra ei, scoase un strigăt.

– Vine cineva! Are... părul negru. Stele din ceruri, e Reidel!

– Tăceți, cu toții!

Tonul lui Chedan, nu puterea vocii lui, puse capăt vorbăriei preoților și preoteselor.

– Firește că toate astea sunt o... surpriză. Pentru noi toți.

Călăuzit de unul dintre vânătorii Ai-Zir, Reidel micșorase durata călătoriei cu aproape o treime la întoarcere, dar obrajii lui supti și umbrele din jurul ochilor nu erau urmările oboselii, cugetă magul, ci ale îngrijorării.

– Mi-a venit greu să cred că principele s-ar folosi de forță ca să ne facă să i ne alăturăm; probabil știe cât de mult am visat să găsim alți supraviețuitori. Reidel se uită la Tiriki, de pe al cărei chip dispăruse orice emoție după aflarea primelor vești aduse de el. Dar e greu să înțelegi greșit de ce e pus un paznic la

ușa cuiva! Și, cu toate că Damisa are o locuință mai bună decât cea pe care mi-au dat-o mie, e tot prizonieră!

– Ce-o fi în capul principelui Tjalan? exclamă Liala. Nu poate întemnița o acolită aleasă a Templului!

– O fărădelege! îi ținu isonul Dannetrasa.

– Da, da, îi întrerupse Chedan. Dar, dacă o să aveți cu toții încă un strop de răbdare, aş vrea să aflu ceva mai multe de la Reidel și, pentru asta, mi-ar fi de folos dacă mi-aş putea auzi gândurile...

Se întoarse către bărbatul din fața lui.

– Cred că putem fi siguri că Damisei nu i se va face nici un rău, spuse el, pe un ton liniștitor. E verișoara principelui Tjalan. Vă încredințez că el va avea grijă să se afle în siguranță.

– Temeți-vă mai degrabă pentru principe, murmură Elis. Ați *văzut-o* pe Damisa când se înfurie?

Râsetele clipociră jur-împrejurul cercului, alunghind o parte a încordării.

– Furia ei m-a eliberat, spuse Reidel. Sau cel puțin a făcut-o pe Elara să-i ceară tribului Ai-Zir să mă ajute. Am rămas cu gura căscată când în casa unde mă țineau a intrat regina în persoană. Străjerii lui Tjalan erau afară, căzuți la pământ, dormind ca niște bebeluși – regina le strecurase o licoare în bere. Tjalan n-o s-o bănuiască; au făcut o gaură în peretele casei, dinspre interior, ca să pară că am fugit pe acolo.

– Mă bucur să aud că Elara te-a ajutat, zise Chedan. Mai târziu o să fiu dornic să-mi povestești mai multe despre acoliți, dar acum mă îngrijorează

mai-marii lor. Noi te-am făcut preot, Reidel, dar încă mai ești cel mai bun oștean al nostru. După părerea ta, ce forțe are Tjalan, în planul fizic?

Tânărul se strădui să se adune și începu să descrie tot ce văzuse. Așa cum se așteptase Chedan, Reidel făcuse o apreciere completă a oștirii lui Tjalan, fără ca nici măcar să-și fi dat seama.

– Peste o sută? exclamă Kalaran când el îi încheie spusele. Ei, nu ne putem apăra prin forța armelor!

– Atunci prin magie? zise Dannetrasa nesigur. Ne depășesc și aici. Spui că au *opt* Veghetori Învieți? Și patru acoliți... și *alți* preoți și preotese?

– Dintre care face parte și Micail..., spuse Tiriki, fără nici o inflexiune a glasului.

Întrebarea nerostită stăruia în mintea fiecăruia dintre ei – Micail nu putuse împiedica întemnițarea Damisei, sau îl sprijinea pe Tjalan?

Chedan oftă.

– Și Ardral. Dar noi avem un avantaj. M-am întregat tot timpul ce întrebuițare va avea Piatra Omphalos pe acest nou pământ. Dacă vor încerca să ne atace cu armele spiritului, își vor face tot atât de mult rău lor înșile cât ne vor face și nouă. Dar, dacă se va ajunge la o adevărată luptă pe tărâmul magiei... Clătină din cap. Vom pierde cu *toții*. Nu, în loc de asta trebuie să-i convingem. Într-un fel sau altul...

– Trebuie să ne-ntâlnim cu ei, spuse Tiriki, pe un ton încă și mai nefiresc. Sau cu o parte dintre ei... nici acolo, nici aici, ci într-un loc neutru. Își înalță privirea și vocea i se frânse în cele din urmă.

Nu cred că Micail m-ar putea trăda! Dar nu vă pot pune în primejdie pe voi.

– Noi nu te putem pune în primejdie pe *tine!* se împotrivi Liala.

– Dar Chedan nu poate face călătoria... Tiriki ridică o mână când el dădu să protesteze. Și nu trebuie să plecăm amândoi. Dacă... loialitatea lui Micail... e pusă la îndoială... Trebuie să fiți de acord că o să mă asculte mai degrabă pe mine decât pe altcineva.

Chedan oftă din nou. Fără îndoială că acum își primea plata pentru că prima oară o împiedicase să plece. Avusese dreptate atunci și bănuia că ea știa asta, așa cum știa, cu siguranță, că de data asta nu o putea opri.

– Cam pe la jumătatea drumului de aici către Azan sunt ruinele unei fortărețe vechi, pe un vârf de deal, spuse Reidel, pe neașteptate. Am făcut un popas în locul ăla. Putem aranja o întâlnire cu ei acolo. Vreau să mă duc înapoi, să le spun.

Vrei să te duci înapoi la Damisa, se gândi Chedan, dar păstră tăcerea. La urma urmelor, dragostea lui îl făcea demn de încredere.

– Foarte bine. O să iei ca escortă doi dintre cei mai buni corăbieri ai tăi, dar numai atât. O să fie o discuție, nu o luptă, îi reaminti Tiriki. Poate Tjalan vă va ataca în forță aici, în lipsa mea, așa că trebuie să păstrăm cât mai mulți oameni cu putință. Cuprinse cu privirea încăperea plină de chipuri. Elis, Rendano, vreți să mă însoțiți?

Chedan nu se aștepta ca vreunul dintre ei să refuze, și nici nu o făcură, deși era greu de spus care părea mai neliniștit. Ideea de a se împotrivi voinței unui inițiat vestit cum era Ardral îi tăia chiar și acum avântul... Chedan se pomeni întrebându-se iarăși ce poziție ocupa unchiul lui în noua comunitate a lui Tjalan. Reidel nu-l întâlnise decât pentru scurt timp și nu își vorbiseră, dar descrierea pe care i-o făcuse Anet bătrânului inițiat nu se dădea dusă din mintea lui Chedan. În momentul acela, bătrânul viclean știa probabil ce se petrecea, mai bine decât Tjalan sau Micaîl...

Îi cunosc pe toți atât de bine, chibzui magul. Ar trebui să fii acolo. Dar Tiriki are dreptate, înțelese el când un junghi ascuțit îi străpunse genunchiul, amintindu-i de propria sa nevolnicie. Chiar nu pot face drumul.

– Tiriki, spuse el, când părăseau sala adunării. Sper că nu e într-un totuț nevoie să-ți spun să fii cu băgare de seamă. Dar nu uita – soarta e o taină fiindcă ne pune fără încetare să ne alegem ceea ce ne va ucide. Și, de obicei, e altceva decât ne închipuim în clipa aceea că e alegerea noastră.

18

Tiriki era în albastru.

În visele care îi bântuiseră somnul după sosirea mesagerului ei, Micaîl și-o imaginase purtând măcar

roba simplă, albă, a Templului dacă nu veșmintele imaculate de Veghetoare a Luminii. Totuși, chiar de la distanță, nu se putea îndoii că era ea. În ținuturile acelea, nimeni altcineva nu mai avea un asemenea păr auriu.

Dar nu era singură. Alți patru oameni urcau dealul în urma ei, un preot de vârstă mijlocie care începuse să chelească, într-o robă albă, mai degrabă jerpelită, cu garnitură de un roșu palid, și doi bărbați voinici, din popor, cu cizme și tunici de piele, înarmați cu sulite placate cu oricalc. Mai era și o altă femeie în albastru. *Poate Elis?* se întrebă Micail. Damisa spusese că Selast era însărcinată... Clătină din cap la gândul că oricare dintre ele rămăsese grea. Își amintea că acoliții pierduți erau doar niște copii, dar cei cinci ani schimbaseră firește asta.

Oare Tiriki se schimbase? Dar *el*?

Inima lui Micail bătea cu putere. Cei cinci erau cu adevărat singuri? Din ce loc ascuns în sălbăticia dealurilor cufundate în ceață din fața lui veneau? Câmpiile din spatele său erau acoperite cu un văl de păclă deasă, cenușie, ce cuprindea și povârnișul unde aștepta, în picioare, alături de Tjalan, de parcă locul acela, cu misterioasele sale valuri de pământ năpădite de buruieni, nu ar fi fost decât un popas pe calea către negurile Celeilalte Lumi.

Vântul se înteti și ceilalți ajunseră dintr-odată destul de aproape pentru a li se desluși chipurile. Tiriki nu părea mai bătrână, ci mai degrabă mai puternică, de parcă vitregia sorții i-ar fi pus în lumină osatura

fină a feței și i-ar fi întărit mușchii. De fapt, dacă așa ceva era cu puțință, părea să fie ea însăși mai mult decât oricând. Indiferent prin ce ar fi trecut, părea să fi scăpat fără nici o vătămare. Înainta cu grația cuiva care se simte bine în propriul trup, iar pielea avea strălucirea sănătoasă dată de timpul îndelungat petrecut în aer liber.

Acum era destul de aproape pentru ca privirile să li se întâlnească – și, sub imboldul a ceea ce zări în ochii ei dădu să străbată cei câțiva metri care îi mai despărțeau.

Tjalan îi puse o mână pe braț.

– Așteaptă! Credeam că ne-am înțeles să...

Micail se întoarse spre el, aproape răstindu-se:

– E soția mea!

Garda principelui era destul de departe ca să nu-i poată auzi, dar străjerii se încordară, aplecându-se către ei, aidoma unor șoimi la vederea prăzii.

– Într-adevăr, murmură Tjalan, continuând să strângă ușor brațul lui Micail. Dar Damisa are multe de spus despre cât de apropiați au fost ea și Chedan cât au lucrat împreună. El n-a lăsat-o să vină la tine mai înainte. Ar fi de mirare ca o femeie – lăsată singură – să nu-ți mai fie credincioasă ție, ci altcuiva?

– De când am plecat din Azan îmi torni otrava asta în urechi, mârâi Micail.

– Uită-te la roba ei, încercă din nou Tjalan. Dacă i-a întors spatele lui Manoah, de ce nu ți l-ar întoarce și ție? Te previn, n-ar trebui să ne încredem în ea

mai mult decât în Khayan-e-Durr – sau în pacostea aia de Timul!

– Dacă nu ți-ai propus cumva să mă oprești cu sabia aia împodobită pe care o porți la brâu, mă duc să vorbesc cu ea – singur, dacă se poate – sau, dacă nu se poate, în prezența ta!

Tiriki nu putu să nu observe încordarea dintre cei doi și neliniștea din postura amenințătoare a spadasinilor lui Tjalan, iar Micaîl îi văzu privirea devenind încă și mai expresivă când el se încruntă.

– Nobile Tjalan! spuse ea, cu o înclinare ceremonială a capului. Îngăduie-mi să-mi prezint însoțitorii, acolita Elis și Rendano, odinioară preot în Templul din Akil.

Nu mă încrunt la tine, iubita mea! gândi Micaîl, cu disperare. *Ce simți? Uită-te la mine!* Trăise vreme de cinci ani între ziduri ce nu se puteau zări. Când aflase că Tiriki era încă în viață, începuseră să se surpe. Acum simți că forța cu care o dorea era gata să-l ia în stăpânire, ca un potop nestăvilit.

– Nu vă pot ura bun venit în acest ținut unde nu suntem decât niște călători... continuă Tiriki. Aici înțeleg legile Marii Mame, întocmai ca acasă. De aceea vă întâmpin în numele ei – în numele Caratrei, pe care o numeam Ni-Terat pe vechiul pământ.

Această ceremonie e, fără îndoială, un mod de apărare... poate, în ochii ei, eu par la fel de rece, își spuse Micaîl, în vreme ce Tjalan răspundea vorbind despre onoare, noroc și întâlniri. *Am visat ziua asta, dar în*

nici un vis n-a fost ca acum. Cum se poate stăpâni astfel? E iubita mea! Și totuși pare o străină...

– Tiriki...

Era nu atât un cuvânt de salut, cât un geamăt, dar lui nu-i mai păsa. Apoi ea îl privi și el simți vibrațiile ce îi uneau. *E bine*, se gândi, cu ușurare. *Cuvintele pot aștepta... ceea ce ne leagă e încă aici*. Făcu în pas înainte și o luă în brațe, căutându-i buzele așa cum caută un om mort de sete un izvor.

După o clipă nesfârșită, își dădu seama că Tjalan vorbea din nou și îi dădu drumul cu părere de rău lui Tiriki, deși rămase cu brațul încolăcit de al ei.

– Nobilă Tiriki – îngăduie-mi să încep prin a spune că îmi pare rău pentru neînțelegerile care s-ar putea să fi umbrît ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fericită regăsire. Sunt sigur că Reidel, mesagerul tău, e un foarte bun căpitan de corabie și are, fără îndoială, și alte haruri – dar bănuiesc că nu e obișnuit cu toate nuanțele discuțiilor de pe treptele înalte ale societății.

Atingerea sufletului lui Tiriki îl încălzea pe Micail de parcă ar fi stat lângă foc, dar fața ei avea din nou o expresie de un calm bine stăpânit. Tjalan o luă drept un semn de încuviințare și arătă către un grup de scaune pliante și de mese care fuseseră așezate sub un cort. Alături de el, în vârful stâlpului de alături, un cerc de șoimi flutura pe fundalul de un verde alkonan al unui steag.

– Vă rog, să ne așezăm pentru o vreme și să stăm de vorbă așa cum se cade între prieteni, fiindcă asta

suntem, cu siguranță. Am adus brânză bună din locurile astea, niște frunze excelente de pătlagină mare, ca să vă refaceți puterile, și o sticlă de vin din Tarisseda.

– Ospitalitatea ta e mai mult decât bine-venită, principe, spuse Rendano, așezându-se aproape cu nerăbdare.

Elis se așază stânjenită alături de el și începu să se joace nervoasă cu mâncarea.

– E plăcut, spuse Tiriki. Aproape că te-ai putea crede într-o scurtă călătorie prin Ahtarrath. Primăvara, dealurile aveau aproape aceeași nuanță de verde – și era tot atât de posibil să fie acoperite de ruine.

– Sunt, într-adevăr, multe asemănări... Începu Tjalan, însă vocea ei blândă o acoperi pe a lui.

– Dar ce-o să beți când se termină vinul ăsta?

Își răsuci pocalul argintiu atât cât era nevoie pentru ca razele soarelui să atingă lichidul rubiniu din interior, apoi îl duse la buze și îl goli.

– E un punct interesant de vedere, spuse Tjalan. E adevărat că acum e greu să căpătăm acest soi de vin... Dar o să avem ceva nu prea diferit, de îndată ce neguțătorii vor putea călători iarăși. O, da, caravelele vor zbura din nou, nobilă Tiriki! Am construit deja trei corăbii noi, foarte bune, și avem altele în lucru.

– Atunci ai de gând să-ți refaci principatul?

Tjalan zâmbi.

– Un principat? Nu, un imperiu... mai strălucitor decât înainte. Populația care să-l sprijine e aici

și, mulțumită unor oameni înțelepți, ca soțul tău, avem puterea de a-l conduce.

Micail bănuia că n-ar fi fost în stare să vorbească nici dacă ar fi vrut s-o facă. Chipul fără de cusur al lui Tiriki – ochii ei reci, de un verde-cenușiu, ca al mării –, imaginea aceea era de ajuns pentru el, chiar dacă ea se întorcea acum spre Tjalan.

– E adevărat, spuse ea, cu voce scăzută, în acest pământ există putere. Și am auzit că voi nu construiți numai corăbii.

– Da, răspunse principele, și zâmbi. Un Cerc al Soarelui – un cerc de pietre. Cântecul încă nu a pus toate pietrele la locul lor, dar, când va fi gata, puterile noastre nu vor avea hotare. Tiriki, îți dai cu siguranță seama că nu trebuie să te sperie gândul de a-mi încredința oamenii tăi. Avem unde îi adăposti și cu ce îi hrăni, și lucruri folositoare de făcut. Tjalan aruncă o scurtă privire spre Micail, adăugând: La urma urmelor, aceasta e lucrarea prorocită – soțul tău pune temelia unui nou Templu.

– Da! Trebuie să vii, exclamă Micail, căutând să-și ascundă emoțiile sub masca unor discuții fără profunzime. Tot ce-am auzit despre mlaștinile alea m-a umplut de groază. Să mi te închipui pe tine, iubit, scormonind după fiecare îmbucătură – dormind pe paie și pe piei – mâncată de vie de insecte!

Scutură din cap.

– Asta vă povestește Damisa?

– Nici măcar nu e nevoie, râse Tjalan. Se vede după cum se poartă în fața unor mâncăruri și a unor

locuințe decente! Da, cu toate că o spun eu însumi, fără modestie – am reușit deja să refacem aici o mare parte a vechiului nostru mod de viață. Deși sunt sigur că va fi întotdeauna loc pentru mai bine.

Tiriki zâmbi, curtenitoare.

– Țsta e unul dintre lucrurile de care putem fi siguri, nobile Tjalan, zise ea.

Înmuie o bucată de pâine în vasul cu ulei de măsline, luă o bucată de brânză cu care s-o mănânce și gustă combinația dând toate semnele că o aprecia, dar fără să o laude în cuvinte. Însă Rendano și Elis își devoraseră porțiile și se uitau fără fereală la ceea ce mai rămăsese.

– Și tu... Tjalan se întoarse spre Elis. N-ai fi încântată să li te alături prietenilor tăi, acoliții? Iar tu, nobile preot, celorlalți slujitori ai Templului tău?

Rendano se mulțumi să zâmbească politicos, dar Elis dădu cu putere din cap, spunând:

– M-aș bucura să le văd pe Elara – și pe Cleta! Și pe Lanath. Le merge bine?

– Cât se poate de bine, zâmbi Tjalan. Înțeleg că fac progrese mari cu... vocalizele? Așa se spune? Ne-au fost de mare ajutor la ridicarea pietrelor.

– Sună incitant, zise Elis, cu o privire piezișă spre Tiriki. E un mic inel de pietre pe...

– Maestrul Chedan mi-a spus că tot ținutul ăsta e plin de pietre verticale și de monumente date uitării, o întrerupse Tiriki, dar sunt mai degrabă mici. Nimic care să se compare, ca dimensiuni și forme, cu... ceea ce mi-a fost descris.

– Am avut întotdeauna o pasiune pentru monumentele colosale din piatră, recunoscui Tjalan, dar cercul nu e, firește, decât o parte a ansamblului de construcții pe care îl plănuim. Odată terminat, va fi tot atât de mare precum cele mai impresionate temple de pe Pământul Străvechi! Dar o să vedeți curând cu ochii voștri. O să trimitem oameni să vă ajute să vă cărați lucrurile și purtători de lectici pentru cei care nu pot face altfel drumul. Mi-e dor să-l revăd pe Chedan. Am fost îngrijorat pentru sănătatea lui.

– Asta e frumos, zise Tiriki. E într-adevăr bolnav. De aceea nu m-a însoțit. De fapt... nu mi-ar plăcea să-l văd îndurând acum greutatea unei călătorii.

Micail se încruntă. Cunoștea privirea aceea, parcă pierdută în depărtări. *Iubito*, se gândi el, *ce încerci să ascunzi?*

– Acum, când ne-am regăsit, continuă ea, nu e, la urma urmelor, nici o grabă. Lucrăm alături de localnicii sărmani din mlaștină și ar fi o cruzime să-i părăsim.

– Mi-e greu să... chipul lui Tjalan se înnegură în timp ce încerca să se înfrâneze. Înțeleg într-un tot, murmură. Știi, ar fi trebuit s-o cunoști pe soția mea – și ea era foarte miloasă. Respiră adânc. Micail, unde mi-au fost mințile? Tu și Tiriki aveți probabil atât de multe să vă spuneți unul altuia. De ce nu faceți o scurtă plimbare împreună?

Cuvintele nerostite, și *bagă-i mințile-n cap*, erau tot atât de clare precum țipătul șoimului.

Mâinile lui Tiriki erau calde, așa cum și le amintea, dar nu tot atât de catifelate, iar degetele ei erau ușor întărite de bățături. Micail le întoarse cu palmele în sus într-ale sale, le mângâie cu duioșie și privi încruntat fiecare dintre tăieturile, cicatricile și zgârieturile minuscule.

– Sărmanele tale mâini frumoase! Uite ce *faci* cu ele!

Ea schiță un zâmbet.

– Construiesc ceva, întocmai ca tine. Dar fără prea mult ajutor.

El îi înconjură umărul cu brațul, rezistând ispitei de a o trage mai aproape. Erau destul de departe ca să nu fie auziți de ceilalți, dar se simțea stânjenitor de conștient că era urmărit de ochi plini de interes. Nu se făcea ca un preot de rang înalt al Templului să-și tăvălească nevasta pe coasta dealului, în fața zeilor și a oricui.

Se strădui să caute cuvinte potrivite pentru ceea ce simțea. Era ciudat că, după atâta vreme, îi venea atât de greu.

– Mă tot gândesc că visez, spuse, după o clipă. Mi s-a mai întâmplat... În cea mai mare parte a călătoriei către Belsairath și, de fapt, chiar și după aceea. Ți-ar fi fost greu să mă socotești întreg la minte. Nu știi cât timp am bânuț prin port, dar mă aflam acolo zi și noapte, convins că avea să sosească și corabia ta... Încercam să-mi scot din minte imaginea portului din Ahtarrath, unde ar fi trebuit să te găsească. Dar acolo nu era nimic! Nimic...

Ea făcu un mic pas înainte și ochii îi erau tot atât de umezi ca ai lui când îl cuprinse cu amândouă brațele și îl strânse la piept. În cele din urmă, Micail începu să se destindă.

– Cum ai izbutit să supraviețuiești, șopti el, pentru numele zeilor?

– Cu ajutorul lor și al lui Chedan, spuse ea, cu blândețe. A fost un turn al puterii, maestrul ziditor al multora dintre cele pe care le-am înfăptuit. Fără înțelepciunea lui, aș fi căzut adesea pradă deznădejdi.

– Mă bucur că a fost cu tine, murmură Micail, vorbind cu sinceritate. *Și totuși*, cugetă, înjunghiat de gelozie, *eu ar fi trebuit să fiu cel care să te călăuzească și să te apere.*

– Iar oamenii mlaștinilor ne-au arătat cum să trăim pe noul pământ... spunea ea.

– Cu rădăcini, fructe și broaște? o întrebă, cu dispreț. Am auzit că asta mănâncă oamenii din ținutul Lacului. Până și tribul Ai-Zir îi consideră sălbatici.

– Ei bine, cu noi n-au fost sălbatici! răspunse Tiriki, cu o oarecare acreală. Chedan spune despre cultură că nu depinde de locul unde trăiești, ci de ceea ce porți în suflet. După această măsură, oamenii mlaștinilor sunt cu adevărat civilizați.

Chedan spune... Lui Micail îi trecu prin minte că, foarte curând, acele două cuvinte aveau să-i displace din cale-afară.

– Ei, făcu el, destul de calm, probabil c-o să putem trimite un preot sau doi, dintre cei mai mici în

rang, să se ocupe de plecarea voastră din mlaștini – dar tu și copilul trebuie să veniți la mine, în Azan.

Ce căuta politica în vorbele lor, când ceea ce își dorea el de fapt era să afle mai multe despre ea și despre copilul în a cărui existență îi venea greu să creadă, chiar și în clipa aceea?

– *Trebuie*, Micail? Își înalță ochii spre el cu o figură sobră. Țsta e un cuvânt pe care nu mi l-ai mai spus niciodată...

– Am fost despărțiți atât de multă vreme – am avut atât de multă nevoie de tine! Nu e o poruncă, iubito, e un strigăt pornit din inimă.

– Știi în câte dimineți m-am trezit cu perna udă fiindcă plânsesem în somn de dorul tău? răspunse ea. Dar, înainte de a face legământul căsătoriei, am fost făgăduiți zeilor. Chedan spune că încălcarea unui jurământ aduce îndoiala asupra tuturor celorlalte. Acasă le slujeam zeilor împreună și o vom face din nou, cu siguranță. Dar în clipa de față avem alte îndatoriri. Cel puțin *eu* am. Oamenii mlaștinilor s-au lepădat de vechiul lor fel de viață pentru a deveni o parte din comunitatea noastră și nu-i putem părăsi pur și simplu. Dacă pentru tine lucrurile stau altfel, de ce nu pleci din Azan ca să trăiești alături de mine?

Când să răspundă, el își dădu seama că nu știa cum. Dacă i-ar fi spus că nu era același lucru, că munca lui la Roata Soarelui era mai importantă, Tiriki s-ar fi simțit insultată, și pe bună dreptate. Nu putea lăsa cercul de pietre neterminat! Și dacă

i-ar fi vorbit despre intensitatea puterii pe care o concentrase acolo, oare ar fi speriat-o?

– Vezi? Ea zâmbi scurt, citindu-i gândurile, așa cum o făcea de obicei. Sau ai și alt motiv care te face să rămâi? Fata aceea, Anet... Părea foarte... sigură de dreptul ei de proprietate când a vorbit despre tine.

– Între mine și ea nu e nimic, în afara unor gânduri pofticioase! Din partea ei!

Oare fusese prea grăbit să protesteze?

– Mi-ar fi greu să te învinuiesc dacă te-ai fi lăsat ispitit. E foarte frumoasă și nu știai că eu mai sunt în viață.

– Ei bine, cu siguranță că m-aș fi putut lăsa ispitit, dar n-am făcut-o! spuse el, tăios. Dar tu îți închi-pui că ți-am fost necredincios, nu-i așa? Îți cauți o scuză fiindcă te-ai culcat cu Chedan?

Tiriki își trase mâna înapoi, desprinzându-se de brațul lui, și îl privi în față, cu ochii în flăcări.

– Cum îndrăznești?

El o săgetă cu asprime, căutând să iasă din încurcătură refugiindu-se în mânie.

– Ce-aș putea să cred, când îi aduci laude în fiecare frază?

– E un mare mag, un om sfânt și un înțelept...

– Spre deosebire de mine?

– Tu *erai* măreț și înțelept în Ahtarrath. Ochii ei erau cenușii și reci, ca marea la vreme de iarnă. Nu știi cum ești acum.

– Vino în Azan și-o să afli! făcu el, cu o privire aspră.

– Atunci o să fie nevoie de ceva timp, răspunse ea, furioasă și disprețuitoare, fiindcă, cu cât aud mai multe, cu atât găsesc mai puține motive să plec de la Tor.

– Dar Tjalan n-o să-ți îngăduie să rămâi acolo. El – poporul nostru trebuie să se adune laolaltă, pentru ca harurile noastre să se poată îmbina. Chiar și împreună suntem puțini – iar el ne poate apăra!

– *Nouă* nu ne trebuie o asemenea apărare! Tiriki se îmbătoșă. Poate că port roba albastră a Caratrei, dar sunt o Veghetoare Investită a Templului Luminii! Nici tu, nici Chedan și nici măcar Tjalan din Alkonath nu-mi puteți porunci *mie!*

– Templele zac sub valuri, spuse el, dintr-odată obosit. Până când nu vom construi un altul, tu, eu și toți ceilalți nu suntem Veghetorii nimănui. Tiriki, ajută-mă să-l preschimb încă o dată în realitate...

– Ai nimănui? repetă ea. Atunci tu crezi că zeii sunt neputincioși fără templele lor de piatră?

– Nu, sigur că nu – dar *prorocirile...*

– Sunt mai multe prorociri! Ea își flutură nerăbdătoare mâna și se îndepărtă cu încă un pas. N-are importanță. Cultul Caratrei e puternic aici... mai puternic decât era acasă. Mama mea și a ta m-au făcut preoteasa *Ei* cu mult înainte ca Rajasta și Reio-ta să mă facă Preoteasă a Luminii. Sunt legată de Surorile Sacre de pe acest pământ, iar ele cred că Torul este locul unde trebuie să mă aflu.

Micail o privi lung, descoperind dintr-odată o asemănare între ea și Anet, și își înăbuși o ușoară

tresărire de neliniște. Semnul Zeiței? În Ahtarrath, templul lui Ni-Terat nu avusese prea mare importanță. Nu se gândise niciodată cu adevărat la celălalt legământ al lui Tiriki.

– Dacă vrei să păstrezi vie speranța că vom fi cândva din nou împreună, spuse ea, cu voce aspră, nu încerca să-mi poruncești să trec de partea ta. Alătură-mi-te dacă vrei. Dacă nu...

– Nu pot...

Vocea lui se frânse. *Nu citez să-i părăsesc fiindcă mă tem că vor da o întrebuițare greșită lucrului pe care-l construim!* Înțelese, în sfârșit, de ce se temea, dar rușinea îl împiedică să recunoască în fața ei atât de multe. Trebuia să se încredințeze că Roata Soarelui nu avea să fie folosită pentru a sluji fanteziilor de putere ale lui Tjalan, apoi se putea retrage.

– Sigur că ai motivele tale, Micail.

Tiriki părea să creadă în sinceritatea lui, chiar dacă nu-l înțelegea.

– N-o să mă îndoiesc de tine dacă ai cu adevărat convingerea că trebuie să rămâi acolo unde ești – deocamdată. Viețile noastre nu ne aparțin, adăugă ea și Micail simți din nou, cu ușurare, o undă de căldură în vocea ei. Tu mi-ai spus asta, cu mult, mult timp în urmă, și, în ultima vreme, am păstrat-o în inima mea, fiindcă am văzut că e adevărat. Trebuie să ne împlinim destinele... împreună sau despărțiți.

– Numai pentru încă puțin, spuse el, cu disperare. Încă nu-ți pot explica... Aruncă o privire grăbită către

deal și îl zări pe Tjalan urmărindu-i din ochi. Încere-de-te în mine încă puțin, așa cum mă încred eu în tine!

Ea se uită în ochii lui preț de o clipă nesfârșită, apoi oftă. Principele venea către ei.

– Tiriki... spuse Micail în grabă, să nu mă contrazici când o să-i spun c-o să ni te alături în curând. Așteptă până când văzu ultima umbră de mânie dispărând din ochii ei. Eilantha! spuse apoi. Cât de mult te iubesc.

– Te iubesc, Osinarmen.

În ecourile numelor lor de templu, el auzi un le-gământ. Se priviră pentru o lungă clipă, memorându-și fiecare trăsătură, fiecare linie și curbă a trupului, de parcă s-ar fi putut întâmpla să nu se mai întâl-nească niciodată. Pe urmă ea îl luă de braț și înce-pură să urce împreună dealul.

Damisa stătea sub un stejar foarte bătrân din grădina interioară a fortăreței lui Tjalan când unul dintre cei doi străjeri o înștiință că avea un oaspete. Ea se strâmbă, iritată, pe jumătate înclinată să le spună că nu primea pe nimeni, ca să vadă dacă aveau să i se supună – în ciuda curtoaziei lor, devenise lim-pede că, oricât i s-ar fi purtat de grijă, se afla cu si-guranță sub pază. Dar Tjalan plecase undeva și ea se săturase de distracția pe care i-o putea oferi mica grădină. Și apoi, ar fi putut fi cineva a cărui prezență să nu i se pară supărătoare.

Se ridică pe jumătate, cu gura deschisă de uimire, când Reidel fu escortat înăuntru.

– Nu... nu mă așteptam să *te* revăd, spuse ea, în timp ce străjerul făcea o plecăciune și ieșea de-a-ndăratelea, închizând poarta.

Riscase să stârnească mâniea lui Tjalan ca să-l salveze pe Reidel. Ca recunoștință, ar fi putut măcar să *rămână* salvat.

– Ar fi trebuit să știi mai bine ce să faci.

El se așează pe una dintre bănci, privind în jur cu acel sânge rece care îl caracterizase întotdeauna, chiar și pe puntea legănată de valuri a unei corăbii, în inima furtunii.

– Cel puțin chiar ai fugit – am fost pe jumătate convinsă că te omorâseră. Mi-au arătat peretele pe care l-ai dărâmat – cum de-ai izbutit...? Oh, nu contează. De ce, în numele tuturor stelelor, ți-ai vârât capul înapoi în laț?

– Am fost trimis cu un mesaj. Principele și Micail au plecat să o-ntâlnească pe Tiriki. Într-un loc neutru, adăugă el, când Damisa începu din nou să protesteze.

– Ar fi putut să-l aducă altcineva, bombăni ea.

– Comunitatea noastră nu e atât de mare încât să ne putem lipsi de oricine, spuse el, sec. Iar eu știu drumul. Pe lângă asta – cum ai putut să-ți închipui c-o să te las aici, prizonieră? Cu toate că...

Privirea lui alunecă de la pernele de pe scaunul ei sculptat la masa minunat împodobită pe care o carafă și un potir cu ornamente identice luceau în soare ca oricalcul.

– ...se pare că ești bine tratată.

– O, da, colivia e foarte luxoasă.

Damisa turnă vin în pahar și i-l întinse. Când Reidel se aplecă, ea zări, în lumină, urma roșie a unei lovături de pumn pe umărul obrazului lui.

– Ești gata de plecare?

El sorbi din vin și lăsă jos pocalul.

– Da, spuse imediat Damisa, însă apoi întoarse capul, dorind să nu se vadă că roșise. Nu, o luă ea iarăși de la început, dar se opri brusc, încă o dată. Cum aş putea face o alegere când văd pericolele pe orice cale? Măcar dacă Tjalan ar avea încredere în mine!

– Tu *crezi* ce spune el?

Reidel sări în picioare, uitându-se lung în jos, către ea.

– Vrea să refacă gloria Atlantidei. Tu nu vrei?

– Ah. Îngăduie-mi să-mi reformulez spusele... Reidel se îndepărtă cu vreo câțiva pași, apoi se întoarse brusc. Tu *te încrezi în* el? Crezi că viitorul, așa cum îl vede el, e ceea ce ești tu menită să susții pe aceste pământuri?

– Eu? Dar... Își dădu seama că nu putea să-l privească în ochi. Nu știu despre ce vorbești.

Reidel se apropie și îi răspunse cu blândețe:

– Nu știi? Atunci de ce nu-i spui lui Tjalan cum să ajungă la Tor?

– Nu-i treaba mea să iau hotărâri în locul maestrului Chedan!

La rândul ei, Damisa începu să măsoare locul cu pasul, acoperind distanța până la zid și înapoi înapoi de a încerca să mai spună ceva.

– Sau în locul lui Tiriki, începu ea. Adică... toți trebuie să facem o alegere... *Nu știi!*

– Oh, asta e limpede.

Reidel se rezemă de stejar, cu brațele încrucișate. Fără să fie pe de-a-ntregul sigură, Damisa credea că expresia feței lui era un zâmbet.

Ce bărbat enervant, se gândi. De când, cu un an în urmă, după întâlnirea lor, îl tratase cu cruzime, el nu-i mai vorbise niciodată despre dragoste, însă acum nu mai radia aceea suferință oribilă, plină de ranchiună. Era ca și cum, fără să fi rostit nici măcar un singur cuvânt, ajunseseră la o nouă relație – sau el ajunsesese – iar noua lui siguranță o făcea pe Damisa să se simtă mai nedumerită ca niciodată.

– O să-ți pun o întrebare, zise ea. Spui că te-ai întors pentru mine – dacă eu hotărâsc că Tjalan are dreptate, o să mă sprijini?

– Lovești cu șiretenie, făcu el, după ce se scurseră câteva clipe. Pun rămașag că Tjalan nu știe cât de puternică ești, nu-i așa? Și, de fapt – tu știi? Am bănuiala că, dacă ar fi nevoie, te-ai urca în copacul ăsta și ai sări de una singură peste zidul grădinii. Te-am văzut făcând și lucruri ceva mai grele!

Ea roși, furioasă, în timp ce Reidel clătina din cap și ofta.

– Îți dau același răspuns pe care mi l-ai dat tu – da și nu. Ceea ce am văzut aici m-a convins că Tjalan nu e un conducător potrivit. Nu cred că-mi doresc să-l ajut. Dar să nu mă înțelegi greșit, Damisa. Într-un fel sau altul, în ultima vreme am avut o

grămadă de timp ca să chibzuiesc. În cele din urmă, mi-am dat seama că, indiferent dacă ție o să-ți pese sau nu vreodată de mine, soarta mea e să te iubesc. Și, ca să te apăr, mi-aș vărsa bucuros ultimul strop de sânge.

– Ne-am despărțit cu cea mai aleasă curtoazie, spuse Tiriki cu voce amară, dar oricum trebuie să fim pregătiți să ne apărăm. N-am izbutit altceva decât să facem rost de puțin timp.

Se uită în jur, la ceilalți membri ai comunității, familia ei, așezați pe banchetele tari din jurul focului adunării.

Era pe la jumătatea după-amiezii, dar ea îi convinse să pună câțiva bușteni pe foc, nu pentru căldură, ci drept o lumină simbolică. În Templul Luminii, altarul adăpostise o flacără eternă, păstrată prin mijloace necunoscute, care ardea într-o lampă din aurul cel mai pur. Era departe de acel simplu foc de lemne dintre copaci, dar lumina era aceeași, o frântură de soare. *Iar eu nu sunt mai puțin preoteasă*, își spuse. *E un lucru pe care m-aș fi așteptat ca Micail să-l înțeleagă...*

– Cum? întrebă Kalaran. Spuneți că Reidel e încă – din nou – prizonierul lor?

Elis dădu din cap.

– Trebuie să presupunem asta.

– Atunci, voi credeți că Tjalan va găsi pe cineva care să-i călăuzească oștenii până aici – ca să ne atace? întrebă Liala, cu voce șovăitoare.

Tiriki dădu din cap.

– Iar asta e ultima dintre grijile noastre. Micail mi-a povestit câte ceva despre o construcție pe care el și ceilalți o înalță de patru ani – un grup de pietre pe care ei îl numesc Roata Soarelui. După cum spune Tjalan, controlează cumva sunetul.

– Ochiul lui Adsar! Chedan sudui. Se uită în jur, la cercul de chipuri nedumerite. Dar firește că voi nu înțelegeți. Teoria unor astfel de instrumente li s-a explicat întotdeauna numai preoților de cel mai înalt rang. Nu cred c-a mai construit cineva cu adevărat vreunul de vreo câteva secole. Oftă. Știți cu toții că vibrațiile sunetului pot muta materia... Într-un spațiu gândit așa cum se cuvine, vibrațiile devin mai puternice. Un grup bine pregătit de cântăreți le poate concentra într-o pulsație care călătorește pe o distanță foarte mare.

– Ca să miște ceva? întrebă Kalaran.

– Ca să distrugă? șopti Elis, albindu-se la față.

– Mi-a spus că are menirea unui izvor de putere pentru construirea noului Templu, zise Tiriki, cu voce scăzută. Dar, așa cum știți, poate fi îndreptată în orice direcție, de-a lungul păienjenişului de energii care curg deja prin pământ... Nu e gata. Dar cred că au fost așezate destule pietre ca să poată fi folosit.

– Dar ei nu știu unde suntem...! exclamă Selast. Rendano oftă.

– Nu încă. Dar principele Tjalan e foarte mândru de noul lui regat și, în timp ce îi așteptam pe Tiriki și Micail, s-a lăudat o mulțime. În primul rând, Stathalkha e cu ei și instruieste alte senzitive. Au

făcut o hartă cu toate punctele de concentrare a puterii din acest ținut...

– Printre care și cel de aici, adăugă Elis. Principele a spus... c-au aflat că suntem aici cu luni în urmă. Numai că, până acum, nu s-au gândit că asta ar avea importanță.

– Așa că, vedeți, nu e nevoie să trimită oșteni, zise Rendano. Tot ce au de făcut e să focalizeze puterea în lungul liniei ce străbate pășunile, unind Roata Soarelui cu Torul.

– Prințul Tjalan știe că pot face asta?

Rendano ridică din umeri.

– Nu încă, așa cred. Dar bănuiesc c-o va afla în curând.

Chedan clătina din cap.

– Nu sunt convins. Mă gândeam că măcar Ardral va fi destul de înțelept ca să nu îngăduie...

– E un mare inițiat, îl întrerupse Rendano, dar nu e decât unul printre mulți alții: Mahadalku, și Haladris, și Ocathrel din Alkonath – chiar și Valadur Cenușiul! Sunt cei mai înfocați susținători ai lui Tjalan.

Expresia feței lui Chedan devenea tot mai sumbră după fiecare nume, pentru că îi cunoștea pe toți.

– Ei *sprijină* nebunia asta? repetă, cu privirea în gol.

– Nici mie nu mi-a venit să-mi cred urechilor, răspunse Tiriki, grăbindu-se să-și întindă mâinile și prinzându-le pe ale lui Chedan în palmele ei. Dar nici Micail nu e lipsit de sprijin, Jiritaren și Naranshada

sunt acolo, printre alții, iar acoliții îl privesc cu un respect aparte. Cu toate astea, sunt copleșiți numeric. Iar Tjalan îi domină cumva pe toți. Dar cum ar putea vreunul dintre ei să-nțeleagă cu adevărat ce pun în primejdie? În afară de Micaïl, n-au văzut chipul puterii care a sfărâmat Atlantida... Vocea lui Tiriki se frânse. Nu l-au văzut pe Dyaus.

– Sst, spuse Chedan.

Se ridică greoi și încercă, la rândul lui, s-o liniștească... Cu un mic șoc, Tiriki își dădu seama că barba magului era acum cu desăvârșire albă. Pentru o clipă, își îngădui să-și lase capul pe pieptul lui, înfuriindu-se iarăși când își aduse aminte de gelozia lui Micaïl. Era ca și cum ar fi acuzat-o că se destrăbălează cu bunicul ei.

Magul o bătu ușor pe creștet.

– Nici Ardral, nici Micaïl nu le vor îngădui să facă greșeala de a-și folosi puterea într-un asemenea chip.

– Crezi într-adevăr asta? Ea își îndreptă spatele și își șterse ochii. Eu aș vrea să pot fi atât de sigură. Credeam că-l cunosc pe Micaïl – dar în el e ceva nou. Și-a dedicat patru ani din viață construcției acelui inel de pietre. Nu știu dacă ar *izbuti* să se lepede de el.

– Dacă folosesc puterea împotriva noastră – ce putem face *noi*? întrebă Liala.

Vocea îi tremura și inima lui Tiriki se frânse de milă. *E prea bătrână ca să facă față unei asemenea încercări. Și Chedan...*

– Alyssa! Tiriki se ului până și pe sine însăși cu propriul ei răspuns. A spus ceva când aiura, în ultimele ei clipe – cel puțin eu am crezut atunci că aiura, zise ea, încet. Murmura ceva despre un război în ceruri și despre un inel al puterii, apoi a strigat, cu voce puternică: „Sămânța Luminii trebuie plantată în inima dealului!“

Se lăsă tăcerea și toți se uitată la Tiriki, fiind clar că așteptau să audă ceva mai pe înțelesul lor.

Tiriki înghiți în sec și făcu o încercare:

– Cred că voia să spună... că trebuie să folosim Piatra Omphalos. Ai spus-o și tu, Chedan, înainte de plecarea mea.

– Da, zise magul, luat prin surprindere, dar tot ce poate face ea e să echilibreze energiile...

– Nu, îl contrazise Tiriki, iartă-mă, dar nu e așa. *E* mai mult decât atât! Dar cum se poate realiza... Trebuie să mă odihnesc, se hotărî ea. Poate o să vină și răspunsul când n-o să mi se mai învârtă capul.

– Asta nu e o hartă fizică a terenului, spuse Stathalkha disprețuitor, arătând cu brațul ei ascuns sub roba albă către pergamentul în toate culorile curcubeului întins pe una dintre mesele principelui Tjalan. Înfățișează albiile prin care curge energia. Arată, cu un deget subțire, mai multe puncte locale de putere. Știți deja despre acest flux principal, care curge de la miazăzi spre miazănoapte, trecând atât pe sub Roata Puterii, cât și pe sub Carn Ava.

Tjalan dădu din cap, nerăbdător. Expresia lui Micail părea mult mai contradictorie. Era întotdeauna de dorit să ai cunoștințe exacte, dar ideea că un Veghetor și-ar fi putut folosi puterile magice împotriva altuia – fie și numai pentru a-l observa de la distanță – îl umplea de repulsie. Haladris era puternic și, cu ajutorul lui Mahadalku și Ocathrel, rămăneau puține lucruri pe care nu le-ar fi putut face – însă Micail stăpânea o înțelegere mai profundă a pietrelor.

– Iar aici e un alt flux puternic... Bătrâna preoteasă trase o altă linie pe pergamentul ei. Vine dinspre sud-vest, trece cam pe sub promontoriul din Beleri'in, iar apoi se îndreaptă spre nord-vest, traversând întreaga insulă.

– Tot nu văd cum ne ajută asta să îi forțăm pe Chedan și Tiriki, spuse Tjalan, cu o stăpânire de sine remarcabilă.

Stathalkha își lăsa capul pe-o parte și se holbă la principe aidoma unei păsări, apoi răscoli mormanul de pergamente pentru a scoate la iveală un altul, pe care fusese desenată o hartă uimitor de amănunțită a Azanului și a ținutului Lacului.

– Noi simțim că ei se află... chiar aici...

Arată un punct de pe linia Beleri'inului.

Tjalan privi pergamentul cu atenție, apoi întrebă, atingând două puncte de pe hartă:

– Țsta e Azan? Și ăsta de aici, Ținutul Verii?

Se uită din nou la hartă, își înclină capul, apoi o cercetă mai îndeaproape. În cele din urmă, își înălță din nou ochii, cu un zâmbet larg.

– Asta – ridică harta – asta ne oferă un avantaj tactic important! Se întoarse spre Micaîl și îi puse mâna pe genunchi, spunând, cu toată convingerea: Acum sunt sigur că putem încheia toată povestea fără să vătămăm pe nimeni.

Micaîl se simți pradă mâniei, dar izbuti cumva să zâmbească, ținându-și în frâu furia și neîncrederea, cu gândul că, dacă nu le îngăduia să dea decât un impuls foarte ușor – de-ajuns pentru ca Tiriki să înțeleagă cât erau de puternici – ea ar fi trebuit să admită că poate, la urma urmelor, Chedan nu izbutea s-o apere chiar atât de bine.

Toiagul lui Chedan alunecă pe cărarea noroioasă și Iriel întinse mâna să-l sprijine. În fața lor, Kalaran, Cadis, Arcor și Vidră se împleticeau sub greutatea lăzii. Stâlcit și zgâriat în timpul lungii sale călătorii din criptele Ahtarrathului, cufărul de lemn încă mai adăpostea, deși cu greutate, Piatra Omphalos – cu toate că greutatea ei părea să se schimbe întruna, de parcă lada însăși s-ar fi împotrivit tuturor eforturilor de a o căra fără oprire de-a lungul potecii.

– Mă simt bine, murmură magul, ajutați-i pe ceilalți. Iriel, luminează drumul.

Dar nu se simțea bine. Tiriki o știa, însă nici o mână omenească nu-i putea liniști sufletul. Aceași energie unduitoare care făcea Piatra să se împotrivească mutării, zguduind-o și răsucind-o în lada ei, le cutremura și le pârjolea sufletele.

Gura peșterii se căsca în întuneric, chiar în fața lor, ușor albită în partea de jos de pârâul ce curgea, clipocind, către întâlnirea sa cu apele Izvorului Roșu. Tiriki era gata să intre în grotă, însă se opri chiar în prag, aplecându-se puțin ca să-și lase lumina torței să lumineze interiorul. *Cel puțin*, își spuse ea, cu un aer sumbru, *aici nu trebuie să ne temem de cutremure care să surpe dealul, distrugând totul.*

În ultimii cinci ani se străduiseră cu toții – în afară, bineînțeles, de sărmana Alyssa, a cărei sensibilitate nu-i dădea prea multe șanse – să nu se gândească la Piatra Omphalos.

Chedan le spusese că multe dintre cele pe care le făceau acum fuseseră prorocite, dar cu atât de mult timp în urmă încât cele mai multe profeții fuseseră date uitării. Totul fusese prevestit și apoi uitat? Ea nu era decât o marionetă din spectacol, dansând pentru plăcerea unor zei istoviți? Cu siguranță Rajasta nu prorocise niciodată că supraviețuitorii Atlantidei vor porni război unul împotriva altuia... Sau o făcuse?

Izbită de neașteptata întoarcere a îndoielilor, se întoarse, îndreptând către Chedan o privire imploratoare, dar el se mulțumi să clatine din cap. Ea închise ochii, întărindu-se pentru ceea ce urma să vină. Dacă Micail nu îi putea convinge pe ceilalți preoți să nu folosească Roata Soarelui împotriva lor, sau, și mai rău, dacă el însuși avea să fie convins, sau amăgit, sau silit să-i ajute, ea avea să se pomenească luptând contra lui. Pe când înainta în adâncul peșterii, aproape că își dori să fi murit și ea, ca Alyssa, înainte a apuca acea zi.

În vreme ce Iriel o urma pe Tiriki în grotă cu o altă torță, magul își invocă o rezervă interioară de putere, ajutându-le să-i călăuzească pe cei care se străduiau din răspuțeri să ducă lada înăuntru. Numai că gândurile lui erau tulburate de viziuni – nu ale viitorului, ci ale întâmplărilor ce îl aduseseră în acel moment cumplit. Însă viața pe care o trăise și nenumăratele reîncarnări în trupuri ce îi slujiseră pe zei îl învățaseră mult prea bine că moartea nu putea decât să amâne soarta cuiva, nu să o schimbe. Fugind de propriul destin nu avea să izbutească altceva decât să-și îngreuneze viața următoare.

Dar își dorea să nu se fi simțit atât de istovit. *E Piatra, își reaminti. Știe că avem de gând să-i folosim puterea și își cere plata...*

Îcnind adânc, purtătorii lăzii se sforțau să înainteze, obosiți, de-a lungul tunelului, urmărind lumina pâlpâitoare a torțelor. Adesea nu erau nici măcar siguri dacă urcau sau coborau.

Cel puțin aerul era răcoros, însă era de asemenea umed, iar pământul și piatra de deasupra lor le îngreunau sufletele.

– Lumina însăși ne e mamă, de Întuneric n-avem teamă, începu Kalaran să cânte, destul de îndârjit, iar ceilalți se alăturară cu ușurare cântecului:

*Măhnirea să lase surâsul în loc,
Să fie necazul gonit de noroc,
Un pas după altul croiască poteci
Pân' va uni Bezna cu Zorii, pe veci...*

– Aici...

Vocea lui Tiriki răsună în lungul tunelului.

– Aici e săgeata pe care am desenat-o ca să însemn locul. Vedeti – acolo e spirala cioplită în stâncă. N-o atingeți! Îi preveni când Iriel întinse mâna. Are puterea de a ne hipnotiza, ne poate abate de la ceea ce avem neapărat de făcut...

Acum călcau pe un sol mai moale și purtătorii lăzii puteau merge mai repede – și Piatra începuse să opună mai puțină rezistență, de parcă ar fi înțeles unde era dusă și ar fi încuviințat. Tunelul coti, curbându-se în jurul lui însuși de mai multe ori, dar Chedan nu avu nevoie de mult timp ca să recunoască, cu o mică tresărire de mulțumire, că de fapt era același model pe care îl săpau pe suprafața Torului.

Când străbați un labirint, ultimele bucle te pot aduce în centrul lui cu repeziciune. Chedan se grăbea pe urmele purtătorilor Pietrei de parcă ar fost prins de curentul unei ape curgătoare – însă acela era un curent de putere, care îi purtă într-o altă încăpere cu pereții acoperiți de tuf în care abia dacă încăpeau cu toții.

Am făcut ceea ce trebuia aducând Piatra aici, cugetă Chedan când el și Tiriki se apleacă să deschidă încuietorile. Cu toate că, din pricina stratului gros de pământ și de stâncă de jur, energiile nu mai erau acum tot atât de distrugătoare ca mai înainte, simți puterea Omphalosului revărsându-se încă dinainte de a începe să salte capacul greu.

– Ușor, ușor, stăruie el când Tiriki scoase părțile laterale ale lăzii din rama care le ținea și le întinse alături.

Piatra strălucea deja în învelișul ei de mătase, ca soarele printre nori.

– Am fost într-adevăr călăuziți de zei, șopti Tiriki. Vedeți, acolo... arată către centrul încăperii. O adâncitură care parcă a fost făcută ca să găzduiască Piatra!

Îngăduindu-i lui Kalaran să-i ajute, traseră lada spartă mai aproape, apoi Chedan își puse mâinile în jurul Pietrei înfășate, în formă de ou, și prinse s-o legene pe loc, înainte și înapoi. La atingerea lui, focurile interioare se treziră și cadrul lăzii crăpă în trei locuri, iar bucățile căzură la pământ. Chedan icni când un val de putere îi urcă în susul brațelor și, auzindu-l, Iriel scăpă torța și țipă. Toți ceilalți înlemniră.

– Lasă-mă să te-ajut! strigă Tiriki.

Și torța ei se stinsese, dar încăperea devenea tot mai luminoasă și suprafețele albe de tuf scânteiau.

– Nu! stăruie el, făcându-le semn să stea deoparte în timp ce rupea ultimul strat de mătase.

Mișcă piatra de unul singur, folosindu-se de propria ei forță, dar era ca și cum ar fi încercat să țină în mână cărbuni aprinși. Omphalosul își revărsă iarăși întreaga energie, legănându-se primejdios în fața lui înainte de a-și găsi locul în adâncitura care aștepta. Tiriki îl prinse când se trăgea înapoi, împleticindu-se,

cu palmele pulsându-i sălbatic. Și le ridică, uimit că nu vedea nici o arsură.

– Ei bine, spuse el, cu blândețe, vorbindu-i pietrei, ei bine – ți-ai găsit în sfârșit un sălaș?

Parcă răspunzându-i, suprafața ei stranie păli, absorbindu-și propria strălucire. Însă încăperea se umblu apoi de o lumină albă, fierbinte, de parcă acolo, înăuntru, ar fi răsărit soarele. Țipără cu toții – de uimire.

– *Hotarul nostru este centrul sfânt...* intonă Chedan, *Unde se schimbă toate, toate una sunt...*

Cântară împreună versurile, întinzându-și palmele către piatră, până ce strălucirea ei copleșitoare se domoli, devenind mai ușor de îndurat pentru ochii muritori. Cu un oftat prelung, Chedan băjbâi după toiagul pe care și-l rezemase de perete.

Și ceilalți amuțiră. Tiriki râse, cu răsufierea ușor tăiată.

– Logodnicul meu a murit ca să salveze obiectul ăsta, spuse Iriel, cu voce scăzută. Sper că și el ne va salva acum...

– Mai bine roagă-te să nu fie niciodată nevoie de puterile lui! exclamă Chedan, cu asprime. Gândește-te-te numai că am făcut bine găsimu-i un loc potrivit. Când stă în tihnă, Omphalos este centrul lumii! Cândva stătea ascuns și neștiut pe Pământul Străvechi, până când Ardral, Rajasta și eu am fost chemați să-l ducem în Ahtarrath. Acum a ajuns în acest loc. Fie să rămână aici și să aducă în lume numai echilibru și lumină! Fie să fie așa!

– Așa să fie, răspunseră ceilalți în cor, cu voci bine stăpânite.

– Acum să mergem, spuse sever magul, și să ne rugăm, cu ardoare, să nu fim nevoiți să ne mai gândim vreodată la piatră!

Dar, chiar în timp ce vorbea, știu că nu aveau să fie atât de norocoși.

19

După ce Piatra Omphalos fu așezată la adăpost, Torul păru să strălucească, împrăștiind raze de lumină ce se învâртеbeau aidoma unor dragoni roșii și albi împlețiți într-un dans fără sfârșit. Când era trează, Tiriki îi simțea; în somn, îi bântuiau adesea visele. Dar visele acelea erau mai bune decât coșmarurile – siluetele întunecate și diforme care o urmăreau pentru a o încolți în cele din urmă, dezvăluind chipul pofticios al... lui Micail.

După cea de-a treia noapte în care astfel de vise îi răpiră odihna, își căută adăpost la Taret. Se gândea, totuși, că față de Chedan și de ceilalți era mai bine să pretindă că nu pune la îndoială buna-credință a lui Micail, dar păstrarea zbuciumului pentru ea însăși nu îi era firește de nici un ajutor. Taret se afla destul de aproape ca să-i pese de urmările celor petrecute, dar nu era direct amestecată. Și bătrâna era înțeleaptă.

Încă o noapte ca asta, cugetă ea, cu amărăciune, și o să aiurez ca Alyssa – Caratra s-o odihnească.

O lăsă pe Domara în grija dădacelor și o porni la drum pe potecă, oprindu-se mai întâi ca să vadă în ce stare se afla răzorul ei favorit de usturoi sălbatic și apoi, ceva mai departe, ca să rupă o crenguță de cimbru sălbatic. Își arătă de asemenea venerația față de bătrânul stejar, gândindu-se, chiar în aceea clipă, cât de uimit ar fi fost Micail aflând că ea putea recunoaște astfel de plante. *Sunt ca Deoris în grădina ei, își spuse, cu un zâmbet trist. Măcar dacă am fi avut-o pe ea aici. Soarta să fie blestemată! Ar fi trebuit s-o înșfac de mână și s-o trag către corăbii. Ar fi putut face atât de mult bine... Și se pricepea mult mai bine la politica Templului, știa cum să ducă tratative cu nobilii în privința asta.*

Principele Tjlan spusese cât se putea de limpede că țelul lui era continuarea civilizației Atlantidei, iar Micail nu părea să pună asta la îndoială. Nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă Tiriki sprijinea un asemenea țel. Chiar și cu doi ani în urmă s-ar fi putut să fie de acord, cugetă ea, trecând pe lângă arborii de tisă ce flancau cărarea către Izvorul Însângerat. Dar, din momentul în care *Șarpele Stacojiu* sosise acolo, sărăcia locului îi făcuse să se lepede de vechiul lor mod de viață. Numai învățând de la oamenii mlaștinilor izbutiseră să supraviețuiască.

Oare nu făcea altceva decât să ridice nevoia la rang de virtute? Așa fericită cum se simțea acolo, trebuia totuși să admită că îi lipseau multe lucruri

din lumea veche și știa că, în comunitatea Torului, erau alții care tânjeau mai mult decât ea după obiceiurile pierdute. Însă nu se putea împiedica să simtă că aceia care continuau să se agațe de țelurile și de ambițiile unui imperiu dispărut nu făceau decât să-și irosească strădaniile și puterile. Chiar și așa stând lucrurile, nu s-ar fi înverșunat să se opună dacă vreunul dintre adepții ei s-ar fi hotărât să părăsească Torul și să trăiască așa cum credea Tjalan că era mai bine. Însă el nu le oferise prilejul de a alege.

Gândul că acel loc liniștit ar fi putut fi invadat o făcu să se cutremure. *E singurul motiv pentru a ceda în fața lui Tjalan. Măcar ar lăsa Torul în pace...* Numai că asta, înțelese ea dintr-odată, însemna să se amăgească singură. Oricare ar fi fost meritele intențiilor lor, preoții lui Tjalan erau însetați de putere, iar Torul fusese un loc de o forță remarcabilă chiar și fără Piatra Omphalos. Noii curenți ce se învârtteau acum în jurul lui ar fi fost aidoma unor faruri călăuzitoare gemene pentru senzitivele lui Stathalkha. Dacă îl ignoraseră înainte, acum n-aveau s-o mai facă. Între ceea ce voiau *ei* și ceea ce ajunsese ea să creadă că era menită să facă în locul acela s-ar fi dat o luptă, într-un fel sau altul.

Însă până și această convingere îi aduse prea puțină alinare. Cu o noapte în urmă, Chedan spusese ceva care îi amintise că adevăratul ei destin nu era un lucru ce se putea împlini într-o singură viață, ci un țel mult mai măreț, care apărea iarăși și iarăși, în cursul mai multor vieți. Ceea ce începuse ea era îndreptățit

și necesar și făgăduia ceva care avea să se îndeplinească în cele din urmă; nu se mai îndoia de asta. Dar îndeplinirea putea să dureze trei zile sau trei mii de ani.

O găsi pe femeia înțeleaptă în fața casei sale, așezată pe un taburet și răzuind cu un cuțit de cremene scoarța unor rădăcini de nufăr. Întoarse capul când Tiriki păși pe potecă.

– Binecuvântarea serii să fie asupra ta.

– Zeița să-ți dea tihnă, răspunse Taret, cu un zâmbet ușor. Credeam că schimbi vorbe cu ai tăi, în jurul focului.

– Focul sfatului e aprins, zise Tiriki cu un oftat, dar nu se mai rostește nimic care să nu fi fost spus de șapte ori de la micul dejun încoace. Se lăsă jos, alături de Taret, și luă o altă bucată de cremene. Așa că o să te-ajut la rădăcinile astea. Mama spunea că în astfel de îndeletniciri simple găsești alinare și încredințarea că viața merge înainte. N-am ascultat-o atunci. Poate nu e prea târziu.

– Niciodată nu e prea târziu, răspunse Taret, cu blândețe, iar eu mă bucur de ajutorul tău.

– Cred că, de fapt, am venit să-mi cer iertare, recunosc Tiriki, după ce trecuseră câteva minute, timp în care ea tăia mai multe rădăcini, fiindcă mă tem că am adus năpasta asupra ta și a alor tăi – și nu așa s-ar fi convenit să vă răsplătim bunătatea. I-am prevenit pe săteni, dar nu vor pleca. Vrei să te duci la ei și să-i călăuzești în afara primejdiei?

– Țsta e locul unde m-a sădit Mama, zâmbi Taret. Am rădăcini prea adânci ca să mi le smulg acum.

Tiriki oftă.

– Nu înțelegi! Viziunea Alyssei ne-a învățat să mutăm Piatra în peștera din Tor, dar, dacă ea a văzut cum ne va ajuta asta, atunci n-a spus-o, sau n-am înțeles-o eu. Nu ne putem adăposti cu toții acolo – chiar dacă mințile voastre n-ar avea de suferit fiind în preajma ei, nu e loc pentru noi toți!

– Tu te uiți la Piatră. Asta e bine. Acum uită-te la Tor.

Taret curăță o rădăcină felii și se întinse după alta. Tiriki o privi frustrată.

– Dar... cum?

– Nu mai poți umbla după una fără se se-ntâmple în curând alta.

Tiriki închise ochi, întrebându-se cum de putea fi atât de greu să pricepi sensul cuvintelor din propria ta limbă.

Bătrâna își ridică privirea și ochii îi scăpărară ca și cum și-ar fi stăpânit râsul.

– Fată a Soarelui, Copilă a Mării, ceri prea mult de la o biată slujitoare a apelor sacre. Dar există cineva care cunoaște toate tainele. Ea te-a mai binecuvântat până acum. Poate o va face iarăși... dacă o rogi cu vorbe frumoase. Taret chicoti. Poate are să-ți dea ceva de făcut prin casă.

Tiriki căzu pe gânduri, aducându-și aminte. Avea într-adevăr motive să știe că Torul era un loc unde numeroasele lumi se atingeau îndeaproape.

– Da, șopti ea, și schiță în fața bătrânei gestul adresat de un ucenic unui inițiat. Taret, tu îmi îndrepti ochii, ca întotdeauna, către înțelepciunea aflată la vedere. Asta a fost probabil greșeala pe care am făcut-o noi, atlanții – ne-am întors privirea către ceruri și am uitat că picioarele noastre sunt din lut, ai-doma pământului pe care stau.

Puse jos bucata de cremene și se ridică.

– Dacă vine cineva să mă caute, spune-i că sper să mă-ntorc curând, cu vești bune.

Tiriki făcuse drumul acela o dată la întâmplare, iar altă dată urmând cărările șerpuitoare din interiorul Torului. De data asta urcă prin labirintul de pe suprafața dealului, cu soarele ce apunea în spatele ei, trecând printre zi și noapte în timp ce căuta, pentru prima oară dinadins, drumul dintre lumi.

Culmea Torului unduia și se îndepărta ca și cum în jur s-ar fi ivit o altă priveliște, acoperind valea pe care Tiriki ajunsese s-o cunoască atât de bine. Simțurile ei încă mai deslușeau mănunchiul de energii ale vieților de la poalele dealului, ale sătenilor fiind calde și aurii, iar ale atlanților mai palide și mai strălucitoare în același timp. Luă în stăpânirea inimii mica scânteie care era fiica ei, apoi prinse o altă strălucire cunoscută, atât de incandescentă în puritatea sa încât la început nu îl recunoscă pe Chedan. Ochii i se încețoșară sub valul afecțiunii pe care le-o purta tuturor.

Dar viziunea aceea nu-i dezvălui nimic pe care să nu-l fi știut deja. Se răsuci, nerăbdătoare, căutând către răsărit acea concentrare a puterii care era cercul de pietre al lui Micail.

De ce până acum nu m-am gândit niciodată să fac asta? se întrebă. *Am fost atât de înrădăcinată în strădaniile vieții de zi cu zi încât nu mi-am găsit niciodată timp să cercetez priveriștea spirituală din acest loc.* Își îndreptă atenția spre răsărit.

Roata Soarelui era acolo, mai mult decât sigur – o pâlpâire circulară de energie în care scânteile de un alb fierbinte ale inițiaților își luau ochii printre flăcăruiile roșietice care nu puteau fi decât Tjalan și oamenii lui.

În timp ce privea, inelul de lumină deveni mai strălucitor, pulsând într-un ritm despre care știa, chiar și de la distanța aceea, că pornea de la un cântec. Încărcau cercul cu puterea pe care ar fi putut s-o îndrepte într-o parte sau alta la momentul potrivit. Și, dacă ea putea să-i vadă, ei simțeau cu siguranță Torul. Se înfioră când raza îndepărtată se ondulă și tremură ca soarele văzut de sub apă.

Sperase că Tjalan avea să se mulțumească doar cu un atac fizic. Până în momentul când oștenii lui și-ar fi început marșul către Tor, ea ar fi izbutit să ajungă la o înțelegere, fie cu Micail, fie cu triburile din Azan. Însă principele găsisese o nouă armă, iar viziunea ei îi dădea de înțeles că el n-avea de gând să aștepte să fie gata înainte de a o pune la încercare.

Descurajată, căzu în genunchi.

– Stăpână a Luminii, tu, Cea Strălucitoare, când am fost în mare necaz mi te-ai arătat fără să fii chemată. Acum te strig, te implor, auzi-mă. Cei care ar fi trebuit să ne apere ne-au devenit vrăjmași. Nu știu dacă vor trimite asupra-ne mai întâi forțele trupului sau pe ale spiritului, dar mă tem, căci dușmanii mei sunt foarte puternici. Spune-mi că ne vom afla aici la loc sigur, iar eu mă voi încrede în tine. Dar, dacă nu poți, atunci te implor să-mi arăți cum să-i apăr pe cei care-mi sunt dragi...

Răspunsul veni în chipul unei tachinări blânde.

– Loc sigur! Voi, muritorii, întrebuințați limbajul într-un mod atât de ciudat. Ați mai avut trupuri înaintea celui de acum și, după el, o să mai aveți și altele. Muriți voi sau mor vrăjmașii voștri, dar veți trăi din nou, și unii și alții. De ce vă e frică?

– Pentru că... am fost învățați că fiecare viață e prețioasă!

Tiriki se uită în jur, sperând să vadă cine vorbise, dar în aer nu deslușea decât o licărire, o plinătate. Însă și acesta era un răspuns. Cum și-ar fi putut descrie temerile în fața unei făpturi a cărei formă nu era nimicită niciodată, ci mai degrabă se preschimba întruna, în chipuri pe care ea nu și le putea nici măcar imagina?

– Fiecare viață are parte, cu siguranță, de propriile ei lecții, de propriul ei sens, spuse ea, șovăind. N-aș vrea ca aceasta să-mi fie curmată înainte de a afla ce trebuie să mă învețe!

– E un răspuns bun.

Vocea părea plină de seriozitate.

– Și nu doresc nimicirea vrăjmașilor noștri, nu vreau decât să-i împiedic să ne facă rău, continuă Tiriki. Te rog... o să ne ajuți?

Parcă răspunzându-i, licărirea deveni mai puternică, părând s-o înconjoare, dar strălucirea era însuflețită de un alt izvor, ce ardea în adâncul dealului.

– Piatra Omphalos! șopti ea, cu venerație, și o văzu pulsând ca răspuns la vorbele ei.

– Sămânța Luminii, răsună vocea. Tu ai sădit-o, micuță cântăreață. Cântecul tale o vor face să crească.

– Eu spun totuși că nu e încă nevoie să facem nimic, stăruie Micael. Oamenii Lacului sunt săraci, nu au cu ce să ni se împotrivescă.

Însă știa prea bine că repeta același lucru, cu prea puține rezultate, de când se întorsese de la întâlnirea cu Tiriki. Iar acum era aproape prea târziu pentru vorbe. Haladris chemase încă o dată toată preoțimea în cercul de pietre, cu binecuvântarea lui Tjallan, firește, și cu încurajarea lui fățișă. Aveau de gând să ducă la bun sfârșit trezirea pietrelor, cât mai curând cu putință. Micael știa că, după încă o zi, sau cel mult două, nimic nu mai avea să împiedice întrebuițarea Roții Soarelui oricum ar fi crezut ei de cuviință.

– Spusele tale ar fi adevărate dacă ei ar fi oameni ai mlaștinilor, comentă Mahadalku pe un ton înnebunitor de plin de înțelegere, însă de fapt sunt preoți și Veghetori, ca noi. S-ar putea să fi devenit asemenea

localnicilor într-o oarecare măsură, dar au ceva în plus. Marea preoteasă tarissedană își strânse mai bine vâlurile în jurul trupului, apărându-se de vântul câmpiei. Stathalkha spune că, în ultimele zile, puterea Torului a devenit de trei ori mai mare. De ce s-ar întâmpla asta, dacă nu fiindcă ei știu acum că ne aflăm aici? E mai bine să ne ocupăm de ei înainte de a ne lovi!

– Dar Roata Soarelui nu e întreagă, protestă Micail. Nici măcar n-am avut timp să ne dăm seama dacă...

– Poate că n-o fi terminată, îl întrerupse Mahadalku, dar toate încercările de până acum ne-au arătat că va fi întru totul în stare să cuprindă și să trimită vibrațiile trebuitoare. Ardravanant și Naranshada au spus, amândoi, că au ajuns la concluzia asta.

Vorbea pe un ton calm, monoton, care descuraja orice împotrivire. Cu inima grea, Micail se uită în jur, la ceilalți preoți și preotese, care, în schimb, își feriră cu grijă privirile.

Fără îndoială că Jiritaren l-ar fi urmat dacă pleca în clipa aceea, iar Naranshada își dăduse pe față mai multe îndoieli despre înțelepciunea faptelor lor. Poate și Bennurajos și Reualen... dacă Micail ar fi stăruit. Era cât se poate de sigur că Galara și acoliții i s-ar fi alăturat de asemenea. Dar era cea mai potrivită hotărâre?

Tjalan ne-ar închide probabil în casele noastre și i-ar pune pe ceilalți prizonieri sub amenințare ca să se-ncredințeze că eu nu fac nimic care să schimbe rezultatul...

Iar dacă rămân... Oftă. Atunci aş putea să sfârşesc prin a o uide eu însumi pe Tiriki! Şi, dacă s-ar întâmpla asta, mi-aş tăia singur beregata şi i-aş cere iertare în viaţa de apoi... şi aş fi condamnat să îndeplinesc prorocirile!

În zilele scurse după întâlnirea cu Tiriki, îi trecuse adesea prin minte că ar fi trebuit să plece cu ea, nu să se întoarcă supus acolo. Îşi spusese că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut ca Tjalan să nu-i îngăduie nici unuia dintre ei să plece; se gândise la datoria lui faţă de acoliţi şi la îndeplinirea celorlalte legăminte ale sale. Însă acum, uitându-se lung la siluetele ascuţite ale pietrelor înalte, conturate pe cerul albastru al verii, înţelese că, de fapt, ceea ce îl ţinea acolo era dragostea meşteşugarului pentru munca sa.

Sunt aidoma unui părinte al cărui fiu s-a înhăitât cu nişte netrebnici. Raţiunea îi spune că trebuie să-l repudieze, dar, ca un tată bun, continuă să spere că băiatul se va întoarce pe calea cea dreaptă. În cercul de pietre se ascunde o atât de mare putere de a face binele...

– Cum păstrează asta tradiţiile noastre? făcu el încă o încercare. Tiriki şi Chedan n-au fost învinuiţi de erezie – nu ne-am declarat război. Pur şi simplu nu suntem îndreptăţiţi să ne purtăm astfel cu alţi preoţi. Şi e greşit, într-un sens mult mai adânc, să folosim acest soi de putere pentru a atinge un ţel atât de trufaş.

Arată către şirul de oşteni aflaţi chiar dincolo de şanţul şi valul de pământ care înconjurau cercul. Nu era limpede dacă se aflau acolo ca să-i apere

pe preoți de amestecul celor din afară sau ca să-i țină înăuntru.

– De ce l-am ajutat pe principele Tjalan să-și construiască un imperiu? continuă el.

– Pentru că imperiul ăla va sprijini noul Templu, răspunse Ocathrel, iar ceilalți părură să-i împărtășească indignarea.

Lui Micail îi trecu prin minte că ar fi fost poate mai bine să tacă înainte de a hotărî cu toții că nu era doar înclinat către îndoiala spirituală, ci de-a dreptul nedemn de încredere – el însuși un posibil eretic. Pe urmă alegerea între a pleca și a rămâne nu s-ar mai fi aflat în mâinile lui.

Cel puțin Ardral nu era acolo ca să-i împrumute acelui dezastru puterile sale. În dimineața aceea, când îl chemase gongul, bătrânul inițiat invocase o ameteală și rămăsese în încăperile lui. Dar, în ciuda ucenicilor care dăduseră din cap cu un aer atotcunoscător, Micail știa că Ardral era arareori bolnav. Stătea pur și simplu departe sau *plecase*?

Obosit, le întoarse spatele lui Ocathrel, lui Haladris și celorlalți, se așeză la umbra unuiia dintre blocurile verticale de piatră și își lăsă gândurile să se întoarcă spre întâmplările nopții trecute.

Se dusesese în locuința lui Ardral să-i ceară sprijinul și îl găsisese punând în ordine pergamente vechi. O parte dintre ele arseseră cu flăcări vesele într-un vas pentru mangal de sub gaura pentru fum. Priveliștea aceea în sine fusese de ajuns ca să-l lase pe Micail fără grai pentru câteva clipe – la urma

urmelor, Ardral avusese în grijă biblioteca Templului din Ahtarrath.

– Nu, nu, îl liniștise bătrânul Veghetor. Nu fac decât să scap de câteva notițe vechi, poeme și cugătări personale. Nici o taină străveche, sau, cel puțin, nici una dintre acelea pe care mă simt obligat să le las moștenire. Unii ar putea spune că toate secretele *mele* sunt străvechi. Dar, după o viață de studiu, meditație și punere în practică – tot ceea ce știu cu adevărat este cât de puține știm cu toții.

Și răsese.

Micail își aminti cum licărise lumina focului pe trăsăturile acviline când Ardral își dăduse din nou la o parte din ochi părul abia ușor argintat.

– Ai vrea să mi te alături la ultimul urcior de teli'ir? Întrebasese apoi, de parcă ar fi stat pe o terasă luxoasă, privind apusul soarelui deasupra portului Ahtarra, sau poate chiar deasupra Atalanului însuși.

Micail fusese prea uimit ca să facă altceva decât să încuviințeze.

Fuseseră clipe plăcute. Vorbiseră despre multe lucruri, majoritatea amuzante. Dar, când Micail izbutise să aducă discuția în jurul necazurilor sale, îl vedea pe Ardral printr-o ceață aromată, așa cum vedea și încăperea luminată de foc. Însă inițiatul continuase să rostească vorbe pe de-a-ntregul clare, chiar dacă înțelesul lor era uneori de nedeslușit.

– Crezi într-adevăr că spusele mele l-ar putea mișca pe Tjalan, când ale tale n-au izbutit? Sunt un orator excelent, fără falsă modestie, dar tu ești vărul

lui și, mai mult decât atât, el te consideră un prieten apropiat. Ardral clătină din cap. Recunosc, pe principesa Chaithala și pe copii îi găseam încântători și compania lor îmi făcea o plăcere imensă, dar eu și principele Alkonathului n-am avut niciodată să ne spunem unul altuia prea multe, în afară de amabilitățile obișnuite. Și nimeni n-o să simtă cine știe ce lipsă când n-o să mai fiu.

– Să nu mai fii? Micail îl privise cu ochii holbați, întrebându-se dacă zvonurile despre boală puteau fi adevărate.

Fără îndoială că Ardral nu părea bolnav, dar el nu-și arăta nici vârsta și era deja bătrân când părinții lui Micail erau niște tângi.

– Dar ești sănătos! exclamase, fără să fie sigur dacă era o afirmație sau o rugă.

Ardral își arcuise sprâncenele și Micail roșise, nedumerit.

– Sigur că sunt. De-aia trebuie să plec dintre voi. Tjalan sau altcineva găsește, în fiecare noapte și în fiecare zi, câte o întrebare la care nu mă interesează să răspund. Cred că deja am stat aici prea mult... și știu prea multe lucruri pe care omul nu mai e *menit* să le știe.

Asta păruse greu de descifrat, chiar și venind din partea lui Ardral, se gândi acum Micail.

– Înseamnă că n-o să te alături Lucrării de la Roata Soarelui?

Mintea încețoșată a lui Micaïl păruse dintr-odată clisoasă, făcându-l să-și dorească să nu fi băut al doilea pahar de teli'ir.

– Oh, o să lucrez. Dinții lui Ardral licăriseră într-un zâmbet pieziș în timp ce îl bătea scurt pe umăr. Nu-ți face griji din pricina mea.

Lui Micaïl îi rămăsese destulă putere de judecată ca să nu spună că nu pentru Ardral își făcea griji, ci pentru Tiriki și, poate, pentru tot restul lumii. Iar bătrânul inițiat îl condusesse pe urmă spre ușă.

– Bănuiesc că acum ne luăm rămas-bun, Micaïl, dar cine poate spune ce plănuiește soarta? Timpul e o cale lungă și întortocheată, băiete, și are multe poteci lăturalnice. Drumurile noastre s-ar putea încrucișa iarăși!

*Din înaltul bolții-ntunecate,
Nar-Inabi, în a Ta splendoare,
Dă-ne somn tihnit în astă noapte
Și întreaga-Ți... întreaga-Ți....*

Prima strofă a imnului serii era șovăielnică, pentru că noaptea căzuse, căzuse pentru totdeauna. Uci-gașul stătea deasupra ei, purtând coarne de taur. Bezna triumfătoare potopise stelele și totul se preschimbase într-o pâclă întunecată și în piatră vârtoasă, în vânt pluteau fărâme de substanță cenușie...

Chedan deschise ochii cu o tresărire, uluit la vederea luminii palide ce scânteia prin ușa deschisă a colibei.

– Ți-e bine?

Kalaran se aplecă asupra lui, încruntându-se.

– O să-mi fie, spuse magul.

Își frecă tâmplele, străduindu-se să împrăștie cețurile visului pentru a face față zilei.

Kalaran mai părea încă îngrijorat, dar îi întinse lui Chedan toiagul sculptat care îi devenise tovarăș nedespărțit. Ieșind din colibă, zărind dincolo de povârnișul Torului cerul de un albastru diafan. Ziua avea să fie frumoasă.

– Am avut un vis destul de straniu.

Kalaran îl privi, în așteptare, și Chedan își zăgăzui un zâmbet. De când ajunsese atât de neputincios, tinerii începuseră să-l trateze ca pe o comoară rară ce avea să fie nimicită în curând. Iar asta ar fi putut fi adevărat, își spuse apoi. În plus, vorbind despre vise ajungeai uneori să le înțelegi, iar acela ar fi putut fi o înștiințare ce nu trebuia nesocotită.

– Eram în Ahtarra, în ospeție la unchiul meu, Ardal, în încăperile sale de lângă bibliotecă. Beam o băutură exotică, de pe Pământul Străvechi – omul ăsta avea cea mai uimitoare pivniță, și ți se frânge inima când te gândești la toate acele vinuri fine amestecându-se cu apa sărată a mării! Oricum, el și-a înălțat pocalul într-un toast și a spus că eu trebuie să plec și el trebuie să rămână, dar, între noi doi, trebuie să-l pregătim pe moștenitorul meu.

– Moștenitorul tău, repetă Kalaran, speriat. Ce-a vrut să spună?

– Cine a știut ce-a vrut Ardral să spună vreodată? Eu i-aș fi răspuns că moștenitorul e Micail, dar acum... nu știu. Clătină din cap, cu inima din nou îndurerată la gândul că Micail ar fi putut ajunge vrăjmașul lor. Oricum, Ardral abia dacă îl cunoștea. Cel puțin pe vremea aia. Acum s-ar putea să fi devenit mai apropiați.

– Oh... Dar, maestre, când ai spus „straniu“ – ai râs. Sau aproape.

– Da. Așa e, fiindcă mi-am adus aminte cum și-a terminat Ardral băutura, a lăsat jos pocalul și apoi – stătea pe un scaun scund, cu picioarele încrucișate – s-a înălțat pur și simplu, plutind către fereastră, a ieșit și s-a îndepărtat.

– A *levitat*?

Vocea lui Kalaran era stridentă.

– Păi... adevărul e c-am auzit zvonindu-se că putea s-o facă. Dar îmi închipui că, în visul meu, zborul a fost simbolic. Fiindcă, vezi tu – deși Anet ne-a spus că e acolo, eu nu i-am trimis nici un mesaj. N-am fost în stare să mă gândesc ce să-i spun. Iar el nu mi-a trimis nici un răspuns. De aceea îmi închipui că am zburat departe unul de altul.

Când Kalaran încruntă nedumerit din sprâncene, Chedan îi zâmbi, afectuos.

– Îți mulțumesc, băiete. Mă temeam c-am visat ceva important, dar tu m-ai ajutat să văd că nu-i așa. Dacă visul meu are vreun înțeles, atunci înseamnă că el a plecat – m-am gândit că s-ar putea să fi murit, dar acum mai degrabă mă-ndoiesc de asta. Cred că

aș fi știut. Totuși m-am gândit la el. Cred că am pus pe o altă muzică vorbele pe care le spunea el de obicei. Se-ntâmplă adesea în vise.

– Eu am o mulțime de vise ciudate, zise Kalaran, după un moment de stinghereală, dar totul pare mai bun după o masă de dimineață zdravănă!

– Aici *nu* te contrazic, zise Chedan, și coborî dea-lul lăsându-se ajutat de acolit.

Pe drum, o dâră firavă de fum se strecură printre copaci, aducându-le mirosul bogat al mâncării calde. O masă bună avea să-l ajute cu siguranță să treacă prin ziua aceea îngrozitoare.

– Ai auzit? murmură Vialmar la urechea Elarei. Nobilul Ardral a plecat!

– Ce vrei să spui? Ca să ne „apere“, principele Tjalan a pus străjeri la toate porțile așezării. Nu-l puteau lăsa să iasă pur și simplu!

– Asta e partea frumoasă, rânji Vialmar, și am auzit-o deja povestită de mai mulți oameni – a ieșit din camera lui, s-a înălțat în aer plutind și a trecut prin zid – a dispărut! Chiar așa!

– Tjalan știe? șopti înfiorată Cleta.

– Chiar dacă o fi știind, răspunse Elara, n-o să lase asta să-i strice planurile. Uite – a adus-o pe Damisa!

– Și pe Reidel... adăugă Cleta. Principele crede că-i poate convinge să ni se alăture sau se fălește pur și simplu cu puterea noastră?

Schimbă o privire cu Elara.

Într-adevăr, cum de-am ajuns să facem asta? se minună Elara. Pe pământul ăsta suntem cu siguranță prea puțini ca să ne certăm... Dar, atâta vreme cât mai-marii ei căzuseră de acord, legămintele îi cereau să le dea ascultare.

Își îngăduise chiar să se pună în primejdie întârziind, se abătuse din drum ca să-i vorbească lui Khayan-e-Durr, dar tribul Ai-Zir nu avea nimic pe măsura săbiilor și a magiei altante. Avusese de gând să le ceară ajutorul și sfârșise prin a-i preveni să se fe-rească. Nici măcar acum nu era sigură că izbutise s-o convingă pe regină în privința pericolului. Era posibil ca șamanii să fi pus ceva la cale. Auzise bătați de tobe dinspre imensa casă rotundă a lui Droshrad, însă acum, când se gândea mai bine, își dădea seama că nu era ceva neobișnuit.

Dacă Tiriki moare din pricina asta – ce-o să se întâmple cu Micaîl? O să poată trăi cu un asemenea gând? Își aduse aminte ce durere cruntă i se citea pe chip când se întorsese de la întâlnirea dintre Tjalan și Tiriki și știu că el nu avea să facă față unei despărțiri definitive. Propriile ei sentimente se deformată și simți o milă coplesitoare, amestecată cu ideea de neîndurat a unei lumi fără Micaîl...

Micaîl era acolo, observă ea dintr-odată, singur, rezemat de una dintre pietre. Nu mai văzuse pe chipul lui o asemenea expresie de când plecaseră din Belsairath. De ce nu refuza pur și simplu să ia parte? De ce nu-i demasca pe toți?

Strălucirea soarelui răsfântă de muchia de oricalc a unei sulite îi prinse privirea. Tjalan își înșiruisese oștenii, la intervale egale, chiar dincolo de inelul exterior de pietre... *Presupun că asta e motivul.* Obrajii Elarei se împurpurară iarăși...

Nu se putea spune, își dădu ea seama, posomorâtă, că legămintele față de Templu i-ar fi îngăduit să aștepte cu speranță moartea lui Tiriki, chiar dacă ar fi crezut că putea nădăjdui să-i ia locul în patul lui Micail. Dar cum aveau să iasă din toate astea fără ca o parte sau alta să fie vătămată era mai presus de înțelegerea ei.

Cleta o bătu pe umăr. Haladris le făcea semn să-și ocupe locurile. Cumplita încercare era gata să înceapă.

– Nu înțeleg, spuse Damisa. Ce-ai de gând să faci ca să-i convingi pe oamenii de la Tor să ți se alătore? Ce poți face de aici?

De fapt, în cușca ei aurită se strecuraseră câteva zvonuri. Numai că i se păreau pur și simplu greu de crezut.

Tjalan se întoarse spre ea, cu ochii mai strălucitori decât dragonii de aur pe care îi purta ca brățări. Brățările care erau, de o mie de generații, însemnele prinților de sânge regal.

– Ceva pe care aș vrea mai degrabă să nu-l fac. Dar nașterea unei noi împărății cere întotdeauna niște... puneri la punct, de la bun început, zise el. Când Imperiul Strălucitor a lăsat în locul său Regatele Mării s-a petrecut același lucru. Crede-mă, draga mea, îmi

pare sincer rău fiindcă trebuie să trec la fapte hotărâtoare. Dar e limpede că Tiriki are de gând să se încapățâneze. Mai bine o singură lovitură bine ținută, de pedeapsă, decât un război prelungit, nu crezi? Pe urmă ne vom putea întrebuința toate forțele pentru înscăunarea unei noi rânduiei. Haide, *trebuie* să încuviințezi, Damisa – pentru că nu pot face asta singur. Degetele lui lungi îi dezmiardă brațul. Acum, când am pierdut-o pe Chaithala, voi avea nevoie de o femeie care să-mi stea alături, care să-mi aducă pe lume fiii... La ce e bună o coroană fără un moștenitor?

Bătăile inimii Damisei se iuțiră. Oare îi dădea cu adevărat de înțeles că ea ar fi putut ajunge... împărăteasa lui... într-o bună zi? Avea sens – sângele regal al Alkonathului curgea și în venele ei – dar, după toate cele întâmplate, i se părea ireal să i se ofere ceea ce fusese cândva o fantezie de-a ei. Înțelese brusc de ce se întorsese Tiriki la Tor, în loc să fi venit acolo, cu Micail. *Acum pune în mișcare evenimentele, nu e un simplu sprijin al bărbatului ei*, se gândi. *Oare eu ce-aș putea ajunge să fac, de una singură?*

Dar principelui Tjalan nu trebuia să i se trezească bănuiala că emoțiile ei se băteau cap în cap. Își lăsă privirea să alunece, ferindu-și-o de a lui, și văzu că soldații îl aduceau pe Reidel, cu mâinile încă legate. Avea buza umflată în locul unde îl lovise cineva – îi răspunsese loviturii, se corectă ea, văzând încheieturile jupuite ale degetelor mâinii lui drepte.

– Mă onorezi, principele meu, spuse, cu răsuflarea ușor tăiată. Dar acum nu trebuie să te tulbur cu astfel de lucruri.

El zâmbi sardonice, dar era clar că răspunsul îl mulțumise. Atenția i se îndrepta deja spre Haladris, care începuse să-și așeze cântăreții în cercul de pietre.

Reidel se uita la ea... mânios? ispitit? Nu avea dreptul nici la una, nici la alta. Dar, chiar și după ce îi întoarse spatele, continuă să-i simtă privirea întunecată.

Tiriki se sili să-și dezlipească ochii de ceața neguroasă dinspre răsărit, unde știa că se pregăteau Micail și ceilalți să lovească Torul, și să privească în schimb chipurile bărbaților și femeilor care așteptau pe culmea dealului, gata să-l apere.

Își dresе glasul și izbuti să zâmbească.

– Spiritul acestui loc, Cea Strălucitoare pe care eu o numesc Regina, mi-a arătat ce trebuie să facem...

– Dar de unde știm că ei ne vor ataca azi? Întrebă Elis.

– Sau vreodată? murmură altcineva.

– Am văzut cum făureau puterea, răspunse Tiriki. Dar, chiar dacă nu e așa, cu siguranță n-o să ne facă rău să ne punem la lucru talentele.

– Ah, altă *lecție!* spuse Iriel, cu șiretenie, și încordarea slăbi ușor când ceilalți acoliți râseră.

– Da, dacă vreți, zise Tiriki, fără nici o expresie, și așteptă să se lase iarăși liniștea. Am urcat aici străbătând labirintul spiralat pe care l-am săpat în coasta

dealului și asta ne-a adus deja, pe jumătate, în Cea-laltă Lume. Aș vrea să stați cu toții în cerc și să vă prindeți de mâini...

Se uită la Chedan, iar el încuviință dând din cap.

În ciuda efortului de a urca până acolo, chipul magului era palid. Ar fi trebuit să fie în pat, se gândi ea, dar aveau mare nevoie de el, și, la drept vorbind, în ziua aceea își puneau cu toții viețile în primejdie. Măcar Domara se afla în siguranță, cu Taret. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea avea să supraviețuiască.

Tiriki trecu în centrul cercului și își înălță brațele către lumina pură ce se revărsa de sus. În minte îi veni cea de-a doua strofă a imnului serii...

*O, Tu, Preasfinte, Preaînalte,
Triumf Înțelepciunii doar i se cuvine,
În Tine ni se află țelul,
Sfârșitul și-nceputul nostru sunt în Tine.*

Își făcu semnul binecuvântării pe piept și pe frunte, apoi își ocupă locul în cerc, în fața lui Chedan.

– O, mărețe Manoah, al Zeilor Rege, și Tu, Cel mai Înalt, cel care ești puterea de dincolo de toți zeii, pe Tine te rugăm... Nu pentru fală sau câștig, adăugă ea, ci pentru păstrarea vieții și a cunoștințelor pe care ni le-ai dat în dar. Ia în paza Ta acest deal sacru și pe toți cei care se adăpostesc aici și îngăduie-ne să-i aducem pe toți cei care lucrează împotriva noastră pe calea adevărului și a înțelepciunii...

Privirea îi fu atrasă din nou către răsărit. Oare ce făceau potrivnicii lor – pentru că nici măcar acum nu se putea gândi la ei ca la niște vrăjmași – în clipa aceea?

– Suntem moștenitorii unei tradiții străvechi, spuse Haladris, iar astăzi îi vom dovedi tăria. Cercul nostru de pietre ne va apăra sufletele, iar oștenii principelui Tjalan ne vor apăra trupurile. Nu vă temeți așadar să vă întrebuițați întreaga forță. Azvârliți din acest cerc un ciocan al puterii, care va vârî spaima în vrăjmașii noștri.

Și dacă reușim? cugetă Micail, sardonice. Aruncă o privire grăbită spre Naranshada și Jiritaren, care stăteau alături de el, printre tenori, în apropiere de mijlocul semilunii. Aveau chipurile ridate de încordare, cu ochii îngustați și bântuiți de regrete și, în momentul acela, știu că neliniștea lor nu era o noutate. *Nici lor nu le plac toate astea. Ar fi trebuit să dau glas împotrivirii mele cu multă vreme în urmă... înainte ca lucrurile să fi ajuns atât de departe...* Totuși, dacă ar fi făcut-o, Tjalan i-ar fi împiedicat cu forța orice acțiune, pe când aflându-se acolo ar fi putut izbuti, chiar și atunci, să schimbe rezultatul.

Haladris își ocupă locul în centru semilunii de preoți și preotese investite ce întregeau cu trupurile lor cercul conturat de cele cinci trilitoane și înconjurat de inelul exterior. Murmură o serie de note și, grup după grup, cântăreții își înălțară glasurile. Nimeni n-ar fi crezut că un sunet atât de melodios

putea fi atât de puternic. Micail auzea primul răspuns al pietrelor.

Nu era decât o șoaptă, precum ecoul unor alte voci ce cântau undeva, în depărtare, dar Micail își simți părul zbârlindu-se pe antebrate. Iar apoi, pentru o clipă, mândria stârnită de propria creație se revărsă asupra spaimelor sale.

Când Tiriki se prinse de mâini cu Iriel și Kalaran, Chedan simți o furnicătură de putere și știu că acel cerc de energie se închisese. Își încetiniră respirația, toți ca unul, căutând ritmul mai profund al transei. Simți afundarea și legănarea conștiinței, atât de bine cunoscute, și se întinse să atingă mintea lui Tiriki. Înmănunchează atenția celorlalți într-o singură simțire și își deschiseră buzele într-o singură notă melodioasă.

Sarcina noastră e mai ușoară, își spuse el, încercând să-și liniștească nervii în vreme ce sunetul celor douăsprezece voci creștea. Potrivnicii noștri trebuie să modeleze și să călăuzească o energie masivă, atacându-ne, dar noi nu trebuie decât să sprijinim puterea care se află deja aici, în ceea ce este acum centrul sacru.

Sunetul deveni mai puternic, vibrând pe măsură ce reușeau să-l cuprindă în răsuflarea lor. Strălucirea neprihănită a soarelui schimba deja lumina pâlpătoare a Celeilalte Lumi. Și apoi Chedan auzi reverberațiile din adâncurile de sub ei, când Piatra Omphalos le prinse și le amplifică acordul. Ochii lui

îi întâlneală pe ai lui Tiriki și, pentru o clipă, uimirea lor plină de încântare fu pe măsura spaimei.

Elara își slobozi răsuflarea într-o emanație pură de sunet, tremurând ușor când nota înaltă a sopranelor se încadră în armonie. Euforia le palpita în vene, trezită de energia înălțată de acele vibrații preluate de suprafețele netede ale pietrelor. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, își spuse Elara, ea n-avea să uite niciodată frumusețea absolută a acelui sunet.

Dar, chiar în clipa când își încheia gândul, își dădu seama că melodia se schimbase. Haladris călăuzea notele mai joase către o stranie notă discordantă ce îi hurui în inimă. Auzi doi sau trei cântăreți șovăind, dar privirile aspre ale lui Mahadalku îi readuseră iute înapoi, în tonalitatea cuvenită. Elara aproape că putea zări vibrațiile sunetului schimbându-și direcția pe când ricoșau din piatră în piatră pentru a se spirala apoi către apus, înspre Tor.

Tiriki simți atacul ca pe o schimbare a presiunii, o încordare a văzduhului, ca înainte de furtună. Strânse mai tare mâna lui Selast și simți unda vigilenței sporite ce străbătea cercul.

– *Păstrați nota, veni porunca trimisă de mintea lui Chedan. Nu vă temeți. Nu uitați, tot ceea ce trebuie să facem este să rezistăm...*

Așa cum am făcut după Scufundare, când valul cel mare ne-a lovit corabia? se întrebă Tiriki, când îi izbi primul șoc. Într-un fel sau altul, se sili să se

concentreze din nou asupra păienjenișului de galerii din stânca de sub picioarele ei și a Seminței Luminii din ele, a puterilor gemene ce țâșneau, în adâncimi, din Izvorul Roșu și din cel Alb, a răsunetului vibrant al sufletului ei...

Apăsarea crescuse, de parcă, văzându-se respinși, preoții lui Tjalan și-ar fi mărit puterea cântecului. Lumina licări și se refractă ca și cum Tiriki s-ar fi aflat în inima unui cristal, în timp ce deasupra Torului trosneau fulgere stranii.

Ea se întinse către adâncuri, atrăgând puterea Pietrei Omphalos. Se strădui să păstreze viziunea unei bule, a unei sfere protectoare de care se spărgeau în van toate talazurile de putere pe care le simțea venind asupra lor. Îi simțea pe ceilalți pregătindu-se să reziste în aceeași măsură. Măinile își întăriră strânsoarea până ce oasele scrâșniră și încheieturile degetelor se albiră, dar aceea era cea mai neînsemnată parte a suferinței lor.

Pentru Domara... se gândi ea, cu dinții încleștați, pentru Selast și pentru copilul ei nenăscut.

Pentru Vidră... veni rugăciunea lui Iriel. Pentru Forolin, Adeyna și Kestil... pentru Bâtlan și Taret...

Litania numelor continuă, pomenindu-i pe toți cei pe care învățaseră să-i îndrăgească în acel ținut, iar ei *ținură piept*, îndurând totul cu înfocare, în numele a tot ceea ce pierduseră deja.

– Damisa, nu pot să văd ce e în cerc! exclamă Tjalan. S-a întâmplat ceva?

Ea se smulse din mâna lui acaparatoare. Auzise deja, dinspre cercul de pietre, ceva care aducea a tunet îndepărtat și își dădu seama că Lucrarea începuse. Dar era surprinzător de puțin zgomot. Cercul de pietre capta într-adevăr sunetele. Siluetele oamenilor din interior păreau acum să pâlpâie, așa cum se schimonosește uneori o privesc îndepărtată într-o zi foarte fierbinte. Dar Damisa nu credea că în locurile acelea *putea* să existe genul de căldură care făcea să apară astfel de lucruri.

– Ochii mei nu văd mai mult decât ai tăi..., murmură ea. E o altă urmare a celor ce se petrec. Mă gândesc la vibrație. Poate că se ridică praful, sau poate lumina e, pur și simplu... denaturată. Se simte prin pământ.

Cel puțin eu simt, se gândi, fiindcă sandalele solide, ostășești, pe care le purta Tjalan l-ar fi putut izola de tremurul ce străbătea tălpile subțiri ale sandalelor ei, rechemând amintirea îngreșătoare a cutremurelor din Ahtarrath, de dinainte de Scufundare. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sfătuiască să se aplece și să pună urechea la pământ, numai că asta nu s-ar fi potrivit, probabil, cu demnitatea lui. Cum o fi fost să te afli în interiorul cercului, lucrând cu puterea aceea? se întrebă ea, înăbușind o împunsătură a invidiei.

Pietrele din Azan dansau.

Micail clipi, dar ochii lui n-aveau nici o vină. Pământul i se cutremura sub tălpi și, în timp ce

Mahadalku călăuzea sopranele către o notă și mai înaltă, blocurile de piatră așezate în picioare vibrau odată cu sunetul. Nu era vorba despre acea melodie clară, cu acorduri bine ordonate, care înălțase pietrele, ci de o lipsă de armonie calculată, care zgâria și zbârcea fiecare nerv și fiecare os.

Micaîl își dădu seama că nu era singurul care amuțise, dar, cu un cor alcătuit din trei pâlcuri întregi, încă mai rămăseseră destui cântăreți care să păstreze vibrația. Se întrebă cum de era posibil să ții piept unui atac de o asemenea violență, dar era limpede că Torul izbutea. Simțea o deformare, ca și cum undele s-ar fi izbit de ceva care le respingea, rostogolindu-se înapoi.

Nu putem răzbate! jubila el. Dar oare Haladris o știa? Preotul alkonan cânta încă și mai tare, stricând armonia. De pe suprafața de calcar răzuit a interiorului cercului se înălța un praf fin, albicios. Preotul era palid și asudat, având privirea încremenită a celor ce se concentrează asupra unei viziuni interioare. Micaîl înțelese că Haladris nu putea să vadă ce se petrecea în jurul lui. Pietrele verticale stăteau în gropi adânci, unde erau temeinic înțepenite, dar nu fuseseră gândite pentru a face față unei zguduiri atât de îndelungate. Piatra gemu și scrâșni când unul dintre pilonii trilitonului aflat cel mai spre miazănoapte se clinti, se legănă și se răsuci, nefiind ținut locului decât de proeminența care îl unea cu buiandrugul...

Deși refuza să contribuie la Lucrare cu toată forța, Micaîl simțea, în ciuda desprinderii sale, tremurul

din ce în ce mai amplu care zguduia fluxul de putere. Bănuia că rezistența Torului era pe punctul de a fi înfrântă. Dar asta n-ar fi avut nici o importanță pentru energiile descătușate din jurul lor; de fapt, dacă n-ar fi fost călăuzite, acele forțe ar fi făcut, atât în cerc cât și la Tor, ravagii mult mai cumplite decât simpla palmă amenințătoare la care se gândise Haladris.

Trebuie să opresc totul înainte de a se surpa între-gul cerc! Își întinse mâinile către îndrăgitele lui pietre și în suflet îi răsună, pe neașteptate, o voce pe care o recunoștea ca fiind a tatălui său:

– *Vorbește cu puterile furtunii și ale vântului – ale soarelui și ale ploii, ale apei și ale aerului, ale pământului și ale focului!*

Și în clipa aceea înțelese de ce i se treziseră puterile moștenite.

– Sunt Moștenitorul-Cuvântului-Tunetului! strigă. Și vreau acest pământ!

Când vibrația străbătu solul de dincolo de cerc, oștenii înșiruiți se clătinară pe picioare, aruncând priviri înnebunite către Tjalan.

– Învingem! strigă principele, strângând-o pe Damisa de braț. Nimeni nu rămâne cu mintea întreagă când îl izbește așa ceva! Simți puterea?

– *Niciodată!* urlă Reidel. Nu atâta vreme cât trăiesc eu!

Când pământul tresăltă iarăși, se smulse din mâinile paznicilor săi și se împletici spre cercul de pietre.

– Reidel, nu! strigă Damisa.

Idiotul se ducea să fie ucis!

– Opriți-l! răcni Tjalan, dar nici unul dintre oștenii săi nu se mai putea ține pe picioare.

Suduind, îi dădu drumul Damisei și se clătină pe urmele lui Reidel, trăgându-și sabia din teacă.

Damisa îl urmă îndeaproape. Amândoi erau idioti. Întreaga situație era o nebunie. Între frică și furie, gândurile ei abia dacă mai aveau sens, dar, cu o neașteptată izbucnire de energie, îl prinse din urmă pe Tjalan, îl înșfăcă de brațul cu sabia și îl răsuci, dându-l deoparte. Principele țipă de ciudă, dar ea continuă să înainteze și, o clipă mai târziu, îl înșfăcase și îl trântise deja la pământ pe Reidel. Trupul lui era cald și robust, iar ea îl luă în brațe, gâfâind, așa cum îl mai strânsese cândva, când făcuseră dragoste.

– O să *trăiești*, fir-ai afurisit să fii! îi șopti, în vreme ce el făcea ochii mari, surprins.

Micail puse frâu haosului și luă în stăpânire tunetul. În Cuvântul Puterii sale, găsi un nou sunet care să țină piept vibrațiilor ce amenințau să nimicească ținutul. Dar energia trebuia să ajungă undeva. Pentru o clipă de un alb fierbinte care i se păru cât un eon, osânda atârână în jurul lui, ca o răbufnire înghețată. Avu timp să calculeze forțele, să rețină poziția fiecărei scântei de viață și să măsoare golurile dintre pietre.

– Retrageți-vă! le strigă celorlalți. Fugiți, dacă puteți!

Apoi intonă nota cu care spera că era posibil să îndepărteze energia de ceilalți cântăreți, menținând-o cu toată puterea din lăuntrul său în timp ce forțe zgomotoase se repezeau în afară în rafale, trecând prin trilitoane.

Chedan simți atacul slăbind și se clătină, de parcă vântul căruia i se împotriva ar fi încetat dintr-o dată. Abia acum, când apăsarea dispăruse, își dădu seama cât de tare îl secătuisse efortul Tiriki se sprijinea de Kalaran, cu fața tot atât de albă ca roba ei de in, dar zâmbea. Pe chipurile celorlalți se deslușea aceeași bucurie plină de uimire.

Am supraviețuit! își spuse, simțindu-și inima oboșită bătând în piept. Și, în clipa aceea, forțele pe care credeau că le înfrânseseră năvăliră prin bariera căzută, aidoma unor tauri înnebuniți de streche.

Cu iuteala instinctului, reacțiile șlefuite de disciplina unei vieți întregi în care intrase în transă îl săltară pe Chedan în picioare, cu toiagul zvâcnindu-i spre exterior.

– Plecați!

Strigătul reverberă în lungul câmpiei. În disperare, își azvârli sufletul pe urmele lui, în văzduhul vântos, mânând înaintea sa acele energii cumplite. Și nu știu când trupul pe care îl purtase căzu la pământ, pentru a nu se mai clinti niciodată.

Puterea răbufnea, descătușată, dinspre nord-estul cercului de pietre către sud-vestul său, radiind spre

exterior sub forma unui semicerc ce răsturnă trilitonul Taurilor Galbeni, aflat spre miazănoapte, și improșcă în afară bucăți de piatră, doborându-i pe cântăreții cei mai apropiați. Unul dintre blocurile verticale ale marelui triliton central al tribului Taurului Roșu rămase neclintit, dar, fiindcă buian-drugul fusese azvârlit într-o parte, perechea sa se despică în două când se prăvăli peste piatra altarului. De acolo, forța înflori, năpustindu-se în afară și doborând cele mai multe dintre pietrele puse în picioare din partea de apus a cercului. Bolovanii în zbor îi loviră pe oștenii care nu apucaseră să fugă. O lespede imensă îl trânti pe principele Tjlan în timp ce Damisa, care continua să-l adăpostească pe Reidel cu trupul ei, era lovită de fărâme de piatră.

Dar, în centrul cercului, Micail era încă în picioare, înconjurat de câteva siluete ghemuite. Rămase așa, continuând să cante până când se stinse ultimul ecou și praful tălăzuitor rămase singura dovadă a furiei sălbatice ce trecuse peste câmpie. Abia atunci amuți, cu o încetineală geamănă cu a pietrelor.

20

*Soarele se-nalță, noaptea izgonește,
Flăcări se avântă, sufletul plutește.
Salut acestui spirit spre ceruri călător,*

Azi izbăvit de chinul trupului muritor.

Salut și rămas-bun!

Fumul se învolbura către apus, parcă mânat de cântec spre orizontul întunecat, în vreme ce flăcările pâlpâiau sub rugul funerar. Toată lumea care se putuse aduna pe culmea Torului era de față – preoți și preotese din Atlantida alături de corăbieri, de negustori și de oameni al mlaștinilor – uniți de aceeași întristare. Tiriki văzuse funeralii mai spectaculoase pe Ahtarrath, dar niciodată mai multă durere sinceră; Chedan Arados fusese iubit de toți.

Să își revină după ultimul atac numai pentru a da cu ochii de trupul neînsuflețit al lui Chedan păruse cea mai amară trădare. Cei mai mulți înțeleseseră ce trebuia să se fi întâmplat; știau că, dacă el n-ar fi trecut la fapte, ar fi fost cu puțință să moară cu toții. Dar toată înțelepciunea lor era o slabă consolare pentru pierderea suferită.

Tiriki își aduse aminte că, pe *Șarpele Stacojiu*, ea și Chedan fuseseră nevoiți să taie mâna unui corăbier, strivită de catargul căzut. Omul supraviețuise, dar ea își aminti cât de dureros fusese să-l vadă vrând să se întindă după ceva și dându-și apoi seama că mâna lui dispăruse. *Acum sunt ca el*, plânse Tiriki, *dar tu nu ești aici ca să-mi faci un cârlig în locul mâinii lipsă... Chedan, Chedan, aș fi vrut mai degrabă să rămân într-un trup schilodit decât fără înțelepciunea ta... fără sfatul tău... fără zâmbetul tău răbdător...*

– Șoimul Soarelui ne-a părăsit! hohoti o femeie din poporul mlaștinilor, ai cărei copii fuseseră salvați de Chedan în timpul molimei.

Dar, chiar în clipa când se stingeau bocetele îndurerate, Vidră arătă spre cer și toate lacrimile se preschimbară în uimire. Un șoim – Tiriki se gândi că era un șoim de iarnă¹ – se roti deasupra Torului, planând sus, în coloana de fum, de parcă sufletul lui Chedan ar fi luat chipul păsării căreia îi purtase numele pentru un ultim rămas-bun. Și, chiar în timp ce îl priveau lung, șoimul dădu brusc din aripi și se avântă spre răsărit, descriind o spirală în văzduhul strălucitor.

– Înțeleg... șopti Tiriki, plecându-se într-un salut, ca și cum magul ar fi stat din nou în fața ei, în carne și oase.

Apoi îi simți căldura, de parcă ar fi fost un obiect palpabil. Poate de aceea se pomeni gândindu-se la seara de dinaintea bătăliei, când Chedan îi vorbise – de fapt o silise să-l asculte vorbindu-i despre nesmintita lui încredere în prorocie.

– Tu n-ar trebuit s-o știi, dar Micail a fost ales ca urmaș al meu, spusese el, de aceea, în ciuda tuturor celor întâmplate, încă mai cred că e menit să pună temelia noului Templu.

Ea nu voise să se gândească la asta, dar Chedan stăruise, zicând:

¹ Merlin în lb. engleză, pasărea de la care vine numele magului din legendele arthuriene.

– Dintre toate lucrurile pe care ni se cere să le săvârșim noi, muritorii, cel mai greu este să iertăm; pentru a o face cu adevărat, probabil va trebui să te porți ca și cum deja ai fi iertat, chiar dinainte de a o face.

Chiar și atunci, când Tiriki nu cuteza să meargă cu gândul mai departe de sfârșitul înfruntării, Chedan crezuse că aveau să-i supraviețuiască și că ea trebuia să plece apoi în ținutul tribului Ai-Zir, în căutarea lui Micail.

Izbuti să zâmbească.

– Acum te *aud*, bătrâne prieten, spuse, cu voce înceată. Și sper doar că de data asta înțeleg.

Când grupul îndurerat coborî de pe deal, soarele era sus. Până și firea exuberantă a Domarei fusese domolită de mahnirea atotcuprinzătoare, dar, când lăsară cenușa rugului în urma lor, fetița le ieși înaintea în fugă, luându-se la întrecere cu alți copii de-a lungul potecii.

Însă făcu cale-ntoarsă cu numai o clipă mai târziu.

– Ouă! strigă ea. Mămico, vino să vezi! Ouă uriașe, fermecate!

Tiriki schimbă o privire îngrijorată cu Liala și se grăbi pe urmele ei. Oare Piatra Omphalos fusese cumva azvârlită din ascunzătoarea ei de pe deal?

Pe urmă îi dădu seama că avea în fața ochilor niște pietre albicioase, risipite pe iarba de pe pantele Torului – unele aproape de dimensiunile unor bolovani, iar altele părând într-adevăr niște ouă mici, dar toate rotunjite și uimitor de netede.

– Caratra, apără-ne! exclamă Liala, tremurând când ajunse alături de Tiriki. Afurisita de Omphalos a fătat! *A făcut ouă!* Nu le atinge! *Numai zeii știu de ce pot fi în stare.*

Cu un ochi plângând și cu altul râzând, Tiriki nu putu decât să încuviințeze. Forța care erupsese din Piatra Omphalos dăduse probabil naștere acelor copii, într-un fel sau altul. Din fericire nu dădeau nici un semn că ar fi moștenit puterea părintelui lor. *Oh, Chedan,* se gândi ea, cu o altă privire stânjenită către Liala, care continua să bolborosească, *asta e ultima ta glumă?*

Când se întoarse în sălașul ei, Tiriki văzu că Metia, femeia saji, îi pregătise mâncare pentru drum și îi rearanjase lucrurile în desagă. Dannetrasa, acum cel mai bătrân dintre preoți, era de asemenea acolo, împotrivindu-se planului ei cu argumente logice, dar nici unul dintre ei nu avea autoritate asupra unei Veghetoare Investite.

Kalaran aproape ceru s-o însoțească, dar ea nu putea îngădui să fie despărțit de Selast, care urma să nască atât de curând. Negustorul Forolin era mai greu de refuzat, și toți corăbierii voiau să-l salveze pe Reidel, așa că ea fu de acord s-o însoțească.

Se hotărî ca, pe lângă aceștia, să le ia pe femeile saji care o îngrijiseră pe Alyssa. Când Forolin protestă, îi spuse vorbele cu care o mustrase Chedan, când ea recunoscuse că se învățase să le judece într-un anume fel.

– Femeile saji sunt, mai presus de toate, vindecătoare iscusite, încheie ea, luptându-se cu lacrimile aduse în ochi de amintire, și mă tem că va fi mai multă nevoie de vindecătoare decât de preotese.

Și, cu toate că, la prima vedere, gestul părea plin de îngâmfare, se hotărî să ia toiagul sculptat cu modele complicate care îi aparținuse lui Chedan.

Singurul lucru pe care nu-l voia era o călăuză.

– Nu, îi explică ea răbdătoare lui Rendano, nu îmi mai trebuie. Sufletul meu e iarăși legat de al lui Micail. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să-l urmez.

Asta o împiedica să cadă pradă deznădejzii într-o mult mai mare măsură decât certitudinea că el era în viață; încă nu era sigură ce fel de om devenise Micail.

Dar fusese prevăzătoare și înțeleaptă prea multă vreme. Oamenii ei erau în siguranță. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui Micail – indiferent ce-ar fi făcut el –, știa că venise timpul să-l caute.

Micail se zbătea, fără de voie, pentru redobândirea cunoștinței. Totul era dureros, până și moliciunea patului în care zăcea.

– E treaz?

Era vocea Galarei. El se cutremură când cineva îi așează pe frunte o bucată de pânză udă și rece, încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să geamă.

– Străbate un coșmar, răspunse Elara. Aș vrea să fie Tiriki aici!

Tiriki? Micail clătină din cap. Nu se mai lăsa păcălit încă o dată. Tiriki era moartă, se înecase odată cu Ahtarrathul, corabia ei se zdrobise de pietroaiele imense din port – încă le mai putea vedea, bucăți enorme de stâncă, răsturnându-se, azvârlite în aer. Unde cădeau, mureau oameni. Văzu, dintr-odată, imaginea clară a sângelui prietenului său Ansha înroșind calcarul alb din locul unde fusese strivit și i se păru că auzise glasuri înălțate într-o psalmodiere alkonană, jelind moartea unui principe. Visase că scăpaseră și visul încerca acum să-l tragă înapoi, să-l prindă iarăși în gheare. De data asta n-avea să cedeze. Nu exista nici o scăpare. Erau morți cu toții – în afară de el.

Am jurat că nu voi supraviețui morții ei, își spuse, cu asprime. Era vremea să renunțe, să se lase purtat de întuneric în Orașul Oaselor.

Numai dacă aş putea scăpa din vise...

Tiriki își amintea pe ce potecă merseseră la întâlnirea cu principele Tjalan. Știa că la încă o zi de mers către răsărit se afla câmpia, așa că nu trebuia decât să se îndrepte spre soarele ce se înălța. În clipa aceea nu simțea doar forța palpătoare a vieții lui Micail, ci și un vârtej de energii strămutate, ce nu puteau veni decât dinspre inelul de pietre, acum spart. Picioarele o dureau și soarele strălucea cu o veselie batjocoritoare, înroșindu-i pielea albă, dar, cu toate acestea, grăbi pasul spre ultimul deal fără să se teamă de ceea ce o aștepta acolo – patru războinici cu

coarnele tribului Taurului Albastru tatuate pe frunte și tânăra Anet, care își pierduse în sfârșit zâmbetul oarecum zeflemitor.

– Vânătorii v-au văzut venind, spuse aceasta, înfiorându-se ușor sub privirea lui Tiriki. Oamenii mei vă vor căra poverile, ca să putem ajunge mai repede.

Tiriki încuviință cu o înclinare a capului. Era straniu, că se temuse de ea și chiar o urâse, dar fata nu-i trezea acum nici o emoție.

– Știu că Micail n-a fost ucis, spuse, cu voce aspră. Dar e rănit. Cât de grav?

– A fost lovit de pietrele în cădere. Are câteva răni, dar nici una de nelecuit. Dar doarme fără să se mai trezească. Nu *vrea* să se vindece.

Tiriki nu izbuti decât să dea din cap, fără cuvinte. Fusesse *sigură* că Micail trăia – dar la fiecare pas care o apropia de Azan se întreba dacă nu cumva se înșelase.

– Cine altcineva a mai fost rănit? întrebă, când își continuă drumul pe potecă.

– Când s-au... sfărâmat pietrele... unele au zburat departe, răspunse Anet, iar altele au căzut aproape. Principele Tjalan e mort și au pierit mulți oșteni de-ai lui. Ritualurile din jurul rugului său s-au încheiat abia azi-noapte. Mulți alți preoți și preotese... au murit cu toții, de asemenea, sau... au fugit. Dacă au fost în stare.

În timp ce străbăteau câmpia, apropiindu-se, Roata Soarelui creștea încet, devenind vizibilă. O

parte dintre trilitoane rămăseseră în picioare, stând mărturie îndemânării celor care le înălțaseră; altele erau prăbușite, de parcă un copil uriaș s-ar fi plictisit de cuburile lui și le-ar fi lăsat împrăștiate în iarbă.

Iar printre ele se simțea o prezență, o umbră subțire, ca o șuviță de fum purtată de vânt.

De tine o să mă ocup mai târziu, se gândi Tiriki când treceau prin preajmă. În fața ei se înălțau fuzioare de fum adevărat, de pe vetrele din Azan-Ylir, unde aștepta Micail.

Când ajunseră lângă șanțul imens de la marginea satului, o femeie tânără, cu părul negru, în care Tiriki o recunoscuse cu ușurință pe Elara, le ieși alergând în întâmpinare.

– Oh, slăvită preoteasă... Elara șovăi, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să facă plecăciunea protocolară a Templului sau să se arunce la picioarele lui Tiriki. Cât am rugat-o pe Mamă să te aducă...

– Și, prin mila Ei, sunt aici, răspunse Tiriki. Mă bucur să te văd nevătămată.

– A, bine, aproape, spuse Elara, tulburată. Se pare că nobilul Micail a reușit să îndeparteze forța de acel capăt al semilunii unde ne aflăm – o singură soprană a fost ucisă, însă Cleta e grav rănită.

În visul său, Micail stătea pe culmea Muntelui Stea, privind lung în sus, către chipul hain al lui Dyaus.

– Te leg prin puterea sângelui meu! strigă el, dar imensa siluetă întunecată nu făcu altceva decât să râdă.

– *Sunt dezlegat... și îi voi elibera pe ceilalți...*

În jurul lui se învârtiră vântul și focul. Micail tipă când lumea se spulberă – dar simți un braț subțire cuprinzându-l, ajutându-l să țină piept dezlănțuirii. Tiriki... Recunoscui atingerea sufletului ei, cu toate că ochii lui mai erau încă orbiți de haos. *Am murit în sfârșit?* Sperase să-și găsească liniștea în viața de apoi – era condamnat să poarte aceleași bătălii, iarăși și iarăși?

Însă, în strânsoarea ei, își simți inima în flăcări și își căută încă o dată din priviri eternul vrăjmaș. Clocotul din jur se domolise, dar Tiriki îl zgâlțâia. De ce? Dacă o lăsa să-l recheme din lumea somnului, ea ar fi dispărut...

– Micail! *Osinarmen!* Trezește-te! Am mers trei zile ca s-ajung aici. Ai putea măcar să-ți deschizi ochii și să-mi urezi bun venit!

Asta nu părea să fie dintr-un vis!

Micail își dădu seama că lumina îi cădea pe pleoapele închise. Răsuflă adânc, crispându-se când coastele îndurerate i se plânseră, dar, în prezența lui Tiriki, fiecare dintre simțurile sale striga, cerând să se trezească. Buzele ei catifelate îi mângâiară fruntea, iar el o înșfăcă și o strânse sălbatic când gura i se apropie de a lui.

Inima îi bătea nebunește îi timp ce sărutul îi ardea fiecare nerv. Trupul său se încredință cu iuțeală că era viu și că o strângea în brațe pe Tiriki!

Deschise ochii.

– Așa e mai bine.

Tiriki își ridică fruntea atât cât era nevoie pentru ca el să-i vadă zâmbetul.

– Ești aici! șopti el. Cu adevărat aici! N-o să mă mai părăsești?

– N-o să te mai părăsesc niciodată și nici n-o să te las să pleci, zise ea, devenind serioasă. Avem prea multe de făcut!

Micail simți cum i se schimba și lui expresia feței.

– Nu... nu merit, spuse, scrâșnind din dinți. Au murit prea mulți din cauza mea.

– Asta e adevărat, răspunse ea, tăios. Dar ai cu atât mai multe motive ca să trăiești și să îndrepti lucrurile. Iar primul pas e să te faci bine!

Se ridică și îi făcu semn Elarei, care șovăia în pragul ușii, cu un castron de lemn în mâini.

– E tocană și e foarte bună, zise Tiriki. Am mâncat și eu, mai devreme. Măcar aici e o grămadă de mâncare. O s-o mănânci – fălcile tale sunt tefere – și pe urmă o să mai vedem.

Micail o privi lung, fără cuvinte, dar ea nu părea să aștepte vreun răspuns. Se lăsă ajutat să se ridice, era mai simplu decât să se opună. Pe urmă gustă din tocană și își dădu seama că îi era foame.

– Tiriki s-a schimbat, spuse Galara, întinzându-i Elarei un coș cu coajă de salcie proaspăt mărunțită. Nu vreau să zic că acasă am fi stat prea mult împreună. Eu nu eram decât un bebeluș când s-a măritat cu Micail. Mi s-a părut întotdeauna oarecum fragilă – știi, cu voce moale și liniștită.

– Îmi dau seama despre ce vorbești. A luat într-adevăr conducerea!

Afundă o lingură de lemn într-un vas așezat pe cărbuni, ca să vadă cât de caldă era apa.

În săptămâna scursă de la sosirea ei, Tiriki răscolise așezarea atlantă ca o furtună de vară, având grijă să se săvârșească ritualurile cuvenite pentru morți și stabilind alte rânduieli pentru îngrijirea celor vii. Muncind așa cum le-o ceruse, supraviețuitorii găseau o oarecare alinare după șocul și amărăciunea de care avuseseră parte.

– Suntem atât de obișnuite să ne lăsăm conduse de bărbați, zise Elara, dar în Templul Caratrei învățăm că forța activă e de parte femeiască și că fiecare zeu are nevoie de o zeiță care să-l dezmeticească, făcându-l să treacă la fapte. E posibil ca, fără femei, bărbații să nu facă niciodată nimic.

– Ei, asta e cu siguranță adevărat pentru Micail și Tiriki! Încuviință Galara. El a făcut mai multe lucruri – dintre care pe unele mi-aș fi dorit să nu le facă – dar, fără ea, nu era decât pe jumătate aici. E ciudat. Am crezut întotdeauna că el e cel puternic, dar Tiriki a supraviețuit fără el mai bine decât a

supraviețuit el fără ea! Cred că Damisa ar putea avea dreptate, de fapt nu ne trebuie bărbați.

– Bine, dar să nu le-o spui *lor!* râse Elara. Pe urmă clătină din cap. Totuși mie nu mi-ar plăcea să trăiesc fără ei. Și cred că, dacă nu am avea greșelile lor în fața ochilor, noi, femeile, am rătăci calea tot atât de rău de capul nostru.

Veselia îi pieri brusc când își aduse aminte de Lannath. Nu-și mai recăpătase cunoștința după ce fusese lovit de o piatră care zbura prin aer, iar ea nu-și dădea încă foarte bine seama ce simțea după pierderea lui. Nu-l iubise, dar el fusese întotdeauna *acolo...*

– O s-o însoțești pe Tiriki la acest Tor despre care ne povestește? întrebă Galara. Eu încă o mai am drept tutore, cred că trebuie să merg unde zice ea, dar tu ai depășit vârsta aceea.

Da, chiar am un cuvânt de spus, înțelese brusc Elara. Pentru prima oară de când am fost aleasă de Templu, pot hotărî ce vreau să fac cu viața mea. Închise ochii și fu uimită văzând imaginea clară a altarului din Templul lui Timul. Privi pe rând pereții încăperii din memorie, oprindu-și ochii asupra statuii ce o înfățișa pe Zeiță cu o sabie în mână. Ce străniu, cugetă apoi. Crezuse întotdeauna că avea s-o slujească pe Stăpâna Dragostei, însă acum mâna ei simțea, dintr-odată, greutatea acelei săbii.

– Cred c-o să mă întorc la Belsairath cu Timul, spuse, pe îndelete. Lodreimi îmbătrânește, iar ea va avea nevoie de cineva care s-o ajute să conducă Templul.

– Poate o să vin în ospetie, făcu Galara, dusă pe gânduri.

– Ei, o să fii bine-venită.

Elara luă o gură de ceai și se strâmbă simțindu-i mireasma amară, dar afundă polonicul mai adânc și începu să toarne fiertura în pocale.

– Pune puțină miere în astea, o sfătui pe cealaltă. Cleta și Jiritaren sigur au iar nevoie de leacul împotriva durerii.

– Iubitule, îți aduci aminte ce mult țineai la micul tău copac-pană? Întrebă Tiriki, păstrându-și vocea vioaie, nepăsătoare. E încă viu – îi merge de fapt foarte bine.

– În locul ăsta rece? Nu se poate!

– De ce te-aș minți? Și, după ce am trăit cu el în casă atâția ani, îl necăji ea, crezi că l-aș putea lua drept altceva? Când o să vii la Tor o să vezi. Îți spun că Elis are un har rar întâlnit când e vorba de plante.

Pe când își continuau drumul pe malul râului, îl luă pe Micaile de braț și îl trase mai aproape. Îl dăduse jos din pat a doua zi după sosirea ei și îl făcea să străbată în fiecare zi o distanță tot mai lungă. Însă acum ieșiseră pentru prima oară în afara așezării. Aproape fără să-și dea seama, el începea să aibă senzația că se destinde. Coastele protestau cu câte un junghi la fiecare mișcare, dar erau doar crăpate și aveau să se vindece.

Era mai dureros să știe că oamenii îl priveau – le simțea ochii ațintiți asupra lui, judecându-l, învinuindu-l pentru că trăia când atât de mulți alții muriseră – Stathalkha, Haladris, Naranshada, chiar și sârmanul Lanath... atât de mulți. Și ar mai fi putut fi și alte victime. I se spusese că Jiritaren nu se simțea atât de bine cum s-ar fi părut. Poate sentimentul său de vinovăție era și mai pătrunzător fiindcă propriile răni îl împiedicaseră să trăiască primele zile de jale chinuitoare alături de restul supraviețuitorilor. Acum ceilalți se străduiau să-și continue viețile în vreme ce el încă mai încerca să găsească un motiv pentru a continua să trăiască.

Când se apropiară de râu, auziră glasuri de copii și dădură peste un grup de localnici, băieți și fete, care se jucau în apa puțin adâncă, cu pielea arsă de soare având aproape aceeași culoare ca părul.

– Ah, doar uitându-mă la ei mi se face și mai dor de Domara. Când o să vii la Tor o să vezi... zise din nou Tiriki.

– Când o să vin la Tor? repetă el. Pari atât de sigură că ar trebui s-o fac. Dar când am adus o soartă atât de rea asupra celor de aici, poate...

– Mergi acasă, cu mine! N-am de gând să-ți cresc copilul de una singură! exclamă ea. De când a aflat că trăiești, Domara mă-ntreabă întruna de tine. E doar o fată, nu un fiu care ți-ar putea moșteni puterile, dar...

El întinse brusc mâna, strângând-o pe a ei.

– Nu... spune... asta! gemu. Crezi că magia aia are vreo importanță pentru mine?

Pentru o clipă, respirația lui hârjăită fu singurul sunet.

– Toată lumea mă încredințează că, dacă n-ai fi putut stăpâni acele puteri, prăpădul făcut de Roata Soarelui ar fi fost mult mai cumplit.

– Credeam că am puterea de a înfrâna forțele întrebuintate de Haladris ca să ridice pietrele – de aceea l-am lăsat să înceapă, șopti el. Nenorocirea n-a fost adusă numai de mândria lui Tjalan, ci și de a mea. Puterile mele n-au adus *nimic altceva* decât necazuri! Pe Pământul Străvechi, tata a fost ucis și Reio-ta aproape distrus fiindcă Robele Negre au încercat să le ia. Iar eu... nu vreau decât să scap de ele! Mai bine să moară odată cu mine.

– Despre asta o să stăm de vorbă altă dată... zâmbi Tiriki. Totuși ar fi trebuit să-ți vezi fiica, bine proptită pe picioare, cu pumnii strânși în șolduri, stăruind să meargă cu mine ca să m-ajute să-i găsesc tatăl. A moștenit de la tine mai mult decât magia. Numai tu o poți învăța cum să se descurce cu atâta mândrie.

Micail se pomeni zâmbind în timp ce, pentru prima dată, fiica lui nu i se mai părea un gând rupt de realitate sau chiar un rod al imaginației, ci o făptură în carne și oase, pe care s-o înveți, de la care să înveți... și pe care s-o iubești.

– Oamenii voștri se vindecă, le comunică regina Azanului.

Nu era tocmai o întrebare. Îi poftise pe Tiriki și pe Micail să prânzească împreună sub stejarii din sat, unde adierea răcoroasă dinspre râu domolea căldura soarelui.

Micail dădu din cap.

– Da, cei care vor scăpa aproape că și-au revenit.

Tiriki căuta din priviri noul gorgan înălțat de tribul Ai-Zir deasupra celor care muriseră. Își stăpâni imboldul de a-l strânge pe Micail de braț, încredințându-se iarăși că nu se afla printre ei. Voise să amâne întâlnirea aceea oficială până ce el ar fi prins mai multe puteri, dar era vremea să treacă la planurile de viitor.

– Și ce veți face acum? întrebă Khayan, aruncându-i preotesei Ayo o privire piezișă, căreia Tiriki nu izbuti să-i dea nici un înțeles.

– Răniții se simt aproape destul de bine ca să poată călători. Mulți dintre oamenii noștri vor să se întoarcă la Belsairath, răspunse Micail. Succesorul principelui Tjalan a luat comanda oștenilor rămași în viață și, după părerea mea, e un om în care se poate avea încredere când e vorba să-i apere de ne-cazuri și să facă negoț cu orice corăbii o să mai treacă pe-acolo. Dar aproape toți preoții vor merge cu noi în ținutul Lacului.

– Unii, spuse regina, aruncând o privire grăbită către Droshrad, care stătea pe vine la umbra unui copac, ne-au dat de înțeles că ar fi bine să fiți uciși

cu toții și să nu vi se îngăduie să plecați nicăieri. Dar v-am luat armele magice, sau, cel puțin, am luat atât de multe câte am putut găsi. Cu ele în mâinile războinicilor noștri, nu mai aveți destui oșteni ca să ne atacați.

Vestea ar fi supărat-o pe Tiriki într-o mult mai mare măsură dacă n-ar fi știut că, indiferent în a cui stăpânire s-ar fi aflat, oricalcul care acoperea săgețile, sulitele și săbiile atlante avea să descompună în cel mult câteva decenii, făcând să dispară toate avantajele pe care le oferea. Și, își spuse ea cu un zâmbet, *noi n-o să avem nevoie de ele*. Oamenii de la Tor se puteau apăra într-un cu totul alt mod.

– Principele Tjalan și unii dintre ceilalți n-au înțeles că trebuie să deprindem felul de viață de pe aceste pământuri, nu să-l impunem pe al nostru, zise ea, cu hotărâre. Însă, așa cum o să vă povestească Anet, în ținutul Lacului trăim în pace cu poporul mlaștinilor. Se pare că devenim cu adevărat un singur trib.

– Așa este, încuviință Ayo. Sora mea Taret are de spus numai lucruri bune despre tot ce-ați făcut acolo.

Această dovadă a legăturii ce le unea pe femeile înțelepte din toate triburile o făcu pe Tiriki să ridice din sprâncene. În Ayo, precum și în Taret, simțea semnul Caratrei. Nu îi era greu să vadă în Sora Sacră o preoteasă, al cărei rang, deși diferit de al ei, îi era pe măsură.

– Ați făgăduit glorie pentru tribul regelui Khat-tar, mârâi Droshrad pe neașteptate, dar ați mințit. Ați căutat să ne înrobiți puterii voastre.

– E adevărat, oftă Micail, dar ne-am primit cu siguranță pedeapsa. Fie ca viețile pierdute să plătească răul pe care l-am săvârșit.

– Ușor de zis, bombăni Droshrad, dar se domoli când regina îi aruncă o privire.

– Dar de ce s-au întâmplat toate astea – iată ce nu înțeleg, spuse apoi Ayo. N-a fost decât dorința de a cuceri? N-o simt în tine.

– Pentru că nu e acolo, se amestecă Tiriki, când se lămuri că Micail fie nu putea, fie nu voia să răspundă. Trebuie să înțelegeți. Am știut încă din copilărie că pământul nostru de baștină era în primejdie să fie nimicit. Dar o prorocie spunea că soțul meu avea să pună temeliile unui nou Templu pe un nou pământ.

– Însă eu n-am înțeles, spuse Micail, cu greutate. Am crezut că trebuie să fie o construcție măreață, aidoma aceloră pe care le aveam pe Ahtarrath și pe Pământul Străvechi. Dar m-am înșelat. Acum cred că aici trebuie să punem temelia unei tradiții...

– O tradiție, îi încheie Tiriki gândul, prin care înțelepciunea Templului Luminii – o mare înțelepciune, deși până acum v-am dat prea puține motive s-o credeți astfel – se unește cu puterea pământului, cea stăpânită de locuitorii acestui ținut.

Ayo își îndreaptă spatele, privindu-i țință.

– Înseamnă că ne veți învăța vrăjile voastre?

– Da, dacă asta vă este dorința. Trimiteți-ne câteva dintre tinerele voastre cele mai istețe și le vom da învățătură, dacă Surorile Sacre sunt de acord să facă același lucru pentru o parte din fetele noastre.

– Trimiteți și câțiva băieți, adăugă Micail, întărind privirea încruntată a lui Droshrad. Dar, odată cu ei, va trebui să trimiteți și de-ale gurii... O bătu pe Tiriki pe umeri. Soția mea are nevoie de friptură bună de vacă și de pâine ca să mai pună ceva carne pe oase!

– E adevărat că proviziile noastre sunt neîndestulătoare... zise Tiriki. În văile din jurul Torului e puțin pământ solid, bun pentru cultură, și nu e ușor deloc să culegi tot timpul plante sălbatice.

– Așa e, zâmbi Khayan-e-Durr. Ogoarele și pășunile tribului Ai-Zir sunt îmbelșugate. Dacă Surorile Sacre încuviințează, ne vom încredința că tinerii pe care-i vom trimite nu vor răbda de foame.

– Piciorul tinerei Cleta nu e încă vindecat, spuse Ayo, dusă pe gânduri. Să rămână cu noi, și mai trimiteți o altă fecioară de-a voastră să i se alăture. În schimb, vom îngădui ca unele dintre tinerele noastre preotese să vi se alăture vouă.

– Dar Vialmar? Întrebă Micail. La urma urmelor, e logodnicul Cletei.

– Țla! mormăi Droshrad. Când îi arunc câte-o privire face pe el de frică...

– Dacă o să creadă că e nevoie de el ca să-i poarte de grijă Cletei, o să-și găsească destul de repede curajul, zise Micail.

– Poate... Șamanul nu părea convins, dar, în cele din urmă, dădu din cap. Am un nepot. Poate izbutiți să-l învățați câte ceva. Aici nu ne face decât ne-cazuri! Crede că soarele îi vorbește.

Văzduhul pulsa ca și cum câmpiile Azanului s-ar fi preschimbat într-o tobă imensă, vibrând în ritmul picioarelor tribului Ai-Zir. Până și stelele păreau să licărească în același ritm, cu scânteierile răsfărânte de focurile săltărețe de dedesubtul lor. Damisa nu mai văzuse niciodată nimic asemănător – cu siguranță nu în timpul ritualurilor simple pe care izbuteau să le săvârșească oamenii mlaștinilor –, dar nu era vorba numai de atât. Aici era ceva care nu se deslușea limpede nici măcar în timpul festivalurilor de patru zile ținute în Alkonath în copilăria ei. Își făcu de lucru cu bandajul care îi fixa umărul, încercând să-l lărgească. Cel puțin ameteala care urmase după șocul loviturilor dispăruse.

– Dacă n-am fi fost noi, nici măcar n-ar fi știut data exactă a solstițiului de vară, spuse Cleta morocănoasă în timp ce priveau dansatorii din jurul focului.

Damisa își coborî privirea spre piciorul celeilalte fete, prins în atele. Își închipui că o dureau iarăși. *Din noi două puse laolaltă s-ar putea încropi o preoteasă întreagă*, cugetă ea.

În partea cealaltă a focului fusese înălțată o movilă joasă, pe care stătea regele Khattar, instalat cu pompă pe o banchetă acoperită cu o piele roșie de taur. Nici măcar lumina focului nu-l putea face

să pară sănătos. Damisa aproape că îi înțelegea durerea, însă fusese încredințată că umărul *ei* urma să se vindece. Khattar continua să fie recunoscut drept mare rege, dar era limpede că puterea trecea la nepotul așezat alături de el.

Damisa învățase deja mai multe decât și-ar fi dorit despre politica triburilor, care începea să-i amintească, în mod stânjenitor, de uneltirile de palat despre care auzise în copilăria ei din Alkonath. Era clar că diferențele dintre atlanți și tribul Ai-Zir nu erau chiar atât de reale, cugetă ea.

– Iată-i și pe vitejii noștri apărători, zise Cleta când Vialmar și Reidel își croiră drum către ele, trecând printre dansatori cu câte un poc al cu desene stranii în fiecare mână.

– Cleta, făcu Damisa, cu sprâncenele ridicate, te simți mai rău decât până acum! Cred că asta a fost o glumă.

Cealaltă răspunse zâmbetului ei cu unul mai firav, dar nu spuse nimic; știa amândouă că prima frântură de piatră care zburase prin aer făcuse o tăietură adâncă în coapsa lui Vialmar. Băiatul încă mai șchio-păta. Iar Damisa își aducea foarte bine aminte că, atunci când răbufnise puterea din cercul de pietre, *ea* fusese cea care îl apăraseră pe Reidel. În timp ce el îi întindea pocul, continua să se întrebe ce nebunie o îmboldise atunci.

– Se numește mied, spuse Vialmar, plin de entuziasm. Faceți o încercare – e foarte bun.

Damisa sorbi cu prudență. Băutura era dulce și semăna puțin la gust cu teli'ir, dar, din fericire pentru mintea ei, părea să nu fie tot atât de tare. Însă i se părea ciudat să se afle acolo, bând, când Tjalan și atât de mulți alții pieriseră.

Stătură o vreme de vorbă, până ce Cleta recunoscu, vrând-nevrând, cât de tare o durea piciorul. Vialmar, care era destul de înalt pentru asta, o luă pur și simplu în brațe și, schiopătând foarte puțin, o duse înapoi în așezare, lăsându-i pe Reidel și Damisa singuri. Ea se ridică, nemaigăsindu-și dintr-odată locul.

– Băutura asta mi se urcă la cap. Trebuie să fac o plimbare.

– Vin cu tine, spuse Reidel, ridicându-se la rândul lui.

Ea roși, amintindu-și ce se întâmplase ultima dată când o însoțise după o sărbătoare, dar știa că n-ar fi fost înțelept să hoinărească de una singură printr-o asemenea mulțime de oameni. Printre localnici, cei care nu-i îndrăgeau pe atlanți nu erau puțini. Fără să scoată nici o vorbă, îl lăsă s-o călăuzească spre poteca de pe malul râului. Mâna lui era puternică și caldă, bătorită de muncă, dar nici a ei nu era tocmai catifelată, precum a unei tinere de obârșie nobilă.

– Nu ți-am mulțumit pentru viața mea, spuse Reidel, îndată ce zarva festivalului păli în urma lor. Am fost nebun când am crezut că aș fi putut împiedica în vreun fel Lucrarea. Nu mi-aș fi imaginat nici odată că tu...

– Cel puțin *tu* ai încercat, răspunse ea. Eu stăteam acolo, mulțumindu-mă să privesc.

Merseră o vreme în tăcere, ascultând susurul apei și copacii fâșâind în vânt.

– Îmi pare rău pentru moartea principelui Tjallan, zise Reidel într-un târziu. Știu că îl iubeai.

Ea ridică din umărul teafăr.

– Oare a fost dragoste, sau m-a orbit pur și simplu?

Încă mai simțea un fior la amintirea acelei siluete uscățive, cu umeri lați, și a zâmbetului lui scânteietor. Avusese nevoie de mult prea mult timp până să se-ntrebe ce se ascundea în spatele lui.

– Deși îmi era văr, în cele din urmă am descoperit că nu mă puteam încrede în el.

Se încruntă ușor, întrebându-se când renunțase la acel vis al ei... O usturau ochii și clipi, lăsându-i să se umple de lacrimi.

– Plângi... spuse Reidel. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun...

– Fii liniștit! exclamă ea. Nu înțelegi? Până acum, n-am izbutit să mă desprind de amintirea lui.

– Era un om mare... spuse Reidel, cu greutate. Și era de sânge regesc, îți era rudă. Vreau să știi... Înghiți în sec. ...Să știi că acum înțeleg. A fost o nebulie să-mi închipui că noi doi...

Tăcu din nou când Damisa se răsuci și îl prinse de tunică.

– Eu vreau să știi *tu* ceva, spuse ea încet. Când zăceam în pat, cu vindecătoarele agitându-se în jurul meu, am avut o grămadă de timp să mă gândesc.

Amintirea multora dintre cele întâmplăte la Roata Soarelui mi s-a încetoșat în minte. Dar îmi amintesc clar un singur lucru. Când au început să zboare pietrele, tu ai fost cel pe care am simțit nevoia să-l salvez. Nu Tjalan – tu!

– Da. Mi-ai poruncit să trăiesc.

Cuvintele lui sunau ca și cum ar fi zâmbit. Cu răsuflarea iuțindu-i-se, ea îndrăzni să-l privească și, cu o foarte mare blândețe, el o cuprinse în brațe. Oare îl iubea? Nici măcar acum nu era sigură. Dar era bine să stea așa, înconjurată de brațele lui.

– O să-ți amărăsc viața, Reidel, spuse ea, cu o voce atât de firavă încât îi veni greu să creadă că era a ei. Dar am *nevoie* de tine! Acum o știi.

– Mă consider norocos să te am, în orice împrejurare. Acum el părea să-și fi pierdut răsuflarea. Mi-a plăcut întotdeauna să străbat marea primind provocarea furtunii...

În întunericul de dinaintea zorilor, Tiriki stătea alături de Micail în fața inelului de pietre, acum sfărâmat. Focurile festivalului mai licăreau încă, ici și colo, aidoma unor stele căzătoare pogorâte asupra câmpiei. Însă cerul era mult mai puțin schimbat. Luna era ascunsă, nu rivaliza cu strălucirea uimitoare a stelelor. Chedan le-ar fi priceput cu ușurință mesajul, însă ea își dădu seama că absorbise o mai mare parte a cunoștințelor lui astrologice decât își imaginase.

Deasupra lor sclipeau stelele Neprihănirii, a Dreptății și a Alegerii, prinse în centura lui Manoah – Vânătorul de Soartă, după cum îl numeau oamenii locului. Cu un an în urmă, Chedan îi spusese că, atunci când Vrăjitorul și Soarele intrau în constelația Torței, în lume sosea o nouă lumină. Dar, în momentul acela, Împăratul și Steaua Însângerată fuseseră în opoziție cu ele. Acum, Steaua Roșie își avea sălașul în Făcătorul de Pace, iar Steaua Caratrei se mutase, domolind Taurul Înaripat. În ceruri exista speranță, dar pe pământ existau conflicte încă neîncheiate.

Viitorul ei alături de Micail era unul dintre ele, iar asta depindea de el – dacă putea să-și reia sau nu viața preotească. În ultimele săptămâni, ea îl îngrijise, îl provocase, îl iubise – și cel puțin dragostea nu se schimbase. Dar ea nu mai era doar soția lui și o preoteasă. Se maturizase și nu știa dacă Micail ajunsese la capătul încercărilor sale ca să dobândească o putere pe măsura puterii ei.

Micail își pusese diadema de Prim Veghetor, dar ea purta albastrul Caratrei. În fața lor se detașau pietrele supraviețuitoare din cercul imens, mai negre decât spațiile dintre stele. Doar trei trilitoane din potcoava interioară rămăseseră neștirbite, iar în acea parte a cercului exterior care fusese până atunci continuă erau goluri. Chiar și locul acela, Tiriki simțea puterea pietrelor, năucitoare și plină de mânie, în ciuda nopții liniștite.

Mâna lui Tiriki era îmbrățișată de mâna lui Micail. Ea ținea în mâna cealaltă toiagul lui Chedan, însemnat cu pecetea magului. Micail nu o întrebase nimic despre asta, iar ea încă nu se hotărâse ce să-i spună. În ultima săptămână îl atrăsese treptat înapoi, în lumea celor vii, și îl privise câștigând, pe zi ce trecea, mai multă forță și mai multă încredere în sine. Dar Chedan lăsase în urmă o moștenire redutabilă, nerevendicată. Oare Micail era destul puternic ca s-o ducă mai departe? Era demn? În privința asta nu-și putea îngădui să se lase orbită de dragostea pe care i-o purta.

De ce o adusesse la Cercul Soarelui la ora aceea, înveșmântată cu însemnele de preoteasă? Se înfioră în vântul rece dinaintea răsăritului. A doua zi trebuiau să-și înceapă călătoria spre Tor. *Poate a venit să-și ia rămas-bun fără martori*, se gândi ea. *La urma urmelor, asta a fost viața și munca lui vreme de patru ani – soarele lui nemilos, așa l-a numit.*

Clipi când o lumină roșie luci dintr-odată pe pietre. Dar se uitau către apus – se agăță de Micail, reamintindu-și de strălucirea focului din văzduh în clipele nimicirii Ahtarrathului.

– Ce este?

Brațul lui o strânse mai tare.

– Flăcările! Nu le vezi?

Amintirile năvăliră asupra ei, aidoma valului ce înecase Regatele Mării.

– Eu văd totul... Ahtarrathul arde... insulele Ruta și Tarisseda și întreaga Atlantidă se scufundă sub valuri!

Se strădui să-și recapete controlul.

– Nu, nu e decât un străjer care își aprinde focul, spuse Micail, cu voce mângâietoare, dar ea clătină din cap.

– Aceste flăcări vor arde atâta vreme cât ne vom aduce aminte. De ce au îngăduit zeii să se întâmple asta? De ce trăim încă, când atât de mulți alții au pierit?

Micail oftă, dar ea îi simți tremurul brațului cu care o înconjură.

– Nu știu, iubita mea. Am avut parte de o răsplată când au fost salvați ca să îndeplinim prorocecia sau am fost pedepsiți fiindcă am dus într-un alt loc tainele Templului – cu toate că ni s-a poruncit s-o facem?

Da, era sigur că el se gândise la câte ceva. Tiriki își simți inima umplându-se de speranță.

– Crezi că, în viețile care vor veni, ne vom aduce aminte? Întrebă ea.

– Atâta vreme cât Roata ne poartă dintr-o viață în alta pe acest pământ, cum am putea uita? Legămintele mamelor noastre încă ne mai leagă, nu e așa? Modul în care ne vom aminti se va schimba, căci noile vieți ne vor aduce amărăciuni și provocări noi, dar poate c-o să visăm această clipă. Există anumite lucruri care vor rămâne întotdeauna la fel...

– Dragostea mea pentru tine și a ta pentru mine?

Se răsuci în brațele lui și el o strânse cu putere, până ce tremurul prinse să i se domolească. Pe urmă o sărută și ea simți căldura vieții curgându-i din nou prin trup.

– Asta mai presus de toate, răspunse el, cu răsuflarea ușor tăiată, când buzele li se despărțiră. Poate e cea mai mare comoară pe care am adus-o din Atlantida, fiindcă oricum am încerca s-o păstrăm, înțelepciunea străbunilor este menită să se schimbe pe acest nou pământ.

– Tainele se vor pierde și cunoștințele se vor șterge, spuse ea, posomorâtă. Atlantida va deveni o legendă, un zvon din ce în ce mai firav despre glorie și o avertizare pentru toți cei ce vor mânui puteri care n-au fost niciodată menite să fie stăpânite de oameni.

El se întoarse spre cercul de pietre. Stelele păleau în timp ce lumea se răsucea către dimineață.

– Ca să-l construiesc, mi-am folosit toate cunoștințele – dar nu și înțelepciunea, pentru că nu asta căutam. Ci doar puterea...

– Dacă ai putea, ai așeza la loc pietrele căzute și ai termina Roata Soarelui, așa cum a fost gândită? Îl întrebă ea.

Micail clătină din cap.

– Căpeteniile triburilor mi-au cerut s-o fac, dar le-am spus că au murit prea mulți dintre inițiații noștri. Lăsăm pietrele să zacă la pământ. Dacă Dros-hrad sau altcineva ține atât de mult la asta încât

să-ncerce să refacă totul prin forța brațelor, așa să fie. Dar oamenii din triburi se tem să le atingă și, în momentul când frica se va fi risipit, nu-și vor mai aminti ce trebuia să facă Roata Soarelui.

– Au dreptate să se teamă, murmură Tiriki. În pietrele astea încă a mai rămas mânia.

O simțise în umbra ca un fum ce se încolăcea printre ele când trecuse pe acolo în drum către sat. Iar simțurile ei interioare o deslușeau acum ca pe o flacăra înfuriată.

– Blocurile rămase în picioare sunt de ajuns pentru a calcula mișcările bolții cerești și pentru a însemna răscrucea fluxurilor de putere. Adevăratul templu se află în inimile noastre. Nu trebuie să înălțăm nici un edificiu din oricalc și aur.

– Nu suntem legați doar prin dragostea pe care ne-o purtăm unul altuia, zise apoi Tiriki, ci și prin dragostea pentru acest pământ. M-am luptat ca să salvez Torul tot atât de mult cum m-am luptat ca să-mi salvez oamenii. S-ar putea ca, în viețile viitoare, să ajungem pe alte meleaguri, dar cred că aceste locuri ne vor chema întotdeauna înapoi.

– Și, cu toate astea, ai schimbat Torul, când ai îngropat acolo Piatra Omphalos.

– Crezi că n-am avut coșmaruri despre ceea ce s-ar putea întâmpla dacă puterea ei se dezlănțuie asupra acestui ținut? Dar am primit binecuvântarea puterilor ce sălășluiesc acolo și lumea și-a găsit din nou echilibrul.

– Pentru o vreme, spuse Micail, cu voce scăzută. Când îşi rupe lanţurile, Dyaus aduce distrugerea, dar şi... schimbarea. Aşa cum trebuie. Aşa cum este merit. Nu mai suntem principele şi principesa Ahtarrathului. Bărbaţii din Alkonath care au supravieţuit mi-au dat stindardul cu şoim – acum îşi întorc privirile spre mine, aşteptând să-i conduc, dar singurul tărâm asupra căruia îmi doresc să domnesc este cel al sufletului meu.

– Stindardul acela nu e singurul lucru pe care l-ai moştenit. Tiriki îşi dădu brusc seama că luase o hotărâre. Chedan a spus că eşti moştenitorul lui. Iar acesta este toiagul său...

Îl ridică şi, după o clipă de uimire, Micail îl prinse în mână.

– E ciudat, continuă ea. Cred că ţi-am povestit că oamenii mlaştinilor mă numesc Morgan, femeia de pe mare. Dar lui Chedan îi spuneau *Şoimul Soarelui*. Sau, uneori, Merlin. Şi unul, şi altul sunt nume care li se dau şoimilor din acest loc.

– Am visat de multe ori că primeam învăţătură de la Chedan, spuse Micail, cu voce tremurătoare. Se întoarse din nou către pietre. Priveşte şi fii mar-tora mea, Tiriki! Acum ştiu de ce am venit aici şi ce trebuie să fac. Când am cântat, în cerc a rămas un rest de putere. Trebuie să cânt iarăşi, să readuc pietrele înapoi, în încremenire, altminteri pe pământurile astea nu va fi niciodată pace!

Ea vru să se împotrivească, să-l tragă departe de energiile mâniaoase ce pulsau printre pietrele

sfărâmate. Dar, ca preoteasă, știa că spusele lui erau adevărate și că datoria lui de preot era să aducă leacul răului pe care îl făcuse. Dacă putea...

Așa că îl privi, tremurând, cum trecea pe lângă blocurile de piatră prăvălite, intrând apoi în cerc. Cu toate simțurile îndreptate către acesta, văzu și simți în același timp pâlپăirea roșie, crescândă, care trimitea pulsații neostoite de la o piatră la alta. Se clătină, întrebându-se cum de putea el să îndure dogoarea roșie și izbutind ea însăși să rămână în picioare numai înrădăcinându-se în pământul de sub tălpi.

Silueta înaltă a lui Micail părea o pată palidă în timp ce lespezile de piatră răspundeau prezenței lui aidoma unor tăciuni stârنيți de vânt. Oare el le putea stăpâni? Tiriki își înălță instinctiv brațele, trăgând puterea din țărâna pe care stătea și călăuzind-o către el prin palme.

Putea să vadă că el cânta. *Potoliți-vă!* strigă inima ei către pietre. *Încremeniți în pace! Găsiți-vă echilibrul și odihna...*

Micail continuă să pășească printre ele, sprijinindu-se în toiagul sculptat al lui Chedan. Dar, mulțumită fie cântecului lui, fie rugăciunii ei, strălucirea pâlپăitoare, deși nedomolită, se schimba de la roșul mâniei la un auriu ursuz, care păli apoi foarte încet, dispărând cu greu din vedere.

Când el termină, pe cer începuse să se răspândească o lumină palidă. Tiriki tremură în aerul rece

dar, când se apropie de ea, Micaîl radia de căldura puterii întrebuițate așa cum se cuvenea.

– S-a săvârșit, spuse el încet, încălzindu-i mâinile într-ale lui. Acum inelul va ancora liniile puterii, așa cum a fost menit, și va însemna roata anotimpurilor. Va veni o zi când oamenii vor uita și acesta nu va mai fi nimic mai mult decât un cerc de pietre străvechi. Dar eu îmi voi aduce aminte ce am făcut aici și mă voi întoarce la tine, iubita mea. Prin viață și dincolo de viață, asta ți-o jur.

– În numele Zeiței, îți fac același jurământ. *Pentru că te-ai întors deja la mine, iubirea mea!* adăugă sufletul ei, fără cuvinte. *Ne-am câștigat fiecare izbânda lui!*

– Privește... spuse el apoi, arătând către partea opusă a inelului, spre piatra scundă dinspre sud-est.

Câmpia era întunecată, cu vâlul nopții încă întins asupra pământului, dar pe cerul dinspre răsărit sosea o nouă zi, o umbră roz-trandafirie peste un auriu strălucitor. Nu semăna nicidecum cu un foc, își dădu seama Tiriki, ci mai degrabă cu înflorirea unui boboc ale cărei reflexii trandafirii le insuflau pietrelor imense o viață neașteptată.

– Uite, sosește-te Manoah, înveșmântat în Lumină...

– Ni-Terat prinde rod în îmbrățișarea Lui... răspunse Tiriki.

Erau cuvinte vechi, dar, până atunci, nu le deslușiseră niciodată înțelesul.

– Fii bine-venit, Stăpân al Zilei!

– Fii bine-venită, Mamă Întunecată!

O linie strălucitoare pâlpâi de-a lungul orizontului, lumina se revărsă în lume și pământul neguros se înveșmântă dintr-odată într-un verde strălucitor.

– Fii bine-venită, Stăpână a Vieții... strigară împreună în timp ce strălucirea înflori, iar Fiica lui Ni-Terat și a lui Manoah se înălță, binecuvântându-i cu prima rază de soare a zilei din miez de vară.

POSTFAȚĂ

De la Atlantida la Avalon

În *Negurile*, romanul lui Marion Zimmer Bradley, Igraine își aduce aminte de una dintre viețile ei trecute, în care ea și Uther erau un preot și o preoteasă din Atlantida și priveau cum se construia Stonehenge pe câmpia Salisbury. Bineînțeles că o asemenea idee nu este originală. Folclorul englezesc abundă în referințe la civilizații pierdute. Acestea s-au transformat într-o explicație așteptată pentru toate caracteristicile controversate ale peisajului, cum ar fi Zodiacul Glanstonbury sau mult mai evidentă potecă spiralată care înconjoară Torul. De la Atlantida la Camelot suntem urmăriți de legende ale unei ere de aur, visul strălucitor despre un tărâm al păcii și al armoniei, al puterii și al splendorii, care prosperă pentru o vreme pentru a ajunge la un sfârșit tragic. În *Negurile*, Marion povestește despre sfârșitul regatului lui Arthur, dar, cu mult înainte de a scrie cartea, și-a îndreptat povestea către un tărâm cu mult mai vechi.

Ca regulă, Marion n-a fost interesată în mod deosebit de o menținere a coerenței între romanele sale. Acea referință la Atlantida care apare în *Negurile* este un omagiu către ceva mult mai personal, un memento al primei sale cărți, o meditație ocultă transpusă într-o poveste romantică intitulată sugestiv *Web of Darkness*. Trăsăturile distinctive ale acelei Atlantide personale se regăsesc, fără dubiu, în magia din altă lume a Avalonului, nu mai puțin decât în darkovanii telepați din numeroasele sale romane science fiction, și, de fapt, în aproape toate personajele (și societățile) infestate de setea de putere din opera ei de ficțiune.

The Web of Darkness a fost scrisă, inițial, în anii 1950. Era o poveste despre mistere oculte și, mai presus de toate, despre dragoste, desfășurată în templele Pământului Străvechi, părintele Regatelor Mării din Atlantida. În anii 1980, când piața în ascensiune a romanelor fantasy pentru adulți a făcut posibilă publicarea unei asemenea povești, Marion era ocupată cu alte proiecte și l-a rugat pe fiul ei David, care, copil fiind, citise versiunea originală, să o revizuiască. Faptul că David cunoștea acest material a făcut posibilă scrierea romanului *Străbunii Avalonului*.

În 1983, la un an după ce *Negurile* își începuse ascensiunea către celebritate, au apărut în sfârșit, la Editura Dunning Press, *Web of Light* și *Web of Darkness*, două volume în ediție broșată. În anul următor a fost publicată o ediție de mare tiraj, în format de buzunar. Mai târziu au fost reeditate de Tor, într-un singur volum, sub titlul *The Fall of Atlantis*. Strădaniile personajelor din această poveste au dus la nașterea a doi copii care, conform prorocirilor,

erau meniți să supraviețuiască după cataclismul care trebuia să distrugă Atlantida.

Când lucram împreună la revizuirea romanului *Sanctuarul*, Marion mi-a spus că avusese întotdeauna senzația că două dintre personajele principale, Eilan și Caillean, erau reîncarnările surorilor Deoris și Domaris, care, în *The Web of Darkness*, se leagă pe ele însele să-i slujească pe vecie Zeiței, căreia i-i dedică și pe copiii lor, hărăziți unul altuia. Am decis că acești copii, Tiriki și Micail, reapăreau în cartea aceea ca Sianna și Gawen. Pe urmă a fost ușor să trasăm o linie a reîncarnărilor prin romanele *Negurile*, *Sanctuarul*, *Doamna din Avalon* și *Preoteasa din Avalon*.

E clar că între Atlantida și Avalon exista o legătură. M-am întrebat cum fuseseră nimicite Regatele Mării. Și cum ajunseseră supraviețuitorii aceluia cataclism în insulele cețoase din nord, cum găsiseră magicul Tor, care avea să devină, într-o bună zi, insula Avalonului. Nu exista nici o îndoială că o altă poveste aștepta să fie istorisită.

Împletirea legendei cu descoperirile arheologice a fost o provocare. Le sunt recunoscătoare Editurii Viking Books, pentru că mi-a cerut să scriu această poveste, și lui David Bradley, pentru puterea sa de pătrundere și fiindcă m-a ajutat să creez decorurile și personajele într-un spirit compatibil cu viziunea inițială a lui Marion. Îi mulțumesc de asemenea lui Caroline Palmtag, fiindcă mi-a permis să folosesc imnul solstițiului în capitolul nouă.

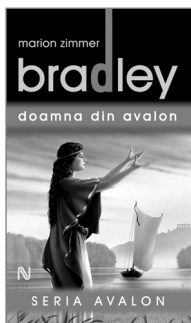
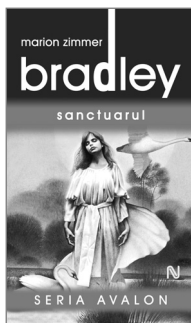
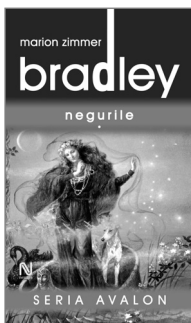
Tuturor celor dornici să afle mai multe despre Britania preistorică le recomand: *The Age of Stonehenge*, de Colon Burgess, *Hengeworld*, de Mike Pitts, *Stonehenge*, de Leon Stover și Bruce Kraig, și volumele publicate de

agenția guvernamentală English Heritage despre Britania în Epoca Bronzului și Glastonbury. Pentru cei interesați de Tor, sunt recomandate: *The Lake Villages of Somerset*, de Stephen Minnitt și John Coles, *New Light on the Ancient Mystery of Glastonbury*, de John Michell, și cărțile lui Nicholas Mann despre Glastonbury. Articolul „Sounds of the Spirit World“, de Aaron Watson (*Discovering Archaeology* 2:1, numărul din ianuarie/februarie 2000), peste care am dat în cabinetul medicului meu de familie după ce hotărâsem deja că inelul de pietre de la Stonehenge trebuia să aibă o serie de efecte interesante asupra sunetelor venind din interiorul cercului, este o trecere în revistă a experimentelor legate de proprietățile acustice ale acestuia.

MARION ZIMMER BRADLEY

SERIA AVALON

traducere din limba engleză de Laura Bocancios, Gabriel Stoian
și Silviu Genescu

NEGURILE, 2 vol.
SANCTUARUL
DOAMNA DIN AVALON

„Nu există o poveste adevărată. Adevărul are multe fețe și este ca vechiul drum spre Avalon; depinde de voința și de gândurile tale, dacă drumul te va accepta.”

M. ZIMMER BRADLEY, *Negurile*

„Marion Zimmer Bradley a răsturnat în mod spectaculos și scilipitor legenda, adăugând o dimensiune cu totul nouă istoriei noastre mitice.”

Chronicle

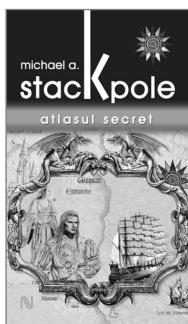
„Legenda Camelot repovestită de femeile din vremea bravilor cavaleri ai Mesei Rotunde.”

The Denver Post

MICHAEL A. STACKPOLE

ATLASUL SECRET

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

Primul volum al seriei
MARILE DESCOPERIRI

„Un fantasy de excepție ce oferă totul: magie dezlănțuită, cunoaștere secretă, intrigi imperiale și eroi aflați în căutarea tărâmurilor neștiute.”

Publishers Weekly

„Asemenea epocii de aur a explorărilor europene, în seria lui Stackpole hărțile devin secrete bine păzite, cu proprietăți misterioase și chiar oculte. [...] O lume ce combină alchimic materia și magia, un roman fantasy irezistibil.”

Booklist

Marele maestru Qiro Anturasi, cartograful regal din Nalenyr, este unul dintre cei mai importanți și prosperi oameni ai principatului. Meșteșugul său neîntrecut de a întocmi cele mai exacte și mai detaliate hărți l-a ajutat pe Prințul Cyron să își consolideze puterea într-un principat înfloritor. Folosindu-se de cunoașterea secretă împărtășită de Qiro, Cyron încearcă să unească cele Nouă Principate, refăcând astfel Imperiul de dinaintea cataclismului ce avusese loc cu șapte secole în urmă. Atât prizonier, cât și protejat al Prințului, maestrul cartograf își trimite strănepoții Keles și Jorim într-o periculoasă expediție până la capătul lumii cunoscute, unde magia antică amenință din nou cu distrugerea lumii. Dar Prințul Pyrust, conducătorul puternicului stat Deseiron din nord, are propriile sale planuri de a deveni împărat peste cele Nouă Principate...

MICHAEL A. STACKPOLE

HĂRȚILE PREVESTITOARE

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

Al doilea volum al seriei
MARILE DESCOPERIRI

„Aventură nonstop pentru cei cărora le place
genul fantasy măreț și însângerat.”

Publishers Weekly

„Stackpole își manevrează cu mare măiestrie [...] complotiștii, la fel de inteligenți ca propriile lor urzeli. [...] Un roman de mare

forță, care se citește pe nerăsuflăte.”

SciFi.com

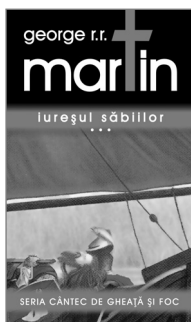
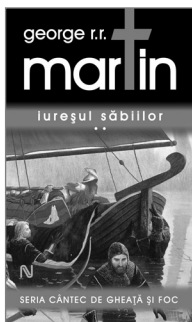
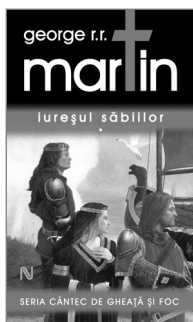
Sub umbra amenințării unui dușman fără nume, Nalenyrul are o singură șansă de a scăpa de la distrugere. Vechii eroi, care au apărat cândva teritoriul, trebuie treziți. Pentru aceasta, este necesară o incursiune prin pustietățile vrăjite în care se presupune că eroii legendari sunt captivi, un loc al magiei și al primejdiilor.

Keles Anturasi, fratele său Jorim și sora lor Nirati trebuie să lupte pentru supraviețuirea într-o lume în care războiul de pe pământ îl oglindește pe cel din ceruri, unde bărbații trebuie să se confrunte cu ceea ce-i face și pe zei să tremure, iar lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi. Acolo unde visele pot deveni realitate, realitatea se poate la fel de ușor transforma în cel mai întunecat coșmar...

GEORGE R.R. MARTIN

IUREȘUL SĂBIILOR

traducere din limba engleză de Laura Boncacios

„O serie deja legendară [...] pur și simplu una dintre cele mai mărețe opere fantasy scrise vreodată. Vă plac personajele de neuitat? Există! Firele narrative coplesitoare? Există! Un univers atât de detaliat și complex, încât propria noastră lume să pară prozaică? Există! Dacă iubiți genul fantasy și n-ați citit seria aceasta, ar trebui să fiți judecat pentru erezie, pentru că este ceea ce speră toate romanele fantasy să fie.”

SFReader

„Iureșul săbiilor este una dintre cărțile acelea pe care le iei să le citești înainte de culcare, te uiți la un moment dat la ceas și brusc s-a făcut ora 3 noaptea... ar mai fi timp să citești un capitol...”

Entertainment Weekly

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

NEMIRA ONLINE

LIBRĂRIA ONLINE NEMIRA

Pe **nemira.ro** găsești noutăți editoriale la prețul cel mai bun.

BLOGUL EDITURII NEMIRA

Vino pe **blog.nemira.ro** să discutăm împreună despre cărți, noi apariții și autori.

REVISTA NAUTILUS

Ești pasionat de science fiction sau fantasy?

Intră pe **nautilus.nemira.ro**, citește povestiri, recenzii ale genului și află ultimele evenimente.

SCRIE CA SĂ PRIMEȘTI O CARTE!

E simplu. Scrii despre o carte Nemira și primești reducere de 50% la următoarea comandă sau chiar o carte cu 100% reducere!

Detalii pe **www.nemirabooks.ro**

CĂRȚI PENTRU COPII

Aici regăsești cărțile copilăriei și magia poveștii!

www.nemi.ro

colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai Dan Pavelescu